เล่ม ๒

ไสบาบา มนุษย์มหัศจรรย์

เรามา ช่วยโลก ร่มเย็น
ไม่เว้น ชาติเชื้อ เกื้อหนุน
ภาระ— กิจเรา เอาบุญ
ให้คุณ แก่โลก ทั่วไป

ไส บาบา บทที่ ๒๓ (ใต้เงาหัตถ์)

ท่านนั้น ดูไกล เหลือแสน
ห่างพ้น ดินแดน กว้างใหญ่
แต่แล้ว ท่านนั้น อยู่ใน
ห้วงลึก ของใจ เราเอง

ไส บาบา บทที่ ๒๘ (โรงซ่อมสุขภาพทางวิญญาณ)

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ
นำเสนอเรื่องนี้
เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า
อภิญญาของพระพุทธองค์
ที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎกนั้น
เป็นสิ่งที่มีได้เป็นได้จริง ๆ และเพื่อชี้ให้เห็นว่า
"ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่" จริง ๆ
ทั้งนี้มิใช่เพื่อจะให้เห็นว่า
ปาฏิหาริย์เช่นนี้สำคัญกว่า
อนุสาสนีย์ปาฏิหาริย์แต่อย่างใด

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์

เล่ม ๒

แปลเรียบเรียงจากเรื่อง

SAI BABA, MAN OF MIRACLES

by

Howard Murphet

โดย ศิริ พุทธศุกร์

ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษ สภาการศึกษา

มหามกุฎราชวิทยาลัย

บรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW

องค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพ ฯ

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งแรก	สิงหาคม	๒๕๒๔	จำนวน	๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สอง	มิถุนายน	๒๕๒๕	,,	๒,๐๐๐ ,,
พิมพ์ครั้งที่สาม	มีนาคม	๒๕๒๗	,,	๕,๐๐๐ ,,

คำนำของผู้จัดพิมพ์

เล่ม ๒

เรื่องของท่านสัตยา ไส บาบาในต้นฉบับเดิมซึ่งเป็นภาษาอังกฤษ เขียนโดย โฮวาร์ด เมอร์เฟ็ต นั้น ในเล่มเดียวกันมีตั้งแต่บทที่ ๑ ถึงบทที่ ๒๐ แต่เนื่องจากตัวหนังสือภาษาอังกฤษนั้น เขาใช้ตัวเล็กจึงจุข้อความได้มาก เมื่อแปลและพิมพ์ด้วยอักษรภาษาไทย ก็จะมีความหนาประมาณ ๘๐๐ หน้า ถ้าทำเป็นเล่มเดียวทั้ง ๒๐ บทก็จะหนาเกินไป ไม่สะดวกแก่ท่านผู้อ่าน และอาจจะเบื่อเสียตั้งแต่ยังไม่ทันได้อ่าน เพราะเห็นว่าหนาเกินไป ด้วยเหตุนี้จึงได้จัดทำเป็น ๒ เล่ม

สำหรับคำชี้แจงต่อปัญหาที่ว่า *ทำไมจึงได้จัดพิมพ์เรื่องนี้ออกเผยแพร่ ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องเหลือเชื่อตลอดเกือบทั้งเล่มมีแต่เล่าเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ซึ่งในเมื่อคิดกันอย่างคนทั่ว ๆ ไปแล้ว จะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และทั้งเป็นเรื่องของศาสนาอื่นด้วย* ปัญหานี้

ข้าพเจ้าได้ชี้แจงไว้ในคำนำเล่มหนึ่งแล้ว จึงจะไม่กล่าวซ้ำไว้ในที่นี้อีก

แต่อย่างไรก็ดี ในเล่ม ๒ นี้ในบทท้าย ๆ จะเห็นว่ามีเรื่องเกี่ยวกับคำสอนของท่านไส บาบา เกือบทั้งหมด ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่ามีสาระและมีประโยชน์มาก ทั้งจะเห็นว่า คำสอนของท่านนั้นโดยหลักส่วนใหญ่แล้วก็ไปกันได้กับหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า จะแตกต่างกันอย่างมาก ก็ตรงที่ท่านเน้นหนักในเรื่องของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นหลักสำคัญของศาสนาฮินดู และจุดหมายปลายทางของศาสนาฮินดูก็คือ ชีวาตมัน หรืออัตตาของแต่ละคนในเมื่อบริสุทธิ์หมดจากกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้ว ก็จะไปรวมอยู่กับปรมาตมัน หรือพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมีอยู่ในสรรพสิ่งทั้งปวง และเป็นที่มาของสรรพสิ่งทั้งปวง และเป็นสัพพัญญูตลอดกาล มีอยู่ตลอดกาล เป็นอยู่ตลอดกาล ไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัย ไม่ได้เกิดจากอะไร เป็นอสังขตะ

ส่วนในทางพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าตรัสสอนไม่ให้คิดในทำนองนี้ ให้พิจารณาดูแต่ในเรื่องเบญจขันธ์ ซึ่งเป็นที่ตั้งของอุปาทาน และพิจารณาให้เห็นว่า สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาอย่างไร ดับไปอย่างไร ตามหลักของปฏิจจสมุปบาท ซึ่งในเมื่อเห็นแจ้งแทงตลอดในเรื่องเหล่านี้ และละอุปาทานได้หมดสิ้นแล้ว ในที่สุดวิญญาณก็จะหลุดพ้นจากกิเลสเครื่องผูกมัดทุกอย่าง **และจะสามารถเข้าถึงความดับสนิทได้ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และเรียกว่าเข้าถึงนิโรธสมาบัติ ซึ่งมีนิพพานเป็นอารมณ์** ซึ่งหลักอันสุดท้ายนี้คล้ายกับหลักของศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูมาก แต่ความเป็นความจริงแล้วหลักการปฏิบัติและหลักทฤษฎีของพระพุทธศาสนากับศาสนาพราหมณ์ได้ต่างกันมาตั้งแต่แรก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในทางพุทธศาสนาได้เน้นหนักในเรื่องต้องละสักกายทิฏฐิให้ได้เสียก่อน จึงจะสามารถก้าวมาถึงขั้นสุดท้าย คือการเข้าถึงความดับสนิทได้ ส่วนในทางฮินดูหรือศาสนาพราหมณ์นั้น เขาสอนให้ยึดถือพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นอัตตาใหญ่ เป็นอัตตาของสากลจักวาลมาตั้งแต่แรก อัตตาของแต่

ละคนก็คือส่วนหนึ่งของอัตตาใหญ่ที่แยกออกมา ซึ่งในในเมื่อบริสุทธิ์แล้วก็จะกลับไปรวมอยู่กับอัตตาใหญ่นั้นอีก ซึ่งหลักเหล่านี้พระพุทธเจ้าได้ทรงปฏิเสธมาตั้งแต่แรกแล้ว และทรงถือว่า ตราบใดที่ยังมีการยึดถืออัตตาอยู่ ก็จะเข้าถึงความดับสนิทจริง ๆ ไม่ได้ และในการปฏิบัตินั้นจะต้องพิจารณานึกถึงแต่ข้อเท็จจริงที่พิสูจน์ได้ จะต้องเลิกการเดาการคาดคะเน หรือการใช้หลักตรรกวิทยาโดยเด็ดขาด และจะต้องไม่สนใจในปัญหาที่ว่า *พระอรหันต์ตายแล้วจะสูญหรือไม่สูญ หรือไปมีชีวิตอยู่อย่างไร* ปัญหาอันนี้ก็ต้องเลิกโดยเด็ดขาด เพราะเรื่องนี้ทุกคนจะรู้ได้ด้วยตนเอง ในเมื่อเข้าถึงความเป็นอรหันต์แล้วเท่านั้น ถ้ายังเข้าไม่ถึงก็ไม่มีทางที่จะรู้ได้เลย ไม่ว่าจะใช้วิธีพิจารณาอย่างไรก็ไม่มีทาง ฉะนั้นจึงควรต้องเลิกสนใจ ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าได้ตรัสสอนไว้ในเรื่องอันตคาหิกทิฏฐิ

อันที่จริงความแตกต่างระหว่างหลักในทางพุทธศาสนากับศาสนาพราหมณ์ หรือศาสนาฮินดูนั้นยังมีอีกมาก เท่าที่เขียนอธิบายมานั้นเป็นแต่เพียงชี้ให้เห็น

เฉพาะประเด็นที่สำคัญในขั้นสุดท้ายเท่านั้น แต่ออย่างไรก็ตามความมุ่งหมายของการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกเผยแพร่นั้น ก็เพื่อต้องการจะให้พุทธศาสนิกชนทั้งหลายซึ่งไม่ค่อยจะเชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ตามที่ปรากฏในคัมภีร์ของพุทธศาสนานั้น จะได้หยุดคิดและตัดสินใจกันเสียใหม่ว่า ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ นั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และถ้าใครปฏิเสธเรื่องนี้ ก็เท่ากับเขาผู้นั้นปฏิเสธพุทธคุณบทที่กล่าวว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นผู้สมบูรณ์ด้วยวิชาและจรณะ ซึ่งเป็นเรื่องร้ายแรง และแสดงให้เห็นว่าเขาผู้นั้นเข้าไม่ถึงพุทธคุณ หรือไม่รู้จักพระพุทธเจ้าตามความเป็นจริง ซึ่งจะมีผลอย่างไร ก็ขอให้พิจารณาดูจากหลักอันนี้ ซึ่งเทวดาตนหนึ่งกล่าวต่อหน้าพระพุทธเจ้า และพระพุทธเจ้าก็ทรงรับรองเป็นจริงตามนั้น บทที่ว่านี้มีอยู่ในมหาสมัยสูตร ซึ่งมีข้อความดังนี้

เย เกจิ พุทฺธ สรณ คตา เส, น เต คมิสฺสนฺติ
อปายภูมึ ปหาย มานุสึ เทหึ เทวกายึ ปริปูเรสฺสนฺติ.

คนเหล่าใดเข้าถึงซึ่งพระพุทธเจ้าถือเอาเป็นสรณะแล้ว คนเหล่านั้นจะไม่ไปสู่อบายภูมิเลย เมื่อละกายอัน

เป็นของมนุษย์แล้ว ก็จะไปเพิ่มจำนวนพวกเทพนิกายให้มากขึ้น

และอีกแห่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า :—

ผู้ใดเข้าถึงซึ่งพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะ และเห็นแจ้งอริยสัจสี่ด้วยปัญญาอันชอบ ผู้นั้นจะพ้นจากความทุกข์ทุกอย่างได้

ผู้ไม่เชื่อว่าพระพุทธเจ้า และพระอรหันต์สาวกทั้งหลายมีปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์นั้น ก็คือผู้ที่ยังเข้าไม่ถึงพระพุทธเจ้าและพระสงฆ์ ทั้งนี้เพราะยังเข้าไม่ถึงพระธรรม ตามหลักที่ว่า "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นย่อมเห็นตถาคต" และการที่ยังเข้าไม่ถึงพระธรรมก็เพราะไม่รู้ว่า ในการทรงแสดงธรรมแต่ละครั้ง พระองค์ทรงใช้อภิญญาตลอดเวลา (สยं อภิญฺญา สจฺฉิกตฺวา ปเวเทสิ) ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถตรัสสอนสาวกให้เกิดดวงตาเห็นธรรมได้ ฉะนั้นก็ขอให้คิดในทางตรงกันข้ามว่า ผู้ที่ไม่ยอมเชื่อในเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ นั้น ผลจะเป็นอย่างไร

พร รัตนสุวรรณ

๑๕ สิงหาคม ๒๕๒๔

The Buddha used his psychic or supernormal powers (Abhiññā) for teaching everybody on every occasion.

Phorn Ratanasuwan

พระพุทธองค์ทรงใช้อภิญญา หรืออิทธิปาฏิหาริย์
ในการสอนคนทุกคน และทุกระยะ

พร รัตนสุวรรณ

The Law of Nature changes with the change (in quality) of Consciousness (i.e. Mind). For that is how "Mind (i.e. Consciousness) is superior to all things."

Phorn Ratanasuwan

กฎธรรมชาติ ย่อมเปลี่ยนไปตามคุณภาพของวิญญาณ (คือ ใจ) ทั้งนี้ก็เพราะใจ (คือ วิญญาณ) เป็นใหญ่กว่าสิ่งทั้งปวง

พร รัตนสุวรรณ

คำชี้แจง (เพิ่มเติม) ของผู้แปล

★

๑. ศัพท์แพทย์ที่กล่าวถึงชื่อโรคและอาการของโรคในหนังสือชุดนี้ มีอยู่หลายแห่ง ซึ่งเกินความรู้ความสามารถของผู้แปล และเนื่องจากเป็นเวลาค่อนข้างเร่งด่วน ซึ่งจะต้องส่งต้นฉบับไปเรียงให้ทันเวลาอยู่เสมอ จึงไม่มีเวลาสอบถามแพทย์ผู้รู้ในวิชานั้น ๆ โดยตรงได้ การแปลในกรณีเช่นนี้จึงเป็นไปอย่างรวบรัด และหยาบกว่าต้นฉบับเดิม ผู้อ่านคงจะทราบชื่อโรคและอาการของโรคอย่างกว้าง ๆ เท่านั้นเอง ในเรื่องนี้ผู้แปลต้องขออภัยต่อผู้อ่านด้วย โดยเฉพาะผู้อ่านที่เป็นแพทย์

๒. ข้อความที่เป็นส่วนธรรม และที่เป็นอุทเทส (คือต้นบท) ส่วนมากเป็นบทกวี ข้าพเจ้าใช้วิธีแปลแบบ Paraphrasing คืออธิบายขยายความให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ส่วนที่เป็นกวีก็ให้เป็นบทกวีตามเดิมจึงปรากฏว่าบางแห่งมีเนื้อความละเอียดกว่าต้นฉบับภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพราะความเป็นห่วงผู้อ่าน ซึ่งส่วนใหญ่อาจจะไม่

ได้อ่านต้นฉบับภาษาอังกฤษด้วยตนเอง มิใช่ตั้งใจจะ **"ดูถูก"** ผู้อ่าน หรือ **"ทรยศ"** ต่อต้นฉบับแต่อย่างใด ในเรื่องนี้ผู้แปลไม่ขออภัยต่อผู้ใด

๓. บทกวีที่เป็นอุทเทศดังกล่าวมาแล้วนั้น บางบทมีเนื้อความลุ่มลึกและรวบรัดมาก ในกรณีเช่นนี้ผู้แปลได้อาศัย ดร. ด้วง พุธศุกร์ คณะวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นผู้ช่วยตีความ (interpret) ให้ จึงขอขอบคุณ ดร. ด้วง พุธศุกร์ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

๔. ใคร่ขอเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบว่า ทางศาสนาฮินดู เขาถือว่าพระพุทธเจ้าของเราเป็นพระอวตารองค์หนึ่งเหมือนกัน เรียกว่าพุทธาวตาร (ดังปรากฏในคำนำของผู้จัดพิมพ์ที่ต้นเล่ม ๑ นั้นแล้ว) ที่นี้โดยนัยอันกลับกัน ผู้แปลเคยได้สนทนากับชาวพุทธบางท่านถึงเรื่องนี้ ก็ได้รับข้อคิดว่า ท่านไส บาบา อาจเป็นพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง คือผู้ที่จะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตก็ได้ เพราะเมื่อพิจารณาดูปฏิปทา (คือความเสียสละและเมตตา) และความสามารถ (คือการแสดงฤทธิ์ขั้นสูงได้) ประกอบกันแล้ว ก็ชวนให้น้อมใจ

เชื่อได้ว่าน่าจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ การที่ "พระโพธิสัตว์" ท่านไส บาบา มาเกิดเพื่อโปรดคนในอินเดียในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ ถ้าจะเกิดในหมู่ชาวพุทธ คงจะประกาศธรรมยาก เพราะคำสอนที่มีอิทธิพลในอินเดียเวลานี้ คือคำสอนของศาสนาฮินดู (ซึ่งอันที่จริงก็ไม่ใช่คำสอนที่เลวทรามนักหนา ถ้าไม่คิดเรื่องการแบ่งชั้นวรรณะเสียอย่างเดียว) หวังว่าศาสนิกชนชาวฮินดูคงจะไม่เห็นว่า มตินี้เป็นการดูถูกหรือทำให้เกิดความเสื่อมเสียแก่ศาสนาฮินดูอย่างใด เพราะผู้แปลและผู้อื่นที่คิดเช่นนี้ก็มีเจตนายกย่องเป็นอย่างสูงด้วยความจริงใจ ในทำนองเดียวกันกับที่พระพุทธเจ้าก็ได้รับการยกย่องจากชาวฮินดูให้เป็นอวตารปางหนึ่งของพระนารายณ์ฉะนั้น

๔. เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๓ พณฯ เอกอัครราชทูตอินเดียในตอนนั้น ได้มากราบนมัสการสมเด็จพระญาณสังวรที่วัดบวรนิเวศวิหาร ผู้แปลได้อยู่ณ ที่นั้นด้วยในฐานะเป็นล่ามคนหนึ่ง ท่านเอกอัครราชทูตอินเดียได้กล่าวว่า ในอินเดียประชาชนชาวฮินดูถือว่าพุทธศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาฮินดู ไม่ได้

ดูถูกหรือชิงชังอย่างใด สมเด็จพระญาณสังวรหัวเราะและตอบทันทีว่า ในประเทศไทยชาวพุทธก็ถือว่าศาสนาฮินดูเป็นส่วนหนึ่งของพุทธศาสนา ไม่ได้ดูถูกหรือชิงชังอะไรเช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาในแง่นี้ผู้แปลคิด (เอาเอง) ว่าศาสนาทั้งสองอาจเป็นเสมือน sister religions ของกันและกัน ก็น่าจะได้กระมัง

๖. ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ผู้ที่ไม่เชื่อ หรือว่าเชื่อแต่ชิงชังอิทธิปาฏิหาริย์นั้น โปรดอย่าลืมอ่านบทที่ ๑๘ ๑๙ และ ๒๐ แล้วท่านจะได้ข้อธรรมที่เป็นคติชีวิตได้เป็นอย่างดี ต่อจากนั้น โดยเฉพาะในเมื่อคำนึงว่าท่านไส บาบา อาจเป็นพระโพธิสัตว์องค์หนึ่งก็ได้เช่นนี้ ท่านอาจจะเชื่ออิทธิปาฏิหาริย์มากขึ้น หรือชิงชังน้อยลงก็ได้ และอันที่จริง ผู้แปลก็คิดว่าเราสามารถจะนับถือท่านไส บาบา ได้โดยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนศาสนาไปเป็นผู้ถือศาสนาฮินดูเลย ซึ่งท่านไส บาบาเอง ดูจะไม่มีนโยบายที่จะ convert คือเปลี่ยนศาสนาของใคร ๆ

ผู้แปล

สารบาญ

บทที่ ๑๑ — **นกสัจจะ** — หน้า ๓๖๗

พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวแต่แบ่งภาคไปปรากฏเป็นรูปต่าง ๆ กัน—ปาฏิหาริย์รักษาโรคมะเร็งในมดลูก—พระผู้เป็นเจ้าในรูปต่าง ๆ—ปาฏิหาริย์ขี้เถ้าปรากฏขึ้นเองที่รูป—การมาร่วมงานโดยไม่ให้เห็นตัว—รอยกดที่ท้าวแขนและที่นั่งของเก้าอี้—ปาฏิหาริย์ทำอาหารน้อยให้มากปรากฏการณ์ทำนองเดียวกันที่เกิดแก่สาวกคนอื่น—ปาฏิหาริย์อย่างอื่นเกี่ยวกับนายรามจันทวันและคนอื่น ๆ—ปาฏิหาริย์รักษาคนบ้า โดยทางความฝัน—ล้างอาถรรพ์—ปาฏิหาริย์รูปแกะสลัก—ดอกไม้ของขวัญ

บทที่ ๑๒ — **แพทย์วิเศษ** — หน้า ๔๑๑

รักษาโรคตาบอด—รักษาโรคผีเข้า—รักษานิ่วในกระเพาะเบา—เนรมิตเครื่องมือผ่าตัดรักษาเด็กชาย ซึ่งเป็นโรคอัมพาต ตาบอดและใบ้จากทางไกล—รักษาเด็ก

หญิงที่เป็นโรคอัมพาต และใบ้จากทางไกล—ปาฏิหาริย์รักษาโรคมะเร็งที่ร้ายแรงจากทางไกล — การรักษาโรคมะเร็งที่ทรวงอกจากทางไกล—การรักษาโรคของคนหนึ่งโดยผ่านทางอีกคนหนึ่ง — การรักษาโรคของคนไข้โดยโอนอาการโรคมาไว้เสียเอง— ปาฏิหาริย์รักษาตนเองโดยฉับพลัน — การดีใจจนลืมตัวของประชาชน — ช่วยเด็กถูกไฟลวก

บทที่ ๑๓ — **ผู้ชุบชีวิต** — หน้า ๔๕๕

ปาฏิหาริย์รักษาคนที่ตายจนมีกลิ่นเหม็นแล้วให้ฟื้นได้—ตัวอย่างเรื่องอำนาจของกรรม—ตัวอย่างคนไข้ที่ท่านไม่รักษา—คนไข้อีกรายหนึ่งที่ท่านไม่รักษาให้—การรักษาให้ทางใจ — ชีวิตมีจุดตายหลายจุดที่พอจะเลื่อนได้บ้าง

บทที่ ๑๔ — **ปัจจุบันธรรม** — หน้า ๔๘๕

การเดินทางด้วยกายทิพย์ เพื่อไปช่วยสาวกจากการถูกไฟลวก — ความสัมพันธ์ระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์—การเดินทางด้วยกายทิพย์ เพื่อไปส่งวิญญาณของ

สาวก—ใช้อำนาจทิพยจักษุช่วยค้นหาเอกสารคอรัปชั่น—อำนาจทิพย์จักษุดูโรคภัยไข้เจ็บในอนาคต—การพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าอย่าง "พลิกล็อค" ปรากฏการณ์เกี่ยวกับการถอดกายทิพย์ หลักการเรื่องจิตบังคับวัตถุได้—ปรากฏการณ์เรื่องวิภูติมาและหายไปเอง — ปาฏิหาริย์ทำหนังสือน้อยให้เป็นมาก—จงระวังของปลอม

บทที่ ๑๕ — ความแตกต่างกันของสิ่งที่เหมือนกัน

— หน้า ๕๓๐

ปรากฏการณ์ที่ค้านหลักวิทยาศาสตร์อย่างยิ่ง — เพื่อประโยชน์สุขของบุคคลที่ไม่ได้พบ ท่านไส บาบา—ปาฏิหาริย์ลดอุณหภูมิของปรอทวัดไข้—การถอดกายทิพย์ไปรักษาโรคทางไกล—คนหัววิทยาศาสตร์—พระกฤษณะผู้เป็น "เพลย์บอย" คือเทพเจ้าสำราญ—ภาพนิมิต พระศิวะ — หยิบเหรียญทองจากอากาศเปลี่ยนขี้เถ้าเป็นขนม—โปรยสายธารขี้เถ้ารักษาแผลด้วยชายเสื้อคลุม—ให้ลูกแก่คนที่มีลูกไม่ได้—เนรมิตล็อกเก็ตทองคำ รักษาโรคหืด ความสามารถของวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน—เปลี่ยนหินเป็นรูปปั้นพระกฤษณะ — เสกผลไม้หลายชนิดจาก

ต้นไม้ต้นเดียว — ปาฏิหาริย์ผ่าตัดไส้ติ่งอักเสบ — หยิบรูปพระรามและสีดาออกมาจากพื้นทราย — ปาฏิหาริย์ของผู้วิเศษ (Divine Miracle) จักษุแพทย์ศิษย์ของท่านไสบาบาองค์ก่อน ช่วยจับมือจักษุแพทย์ผ่าตัดนัยน์ตา—รักษาคนไข้ที่ "หมดหวัง" แล้ว

บทที่ ๑๖ — **เสียงจากตะวันตก** — หน้า ๕๗๘

ความประทับใจที่ประศันตินิลยัม—สัญญาณควันความจำกัดของภาษาและคำพูด — พลังแห่งความเมตตา—เสกเศษกระดาษให้เป็นขนม—งานจุดคบเพลิงให้แสงสว่างในความมืด—เนรมิตชัปปมาลา—เสกหินให้เป็นน้ำตาล—เปลี่ยนแหวนอัญญมณีสีอื่นให้เป็นแหวนเพชร—"ไม่มีใคร เขาอยากเห็น เราเด่นเกิน" "ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนต์ก็เอาด้วยคาถา—"

อำนาจของไสยศาสตร์ดำ—พบท่านไส บาบา—การทดลองความอดทน — อุปสรรคและปัญหาคือเครื่องช่วยให้ประสบความสำเร็จ

บทที่ ๑๗ — **สาวกที่สำคัญ ๒ ท่าน** — หน้า ๖๑๗

ปาฏิหาริย์ถอดกาย และแปลงกายไปช่วยศิษย์—ปาฏิหาริย์ช่วยปลดล้อเครื่องบิน — ปาฏิหาริย์ทำอาหารน้อยให้มาก — สร้อยไข่มุกจากทะเล—เสกศิลาลิงคัมที่วัดภาคเหนือ—เนรมิตรูปเคารพและเครื่องบูชาต่างๆ—สลายศิลาลิงคัมให้มา และสลายกลับไปที่เดิม — เสกทรายให้เป็นคัมภีร์—เนรมิตเข็มเจาะกระดูกสันหลัง — ปาฏิหาริย์เบ็ดเตล็ดต่าง ๆ — หยิบสร้อยเพชรจากทะเล — ความสามารถรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่ไกล สิ่งที่วิทยาศาสตร์รู้แล้วมีน้อยกว่าสิ่งที่ยังไม่รู้

บทที่ ๑๘ — **ความจริงและความมุ่งหมายอันสำคัญของปาฏิหาริย์** — หน้า ๖๖๒

เพื่อประโยชน์ของบุคคลส่วนใหญ่—จิตของมนุษย์มีธรรมชาติชอบสงสัย—การสลายตัวและคืนตัวของวัตถุ — ปาฏิหาริย์นำเหรียญทองคำมาจากที่ไกล — ปาฏิหาริย์ย่อส่วนรูปให้อยู่ในล็อกเก็ต—ปาฏิหาริย์เปลี่ยนชนิดของวัตถุ — ปาฏิหาริย์เกี่ยวข้องกับชีวิตของคนอินเดียเสมอ—

ปาฏิหาริย์มีประโยชน์อะไร ถึงแม้ว่าจะเป็นจริง—โทษของการติดอยู่ในการแสดงปาฏิหาริย์ — การแสดงปาฏิหาริย์ที่ไม่มีโทษ—การแสดงปาฏิหาริย์ไม่ใช่จุดหมายอันสูงสุด—คุณค่าของปาฏิหาริย์ของท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ—ปาฏิหาริย์เพื่อแก้ความเฉื่อยในทางวิญญาณ—ความจำกัดของภาษาหรือคำพูด—ปาฏิหาริย์ของโซล—ปาฏิหาริย์เพื่อบรรเทาบาปของมนุษย์ — อิทธิพลของผู้แสดงปาฏิหาริย์—การเดินทางไปต่างประเทศของท่านไส บาบา

บทที่ ๑๙ — คำสอนบางประการของท่านไส บาบา — หน้า ๖๙๖

หลักการพื้นฐานของทุกศาสนา — เมื่อวัดเป็นสุ-สานแห่งคำสอน—ร่างกายคือเงาของจิต—เปลือก ๕ ชั้น — มนุษย์มีสภาวะเป็นอมตะคือไม่ตาย — อุปมาเรื่องเมล็ดข้าว — อุปมาเรื่องเหรียญกับธนบัตร — อุปมาเรื่องมหา-สมุทร—อุปมาเรื่องกระแสไฟฟ้า—ลักษณะนานาประการของพระผู้เป็นเจ้า—อุปมาเรื่องคนไข้และแพทย์ — อุปมาเรื่องเรือในน้ำ — อุปมาเรื่องซ้ายและขวา — อุปมาเรื่องละคร—อุปมาเรื่องแหล่งแสงสว่าง — ความหลงเงา—ทุกข์

และสุขคู่กันในละครแห่งชีวิต — องค์ของการปฏิบัติ ๓ อย่าง—องค์ของการปฏิบัติ ๓ อย่างอีกนัยหนึ่ง — จงเงี่ยหูฟังเสียงเพลงทิพย์สำหรับทุกคน—คัมภีร์ คือหนังสือนำทาง — ศาสดาผู้หวังประโยชน์ของศิษย์เป็นใหญ่ — ความสำคัญของภักดี คือการอุทิศตนด้วยศรัทธา — เปรียบเทียบศรัทธากับปัญญา—อุปมาเรื่องแม่เหล็ก—หลักปฏิบัติ ๑๐ ประการของท่านเชอร์ดิ บาบา

พระเจ้าเงินตรา — ทัศนคติอันถูกต้องต่อทรัพย์สมบัติ—ไสอูฐเข้ารูเข็ม—การบำเพ็ญสมาธิ — หลักปฏิบัติในการเพ่งถึงพระกฤษณะ — สัจธรรมมูลฐานมีอยู่ในทุกศาสนา — อุปมาเรื่องขอทานที่มีทรัพย์มาก — อุปมาเรื่องคนดับเพลิง ๔ คน—ความรักที่ยังมีความหวงและห่วง — การสั่งสอนศิษย์เป็นส่วนตัว

บทที่ ๒๐ — องค์อวตาร — หน้า ๗๕๕

ความหมายของคำว่า "อวตาร" —มนุษย์เป็นส่วนผสมของสภาพทิพย์และสภาพสัตว์—กายมนุษย์ใจพระเจ้า —เครื่องหมายของท่านผู้อวตาร — การถอนเงินเกินบัญชี

จากธนาคารกรรม — ความโกรธที่ไม่เห็นแก่ตัว—การมาอุบัติของอวตาร — การรักษาโรคโดยการผ่าตัด — เหตุผลของการอวตาร—ภารกิจของอวตาร—วิธีพิจารณาบุคคลผู้เป็นอวตาร—ผู้ไม่ยอมเชื่อ — คุณลักษณะพิเศษของท่านไส บาบา—คุณสมบัติของพระผู้เป็นเจ้า—ค่าของต้นไม้อยู่ที่ผล ค่าของคนอยู่ที่งาน—ไม่ควรกังวลถึง "บ้าย" หรือสิ่งสมมติ— อุปมาเรื่องเชือกสั้นเกินไป — เมื่อสิ่งทั้งหลายมาเองโดยไม่ต้องอ้อนวอนหรืออยากได้ — จงบำรุงรักษาหน่ออ่อนของต้นศรัทธาให้ดี

ข้อความบางตอนในเล่ม

วิทยาศาสตร์ (ปัจจุบัน) ให้ความรู้แก่เราได้เพียงขั้นปฐมภูมิเท่านั้นเอง ส่วนความรู้ขั้นต่อไปคือขั้นสุดท้ายนั้น ต้องเป็นเรื่องนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ทางจิต หรือวิญญาณเท่านั้น จึงจะรู้ได้ (Science gives but the first word : the last word is known only to the great Spiritual Scientist)

— บทที่ ๑๕ หน้า ๕๖๒

การที่บุคคลแสดงฤทธิ์ได้นั้น ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเป็นผู้มีจิตใจสูง บรรลุความเจริญทางวิญญาณแล้วเสมอไป (Psychic powers are not in themselves a sign of Spirituality)

— บทที่ ๑๘ หน้า ๖๗๖

อิทธิปาฏิหาริย์เป็นสิ่งที่ทางเทพเจ้าเบื้องบนกรุณาประทานมาให้แก่มนุษย์ในฐานะเป็นยาเบื้องต้น เพื่อรักษาโรคใจบอดของมนุษย์นั่นเอง (Miracles are a concession that divinity allows for human blindness)

— บทที่ ๑๘ หน้า ๖๘๔

เมื่อกาลเวลาล่วงไป ศาสนาวัตถุต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของศาสนานั้น ก็กลายเป็นสุสานของศาสนานั้นไป (In time any temple built to truth becomes its sepulchre)

— บทที่ ๑๘ หน้า ๖๙๘

เรือนี้เขาสร้างไว้ด้วยความมุ่งหมายที่จะต้องลงไปแล่นในน้ำ แต่ว่าเราต้องอย่าให้น้ำเข้ามาในเรือ มิฉะนั้นเรือจะล่ม ในทำนองเดียวกัน เราเกิดมาก็มีจุดมุ่งหมายที่จะอยู่ในโลกนี้ แต่ก็อย่าให้โลกนี้เข้ามาอยู่ในเรา คืออย่าให้มีอำนาจเหนือจิตใจเราได้ (A boat is meant to go into water. but the water must not get into it in the same way we are meant to be in this world, but the world must not get into us)

— บทที่ ๑๙ หน้า ๗๑๕

โรคภัยไข้เจ็บนั้นบางอย่างเกิดมาจากกรรม แต่บางอย่างก็ไม่ใช่ คือบางอย่างเป็นผลของการกระทำของเราเอง ซึ่งส่วนมากก็คงจะมาจากชาติก่อน และเพราะฉะนั้นจึงเป็นกฎของการชดเชย คือการใช้กรรมของแต่ละบุคคล ดังนั้นเราจึงต้องใช้หนี้กรรมของเราในอดีตโดยทนผลกรรมไป แล้วก็ศึกษาเรียนรู้ให้เข้าใจให้ถูกไปพร้อม ๆ กัน (Some diseases are karmic and some are not. Some are the result of our own actions (most likely in a former life) and are part of the great moral law of compensation. We must expiate our past misdeeds by bearing the consequences and learning thereby)

— บทที่ ๑๓ หน้า ๔๘๔

การที่คนเราเกิดมาจะตายเมื่อไรนั้น ไม่ได้มีการกำหนดไว้อย่างตายตัวเสียทีเดียวทุกรายไป เราอาจกล่าวว่าในชีวิตนี้มีจุดหลายจุด ซึ่งเราอาจจะพบกับความตายได้ แต่มันก็ไม่ใช่เป็นกฎตายตัวเสมอไป ว่าจะต้องตายตอนนั้น ตอนนี้อย่างแน่นอน เพราะบางทีเราอาจจะตายในจุดแรกกับจุดที่สอง หรือจุดอะไร ๆ ต่อไปก็ได้ (คือถ้าเราทำความดีไว้ จุดนั้นก็เลื่อนไปเรื่อย ๆ ในขณะที่พอจะเลื่อนได้) (The time of death is not strictly pre-ordained: there are several points, let us say, along your life-line when you could meet with death but it is not an absolute Karmic necessity that you should die at the first or the second of those points)

—บทที่ ๑๓ หน้า ๔๘๕

ท่านผู้อ่านจะมองปลิดสิทธิ์ในการพิมพ์
หนังสือเรื่อง "ไสบาบา มหัศจรรย์แห่งยุค" ซึ่ง
แปลมาจากเรื่อง SAI BABA, MAN OF MIRACLES
โดย Howard Murphet ไปเพื่อสำนักพิมพ์
ศรีหงส์ในวันที่ ๔๗/๒ ถนนสามเสน พาหุรัด
เป็นผู้จัดพิมพ์ได้ตามที่ปรารถนาตลอดไป

– ศรี ทายาทการ

ศรีหงส์ ๒๕๓๔

รูปท่านสัตยา ไส บาบา

ท่านนายพลเรือโทประสาท–คุณหญิงปาริชาติ พรหมประวัติ
ซึ่งได้เคยไปพบท่านสัตยา ไส บาบา ด้วยตนเองมาแล้ว

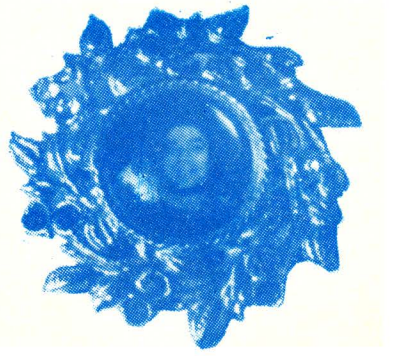

รูปท่านสัตยา ไส บาบา ซึ่งอยู่ใน
ล็อกเก็ตกาไหล่ทอง และท่านได้
ควักเอาออกมาจากในอากาศ ส่ง
ให้คุณหญิงปาริชาติต่อหน้า

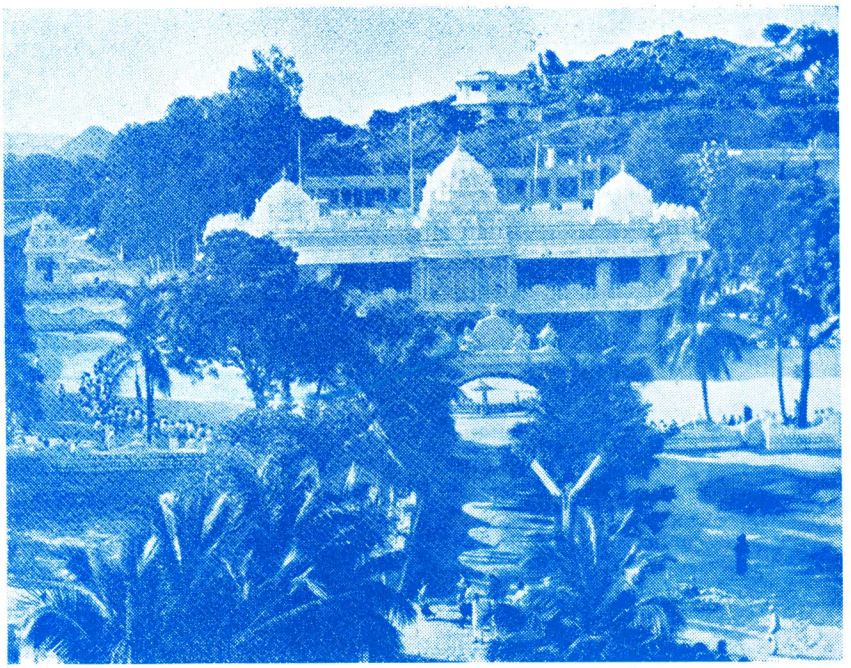

ประศันตินิลยัม บนเนินคือตึกแปดเหลี่ยม

ท่านไส บาบา กล่าวคำปราศรัยที่ห้องประชุม
ติกธรรมเกษตร ซึ่งเป็นที่พักของท่านในบอม
เบย์ มีคนฟังอย่างน้อย ๑๕,๐๐๐ คน

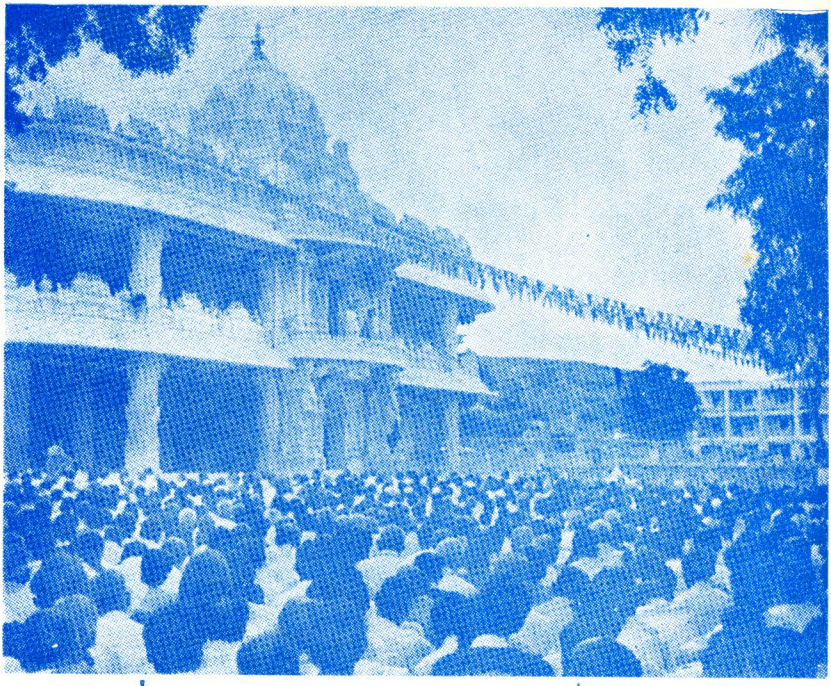

ผู้คนที่มาคอยดูท่านไส บาบา ปรากฏตัวที่เฉลียงของตึกประศันตินิลยัม

ประศันตินิลยัม อันเป็นอาศรมของท่านไส บาบา
ภาพมองจากยอดเนินลูกหนึ่ง

บทที่ ๑๑

นกสัจจะ

ผู้แสวง หาความจริง สิ่งแท้เที่ยง
ไม่จำเป็น ต้องเสี่ยง ไปหนไหน
นกสัจจะ มิได้อยู่ ไกลแสนไกล
จักระดา— ระกาไหน ก็ไม่มี

จงเงี่ยโสต สะดับ ตรับให้มั่น
เสียงนกนั้น กระพือปีก ไม่หลีกหนี
อยู่ที่บาน ประตูแหล่ง แห่งใจนี้
ฟังให้ดี เสียงนกนั้น ขันเพลงเอย.

— ฟรานซิส ทอมสัน

พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว
แต่แบ่งภาคไปปรากฏเป็นรูปต่าง ๆ กัน

ถึงแม้ว่าจะมีพระเจ้าของฮินดูมากมายเหลือเกินก็ตาม แต่ชาวอินเดียส่วนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีการศึกษาดี ก็เข้าใจดีว่าพระเจ้าแต่ละองค์เป็นภาคหนึ่งซึ่งมีขอบเขตจำกัด ของพระพรหมอันสูงสุดซึ่งเราอธิบายสภาวะท่านไม่ได้ ซึ่งมีความเป็นหนึ่งคือกว้างขวางลึกซึ้งไม่มีขอบเขตจำกัดเลย พระพรหมนั้นได้แบ่งภาคมาเป็นพระเจ้าต่าง ๆ ซึ่งมีภาวะจำกัด คือเก่งไปคนละทาง องค์หนึ่งเก่งทางโน้น อีกองค์หนึ่งเก่งทางนี้ แต่ก็มาจากผู้เก่งยอดสูงสุดคือพระพรหมองค์เดียวกัน เขากล่าวว่าพระเจ้ามีหัวตั้งพันหัว และเพราะฉะนั้นก็ไม่ควรจะมีการทะเลาะกันเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับรูปแบบต่าง ๆ มากมาย ซึ่งเอามาใช้เป็นเครื่องแทนลักษณะต่าง ๆ ของพระเจ้าผู้สูงสุด ซึ่งท่านเป็นอรูปเป็นสภาวะที่สูงสุด จะบรรยายอย่างไรก็ไม่ได้ ท่านมีสภาวะเป็นหนึ่ง คือสภาวะสูงสุดอันเดียวกันนั้นเอง

อันที่จริงในห้องบูชาของชาวฮินดูซึ่งหมายความถึงมุมห้องเล็กที่เขาจัดไว้เป็นพิเศษในบ้าน สำหรับทำการบูชาสวดมนต์นั้น ส่วนมากเราจะเห็นมีรูปปั้นมีรูปของพระผู้เป็นเจ้ามากมาย บางทีก็มีรูปของพระเยซูรวมอยู่ด้วย แต่แม้กระนั้นทุกครอบครัวตามปกติจะนับถือพระเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเป็นพิเศษสำหรับครอบครัวของเขา ซึ่งเขาถือว่ามีอำนาจสูงสุด คือเขานับถือกว่าองค์อื่น ๆ ในครอบครัวของเขานั้น ตัวอย่างเช่นในครอบครัวมิสเตอร์ เค.อาร์.เค. ภัต ที่กล่าวในบทที่แล้วมานั้น พระเจ้าประจำครอบครัวที่เขานับถือที่สุด คือ พระสุพราหมเนียม (Subrahmaniam) แต่มิสเตอร์ภัตเองมีแนวโน้มรู้สึกว่าชอบและเลื่อมใสอยากจะบูชาพระกฤษณะเสียมากกว่า แต่อาจจะเป็นเพราะเหตุว่าเขาเป็นคนที่มีงานธุระยุ่งมาก เพราะเป็นผู้อำนวยการงานเกี่ยวกับการประกันมากมาย เขาจึงปล่อยให้ภรรยาสาวของเขาเป็นผู้กระทำการพิธีกรรม บูชาพระผู้เป็นเจ้าสุพราหมเนียมไปตามลำพังแต่ผู้เดียว

ปาฏิหาริย์รักษาโรคมะเร็งในมดลูก

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ มิสซิสภัตภรรยาของเขาเกิดเป็นมะเร็งในมดลูกขึ้นมา บรรดาแพทย์บอกว่าจำเป็นต้องได้รับการผ่าตัด แต่แม้ผ่าตัดแล้วก็ไม่รับรองว่าจะหายทีเดียว ในระยะนั้นมารดาของ มร. ภัต มาอยู่กับผัวเมียทั้งสอง เธอจึงบอกกับลูกชายของเธอว่า "ท่านพระผู้เป็นเจ้าสุพราหมเนียมได้เคยรักษาพ่อของเจ้าให้หายจากโรคมะเร็งมาแล้วโดยไม่ได้ผ่าตัดเลย เพราะฉะนั้นแม่เชื่อว่า พระองค์จะรักษาภรรยาของเจ้าได้โดยวิธีเดียวกันนั่นแหละ" ปรากฏว่าความศรัทธาของหญิงชราผู้นี้มั่นคงเข้มแข็งอย่างยิ่ง นางเชื่อมั่นอย่างเหลือเกิน จนกระทั่งผัวเมียคู่นี้จำเป็นต้องยอมตามคือไม่ผ่าตัด และได้มอบชีวิตให้อยู่ในกำมือของพระผู้เป็นเจ้าของตระกูลของเขาคือท่านสุพราหมเนียมนั้นเอง

ต่อจากนั้นก็มีการถือศีลกันอย่างเคร่งครัด และบูชาพระสุพราหมเนียมกันด้วยความศรัทธาด่างเข้มแข็ง เวลาสวดมนต์ก็สวดกันโดยใจจดใจต่อ และนานกว่าปกติด้วย อย่างไรก็ตาม การบูชาอ้อนวอนนั้นส่วนใหญ่ทำ

โดยหญิงชราผู้เป็นมารดาของ มร. ภัตน์นั่นเอง ส่วนภรรยาสาวผู้เป็นโรคนั้นนอนแซ่วอยู่บนเตียงจนร่างกายผ่ายผอมและอ่อนแอลงทุกที ทำท่าจะไม่รอดยิ่งขึ้นทุกวัน อาการเช่นนี้เป็นไปประมาณ ๖ เดือนก็ดูว่ายังไม่มีอะไรดีขึ้น

ครั้นแล้ววันหนึ่ง ในขณะที่อยู่ในสภาวะคล้ายเคลิ้มจะหลับนั้น จากแสงสว่างของดวงจันทร์ที่ส่องลงมาในห้องนั้น คนไข้ก็มองเห็นงูจงอางหรืองูเห่าใหญ่ตัวหนึ่งกำลังมาขดล้อมรอบเตียงเธอไว้ เธอจึงตกใจเปิดไฟฟ้าหัวเตียงขึ้น แล้วก็ปลุกแม่ผัวขึ้นซึ่งตอนนั้นกำลังนอนอยู่ในห้องเดียวกัน เพราะตอนนั้นสามีของเธอไม่อยู่ ไปธุระดำเนินกิจการของเขาเสียที่อื่น เมื่อเปิดไฟขึ้นมาปรากฏว่าหามีงูอะไรอยู่ในห้องนั้นไม่ แต่พอคนป่วยดับไฟก็มองเห็นงูอีก โดยที่งูนี้กำลังเลื้อยไปเลื้อยมารอบเตียง ทันใดนั้นเองงูนั้นได้แปลงรูปเป็นพระสุพราหมเนียม และคนไข้ก็จำได้ เพราะว่าในห้องบูชาของเธอมีรูปของท่านสุพราหมเนียมนี้อยู่ พระเจ้าองค์นี้ดูเหมือนจะลอยอยู่เหนือคนไข้

ครั้นแล้วท่านก็เอาหอกซึ่งเป็นอาวุธประจำตัวของท่าน แทงเข้าไปในทรวงอกของเธอแล้วดูเหมือนจะลากเอาตัวเธอลอยไปกับท่านด้วย ในไม่ช้าเธอก็ถูกท่านพามายืนอยู่เบื้องหน้าท่านบนยอดเขาสูงแห่งหนึ่ง เธอได้คุกเข่าลงแตะเท้าของท่านสุพราหมเนียมด้วยความนับถือคือเอามือแตะเท้าของท่าน แล้วก็มาแตะหน้าผากของตน ท่านสุพราหมเนียมก็เริ่มพูดกับเธอโดยถามเธอว่า เธอต้องการจะอยู่กับท่าน หรือว่าจะกลับไปอยู่ในโลกอย่างเก่าอีก คนไข้ก็เข้าใจว่านี้หมายความว่าจะให้เธอเลือกว่าจะยอมอยู่หรือจะยอมตาย ตอนนี้เธอคิดถึงสามีและลูกเล็ก ๆ ซึ่งยังต้องการเธออยู่ เธอจึงบอกท่านว่าเธออยากจะกลับไปก่อน ยังไม่อยากอยู่กับท่านในตอนนี้ ต่อจากนั้นมีการสนทนาต่อไปอีกเล็กน้อย ในที่สุดท่านสุพราหมเนียมจึงกล่าวว่า "เอ้า ก็ได้ ต่อไปนี้เจ้าหายป่วยแล้วนะ ไม่ช้าจะแข็งแรงดังเดิม ตลอดชีวิตของเจ้านี้เราจะป้องกันเจ้าเอง เวลาใดที่เจ้าคิดถึงเรา เราจะไปอยู่กับเจ้า เอ้าตอนนี้กลับไปได้แล้วนะ" คนไข้ก็ถามว่าเธอจะกลับได้อย่างไร ท่านสุพราหมเนียมก็ชี้

ให้ดูบันไดแคบ ๆ เวียนไปเวียนมาแต่ยาวลึกลงไป ซึ่งปรากฏขึ้นใกล้เท้าของเธอแล้วท่านก็นำเธอลงไป เธอเริ่มลงบันไดนั้น ลงไป ๆ ก็เลยหมดสติไป เมื่อรู้สึกตัวปรากฏว่ามาอยู่ในร่างกายของเธอบนเตียงในห้องของเธอเองแล้ว

ทันใดนั้นเธอได้ปลุกแม่ผัวขึ้นแล้วก็บอกให้ทราบถึงภาพนิมิตที่เห็นมา เมื่อสามีของเธอกลับมาบ้านเธอก็บอกเขาด้วยเหมือนกัน แต่ว่าทั้งหมดนี้เธอถือว่าประสบการณ์นี้เป็นเรื่องศักดิ์สิทธิ์ จึงไม่ได้บอกให้ใครรู้นอกจากสมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิดกันที่สุดเท่านั้นเอง และนับตั้งแต่นั้นมา ปรากฏว่าคนไข้แข็งแรงขึ้นเรื่อยอย่างรวดเร็ว และไม่มีวี่แววของโรคมะเร็งปรากฏอีกเลย ในไม่ช้าเธอก็ลุกขึ้นจากเตียงได้และสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ตามปกติ เพียงแต่มีความแตกต่างกันขึ้นนิดหน่อยเท่านั้น นี้หมายความว่าแทนที่เธอจะทำการบ้านเพียงอย่างเดียวหรือทำการบูชาอย่างเดียว เธอได้อุทิศตัวเองให้แก่งานสังคมเพื่อช่วยเหลือผู้ยากจนและผู้ขัดสนอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย เธอกล่าวว่า

พระผู้เป็นเจ้าได้ให้ชีวิตเธอกลับมาแล้ว เธอจึงต้องการจะใช้มันให้เป็นประโยชน์ในงานของพระองค์ให้มากที่สุดเท่าที่เธอมีความสามารถจะทำได้

พระผู้เป็นเจ้าในรูปต่าง ๆ

ต่อมาอีก ๒๐ ปี มิสซิสภัตซึ่งเป็นคนไข้นี้เริ่มได้ยินชื่อเสียงของท่าน สัตยา ไส บาบา แล ได้เดินทางมาที่ประศันตินิลยัม ท่านไส บาบาได้กล่าวกับมิสซิสภัตซึ่งเคยเป็นคนไข้นั้นว่า "เราได้พบกันนานมาแล้วเมื่อ ๒๐ ปีก่อนนั้น จำได้ไหม?" มิสซิสภัตได้ฟังก็งงจึงตอบว่า "เปล่าค่ะ ท่านสวามี นี่ดิฉันเพิ่งมาพบท่านครั้งแรกนี่แหละเจ้าค่ะ" แต่ท่านสัตยา ไส บาบาก็บอกว่า "อ้าว ใช่สิ เราพบกันแล้วเมื่อตอนที่เจ้าอยู่ในไมซอร์ยังไงล่ะ" แล้วท่านก็บอกถึงชื่อถนนว่า อยู่ที่ไหนเวลาไหนในตอนที่เธอกำลังเป็นโรคมะเร็ง และตอนที่เธอเห็นภาพของท่านสุพราหมเนียมด้วย

ต่อจากนั้นท่านได้นำเธอขึ้นไปทางบันไดแคบ ๆ ยาว ๆ ซึ่งนำไปสู่ห้องของท่านข้างบน แล้วบอกให้เธอ

มองลงมา ทันทีที่มิสซิสภัตเห็นก็จำได้ทันทีว่า "อ้อ บันไดนี่เองแหละเราได้เคยเดินลงไปเมื่อ ๒๐ ปี มาแล้ว ตอนที่ได้พบกับท่านสุพราหมเนียม มันช่างเหมือนกันอย่างเหลือเกิน" นี้ทำให้เธอต้องงงสับสนจับต้นชนปลายไม่ถูกยิ่งขึ้น เพื่อจะให้เธอเข้าใจเรื่องอย่างแจ่มแจ้ง ท่านสวามีก็โบกมือของท่าน แล้วจากนั้นก็หยิบเอารูปถ่ายของตัวท่านเองซึ่งอยู่ในโสมาสุตระ คือเป็นรถศึกของท่านสุพราหมเนียมโดยมีงูเห่าเป็นวงอยู่รอบกายท่าน ตอนนี้มิสซิสภัตก็จำได้ทันทีและไม่มีความสงสัยอีกต่อไป เธอรู้แล้วว่า พระผู้เป็นเจ้านั้นจะแปลงตัวเป็นอะไรก็ได้ และพระผู้เป็นเจ้าก็ได้มาหาเธอเมื่อ ๒๐ ปีมาแล้ว ในรูปซึ่งเธอบูชาอยู่ คือเป็นรูปท่านสุพราหมเนียมนั่นเอง เดี๋ยวนี้ท่านผู้นั้นก็มาอยู่เบื้องหน้าเธอแล้ว ในร่างของท่านสัตยา ไสบาบา เธอได้หมอบกราบลงที่เท้าของท่าน พร้อมกับร้องไห้ออกมาด้วยความปีติและตื้นตันใจเป็นที่ยิ่ง

ปาฏิหาริย์ขี้เถ้าปรากฏขึ้นเองที่รูป

เรื่องต่อไปคือเรื่อง มร. ซี รามจันทรันแห่งเกอร์ดีแคว้นปูนา เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าพบเขาเป็นครั้งแรกที่ประศันตินิลยัมนั้นก็อยู่ในราวปี ค.ศ. ๑๙๖๗ ตอนนั้นเขาเป็นรองหัวหน้าผู้ตรวจการฝ่ายวัตถุระเบิดของทหารในกระทรวงกลาโหม เขาบอกข้าพเจ้าว่าก่อนหน้านั้น ๒ ปี เขามีเรื่องกังวลกลุ้มใจในครอบครัวมากทีเดียว ดังนั้นเขาจึงไปที่ที่บูชาของท่านไสบาบาแห่งเชอร์ดีคือองค์ก่อนซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของเขาไปประมาณ ๑๒๐ ไมล์ เมื่อไปถึงสถานที่นั้น เขารู้สึกมีจิตใจสงบลึกซึ้งยิ่งขึ้น และในที่สุด ก็ได้เป็นสาวกคนหนึ่งของท่าน ไส บาบา แห่งเชอร์ดีคือองค์ก่อนนั้น

ต่อมาเขาได้ยินข่าวว่าท่านนักบุญผู้ยิ่งใหญ่แห่งเชอร์ดีได้มาเกิดใหม่แล้วในปุตตปารตีและมีชื่อว่าสัตยาไสบาบา เขาจึงคิดว่า แบบนี้มันก็เป็นไอ้คนหลอกลวงเสียมากกว่า เพราะเรื่องเช่นนี้มีบ่อย ๆ เดี๋ยวก็โผล่มาเสียทีอ้างว่าตัวเป็นคนโน้นคนนี้มาเกิดใหม่ ก็เพื่อหลอกลวงประชาชนเพื่อจะเอาเงินเขานั่นเอง ต่อมาเขาก็ได้

อ่านข่าวหนังสือพิมพ์อีก และพบข่าวว่าท่านสัตยาไส บาบา นี้ได้ช่วยสาวกของท่านคนหนึ่งให้หายจากโรคลม ซึ่งคล้ายจะเป็นโรคหัวใจวาย โดยถ่ายเอาโรคนั้นมาไว้ในตัวท่านเองและรักษาโรคนั้นให้หายต่อหน้าประชาชนกลุ่มใหญ่ในวันคุรุปูรณิมา นี้ทำให้เขาเกิดความรู้สึกว่า "เอ หรือท่านไส บาบาแห่งปุตตปตารตีนี่น่าจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ และอาจจะเป็นมหาตมะคนใดคนหนึ่งก็ได้" ต่อมาเมื่อสมาชิกของครอบครัวของเขาคนหนึ่งนำเอารูปท่านสัตยาไส บาบามาให้ดูและวางไว้ในห้องบูชาในบ้านของท่านนั้น นายรามจันทรันก็ปล่อยให้อยู่ที่นั่น โดยไม่ได้เอาใจใส่แต่อย่างใด สองหรือสามวันต่อมาเขาเห็นว่ามีขี้เถ้าอะไรบางอย่างเกิดขึ้นที่รูปถ่ายแล้ว จึงได้กวาดออกให้สะอาด

ครั้นแล้วต่อมาอีกครั้งหนึ่งระหว่างพิธีการบูชา เขาก็เห็นขี้เถ้านั้นเกิดมาที่รูปถ่ายอีกครั้งหนึ่ง ตอนแรกคล้าย ๆ ว่าเป็นไอน้ำ ต่อมากลายเป็นของเหลวคล้าย ๆ นมเป็นหยด เมื่อหยดลงมาตามกระจกนั้น ก็แห้งและกลายเป็นขี้เถ้าสีเทา เขาจึงคิดว่าหรือมันจะเกิด

จากวัตถุธาตุอะไรบางอย่างในกระจก หรืออาจจะเป็นว่าข้างหลังซึ่งเป็นกระดาษและกรอบไม้จะมีการแปรธาตุอะไรกันขึ้นก็ได้ เนื่องจากเขาเป็นนักเคมีอยู่ด้วย จึงจัดแจงทดลองแยกธาตุดู ก็ปรากฏว่าทุกอย่างเป็นปกติดี จึงเกิดความคิดว่าต้องเปลี่ยนใหม่ให้หมดชุดเลยเสียดีกว่า แต่แม้ได้เปลี่ยนแล้ว ขี้เถ้าประหลาดก็ยังปรากฏให้เห็นอย่างอธิบายไม่ได้อยู่ตามเคยที่บนกรอบรูป และบนกระจกรูปนั้น

ต่อมาวันหนึ่งมีเพื่อนหนุ่มคนหนึ่ง นำเอารูปท่านสัตยาไส บาบาอีกรูปหนึ่งมา รูปนี้ติดเป็นแผ่นอยู่บนกระดาษแข็งธรรมดาโดยไม่มีกระจกหุ้ม เขาได้ขออนุญาตนายรามจันทรัน เอาไปไว้ในระหว่างรูปอื่นในห้องบูชาแล้วเขาได้ออกจากบ้านไป แต่ก่อนที่บุคคลผู้นั้นจะออกไปถึงประตูหน้าบ้าน นายรามจันทรันได้เรียกเขากลับมา ปรากฏว่านัยน์ตาของชายหนุ่มคนนั้นเบิกกว้างเมื่อเขาเห็นว่ามีขี้เถ้าปรากฏขึ้นบนรูป ซึ่งเขาเพิ่งนำมาไว้เมื่อตะกี้นี้เอง เขาบอกว่า “ผมไม่ได้เคยเชื่อถือ

เรื่องท่านมาก่อนเลย แต่เดี๋ยวนี้เห็นจะต้องเชื่อแล้ว เพราะมันเป็นความจริงอย่างแน่นอน"

เหตุการณ์เหล่านี้ทำให้ มร. รามจันทรัน ตกลงใจจะต้องไปที่ประศันตินิลยัมให้ได้ เพื่อจะได้ไปหาท่านสัตยาไส บาบาด้วย ต่อมาหลังจากการตัดสินตกลงใจแล้ว ก็รู้สึกว่าเกลียดตัวเอง ไม่อยากจะสูบบุหรี่เลย เพราะอยากจะอดแต่มันก็อดไม่ได้ วันหนึ่งจึงได้ขว้างบุหรี่ทิ้งไปแล้วปฏิญาณว่า ต่อไปนี้จักไม่สูบอีกละจนกว่าหลังจากได้ไปพบท่านไส บาบา แล้วบางทีก็อาจจะสูบอีก อันที่จริงเขาก็อยากเลิกมานานแล้วเหมือนกัน แต่ก็เลิกไม่ได้ ต่อมาอีกประมาณ ๖ สัปดาห์ จะถึงเวลาที่จะได้หยุดงาน ซึ่งตอนนั้นก็เป็นเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๔ เขาจึงใช้โอกาสนี้เดินทางไปเป็นครั้งแรกที่อาศรมของท่านสัตยาไส บาบา ระหว่างการเดินทางมีความไม่สะดวกอะไรหลายอย่างทำให้หัวเสียมาก แต่พอไปถึงแล้วก็พักอยู่ได้

และหลังจากนั้นสองสามวันปรากฏว่าเขาได้เข้าไปในห้องสัมภาษณ์ คือท่านสัตยาไส บาบาได้ให้สัมภาษณ์ในห้องหนึ่งพร้อมๆกับคนอีกสองสามคน ตอนนั้นท่าน

ไส บาบา ยังไม่เข้ามา เขาจึงนั่งรอให้ท่านเข้ามาเสียก่อน ต่อเมื่อท่านไส บาบาเข้ามาแล้ว ท่านก็ทำกิริยาโบกมือไปในอากาศตามเคย แล้วก็ผลิตวิภูติคือขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์ออกมา ท่านสัตยาไส บาบา ได้ให้แก่ทุกคน ยกเว้นนายซี รามจันทรัน ท่านไม่ให้ ทั้งนี้ทำให้เขารู้สึกผิดหวังมาก คิดว่าท่านมองข้ามเขาไปเขาจึงขอท่านบ้าง ท่านก็บอกว่า "อ้าวก็ให้มาแล้วเมื่อไม่นานนี้แล้วจะเอาอีกหรือ" ตอนนี้นายรามจันทรันชักสงสัย แต่แล้วเขาก็เข้าใจดีว่า ท่านสัตยาได้หมายถึงขี้เถ้า ซึ่งปรากฏที่รูปของท่านที่บ้านของเขานั่นเอง ท่านสวามียิ้มแล้วก็พูดต่อไปว่า ก็ไม่เป็นไรให้อีกก็ได้ ต่อไปนี้จะให้เยอะแยะด้วยแต่ว่าต้องทิ้งนิสัยเก่า ๆ ให้หมดนะ อย่าไปข้องแวะกับมันอีก เขาก็รู้ทันทีว่าท่านสัตยาหมายถึงนิสัยชอบติดบุหรี่ คือท่านบอกให้เขาทิ้งเสียอย่าไปสูบมันอีก ตอนนี้ปรากฏว่าเขาขนลุกซู่ซ่าไปทั่วร่างกายทีเดียว เพราะเขาก็รู้ว่าท่านผู้นี้มีความยิ่งใหญ่เพียงใด สามารถจะรู้ถึงความคิดและความเป็นไปในชีวิตของเขาได้ถึงขนาดนี้ทีเดียวหนอ

การมาร่วมงานโดยไม่ให้เห็นตัว

หลังจากนั้นเขาก็ได้เดินทางมาเยี่ยมอาศรมอีกหลายต่อหลายครั้ง และตอนปลายเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๖๕ ขณะที่เขาอยู่ที่บ้านของเขาในปูนา ก็ได้รับโทรเลขฉบับหนึ่งซึ่งมีใจความว่า สัตยา ไส บาบาจะมาหาที่บ้านของเขาในวันที่ ๕ เดือนพฤษภาคม เพื่อจะทำพิธีอุปนายานัมและให้พรหมโมปเทสัมด้วย เมื่อนายรามจันทรันรู้เช่นนี้ก็ตกใจใหญ่ เพราะเรื่องนี้หมายถึงว่ามีพิธีทำพิธีผูกด้ายสายสิญจน์แก่ลูกชายของเขา ซึ่งมันก็เลยเวลามาแล้ว เพราะลูกชายคนใหญ่ของเขาคือราชาก็อายุ ๑๗ ปีครึ่งแล้ว เขาสงสัยว่าท่านไส บาบา จะมาจริงละหรือ เพราะเขาไม่เคยระแคะระคายมาก่อนเลย และเขารู้ตัวว่าเขาไม่ใช่คนใหญ่โตที่สมควรที่จะได้รับเกียรติจากท่านมากมายขนาดนี้ อีกอย่างหนึ่งเขาก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร จึงจะสามารถเตรียมที่ทางและเข้าของไว้รับบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ได้ถูกต้อง เขาคิดแล้วก็ไม่สบายใจ แต่เขาคิดว่าถึงอย่างไรก็ต้องไปขอตรวจสอบดูก่อนว่าข่าวสารโทรเลขนั้นส่งมาจากไหน ใครส่งมา เป็นโทร-

เลขจริง ๆ หรือเปล่า เขาจึงได้ให้เจ้าหน้าที่ของเขาสืบถามไปว่า โทรเลขนี้ใครส่งมาโดยให้สืบถามไปที่ต้นทาง ปรากฏได้ความว่ามีมาจากสถานีไปรษณีย์ใหญ่ที่ปูนาส่งมาที่เขาจากสถานีย่อยที่เกิลกี้ เสมียนรับโทรเลขที่ปูนาบอกว่าเขาจำคนส่งได้ดีทีเดียว เขาบอกว่าคนส่งเป็นชายที่ไว้เคราเล็กน้อย เขามาแท็กซี่ซึ่งก็รออยู่ชั่วคราวระหว่างเขาเขียนโทรเลขนี้ เสมียนถามว่าเขาอยู่ที่ไหน ชายมีเครานั้นก็ตอบว่าเขาอยู่ไม่เป็นที่และก็ไม่มีตำบลที่อยู่ในปูนาหรอก เสมียนบอกว่าขอให้เขาเขียนที่อยู่ถาวรไว้ในแบบฟอร์มนั้น หลังจากที่ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ชายแปลกหน้าก็เขียนว่า "ออลอินเดีย ไส สมัช ที่ มัทราส" แล้วเขาก็ขับรถออกไป

คำว่าไสสมัชหรือว่าสมาคมไสสมัชนี้ได้ตั้งขึ้นเมื่อประมาณสองสามปีมาแล้วโดยท่านสวามีนราสิงหะ ผู้ซึ่งได้เขียนชีวประวัติของท่านไส บาบาแห่งเชอร์ดิไว้ ศูนย์นี้ในขั้นแรกก็ได้อุทิศให้แก่การเผยแพร่คำสอนของท่านไส บาบา แห่งเชอร์ดิผู้ล่วงลับไปแล้ว แต่เมื่อได้สืบสวนต่อไปก็พบว่า คนเดินทางที่ไว้หนวดไว้เครานั้นไม่มีใคร

รู้จักเลยในสถานที่นั้น ดังนั้นงานสืบสวนของนายราม-จันทรันจึงถึงที่สุดหยุดตันแค่นั้นเอง เขาได้รับการบอกกล่าวว่าท่านสวามีตอนนั้นอยู่ที่บรินดาวัน เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาจึงได้ลองทดสอบดู คือส่งโทรเลขไปถึงที่บรินดาวัน ขอร้องให้มีการยืนยันว่าท่านสวามีจะไปที่บ้านเขาในวันนั้นจริง ๆ เขาได้ส่งโทรเลขขอร้องซ้ำไปอีกในทำนองเดียวกัน แก่มิสเตอร์กัสตูรีที่ประศันตินิลยัม แต่ทั้งสองครั้งก็ไม่ปรากฏว่ามีคำตอบมาเลย

ต่อมาเขาได้ทราบข่าวว่า นายกัสตูรีไม่ได้รับโทรเลขนั้นเลย นายรามจันทรันก็ไม่ได้ถามท่านไส บาบา ถึงว่าโทรเลขที่ส่งไปถึงท่านนั้น ท่านได้รับหรือเปล่า เขาได้คิดเอาเองตามสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้นว่ามันคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่จะให้ท่านไส บาบาตอบมาอย่างนั้น เขาจึงบอกตอบข้าพเจ้าว่า เป็นอันว่าเขาก็ไม่รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในเดือนพฤษภาคมวันที่ ๕ แต่เขาคิดว่า สมควรจะเตรียมทุกอย่างเอาไว้สำหรับการฉลองนั้น และเขาไม่ได้กล่าวแก่ใครเลยว่าท่านไส บาบาจะมาในงานนี้ เขากล่าวว่าปัญหาข้อหนึ่งคือว่า เขาไม่

ได้มีเงินสดเพียงพอที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จลุล่วงไปได้ แต่เมื่อเขาไปถึงธนาคารกลับปรากฏว่า ได้รับความประหลาดใจที่ได้เห็นมีเงิน ๔๖๘ รูปี เข้ามาอยู่ในบัญชีของเขาได้ เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันเพิ่มเข้ามาได้อย่างไร ถึงแม้จะสืบสาวว่าใครเอามาฝากไว้เขาก็ไม่รู้ และก็ไม่มีวันรู้เลยต่อมาจนกระทั่งบัดนี้ แต่เป็นที่แน่ใจว่าเงินจำนวนนี้เป็นเครื่องช่วยเขาได้มากทีเดียว เขาตั้งใจว่าจะขอร้องเพื่อนฝูงและญาติพี่น้องที่คุ้นเคยเท่านั้นให้มาในงานนี้ ซึ่งหมายความว่าคงจะมีคนมากินอาหารกลางวันที่บ้านเขาประมาณ ๕๐ คนเท่านั้นเอง สองสามวันต่อมาก่อนจะถึงวันพิธีได้มีเพื่อน ๆ บ้าง แม้แต่คนแปลกหน้าบ้างมาถามเขาว่า เป็นความจริงไหมที่ว่า ท่านไสบาบาจะมาที่บ้านเขา เขาได้ตอบเลี่ยงไปเลี่ยงมาไม่ได้ให้ความแน่นอนแก่ใครนัก และพยายามจะไม่กล่าวถึงเรื่องนี้ต่อไปอีกเลย

อย่างไรก็ตาม ในตอนเช้าของวันที่ ๕ เดือนพฤษภาคมนั้น ประชาชนเริ่มหลั่งไหลมาที่บ้านของเขาตั้งแต่ตอนเช้า เพื่อจะมาจองที่นั่งกันในสวนอันกว้าง

ขวางในบ้านของนายรามจันทรันนั้น ในขณะที่เวลาเช้าเริ่มสายเข้า ๆ แดดยิ่งร้อน ประชาชนก็มากขึ้นทุกที จนกระทั่งมีคนประมาณหนึ่งพันคนนั่งอยู่เป็นแถว เป็นระเบียบเรียบร้อยรอการมาของท่านไส บาบาอยู่ ทุกคนดูเหมือนคิดว่าท่านจะต้องมาแน่ ที่ทุกคนสงสัยอยู่ก็คือท่านจะมาอย่างไรและจะมาจากทางทิศไหน มีคนถกเถียงกันมากในเรื่องนี้ต่างคนต่างก็ออกความเห็นไปตามความคิดของตน

รอยกดที่เท้าแขนและที่นั่งของเก้าอี้

ข้างภายในบ้าน นายรามจันทรันและภริยากำลังทำงานกันอย่างหนักทีเดียว เขาพยายามสวดมนต์อ้อนวอนว่า ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปโดยเรียบร้อยเถิด ถ้าหากว่าท่านสวามีจะมาจริง ๆ ในงานพิธีนี้ เขาได้จัดแจงดอกไม้ และเครื่องประดับประดาอะไรที่จำเป็นให้เรียบร้อย บนแท่นที่สูงยกพื้นเขาได้เอาเก้าอี้อาร์มแชร์ที่ดีที่สุดวางไว้ตัวหนึ่ง แล้วก็เอาผ้าผืนหนึ่งคลุมไว้อย่างดีทีเดียว โดยเอาดอกไม้โรยไว้บนที่เท้าแขนทั้งสองข้าง

ด้วย ที่นี่เขากะว่าจะให้เป็นที่นั่งที่มีเกียรติสำหรับท่านสวามี เข็มนาฬิกาตอนนี้ก็เคลื่อนไปเรื่อย ๆ ทำให้เงาในสวนนั้นสั้นลง ๆ แต่ก็ยังไม่มีวี่แววเลยว่าท่านสวามีจะมาหรือไม่ ประมาณ ๑๑ โมงในตอนเช้า นายรามจันทรันได้เข้าไปในห้องที่บูชา ทำการสวดมนต์ขอพรวิงวอนเพื่อให้ท่านมาแนะนำทางให้เขาด้วย แล้วเขาก็เริ่มพิธีด้ายสายสิญจน์ด้วยตนเอง

หลังจากนั้นเขาได้เห็นเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งอายุประมาณ ๘ ขวบซึ่งเป็นเด็กที่แปลกหน้าจริง ๆ ไม่มีใครรู้จักเลย มาอยู่ในระหว่างประชาชนภายในบ้าน เด็กผู้ชายคนนี้ดูเหมือนจะรู้จักภรรยาเจ้าของบ้าน คือมิสซิส-รามจันทรันดี เพราะเขาได้ไปหาเธอแล้ว บอกว่า เขาเป็นลูกกำพร้าอยากจะขออาหารรับประทาน เธอก็ได้ให้เขา แต่น่าประหลาดใจที่เขากินเพียงสองสามคำ แล้วก็เดินจากไป เมื่อเธอได้มองเขาอีกปรากฏว่าเขาได้หายตัวไปเสียแล้ว ไม่มีใครเห็นว่าเขาไปไหนหาเท่าไรก็ไม่พบคล้าย ๆ กับว่าเขาได้ละลายไปในอากาศฉะนั้น และเขาเป็นใครก็ยังไม่มีใครรู้ แต่ว่าที่แน่อย่างหนึ่งก็คือเขาไม่

ใช่เด็กที่อยู่แถวนั้นเลย คนอื่น ๆ ในที่นั้นก็ไม่เคยเห็นเด็กคนนี้มาแต่ก่อนเช่นเดียวกัน

หลังจากนี้ไม่นานมีผู้สังเกตว่ามีรอยกดบุ๋มอยู่บนผ้าผืนที่คลุมเก้าอี้ที่เขาเตรียมให้ท่านไส บาบานั่ง คล้ายๆ กับว่ามีใครคนหนึ่งได้มานั่งอยู่ที่นั้น นอกจากนั้นดอกไม้ที่เขาวางอยู่บนเท้าแขนเก้าอี้ข้างหนึ่ง ก็มีรอยยับยู่ยี่คล้ายกับว่ามีแขนของใครวางลงไปบนดอกไม้นั้นฉะนั้น แต่ก็ไม่มีใครที่นั้นได้เห็นว่า มีใครนั่งที่เก้าอี้ตัวสำคัญที่เด่นนี้เลย ถ้ามีใครนั่งก็ต้องมีคนเห็นอย่างแน่นอน เพราะมันตั้งอยู่ในที่เด่นมาก และก็ไม่มีใครกล้านั่งเลย เพราะรู้ว่าเขาเตรียมไว้สำหรับมหาบุรุษนักบุญผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นแม้ชาวอินเดียลูกศิษย์ท่านไสบาบา ก็คงไม่มีใครกล้าทำอย่างนั้น เพราะเขาเคารพนับถืออาจารย์ของเขามาก เรียกว่าถึงแม้จะมี ใคร สัปดนไปนั่งก็จะลอด สายตาคนดูไปไม่ได้ เพราะมีคนมากมายในงานนั้น

อย่างไรก็ตามมีผู้เกิดความรู้สึกว่า ท่านไส บาบาเองได้มาอยู่ในที่นั้นแล้วโดยท่านถอดกายทิพย์ของท่านมา และท่านคงจะได้จงใจทำรอยไว้ให้เห็นเพื่อให้ทุกคน

รู้ว่าท่านได้มาแล้วจริง ๆ ความเชื่อนี้ทุกคนได้รับเชื่อกันเลยทีเดียว เด็กชายราชาซึ่งเป็นลูกชายคนใหญ่ของนายรามจันทรันก็เชื่ออย่างจริงใจ เด็กชายราชานี้ได้พูดกับพ่อของเขาว่า ขณะที่เขากำลังได้รับมนต์จากบุคคลที่กระทำพิธีอยู่ โดยที่เขากำลังนั่งคุกเข่าอยู่บนผ้าโดยมีผ้าผืนหนึ่งปกคลุมอยู่ที่หัวนั้น ในตอนนี้ตามประเพณีพ่อของเขาคือ นายรามจันทรันก็จะเป็นผู้ให้มนต์ แต่เด็กชายราชาบอกว่า ในขณะที่เขาเอาผ้าคลุมหัวอยู่นั้นเขาได้เห็นหน้าพ่อของเขากลายเป็นหน้า ท่านไส บาบาที่เขาจำได้ดี เพราะเขาเคยเห็นรูปถ่ายท่านไส บาบามาแล้ว เพราะฉะนั้น แน่นอนเหลือเกินมีบางสิ่งบางอย่างได้ทำให้เด็กชายราชา เกิดความประทับใจมากทีเดียว เพราะว่านับตั้งแต่นั้นต่อมาพ่อของเขาได้กล่าวว่า เด็กชายผู้นี้ได้เปลี่ยนนิสัยไปโดยสิ้นเชิง คือไม่ได้เสียเวลาไปใช้ชีวิตสำมะเลเทเมาตลกคะนองอีกต่อไป เช่นแต่ก่อนเขาเคยเที่ยวเถลไถลในท้องตลาดเขาก็ไม่ทำแล้ว กลับมาเอาใจใส่ในการศึกษาอย่างเคร่งเครียดจริงจัง

ปาฏิหาริย์ทำอาหารน้อยให้มากขึ้น

หลังจากเสร็จพิธีแล้วก็มาถึงตอนอาหารกลางวัน แต่อย่างไรก็ไม่ทราบ ทุกคนเกิดมีความเข้าใจผิดกันขึ้นว่าเจ้าของบ้านจะเลี้ยงแขกทุกคนที่มาในงานนั้น ซึ่งมีจำนวนเป็นพัน ๆ ทั้ง ๆ ที่เจ้าของบ้านทำอาหารไว้สำหรับคน ๕๐ คนเท่านั้นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้คนเหล่านั้นก็เริ่มหลั่งไหลเข้ามาในบ้าน จากในสวนมากันเป็นพวกเป็นกลุ่ม เขาได้เดินแถวผ่านเก้าอี้นั้นมาเพื่อจะดูรอยกดอันมหัศจรรย์บนผ้าคลุม และดูดอกไม้ซึ่งเป็นรอยยับยู่ยี่บนท้าวแขนเก้าอี้นั้น พอเสร็จแล้วก็มานั่งรอคอยรับประทานอาหารอยู่ในห้องรับประทานอาหารเลย ที่นี้ มร. รามจันทรัน มีอาหารสำรองเกินไว้บ้างสำหรับในยามจำเป็นขึ้นมา ถึงแม้เขาจะกำหนดอาหารไว้เลี้ยงคน ๕๐ คน เขาก็อาจจะมีพอสำหรับคนประมาณ ๑๐๐ คน เขาก็เลยคิดว่าจะพยายามเลี้ยงแขกไปจนกว่าจะหมดอาหาร เมื่อหมดแล้วก็ไม่รู้จะทำอย่างไรเหมือนกัน แต่ก็แปลกที่ว่าอาหารนั้นมีพอจนได้ คือมีจนกระทั่งคนทุกคนอิ่ม

พอดี เป็นอันว่าเขาไม่ต้องขายหน้าในงานนี้ เพราะอาหารที่เตรียมไว้สำหรับคน ๕๐ คน ก็เป็นอันพอสำหรับคนหนึ่งพันคน นายรามจันทรันได้กล่าวว่า เขาเองไม่ได้เลี้ยงคนตั้งหมื่นคน เหมือนกับเรื่องของพระเยซูไครสต์หรอก แต่อย่างน้อยจะต้องมีคนสักหนึ่งพันคงจะได้ เพราะฉะนั้นอาหารที่เขาให้นั้นมันต้องคูณด้วย ๑๐ ทีเดียว แน่นอนเหลือเกินเรื่องนี้ต้องเป็นเพราะปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบานั่นเอง

แม้หลังจากพิธีเลี้ยงอาหารผ่านพ้นไปแล้ว นายรามจันทรันก็ยังไม่ได้มีเวลาพักผ่อนอีก แขกที่กลับบ้านไปแล้ว ได้พูดถึงเรื่องปาฏิหาริย์นี้ให้แก่เพื่อนเขาฟัง จึงมีคนหลั่งไหลมาไม่ขาดสายทีเดียว เพื่อจะมาแสดงความเคารพต่อรอยกดบนเก้าอี้ ซึ่งหมายความว่าท่านไส บาบา ได้ส่งจิตหรือส่งกายทิพย์ท่านมาปรากฏอยู่ ณ ที่นั้น ก็เลยไม่ว่างคนเลยตลอดเวลาบ่ายนั้นจนกระทั่งมาถึงตี ๓ ในวันรุ่งขึ้น เจ้าของบ้านจึงไม่ต้องทำอะไรกันละ เพราะผู้คนหลั่งไหลมาดูกันมากมายไม่ขาดสายตลอดเวลา

ปรากฏการณ์ทำนองเดียวกัน ที่เกิดแก่สาวกคนอื่น

อันที่จริงเรื่องทำนองนี้ก็มีสาวกที่เลื่อมใสในท่านไส บาบา อีกหลายคนที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการที่ท่านไส บาบา มาด้วยกายทิพย์แล้วก็ให้เครื่องหมายไว้แสดงว่าท่านได้มาแล้ว คือบางครั้งก็มีขี้เถ้าปรากฏบนพื้นเป็นรูปรอยเท้ากดไว้ให้มองเห็น บางทีเป็นภาพนิมิตผ่านไปผ่านมาให้เห็นเป็นรูปท่าน หรือบางทีเป็นรูปแบบอื่นอีกมากมาย แม้ข้าพเจ้าเองวันหนึ่งในระหว่างพิธีบูชาที่บ้าน มร. ภัตในบังกาลอร์ ก็ได้เห็นรอยกดสองรอยคล้ายเป็นรอยเท้าสองรอยปรากฏอยู่ในที่เบาะ ซึ่งวางไว้บนพื้นข้างหน้าเก้าอี้ที่ไม่มีใครนั่งเลย ซึ่งเขามักจะวางไว้ที่นั่น เพื่อเป็นสัญญลักษณ์ให้ท่านไส บาบามานั่ง อันที่จริงท่านไม่ได้มาด้วยกายเนื้อเลย แต่กลับปรากฏเป็นรอยเท้าขึ้นที่เบาะรองรับเท้าหน้าเก้าอี้ก็ได้อย่างแปลกประหลาด

นอกจากนั้นสาวกอีกหลายคนยังได้บอกข้าพเจ้าถึงเหตุการณ์ที่ท่านไส บาบา ได้มามาเขาในรูปกายเนื้อแต่กลับเป็นรูปอีกรูปหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากรูปเดิมของ

ท่าน ซึ่งบางทีก็มาเป็นรูปคนขอทานก็มี เป็นสาธุก็มี เป็นคนงานก็มี หรือแม้เป็นสัตว์ก็มีเสียด้วยซ้ำไป บ่อยครั้งทีเดียวผู้ที่เห็นท่านก็ไม่นึกฝันว่า ท่านจะเป็น ไส บาบา จนกระทั่งเขาได้มารับเครื่องหมายนิมิตปรากฏให้เขาเห็นในเวลาต่อมา หรือไม่ก็ท่านไส บาบา ในการประชุมครั้งหลังต่อมาท่านก็ได้ระบุถึงเหตุการณ์นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเขาไม่ได้ต้อนรับบุคคลนั้น ๆ หรือสัตว์นั้น ๆ ด้วยความกรุณาอย่างดี ท่านก็มักจะระบุให้รู้เป็นนัย ๆ ว่าเขาทำผิดไปแล้วนะ ส่วนนายรามจันทรันเองนั้นคิดว่าเด็กกำพร้าที่มาปรากฏขึ้นขออาหารและกินข้าวไปสองสามคำแล้วก็หายตัวไปนั้น น่าจะเป็นรูปแปลงรูปหนึ่งที่ท่านไส บาบาได้สร้างขึ้นก็เป็นได้ ถึงแม้ว่าความจริง ท่านไส บาบาเองจะไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ระบุถึงเรื่องนี้เลยก็ตาม

ปาฏิหาริย์อย่างอื่นเกี่ยวกับ นายรามจันทรันและคนอื่น ๆ

เหตุการณ์ข้างต้นและอื่น ๆ อีกหลายครั้ง ซึ่งอธิบายเหตุผลไม่ได้นั้น ได้ทำให้ มร. รามจันทรันเข้ามา

ใกล้ชิดท่านไส บาบาอีก และเขาก็ได้รับประโยชน์อย่างมากมาย สมจริงดังที่ท่านสวามีได้สัญญาไว้แก่เขาในการที่มาพบกันครั้งแรกนั้นทีเดียว ประการหนึ่งคือโรคแผลในกระเพาะอาหาร ซึ่งเขาได้รักษามันมาแล้วไม่หายนั้น ได้หายไปอย่างสิ้นเชิงในไม่ช้าหลังจากที่ได้รับการเข้าไปพบในครั้งแรก ในการพบต่อมาท่านไส บาบาได้หยิบเอาชัปปมาลาคือลูกประคำออกมาจากอากาศ โดยเขาบอกเองว่าท่านหยิบเอามาจากอากาศเหนือระดับไหล่ของเขา ซึ่งเป็นวิธีการแบบเดียวที่ข้าพเจ้าเห็นท่านทำมาแล้ว โดยการหยิบเอาของใหญ่ ๆ ออกมาจากอากาศคือมิติที่ ๔ ของท่านนั่นเอง ในตอนที่นายรามจันทรันเล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงเรื่องเหล่านี้ที่ประศันตินิลยัมนั้น เขารู้สึกมีความสุขใจมากที่ท่านสวามีได้ให้คำแนะนำสั่งสอนแก่เขาเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับการใช้ชัปปมาลาคือลูกประคำนั้นอย่างไร และยังได้สอนเขาในวิธีปฏิบัติทางจิตอีกด้วย อันที่จริงท่านไส บาบาได้ทำให้เขาเกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตมากมายทั้งในด้านทัศนคติ อากัปกิริยา นิสัยใจคอ ตลอดจนถึงความเห็นว่าชีวิตนี้มีความหมายอย่างไร

ซึ่งท่านไส บาบาก็ได้ทำเช่นนี้มาแล้วกับคนอื่นอีกมากมายเช่นเดียวกัน

ดังนั้น เรื่องของนายรามจันทรันนี้จะว่าไปก็ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดที่เกิดแก่เขาคนเดียว เพราะว่าสาวกคนอื่น ๆ ก็ได้มีประสบการณ์แปลกประหลาดอย่างนี้มาบ้างทุกคนไม่มากก็น้อย หลายคนที่เดียวเล่าว่าในเวลาที่มีเรื่องสลักสำคัญ หรือในเวลาเกิดวิกฤติการณ์ขึ้นมา เขามักจะได้รู้สึกว่า ท่านไส บาบาได้มาปรากฏตัวอยู่ใกล้ ๆ เขา บางทีก็มองเห็นตัวท่านนั่นเอง หรือบางครั้งก็มีเครื่องหมายแสดงว่า ท่านได้มาหาเขาโดยที่เขาไม่ได้เห็น ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่อง มร. รามจันทรันไว้ให้ท่านผู้อ่านทราบในที่นี้เป็นพิเศษ เพราะว่านายรามจันทรันผู้นี้เป็นนักวิทยาศาสตร์ในทางปฏิบัติ คือไม่ใช่นักอุดมคติที่เพ้อฝัน และเขามีตำแหน่งหน้าที่ราชการที่สำคัญ คือมีความรับผิดชอบในขั้นระดับโลกทีเดียว เพราะฉะนั้นเขาก็คงไม่ใช่คนที่จะน้อมใจเชื่ออะไรง่าย ๆ เหมือนอย่างชาวบ้านทั่วไปเป็นแน่ และข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านผู้อ่านทั้งหลายคงจะเห็นว่า เรื่องนี้มีความสำพอคัญพังได้

พอสมควรทีเดียว อันที่จริงเรื่องนี้ก็เป็นส่วนเดียวเท่านั้นในจำนวนเรื่องที่เขาประสบมา เพราะยังมีเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่องด้วยกัน

ปาฏิหาริย์รักษาคนบ้าโดยทางความฝัน

ต่อไปนี้อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องของหญิงสาวคนหนึ่งชื่อว่า ลิลา มุดาเลีย ซึ่งเป็นผู้บรรยายวิชาพฤกษศาสตร์ที่วิทยาลัยควีนแมรี่ ในมหาวิทยาลัยแห่งแควันมัทราส เวลาใดที่เธอว่างงานเธอมักจะทำหน้าที่เป็นนักสอนศาสนาในวัดเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในตำบลกวินดีอันเป็นที่ที่เธออาศัยอยู่ทางนอกกรุงมัทราส ข้าพเจ้าจะเล่าย้อนหลังไปถึงในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ ซึ่งในระยะนั้นคุณลิลามีอายุเพียง ๑๔ ปี ในตอนนั้นวัดเล็ก ๆ ที่กล่าวนี้ยังไม่มีใครสร้างขึ้นเลย แต่เหตุการณ์ที่นำไปสู่การสร้างวัดนี้นั้นตลอดจนถึงทำให้หญิงสาวนักวิทยาศาสตร์ผู้นี้ ได้อุทิศชีวิตให้แก่ประชาชนนั้น เป็นเรื่องอธิบายไม่ได้เช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ เหมือนกัน คือเป็นเรื่องแปลกประหลาดอย่างยิ่ง

เหตุการณ์อันแปลกประหลาดที่เริ่มต้นของเรื่องนี้ เนื่องมาจากคำพยากรณ์เมื่อ ๔๐ ปีล่วงมาแล้วที่ว่า จะมีวัด ๆ หนึ่งถูกสร้างขึ้นในสถานที่นี้ ในปี ค.ศ. ๑๙๐๔ นั้น ก็มีสทธิปุริสะคือนักบวชผู้มีฤทธิ์ผู้ท่องเที่ยวพเนจรไปเรื่อย ๆ คนหนึ่งเดินทางมาขออนุญาตต่อปู่ของคุณลีลาว่า ขอให้เขาสร้างหลุมฝังศพไว้สำหรับตัวเขาเองที่ผืนแผ่นดินที่ตำบลกวินดี ซึ่งปู่ของเธอเป็นเจ้าของอยู่ ฝ่ายปู่ของคุณลีลาได้อนุญาตให้โดยดี แล้วชายผู้วิเศษผู้นี้ก็พยากรณ์ว่า ทางด้านขวาหลุมฝังศพของเขานี้จะมีวัดสร้างอุทิศให้แก่นักบุญผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง แล้วส่วนทางซ้ายจะเป็นนิคมอุตสาหกรรม ชายผู้วิเศษผู้นี้เขาเล่ากันว่ามีอายุ ๑๒๕ ปีในตอนที่เขาถึงแก่ความตาย คือเขาได้เข้าไปสู่สภาวะที่เรียกว่ามหาสมาธินั้นแล้ว ศพของเขาได้ถูกฝังไว้ ณ ที่นั้น คำพยากรณ์ในตอนแรกของเขานั้นได้มีผู้เขียนไว้บนใบลาน โดยมีคนเห็นเป็นพยานกันหลายคน รวมทั้งคุณพ่อของคุณลีลานี้ด้วยชื่อ มร. เอ็ม เจ โลกนันทะ มูดาเลี่ย พอมาถึงระยะต้น ๆ ของศตวรรษนี้ ผืนแผ่นดินตอนที่หลุมฝังศพอยู่นี้ก็อยู่ท่าม

กลางที่โล่งแจ้งเลยทีเดียว แต่ทุกวันนี้ปรากฏว่ามีวัดเล็ก ๆ วัดหนึ่งสร้างอยู่ทางด้านขวาหลุมฝังศพ และทางซ้ายก็เป็นนิคมอุตสาหกรรม สมจริงดังที่ท่านผู้วิเศษท่านนั้นได้พยากรณ์ไว้เมื่อ ๔๐ ปีล่วงมาแล้วก่อนนั้น

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่คำพยากรณ์นี้จะเป็นความจริง ก็มีเหตุการณ์ที่น่าสลดใจหรือน่าตื่นเต้นไม่น้อยเกิดขึ้นบนแผ่นดินผืนนี้ เรื่องมีอยู่ว่าในระยะต้น ๆ ของทศวรรษ ซึ่งขึ้นต้นด้วยปี ค.ศ. ๑๙๔๐ นั้น ปรากฏว่ามีสวามีมาจากแคว้นกุจารัฐคนหนึ่ง ได้มาสร้างกระท่อมมุงด้วยหญ้าไว้ที่นั่น และได้ตั้งหลักปักแหล่งลงใกล้หลุมฝังศพของผู้ศักดิสิทธิ์คนนี้เลยทีเดียว สวามีที่มาจากกุจารัฐนี้เป็นพวกหมอผีคือมีวิชาอาคมขลัง แต่ใช้วิชานั้นในทางเจ้าเล่ห์เป็นพ่อมด มีคนรู้กันทั่วไปในตำบลนั้นว่า เขาเป็นพวกพ่อมดหมอผี ใช้วิชาในทางที่ไม่ดี เช่นทำให้ครอบครัวเขาแตกกันไป และทำให้ชีวิตบุคคลหลายคนต้องได้รับความพินาศไปมากมาย เพราะอำนาจในทางชั่วร้ายของสวามีคนนี้ ตอนนั้นคุณโลกนันทะมูดาเลีย ซึ่งเป็นบิดาของคุณลีลาได้เป็นเจ้าของที่ดินผืน

นี้อยู่ จึงบอกให้พ่อมดหมอผีชาวกุจารัฐนี้ไปเสีย แต่แกไม่ยอมไป แม้จะไล่ไปหลายหนแล้วแกก็ไม่ยอมไปอยู่นั่นเอง

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ คุณมูดาเลียซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน จึงนำทนายไปที่ผืนแผ่นดินที่ตำบลกวินดีนี้เลยทีเดียว ตอนที่คุณโลกนันทะไปนั้นหมอผีไม่อยู่บ้าน เขาจึงจัดการรื้อกระท่อมมุงด้วยหญ้าของแกทันที ตอนที่รื้อจวนจะเสร็จแล้วหมอผีกลับมาเห็นเข้าพอดี แกโกรธอย่างมากมาย แกตะโกนด่าท้าทายต่าง ๆ แล้วก็แช่งให้ มร. โลกนันทะ มูดาเลียเป็นบ้า แกมองดูเขาด้วยนัยน์ตาที่ลุกแดงดังแสงไฟ แล้วก็สาปแช่งว่า "นี่นะแกนี่พรุ่งนี้แกจะต้องเป็นบ้า ๆ ดีเดือดเลยทีเดียวแหละ" แต่ มร. โลกนันทะ มูดาเลียไม่ตกใจ เพราะเขาถือว่าเขามีอำนาจคุ้มกันคำสาปแช่งของนักบวชผีบุญคนนี้ได้ เขาไม่ได้บอกให้ใคร แม้แต่ภรรยาหรือลูกสาวทราบเสียด้วยซ้ำไป แต่พอวันรุ่งขึ้นเขาเกิดบ้าจริง ๆ มันเป็นความบ้าคลั่งอย่างบ้าดีเดือดจริง ๆ เสียด้วย

คุณลีลาบอกว่า “คุณพ่อของดิฉันบ้าคลั่งชนิดบ้าดีเดือด คือแสดงอาการรุนแรงตลอดเวลา ขนาดผู้อำนวยการโรคจิตที่มัทราสซึ่งถูกเรียกตัวมาแล้ว ก็บอกว่า ให้เอาคุณพ่อของดิฉันไปเข้าโรงพยาบาลเสียเถอะ รักษาไม่ไหวหรอกมันรุนแรงมากทีเดียว แต่ภรรยาของคุณโลกนันทะไม่ยอมให้เขาพาตัวสามีไป เธอได้ตัดสินใจว่าจะเอาตัวเขาไว้รักษาที่บ้านสักวันหนึ่งก่อน โดยหวังว่าจะสวดมนต์อ้อนวอนไปก่อนเผื่อเขาจะหายบ้าง ซึ่งในระหว่างนี้ก็ลำบากไม่ใช่น้อยกว่าจะยื้อยุดให้คนบ้านี้สงบลงได้ เรียกว่าต้องออกแรงกันเหนื่อยทีเดียว แกอา-ละ-วาดกระโดดโลดเต้นอยู่ตลอดเวลา ความบ้าคลั่งนี้สืบต่อไปจนถึงวันศุกร์ ซึ่งหมายความว่าเขาได้บ้ามาเป็นเวลา ๒ วันแล้ว

ต่อมาในตอนกลางคืนของวันเสาร์ หรือเช้าวันอาทิตย์นั้น คนบ้าได้ฝันเห็นภาพนิมิตภาพหนึ่ง ในฝันเขาเห็นสวามีหนุ่มคนหนึ่งมาหาเขา มีภาชนะที่มีน้ำมาใบหนึ่ง และมีใบตูรสิให้เขากินด้วย คือบอกให้เขาดื่มน้ำเสีย แล้วบอกว่าเขาจะหายบ้า ในฝันนั้น นาย

โลกนันทะ มูดาเลีย ได้ทำตาม แล้วท่านสวามีหนุ่มคนนั้นก็หายไป พอนายโลกนันทะตื่นขึ้นมาตอนเช้า ปรากฏว่าเขาหายบ้าทันที เขาได้บอกแก่ภรรยาและลูกสาวเกี่ยวกับเรื่องภาพนิมิตในฝันนั้น แล้วบรรยายลักษณะท่านสวามีว่า เป็นคนหนุ่มผู้หนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อคลุมสีแดงมีผมหนาทึบเดียวตั้งเป็นกระเซิงอยู่บนหัวคล้ายผมผู้หญิงฉะนั้น

ในตอนที่เกิดเรื่องนี้ขึ้นนั้น ท่านสัตยาไส บาบาตอนนั้นกำลังเป็นคนหนุ่ม และกำลังพักอยู่ที่บ้านของสาวกคนหนึ่งในมัทราส ก่อนเวลาอาหารกลางวันในวันอาทิตย์วันรุ่งขึ้น ซึ่งหลังจากนายโลกนันทะมูดาเลียฝันแล้ว ท่านไส บาบาก็นั่งมาในรถคันหนึ่งเพื่อจะไปที่บ้านของสาวกอีกคนหนึ่ง ในระหว่างทางท่านได้บอกให้รถหยุด ในเมื่อรถผ่านบ้านของนายโลกนันทะผู้นี้ เมื่อมาถึงบ้านท่านได้บอกให้สาวกรออยู่ที่รถ และบอกว่าจะเข้าไปหาใครในบ้านนี้สักหน่อย ตอนนั้นนายโลกนันทะกำลังนั่งอยู่ในห้องหลังจากที่เขาได้เป็นบ้ามาเป็นเวลานานพอสมควร ส่วนแขกผู้มาเยี่ยมซึ่งสวม

เสื้อคลุมสีแดงเป็นคนหนุ่มนั้นมีผู้นำเข้าไปหาเขา โดยลีลาลูกสาวของเขาและภรรยาของเขาด้วย เมื่อท่านเข้าไปในห้อง นายโลกนันทะก็จำได้เลยทีเดียวว่า นี่แหละเป็นผู้ที่มารักษาตนให้หายในความฝัน

ฝ่ายท่านไส บาบา ก็ยืนยันความเชื่อนี้โดยกล่าวทักเขาขึ้นก่อนว่า "เป็นไงเมื่อคืนเรามาหาเธอและให้น้ำและใบตูรสิแก่เธอ ตอนนี้ต้องหาทางให้หายเด็ดขาด ไม่งั้นเธอจะกลับเป็นบ้าอีกครั้งหนึ่ง" ว่าแล้วท่านก็โบกมือไปในอากาศ แล้วเอาเครื่องรางชนิดที่เป็นของขลังป้องกันตัวมาให้แก่นายโลกนันทะ และบอกให้เขาแขวนคอไว้ นายโลกนันทะพยายามจะหมอบกราบลงกับพื้น แต่ก็รู้สึกว่าหัวเข่าของเขาเคลื่อนจากที่ ฝ่ายท่านสวามีก็ไม่รอช้า ท่านดึงเท้าของนายโลกนันทะอย่างแรงทันที ปรากฏว่าหัวเข่าที่เคลื่อนนั้นกลับเข้าที่ดังเดิม นายมูดาเลียจึงกล่าวว่า "โฮ้โฮพ่อคุณนี่เป็นพระเจ้าแน่แล้ว" แล้วก็คุกเข่าลงจับข้อเท้าของท่านไส บาบาพยายามจะอุ้มท่านขึ้นจากพื้น ปรากฏว่าท่านไส บาบาหัวเราะ แล้วบอกเขาว่าอย่าทำเลย แล้วก็แตะเขาบนหลังด้วยความเอ็นดู

ล้างอาถรรณ์

ต่อจากนั้นท่านไส บาบาได้นำภรรยาของเขาออกไปจากห้องแล้วบอกให้เธอไปที่ผืนแผ่นดินที่กวินดิ์นั้น โดยให้หาเศษชิ้นหม้อแตก ๆ ที่วางเรี่ยราดอยู่บนพื้นดินนั้น เมื่อพบแล้วให้ขุดลงไปใต้ดิน ก็จะพบว่ามีซากของแพะและแกะอยู่ ท่านได้บอกให้เอาซากสัตว์นี้ออกไปให้พ้นบริเวณ เพราะมันมีความเกี่ยวข้องกับมนต์ขลังที่ทำให้สามีของเธอต้องเป็นบ้า ต่อไปท่านไส บาบาก็เอามะนาวชิ้นหนึ่งออกมาจากอากาศ และบอกให้ภรรยาของเขาเอาไว้ใต้หมอนของสามีโดยไม่ให้สามีเขารู้ ในที่สุดท่านโบกมืออีกครั้งหนึ่ง และเอาวิภูติออกมาจากอากาศ และให้แก่ทุกคนในครอบครัวนั้น ก่อนที่จะจากไปท่านได้บอกแก่นายโลกนันทะมูดาเลียว่า ให้เขาไปหาท่านที่ปุตตปารตีเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

ในวันนั้น ลีลากับมารดาของเธอได้ไปที่กวินดิ์ และได้พบเศษหม้อแตกและซากสัตว์จริง ๆ เธอจึงนำซากนั้นไปที่อื่นตามที่ท่านไส บาบาได้บอกไว้ วันรุ่งขึ้นนายโลกนันทะก็ออกเดินทางไปที่ปุตตปารตีทันที ใน

ระหว่างทางมีเหตุการณ์มหัศจรรย์หลายอย่างบังเกิดขึ้นแก่เขา ทำให้เขาเกิดความเชื่อมั่นยิ่งขึ้นว่าท่านไส บาบานั้นเป็นเทพเจ้าอวตารลงมาเกิดจริง ๆ เขาจึงตัดสินใจว่าจะสร้างบ้านให้ท่านไส บาบาบนผืนแผ่นดินของเขา แต่พอเขาเริ่มสร้างไปได้เล็กน้อย ก็ปรากฏว่ามีรูปท่านไส บาบาแห่งเชอร์ดิ คือองค์ก่อนนั้นปรากฏแก่เขาในฝัน และบอกแก่เขาว่าอย่าสร้างบ้านเลย ให้สร้างวัดแก่ท่านไส บาบาแล้วก็เอารูปไส บาบาแห่งเชอร์ดิคือองค์ก่อนตั้งไว้แทนก็แล้วกัน

ในวันรุ่งขึ้นหลังจากฝัน ก็มีจดหมายมาถึงเขาจากท่านสัตยาไส บาบา ซึ่งมีข้อแนะนำอย่างเดียวกันกับที่เขาได้รับทราบมาในฝันนั่นเอง เป็นอันว่าได้มีการสร้างวัดไว้ในที่นั้น นายโลกนันทะจึงขายบ้าน ๓ หลังเพื่อจะเอาเงินสร้างวัดนั้น ในเวลาเดียวกันช่างแกะสลักคนหนึ่งในมัทราสก็เริ่มมีความฝันอย่างชัดเจนว่า มีงานรอเขาอยู่ที่กวินดี ให้เขาไปรถไฟและให้ลงที่สถานีรถไฟกวินดีนั่นให้ได้ ความฝันนี้ทำให้เขาประทับใจมากจนกระทั่งเขาต้องขึ้นรถไฟ แล้วก็มาลงที่สถานีรถไฟที่

กวินดี้จริง ๆ พอลงรถก็มีชายแก่คนหนึ่งมาทักเขาโดยรู้ชื่อของเขาด้วย เขาบอกว่า "คุณมากับผมเถอะ" ผ่ายช่างแกะสลักก็งงงวยไม่รู้จะทำอย่างไร จึงเดินตามเขาไปอย่างนั้นเอง ชายแก่คนนั้นได้นำเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งกำลังมีการสร้างวัดอยู่ และแนะนำเขาให้รู้จักกับนายโลกนันทะว่า คนนี้แหละเป็นศิลปินผู้ที่จะมาแกะสลักรูปของท่านเชอร์ดิบาบาองค์ก่อนนั้น เสร็จแล้วชายแก่ก็หายไป ช่างแกะสลักก็ดี นายมูดาเลียก็ดี ไม่ได้เห็นหน้าเขาอีกต่อไป ผลปรากฏว่าช่างแกะสลักตกลงยอมทำงานชิ้นนี้คือแกะสลักรูปนี้ให้ ความจริงเขาไม่ได้เคยเห็นท่านนักบุญผู้ชรามาแต่ก่อนเลย มีรูปนั่นแหละที่จะช่วยเขาได้ แต่มันก็แปลกที่ว่าเขาสามารถทำได้โดยสะดวกสบาย ไม่มีความยากลำบากอะไร คล้าย ๆ กับว่ามีพลังลึกลับอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งคอยมาแนะนำจับมือแล้วก็ดลใจให้เขาทำไปเรื่อย ๆ ฉะนั้น

ปาฏิหาริย์ของรูปแกะสลัก

รูปนี้แกะสลักด้วยหินแกรไนท์สีดำ เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงท่านเชอร์ดิไส บาบา กำลังนั่งในท่าซึ่ง

เป็นลักษณะประจำตัวของท่าน คือขาขวาทอดขวางบนหัวเข่าข้างซ้าย ภาพนี้คล้ายกับภาพของโมเซซึ่งแกะสลักด้วยหินอ่อนโดยฝีมือของไมเกิลแอนเจโล ในโบสถ์เล็ก ๆ ในกรุงโรมฉะนั้น ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นส่วนตัวว่ามองดูเป็นภาพแกะสลักที่มีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง คือมองดูแล้วรู้สึกไม่เหมือนรูปแกะสลักทั่วไปแต่รู้สึกคล้ายกับว่ามีชีวิตชีวาจริง ๆ เลยทีเดียว ในวันที่ท่านสัตยาไส บาบาได้มาประกอบพิธีตั้งรูปนั้นไว้ในโบสถ์นั้น ได้มีพิธีฉลองกันตามปกติมีคนมาประมาณหลายร้อยคน และทุกคนคิดว่าเขามองดูรูปนั้นรู้สึกว่าเหมือนกับเป็นรูปคนจริง ๆ ไม่ใช่รูปแกะสลักเลย บางคนบอกว่ารูปนี้ได้ลอยขึ้นสูงจากพื้น (จากฐาน) ประมาณถึง ๓ ฟุต โดยลอยอยู่ในอากาศประมาณสักสองสามนาที แล้วจึงลอยลงมาตั้งอยู่ที่เดิมอย่างเก่าอีก

เมื่ออาคารหลังนี้สร้างเสร็จในปี ค.ศ. ๑๙๔๗ นายโลกนันทะได้ออกจากบ้านแล้วมาอยู่ในวัดเพื่อจะดูแลและทำการบูชาเอง หลังจากที่เขาได้ถึงแก่กรรมแล้ว ลีลาได้มาทำหน้าที่แทน คืออาศัยอยู่ในบ้านของพี่ชาย

ของเธอที่อยู่ใกล้ ๆ แต่ก็ใช้เวลาส่วนใหญ่มาพักหรือมานอนอยู่ที่วัดนี้ด้วยตนเอง

เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่งภรรยาข้าพเจ้ากับข้าพเจ้าได้ถีบรถจักรยานจากที่ดินของสมาคมพรหมวิทยาที่แอ็ดยาร์เพื่อมาเยี่ยมลีลาที่กวินดี ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณ ๒ ไมล์ ตอนแรกลีลาชี้ให้ข้าพเจ้าดูแผ่นดินที่อยู่โดยรอบซึ่งเราได้เห็นหลุมฝังศพของนักบุญผู้นั้น และหลุมฝังศพของบิดามารดาของคุณลีลาเองด้วย ต่อจากนั้นเราได้เข้าไปในวัดเล็ก ๆ นั้น ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีบรรยากาศที่มีพลังมากทำให้รู้สึกว่าถูกลากหรือถูกดึงดูดเข้าไปจริง ๆ ความรู้สึกแบบนี้ เคยเกิดกับข้าพเจ้ามาแล้วเหมือนกัน เช่นที่เมืองลูร์ดซึ่งเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์เมืองหนึ่ง และในวิหารชาร์เตอร์ แล้วก็โบสถ์ฟาติมะในโปรตุเกสเป็นต้น มันเป็นความรู้สึกประทับใจว่า ได้ถูกกระตุ้นไปโดยพลังอันอบอุ่นและเป็นพลังที่เป็นกุศลนำเราเข้าไปสู่โลก ซึ่งไม่สามารถจะมองเห็นได้

ดอกไม้ของขวัญ

ตอนนี้มีเรื่อง ๆ หนึ่งที่เห็นพอจะช่วยเป็นเครื่องยืนยันความประทับใจของข้าพเจ้าในเรื่องนี้ได้บ้าง คือมีดอกไม้อยู่ ๒ ดอก ตั้งอยู่เบื้องหน้ารูปเคารพท่านเชอร์ดิไส บาบา ในตอนที่คุณลีลานำเราเข้าไปในโบสถ์นั้น พร้อมกันนั้นก็มีผู้มาเยี่ยมอีกคนหนึ่งตามเข้าไปด้วย เขาเป็นเพื่อนเก่าของเราจากปุตตปารตี เขาชื่อ บัลเบอร์ กอร์ ซึ่งเป็นกันวาราณีแห่งตำบลลาธรัมในแคว้นปัญจาบ คุณลีลาได้เด็ดดอกไม้จากแจกันให้สุภาพสตรี ๒ คนเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งการอวยชัยให้พรจากท่านไส บาบา

หลังจากนั้นเราได้พากันเดินไปที่ปลายสุดอีกด้านหนึ่งของโบสถ์นั้น สุภาพสตรีต่างก็นั่งลงบนเสื่อหญ้าซึ่งอยู่บนพื้นเพื่อจะคุยกัน คุณลีลาได้กรุณาจัดหาเก้าอี้มาให้ข้าพเจ้านั่ง แต่ว่ามันอยู่ไกลออกไปจนข้าพเจ้าไม่สามารถจะฟังเขาคุยกันได้ยินได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลากเก้าอี้ข้ามพื้นที่เขาปูกระเบื้องไว้ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับเสื่อที่ทำด้วยหญ้านั้น ห่างออกไปก็ไม่กี่ฟุตนัก หลังจากนั้นประมาณ ๑๐ นาทีเราได้คุยกัน นายบัลเบอร์ได้ชี้ไปที่

เท้าของข้าพเจ้าแล้วก็อุทานออกมาด้วยความประหลาดใจอย่างไม่เข้าใจว่า เอ๊ะนั่นมันอะไรกัน เกิดอะไรขึ้นหรือน่ะ ตอนนั้นข้าพเจ้านั่งแยกเท้าออกห่างประมาณสองสามฟิต และระหว่างเท้านั้นบนกระเบื้องที่เขาขัดหินไว้อย่างเรียบร้อยไม่มีหญ้าอะไรมาเกะกะนั้น ปรากฏว่ามีดอกไม้สีส้มเล็ก ๆ น่ารักมากวางอยู่ดอกหนึ่ง ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าดอกไม้ดอกนี้ไม่ได้เคยอยู่ที่นั่นมาก่อนเลยตอนที่ข้าพเจ้านั่งลง เพราะว่าข้าพเจ้าได้เห็นชัดแล้วว่ามันเป็นพื้นปูกระเบื้องเรียบ ๆ ไม่มีลวดลายอะไร เมื่อข้าพเจ้าลากเก้าอี้มานั่งตรงนั้น มันก็ไม่ได้วางทับอะไรเลย พื้นนั้นก็เป็นพื้นเปล่า ๆ ไม่มีอะไรวางอยู่บนนั้นเลย ดังนั้นการที่ดอกไม้ดอกนี้จะมีใครมาทิ้งไว้ที่นั่นหลังจากที่ข้าพเจ้านั่งแล้วย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าไม่ได้มีใครอื่นมาใกล้พวกเราเลย คุณลีลาผู้ซึ่งเป็นนักพฤกษศาสตร์หลังจากที่ตรวจดูแล้วก็ให้ความเห็นว่า ดอกไม้แบบนี้ไม่มีในตำบลนี้ หาไม่ได้เลยทีเดียว

ตอนนี้ชายหนุ่มคนหนึ่งผู้ซึ่งได้มาช่วยงานในวัดนี้ เมื่อได้ฟังเสียงเราสนทนากันด้วยความตื่นเต้นก็มา

สมทบด้วย เมื่อเขาได้รับคำบอกเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเขาก็บอกแก่ลีลาว่า "ใช่แล้วผมเห็นคุณลีลาให้ดอกไม้ดอกหนึ่งแก่สุภาพสตรีแต่ละคนคนละดอก แต่ไม่มีดอกไม้ให้แก่ท่านสุภาพบุรุษเลย เป็นอันว่าเดี๋ยวนี้ดอกไม้ก็มาถึงแก่เขาแล้วไงโดยอำนาจท่านไส บาบา ท่านไส บาบาได้ให้เขาเองแล้ว เห็นไหมท่านมีความกรุณาแค่ไหน"? คุณลีลาเองผู้ซึ่งเคยเห็นปาฏิหาริย์มากมายในวัดนี้แล้ว ก็เห็นด้วยโดยไม่ประหลาดใจอะไรเลย แต่สำหรับเราผู้มาเยือน ๓ คนนั้น เต็มไปด้วยความปลื้มปีติอย่างมากที่เดียว คล้ายกับว่าเราได้เห็นท่านไส บาบาด้วยตนเอง และรู้สึกว่าอำนาจซึ่งอยู่จากโลกอื่นนั้นสามารถจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับเราได้เสมอแม้ในวัดเล็ก ๆ แห่งนี้ ซึ่งอันที่จริงก็เป็นสถานที่ที่มีความบริสุทธิ์และมีความเป็นอิสระ ซึ่งจะหาได้ยากในที่อื่น เพราะเป็นสถานที่ที่ไม่มีอิทธิพลของการโฆษณาทางการค้า การเอาเปรียบกัน การคอรัปชั่น หรือการเป็นอลัชชีของพระซึ่งเห็นอยู่โดยมากในสมัยนี้เข้ามาเกี่ยวข้องปะปนอยู่ด้วยเลย คือเป็นบรรยากาศที่บริสุทธิ์จริง ๆ ซึ่งหาได้ยากเหลือแสนในโลกนี้ในสมัยนี้

บทที่ ๑๒

แพทย์วิเศษ

ท่านเป็นผู้ ให้ชีวิต ผลิตความสว่าง
คุ้มครองชน ทุก ๆ ทาง ในอ้อมแขน
เหมือนบึกนก อันใหญ่กว้าง ทั้งดินแดน
ทั่วแว่นแคว้น ยกขึ้นสู่ สุขาวดี

— ชาร์ลส เวสลีย์

เราจะสามารถรู้ได้ไหมว่าท่านไส บาบาได้รักษาคนให้หายจากโรคต่าง ๆ ด้วยอำนาจปาฏิหาริย์เป็นจำนวนกี่รายต่อกี่รายแล้ว ? มันก็คงเป็นการยากเพราะไม่มีหน่วยงานอันเป็นทางการหน่วยใดที่ตั้งขึ้น เพื่อมาสอบสวนและบันทึกสถิติไว้เหมือนดังในกรณีอื่น เช่นกรณีมหัศจรรย์ที่เมืองลูร์ดส (Lourdes) เป็นต้น ที่นั้นเขามี

บันทึกไว้เกี่ยวกับน้ำศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาคริสเตียน เขาได้บันทึกไว้เป็นหลักฐานว่ามีกี่ราย ๆ ชื่ออะไรบ้าง แต่สำหรับท่านไส บาบานั้น ไม่มีใครบันทึกไว้เป็นทางการแต่นั่นแหละเรามักจะได้ยินเสมอถึงเรื่องที่ท่านไส บาบาได้รักษาคนให้หายจากโรคจำนวนหลายต่อหลายคนด้วยกัน เรื่องนี้ท่านไส บาบาได้ดำเนินงานมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว และยังทำงานต่อไป

วิธีการที่ท่านใช้ก็มีหลายอย่างแตกต่างกันไปมากมาย นับตั้งแต่ใช้ขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์ จนกระทั่งถึงเครื่องมือผ่าตัดซึ่งท่านจะหยิบออกมาจากอากาศที่ไหนก็ได้ และเมื่อไรก็ได้ คือท่านต้องการใช้เครื่องมืออะไร ก็มีปรากฏออกมาให้ท่านใช้ได้สมความต้องการ ทุกอย่างทุกเวลา ในส่วนมากของกรณีต่อไปนี้ ข้าพเจ้าได้สัมภาษณ์ผู้ที่เคยเป็นคนไข้ของท่านมาแล้ว ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่แวดล้อมท่านนั่นเอง ส่วนในบางรายก็ได้รับการสืบสวนโดยแพทย์และพยาน ซึ่งเป็นผู้มีความรับผิดชอบหลายคนด้วยกัน และก็ได้ลงรายงานไว้ในหนังสือรายเดือนซึ่งออกที่ประศันตินิลยัมนั้นด้วย

รักษาโรคตาบอด

ตัวอย่างที่ ๑ มิสเตอร์ ที.เอ็น. นาทาราชัน อาศัยอยู่ที่เอิลนากุลุมแคว้นแกรัลล่า เป็นผู้ที่มาช่วยเหลือในองค์การของ ท่านไส บาบา อย่างแข็งขัน ท่านผู้นี้ทำธุรกิจเป็นเจ้าของรถแท็กซี่ แต่ว่าดูท่าทางแล้วก็ไม่น่าจะเป็นเจ้าของรถแท็กซี่ และทำงานแบบนี้เลยทีเดียว ก็เช่นเดียวกับสาวกของท่านไส บาบานั่นแหละ ท่านเป็นผู้ที่สุภาพและมีความเมตตากรุณาแก่คนทั่วไป เสมือนหนึ่งเป็นพี่น้องกันฉะนั้น ข้าพเจ้าได้สนทนากับท่านเป็นเวลานานที่ประศันตินิลยัม เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย รวมทั้งการที่ท่านไส บาบาได้รักษาท่านผู้นี้ให้หายจากโรคอย่างปาฏิหาริย์ด้วย

ท่านผู้นี้คือนายนาทาราชัน ได้บอกข้าพเจ้าว่าในปี ค.ศ. ๑๙๕๗ นั้น นัยน์ตาซ้ายเขามองไม่เห็นไปข้างหนึ่ง ครั้งแรกเขาได้ไปหาหมอประจำตระกูล หมอประจำตระกูลก็ส่งเขาไปให้จักษุแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญในบังกาลอร์รักษา ในบังกาลอร์นั้นเขาได้ไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญอีกสองคน ซึ่งเขาก็ให้ชื่อข้าพเจ้าไว้ด้วย

เหมือนกัน ทั้งสองคนก็บอกว่าไม่มีหวังแล้วที่จะรักษาตาเขาให้หายจากบอด แล้วหมอก็บอกตรง ๆ ว่าไม่ใช่ตาข้างซ้ายจะบอดเท่านั้นนะ บางทีตาข้างขวาก็อาจจะบอดไปด้วยเหมือนกัน เพราะโรคอาจจะกระทบกระเทือนติดต่อมาถึงกันได้ นี่แสดงว่าคำพยากรณ์ของแพทย์เป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลดทำให้หมดหวังอย่างยิ่ง

แต่ในวันเดียวกันนั้นเองเขาเกิดมีความหวังขึ้นมา คือเขาได้ไปเยี่ยมลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่ง แล้วเขาก็ได้เห็นรูปถ่ายของคน ๆ หนึ่ง สวมเสื้อแดง มีผมฟูเป็นกระเซิงอยู่บนศีรษะ เขาได้ถามว่านี่เป็นรูปใครนะ ญาติผู้นั้นซึ่งเป็นสาวกของท่านไส บาบา ด้วยจึงเล่าให้ฟัง ผลปรากฏว่า นายนาทาราชันได้เดินทางมาที่กรุงมัทราสด้วยตนเอง เพื่อมาหาท่านไส บาบา ซึ่งตอนนั้นท่านพักอยู่ที่นั่นคือพักอยู่ที่บ้านของ มร. หนุมานถะราว ในการไปพบครั้งแรกนั้น นายนาทาราชันได้เอาหนังสือแนะนำตัว ซึ่งเขาได้รับมาจากญาติของเขาให้ท่านไส บาบา ดูแต่ท่านไส บาบาไม่ยอมรับดูแล้วก็บอกว่า ไม่ต้องวิตก

หรอก ฉันรู้เรื่องของเธอหมดแล้ว ฉันจะรักษาให้หายได้ แต่ว่าเธอต้องไปอยู่ที่ปุตตปารตี ๑๔ วันนะ

ดังนั้นเขาจึงกลับมาที่เอิลนากุลุมก่อน เมื่อจัดแจงเรื่องราวที่จำเป็นเรียบร้อยแล้ว ก็ตรงไปที่ปุตตปารตีเลยทีเดียว พอมาถึงก็ไปหาท่านไส บาบาทุกเช้า โดยนำเอาพวงมาลัยดอกมะลิไปด้วยพวงหนึ่งทุก ๆ วัน ท่านไส บาบาทำพิธีทุก ๆ เช้าแล้วก็เอาพวงมาลัยดอกมะลินั้นคาดไว้ที่นัยน์ตาของคนไข้อย่างแน่น และปล่อยให้พวงมาลัยคาอยู่อย่างนั้นวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง พอรุ่งขึ้นท่านก็จะทิ้งไป แล้วเอาพวงมาลัยดอกมะลิของใหม่มาผูกไว้อีกเช่นนี้เป็นเวลา ๑๐ วัน และครั้นแล้ววันหนึ่งหลังจากพิธีภชันแล้ว ท่านไส บาบาก็เรียก มร. นาทาราชันเข้าไปในห้อง ท่านโบกมือในอากาศแล้วหยิบเอาขวดเล็ก ๆ มาขวดหนึ่งจากอากาศ จากขวดนี้ท่านได้เทน้ำยาสองสามหยดลงไปในนัยน์ตาที่บอด น้ำที่หยดนี้ปรากฏว่าทำให้แสบและเกิดความระคายเคืองมาก แต่ท่านไส บาบาปลอบโยนว่าไม่เป็นไรหรอก ในไม่ช้าเธอจะหายจากโรคได้

พอวันรุ่งขึ้นท่านไส บาบาจึงให้คนไปเรียกเขามา แล้วก็หยิบเอารุทรรักษะ ซึ่งเป็นเครื่องรางป้องกันคุ้มภัยอย่างหนึ่งของฮินดูมาจากอากาศ รุทรรักษะนี้ปกติเขาทำมาจากผลเบอร์รี่ ซึ่งต้นไม้นี้ขึ้นอยู่ในแถบภูเขาหิมาลัย เขาใช้เป็นเครื่องคุ้มครองอันตรายและเพื่อประโยชน์อื่น ๆ ด้วย ท่านไส บาบาได้ยื่นเครื่องรางนี้แก่เขาพร้อมทั้งบอกวิธีใช้ให้ด้วย

ต่อจากนั้นสองสามวันมิสเตอร์นาทาราชันก็กลับไปที่เอิลนากุลุม ปรากฏว่าตาของเขาซึ่งเป็นโรคนั้นอาการดีขึ้นมากทีเดียว แล้วก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ภายใน ๓ เดือนเขาก็หายเป็นปกติ และนับแต่นั้นมาอีก ๑๐ ปีก็ไม่เคยปรากฏว่าโรคนั้นกลับมาอีกเลย นี่เป็นรายที่หนึ่ง

รักษาโรคผีเข้า

รายที่สอง เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการรักษาโรคผีสิงและรักษาความบ้าซึ่งคุณลิลลี่ กฤษณันท์ ได้บอกว่าสองสามปีมาแล้ว มีผู้หญิงคนหนึ่งถูกผีร้ายเข้าสิงมาที่อาศรมของท่าน หญิงคนนี้มีท่าทางดุร้ายชอบส่งเสียงเอ็ดตะโร

โวยวาย ดึงผมแล้วก็ทำท่าทางรุนแรง และมักจะชอบกินขยะกินขี้ฝุ่นหมดทุกอย่าง แต่ท่านไส บาบาสามารถรักษาขับผีออกจากร่างกายของเธอได้ และหลังจากนั้นก็ไม่มีอาการรุนแรงหรือพิกลพิการอื่น ๆ อีกเลย คุณลิลลี่เล่าให้ฟังว่า ทญิงคนนั้นเมื่อหายแล้วปรากฏว่าเป็นผู้ที่มีความสุภาพอ่อนโยนและอ่อนหวานน่ารักมาก

รักษานิ่วในกระเพาะปัสสาวะ

รายที่สาม คือ ดร.ดี.เอส. ชานเดอร์ ซึ่งเป็นหมอฟันที่เมืองบังกาลอร์ บุคคลผู้นี้เป็นสาวกของท่านมาเป็นเวลา ๒๐ ปีมาแล้ว และบอกข้าพเจ้าว่า ในปี ค.ศ. ๑๙๕๘ เขากำลังได้รับความทุกข์เนื่องจากความเจ็บปวด ซึ่งเกิดโดยก้อนนิ่วในกระเพาะปัสสาวะ นายแพทย์ผู้แนะนำของเขาบอกว่าเห็นจะต้องผ่าตัดเสียแล้ว ไม่ผ่าจะไม่หาย ดร. ชานเดอร์จึงไปหาท่านไส บาบา ผู้ซึ่งพูดล้อ ๆ ว่า แหมพวกคุณหมอผ่าตัดนี่ เห็นจะไม่คิดถึงอะไรเลยนะ คิดถึงแต่เรื่องเครื่องมือผ่าตัดมีมีดเท่านั้นแหละ ว่าแล้วท่านก็หยิบเอาวิภูติออกมาจากอากาศ แล้วให้แก่หมอ

ฟันคนนี้ และบอกเขาให้เอามานิดหน่อยละลายน้ำแล้วกินเป็นประจำวันเลยทีเดียว ในไม่ช้าความปวดก็หายไปและเขาก็ไม่ต้องผ่าตัดเลย ต่อมาแม้อีก ๑๐ ปีหลังจากนั้นก็ไม่มีอาการป่วยเช่นนั้นกลับมาอีกเลย

เนรมิตเครื่องมือผ่าตัด

อันที่จริงแม้ท่านไส บาบา จะพูดล้อเรื่องหมอผ่าตัดว่า มักคิดถึงเครื่องมือผ่าตัดมีดเป็นต้นบ่อย ๆ ก็ตาม แต่ตัวท่านเองบางครั้งหรือว่าหลายครั้ง ในเวลาที่ต้องทำงานเกี่ยวกับทอมซิลหรือตุ่มอะไรอักเสบ ท่านก็ใช้เครื่องมือผ่าตัดเหมือนกัน แต่ท่านหยิบออกมาจากอากาศเลยทีเดียว คือท่านจะหยิบเอาเครื่องมืออะไรก็ได้ที่ท่านต้องการ โดยโบกมือแล้วมันก็มาเอง หลังจากนั้นเมื่อเสร็จแล้วเครื่องมือนั้นก็หายไปเอง มีชาวอินเดียซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อถือได้ในเรื่องนี้ เป็นผู้ที่มีวาทะมีเกียรติเชื่อถือได้คนหนึ่งได้ประสบเรื่องนี้มาด้วยตาตนเอง

อันที่จริงแม้ท่านไส บาบา จะทำการผ่าตัดแล้วก็หยิบเอาเครื่องมือผ่าตัดออกมาจากอากาศบ้างเป็นครั้งเป็น

คราวก็ตาม แต่โดยปกติแล้วเครื่องมือในการรักษาไข้ก็คือขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง ที่ผลิตออกมาได้อย่างไม่จำกัดเลย คือต้องการเท่าไรก็ได้ไม่มีวันหมด และโดยอาศัยขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์หรืออำนาจมหัศจรรย์นี้ก็สามารถจะรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้มากมาย รวมทั้งสามารถเป็นยาปฐมพยาบาลรักษาโรคที่เกี่ยวกับอุบัติเหตุได้อย่างดีอีกด้วย

รักษาเด็กชายซึ่งเป็นโรคอัมพาต ตาบอด และใบ้จากทางไกล

ตัวอย่างต่อไป เป็นเรื่องราวที่มหัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับการใช้วิธีรักษาโรคในระยะห่างไกล คือไม่ต้องไปเห็นตัวก็ได้ เรื่องนี้เกี่ยวกับเด็กชายผู้มีอายุ ๑๔ ขวบคนหนึ่งชื่อว่า ศิวกุมาร ผู้ซึ่งเป็นโรคหัวใจ ในเดือนพฤศจิกายนในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ เมื่อศิวกุมารกำลังอาศัยอยู่กับลุงของเขา คือ ดร. เอ็นดวี รูมาน ในบอมเบย์นั้น เขาได้เป็นโรคเกี่ยวกับไขสันหลังอักเสบ ซึ่งทำให้ร่างกายข้างซ้ายของเขาเป็นอัมพาตไปข้างหนึ่ง นัยน์ตาก็เสียและพูดไม่ได้อีกด้วย ในเดือนพฤศจิกายน วันที่

๓๐ เขาก็หมดสติ เมื่อตอนถึงเวลา ๑๑.๔๕ น. ในเช้าวันนั้นมีอาการโรคแทรกขึ้นมา ทำให้ร่างกายของเขามีสีเขียวคล้ำไปทั่วตัว หมอบอกว่าเขาจะมีชีวิตอยู่อีกคงจะไม่นานนัก แต่เมื่อถึงตอนเที่ยงเขารู้สึกว่าแสดงอาการให้ปรากฏว่าเขาต้องการอะไรสักอย่างหนึ่ง บุคคลที่เฝ้าดูอาการอยู่ก็แปลความหมายว่า เขาคงอยากอาบน้ำกระมัง หรืออยากจะได้วิภูติซึ่งมีเพื่อนคนหนึ่งนำมาให้จากปุตตปารตีในเช้าวันนั้น พวกนั้นจึงทำตามที่เขาขอร้องคืออาบน้ำให้เขา แล้วเอาขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์ชะโลมตัวเขาด้วย ต่อมาเขาแสดงกิริยาอาการบอกว่าเขาต้องการจะได้เห็นภาพท่านไส บาบา ก็มีคนนำภาพมาวางไว้ข้างหน้าเขา แล้วนายศิวกุมารก็เอามือข้างขวาที่ไม่ได้เป็นอัมพาตนั้นถูขาและแขนข้างซ้ายที่เป็นอัมพาต

ต่อจากนั้นปรากฏว่าเขาลุกจากเตียงได้ และเดินได้ด้วย แต่ตอนแรกยังกะโผลกกะเผลกอยู่ ต้องมีคนช่วยพยุงพาเขาเข้าไปในห้องบูชาในบ้านของเขานั้น แล้วเขาก็ไปนั่งลงในที่ใกล้ที่บูชา แล้วดูเหมือนว่าจะนั่งทำสมาธิเลยทีเดียว เขานั่งทำสมาธิอยู่ประมาณ ๒ ชั่วโมง

แล้วก็ลุกขึ้นเดินมาจากห้องบูชา คราวนี้ไม่ได้มีใครช่วยพยุงเลย เขามองดูรอบ ๆ แล้วเดินตรงไปนั่งเก้าอี้ได้ด้วยตนเอง

นี้แสดงว่านัยน์ตาของเขาก็หายบอดแล้ว และเขาก็พูดได้อีกด้วย เขาบอกแก่ทุกคนที่อยู่ในที่นั้นว่า ท่านไส บาบา ได้มาปรากฏให้เขาเห็นเป็นภาพนิมิตบอกกับเขาว่า ตอนนี้ท่านจะช่วยชีวิตเขาไว้ นายศิวะได้ขอร้องว่า ขอให้นัยน์ตาของเขาได้เห็นดังเดิมและพูดได้ดังเดิมเถอะ ท่านไส บาบาก็ยอมตามนั้นพร้อมทั้งบอกแก่เขาว่าเขาจะต้องทำอะไรบ้างคือทำตามคำสั่งท่าน ต่อมาในไม่ช้าเด็กชายศิวกุมารก็สามารถกลับไปโรงเรียน และไปเรียนวิชาที่เขารักได้ เมื่อข้าพเจ้าเขียนข้อความเรื่องนี้ขึ้นนั้นเป็นเวลา ๑ ปี หลังจากที่เกิดปาฏิหาริย์เรื่องนี้ขึ้นแล้ว ปรากฏว่าเด็กชายศิวะก็ยังมีสุขภาพดีทุกประการ

รักษาเด็กหญิงที่เป็นโรคอัมพาต และใบ้จากทางไกล

ที่ประศันตินิลยัมในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ ข้าพเจ้าได้พบมิสเตอร์รุสซี ซี ปาเต็ล ซึ่งนับถือศาสนาปาระซีมาจาก

แคว้นบอมเบย์และภริยาของเขา จากสองคนนี้ข้าพเจ้าได้รู้เรื่องราวอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวกับลูกสาวคนเล็กของเขาที่ชื่อว่าเด็กหญิงเกตุ คือเด็กหญิงเกตุนี้เมื่อตอนที่เธอมีอายุ ๒ ขวบครึ่ง พูดไม่ได้ และลุกขึ้นยืนก็ไม่ได้เสียอีกด้วย ได้มีคนนำหมอมารักษาด้วยวิธีต่าง ๆ หลายประการ เรียกว่าใช้ยารักษาสมัยใหม่ทุกวิถีทาง ทั้งทางยาและทางสรีระบำบัดและอื่น ๆ แต่ไม่ปรากฏว่าได้ผลอะไรเลย และก็ไม่มีใครรู้สาเหตุว่ามาจากอะไรด้วย จึงเป็นเรื่องลึกลับเหลือเกิน บางคนคิดว่ามันเป็นเรื่องของจิตใจพิการเสียมากกว่า บางคนก็กล่าวว่ามันเป็นเรื่องของความพิการทางประสาทอย่างลึกซึ้ง

นี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๕ ซึ่งตอนนั้น มร. ปาเต็ลก็ตกลงใจว่าจะไปที่ปุตต-ปารตีเพื่อจะไปหาท่านไส บาบาเสียที แต่ภรรยาของเขาซึ่งเป็นผู้นับถือศาสนาปาระซีนิกายเดิมอย่างเคร่งครัดไม่เห็นด้วย และว่าจะเป็นการเสียเวลาและเสียเงินเปล่า ๆ แต่ มร. ปาเต็ลก็ขืนไปจนได้ เขาได้ไปถึงปุตตปารตีขณะนั้นกำลังมีพิธีศิวาราตรีกัน มีผู้คนมากมายมหาศาลอยู่ที่

นั้น ถึงแม้จะมีบุคคลมาบอกเขาให้เข้าไปหาท่านไส บาบา เขาก็ไม่อยากจะเข้าไปหา เพราะเขามีความเชื่อมั่นว่าท่านไส บาบาคงจะรู้ว่าเขามีทุกข์อะไรและมาเพื่ออะไร เขาเชื่อว่าท่านคงจะรู้เรื่องของเขาดีโดยไม่ต้องมีใครบอกก็ได้

อันที่จริงหลายครั้งทีเดียวเขาเขียนจดหมายไว้และตั้งใจว่าจะยื่นให้ท่านไส บาบา ในเมื่อท่านไส บาบาเดินผ่านฝูงชนมาใกล้เขา แต่ว่าแต่ละครั้งเมื่อเขาเห็นท่านผ่านมา เห็นดวงหน้ามีประกายวาวเต็มไปด้วยแสงแห่งปัญญาอยู่ในดวงหน้านั้น เขาคิดว่ามันคงไม่จำเป็นหรอกแล้วก็เลยฉีกจดหมายเสีย เขาบอกเพื่อนของเขาว่าเมื่อใดท่านไส บาบา ต้องการตัวฉันท่านคงเรียกฉันไปเองนั่นแหละ ไม่ต้องไปรบกวนบ่อย ๆ ดอกเพราะท่านเป็นสัพพัญญูท่านรู้หมดแล้ว แต่หลายวันผ่านไปท่านก็ไม่เรียกเขาเข้าไปสักที ผู้คนก็หลั่งไหลเข้าไปเพื่อจะพบท่านนักบุญผู้ยิ่งใหญ่นี้ แต่นายปาเต็ลก็ไม่ถูกเรียกเข้าไปเลย หลายวันหลังจากที่ได้มีพิธีผลิตลิงคัมออกมาดังที่กล่าวไว้ในบทก่อนแล้ว ก็มีการประกาศว่าจะไม่มีการให้ใครเข้าไปพบเป็นส่วนตัวอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม

ท่านไส บาบา ได้ออกมาที่เฉลียงแล้วก็ให้พรแก่ทุกคนที่มาเยี่ยมที่มาชุมนุมอยู่ที่นั่นก่อนที่เขาจะกลับบ้านไป

มร. ปาเต็ลรู้สึกว่ามีพลังแห่งความเมตตาของท่านหลั่งไหลเข้ามาสู่ประชาชนและเข้ามาสู่หัวใจของเขาโดยตรงเลยทีเดียว แต่ตอนที่เขาต้องขึ้นรถไฟกลับบ้านนั้น ความเชื่อถือและจิตใจมันชักจะหดหู่และห่อเหี่ยวลงไปทุกที เขาคิดถึงวันหลายวันที่เขาได้อยู่ที่นั่น คิดถึงโอกาสที่จะพูดกับท่านแล้วไม่ได้พูดเสียทุกครั้ง เขาคิดถึงลูกสาวเล็ก ๆ ที่น่าสงสารของเขา ซึ่งไม่สามารถจะพูดและไม่สามารถจะยืนได้ แล้วเขาก็คิดว่าเมื่อกลับไปบ้านภรรยาของเขาคงต่อว่าเขามากมาย เพราะว่าเสียเวลาเสียเงินไปเปล่า ๆ เขานึกกลุ้มใจมาตลอดทางจนกระทั่งมาถึงบ้าน พอถึงประตูบ้านก็ก้าวเข้าบ้านด้วยความรู้สึกที่เศร้าสร้อยระเหี่ยใจหมดแรง

แต่พอเปิดประตูบ้านภาพแรกที่เห็นก็คือภาพของเด็กหญิงเกตุเล็กๆ ลูกสาวสุดที่รักของเขาผู้ซึ่งยืนก็ไม่ได้ตอนที่เขาออกจากบ้านไปนั้น เดี๋ยวนี้วิ่งถลาลงมารับเขาที่ประตูเลย และก็ร้องเรียกว่าคุณพ่อ ๆ มาตลอดทาง

เลยทีเดียว เขาก้มลงโอบกอดลูกสาวของเขาไว้ และพร้อมกับภรรยาของเขาด้วย และทั้งสองคนต่างก็ร้องไห้ด้วยความปีติยินดีในปาฏิหาริย์ ซึ่งเขาเองก็นึกไม่ถึงว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่มันก็เป็นปาฏิหาริย์อย่างแน่นอน เมื่อเขาสอบถามภริยาของเขา ก็พบว่าเด็กหญิงเกตุครั้งแรกเริ่มเดินได้ แล้วก็พูดได้ ในวันก่อนที่เขาจะมาถึงบ้านนั่นเอง คือหลังจากที่ท่านไส บาบาได้ให้พรจากเฉลียงบ้านท่านแก่ประชาชนที่มุงดูอยู่โดยรอบนั้น

หลังจากนั้นไม่ช้า มร.ปาเต็ลก็นำภริยากับลูกสาวของเขาไปหาท่านไส บาบาในตอนที่ท่านกำลังอยู่ที่เมืองบอมเบย์ในท่ามกลางประชาชนหลายพัน ซึ่งล้อมรอบท่านอยู่ในเมืองหลวงนั้น ท่านไส บาบาก็เห็นเขาเข้าพอดีและนายปาเต็ลก็บอกว่าท่านไส บาบาได้ทักทายเด็กหญิงน้อย ๆ อย่างดีทีเดียว คล้ายกับว่าเด็กหญิงนี้เป็นเพื่อนเก่า ซึ่งจากไปนานแล้วก็ได้กลับมาพบกันใหม่ ฉะนั้น ท่านไส บาบาได้อุ้มเธอไปนั่งบนหัวเข่าของท่าน แล้วก็หยิบเอาวิภูติออกมาจากอากาศและป้อนใส่ปากของเธอ หลังจากนั้นก็ปรากฏว่าเด็กหญิงเกตุพูดได้ดีขึ้นมาก แล้วก็เริ่มสามารถใช้ถ้อยคำยาว ๆ ได้ดีขึ้นเป็นลำดับ

ปาฏิหาริย์รักษาโรคมะเร็งที่ร้ายแรงจากทางไกล

ต่อไปก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับเพื่อนผู้ซึ่งได้มีประสบการณ์ร่วมกันในกวินดี้เทมเปิล บุคคลนั้นชื่อ บัลเบอร์ กอร์ ซึ่งเป็นกัลวารานีแห่งแคว้นลาธรรมและเป็นหลานสาวของ ท่านราชาเคอร์ดิท สิงห์ ซึ่งเป็นเรท-คฤหของเมืองปาเตียลา หญิงผู้นี้เป็นผู้ถือศาสนาซิกข์ผู้มีดวงตาดำและพูดจาอ่อนหวาน ตอนนั้นมีอายุประมาณ ๔๐ ปี ในเมื่อข้าพเจ้าได้พบเธอในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ โดยเป็นผู้หนึ่งอยู่ในคณะของท่านไส บาบา ที่ตำบลฮอร์สลี-ฮิลล์ ตอนนี้เองที่เธอได้บอกข้าพเจ้าและภรรยาถึงเรื่องราวอันน่าประทับใจของการรักษาโรคซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้เลย คือการที่เธอสามารถลุกขึ้นเดินเหินไปได้ถึงขนาดนี้ ก็เพราะท่านไส บาบานั่นเอง เรื่องนี้ก็ได้รับการยืนยันเป็นมั่นเหมาะจากลูกสาวของเธอเองอีกทีหนึ่ง คือมหารานีของเมืองซินด์

เรื่องมีอยู่ว่าในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. ๑๙๖๖ นั้น บัลเบอร์กอร์ ได้รับการผ่าตัดเพื่อตัดเอาเนื้องอกภายในออกมา และการทดสอบก็แสดงว่า มันเป็นมะเร็งที่มี

ความร้ายแรงมาก ไม่มีใครบอกเรื่องนี้แก่เธอ แต่ก็ได้มีผู้ทำรายงานให้แก่ลูกสาวของเธอ ผู้ซึ่งได้นำรายงานนั้นไปให้แก่ผู้เชี่ยวชาญในบอมเบย์ดู ในเดือนกรกฎาคม คุณบัลเบอร์กอร์ผู้นี้ก็ได้มีอาการเลือดตกอย่างรุนแรงอีก และถูกนำออกจากบ้านที่ปูญจาบไปที่บอมเบย์แล้วได้รับการอนุมัติให้เข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลตาต้า เม็มโมเรียล การตกเลือดนี้เกิดขึ้นโดยมะเร็งเนื้องอกซึ่งมหารานีแห่งซินด์ผู้เป็นบุตรสาวได้กล่าวว่า มันโตเท่ากับดอกกุหลาบอย่างขนาดใหญ่ที่เดียว คือคุณแม่ของเธอเป็นมะเร็งซึ่งมันงอกอย่างรวดเร็วเหลือเกิน หลังจากเธอได้รับการผ่าตัดถอนทิ้งแล้วในการผ่าตัดครั้งที่ ๑ มันก็ยังงอกขึ้นมาได้อีกอย่างรวดเร็วมากที่เดียว และมหารานีผู้เป็นลูกสาวก็บอกว่า หมอเขาไม่ยอมแตะต้องอีก เขาบอกว่าหมดหวังแล้วรายนี้ไม่มีทางที่จะผ่าตัดอีก และต้องตายแน่ เพราะว่ามะเร็งที่ชื่อซาร์โคมา (Sarcoma) นี้ เป็นมะเร็งที่ทนทานที่สุดแล้วก็งอกเร็วที่สุดด้วย นอกจากนั้น การผ่าตัดก็จะทำให้เกิดการเจ็บปวดอย่างร้ายแรงและก็จะต้องเสี่ยงมาก

อย่างไรก็ตามพวกญาติ ๆ ก็พยายามอ้อนวอนขอร้อง จนในที่สุดหมอก็ยินยอมผ่าตัดให้ ในเดือนสิงหาคม วันที่ ๒ อันเป็นวันที่คุณบัลเบอร์กอร์ได้เข้ารับการผ่าตัดเป็นครั้งที่สอง ภายในระยะเวลา ๓ เดือนกว่า ๆ เล็กน้อย เธอได้ถูกนำไปบนเตียงผ่าตัดเป็นเวลา ๔ ชั่วโมง แต่นั่นแหละทั้ง ๆ ที่หมอกลัวว่าจะตาย แต่เธอก็ไม่ตาย เป็นแต่ว่าอาการร่อแร่เต็มที หมอได้เอาท่อยางฝังไว้ในร่างกายเธอถึง ๖ ท่อ และมีเครื่องไฟฟ้าซึ่งดูดน้ำเหลืองหรือโลหิตอะไรที่ไม่ต้องการให้ออกมาจากร่างกาย ผู้เป็นบุตรสาวได้บอกว่ามันเป็นเรื่องที่น่าเวทนาและน่าหวาดเสียวจริง ๆ รู้สึกว่าเครื่องพวกนี้มันจะเบียดเบียนนำเอาชีวิตของคุณแม่ออกไปทุกนาทีเลยทีเดียว

หลังจากการผ่าตัด ๒๑ วัน ก็ปรากฏว่ายังต้องฝังท่อต่าง ๆ เหล่านั้นไว้ในร่างกายตามเดิม ทั้งนี้เพราะมะเร็งที่ชักจะงอกขึ้นมาอีกก็ดี อาการเน่า ต่าง ๆ ในร่างกายก็ดี ตลอดจนถึงความบกพร่องในการผ่าตัดก็ดี ได้ก่อให้เกิดการรั่วเป็นรูทะลุขึ้นในร่างกายมากมายหลายแห่ง

เหลือเกิน พอรูรั่วแห่งหนึ่งหาย ก็เกิดรูรั่วปะทุขึ้นที่อื่น ๆ อีกจนได้ บัลเบอร์กอร์ตอนนี้รู้สึกอ่อนเพลียจนกระทั่งใคร ๆ ก็เชื่อว่าจะต้องตายแน่แล้ว หมอก็ให้กลูโคสและมีการถ่ายเลือดให้ แต่ว่าเลือดก็เกิดรั่วออกมาจากท่ออีก ทีนี้เขาถ่ายเอ็กซเรย์ดู ก็ปรากฏว่ามีรูอยู่ในมดลูกอีก หมอบอกว่าต้องผ่าตัดอีกเป็นครั้งที่ ๓ เพื่อจะได้อุดรูหรือว่าซ่อมแซมรูที่มดลูกด้านซ้ายเสีย หรือไม่ก็หาทางไม่ให้ไตข้างซ้ายมันดำเนินการต่อไป แต่บัลเบอร์กอร์คิดว่า คราวนี้ถ้าขืนผ่าตัดใหญ่อีกครั้งหนึ่งคงจะทนไม่ไหวแน่ กำลังของเธอเหลือน้อยเต็มทีแล้ว และก็มีอาการไออย่างรุนแรง ปากก็บวมเป่งเพราะเต็มไปด้วยปฏิกิริยาของยาปฏิชีวนะที่แสดงออกมาจนกระทั่งเธอกินอาหารไม่ได้ ต้องป้อนอาหารกันทางจมูกแทน ถ้าขืนผ่าตัดอีกทีหนึ่งเธอก็รู้ดีว่าต้องตายแน่

แต่นั่นแหละวิถีชีวิตของคนบางครั้งก็เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างมหัศจรรย์ คือก่อนที่จะมาที่บอมเบย์เพื่อจะมาผ่าตัดมะเร็งนั้น ได้มีญาติคนหนึ่งได้ให้รูปถ่ายของท่านไส บาบามารูปหนึ่งและมีหนังสือ ซึ่งเขียนโดย มร.

กัสตูรี่ เป็นประวัติของท่านให้มาอ่านเล่มหนึ่งด้วย รูปถ่ายนี้ทำให้เธอได้รับความประทับใจอย่างลึกซึ้ง เมื่อเธออ่านหนังสือนี้ก็มีความเชื่อถือในท่านไส บาบามาก ทำให้ร่างกายมีกำลังดีขึ้นอีกมากเลยทีเดียว ในโรงพยาบาลที่บอมเบย์นั้น เธอได้มาถึงทางแยกของชีวิตซึ่งมองไปทางไหนก็ดูเหมือนว่าจะหมดหวังไปหมดทุกทาง เธอคิดว่าไม่สามารถจะมีชีวิตอยู่ต่อไปในสภาวะที่หมดหวังอย่างนี้ได้ แต่ว่าขืนไปเลือกการผ่าตัดโอกาสที่จะรอดก็มีน้อยเหลือเกิน ตอนนี้รู้สึกว่าชีวิตของเธอมันแขวนอยู่บนเส้นด้ายบางๆ เส้นเดียวจริงๆ คือต้องมีปาฏิหาริย์เท่านั้นเธอจึงจะรอดได้ ก่อนหน้านี้เธอได้สวดมนต์อ้อนวอนอย่างจริงใจที่เดียวถึงท่านไส บาบาผู้ซึ่งเธอได้มีความเชื่ออย่างมั่นคงแล้วโดยไม่หยุดยั้ง เพราะว่าตอนนั้นเธอกำลังอยู่บนเตียงผ่าตัด กำลังถูกเอ็กซเรย์ในการเตรียมตัวเพื่อจะผ่าตัดครั้งที่สาม คือครั้งนี้เขาได้ตกลงกันว่าจะผ่าตัดในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง

ทีนี้ก่อนที่เธอจะออกมาจากโต๊ะเอ็กซเรย์ประมาณ ๔ โมงเย็นนั้น ปรากฏว่าการรั่วในมดลูกนั้นหยุดเลย

ทีเดียว แต่หมอคิดว่าคงจะเป็นไปชั่วคราวเท่านั้น เขาจึงวางแผนว่าต้องทำการผ่าตัดกันต่อไป โดยไม่เปลี่ยนแผนในการผ่าตัดนั้น คืนนั้นเธอได้สวดมนต์อ้อนวอนอย่างสุดชีวิต โดยวิงวอนท่านไส บาบาให้มาช่วยรักษาเธอด้วย และขออย่าให้เธอต้องได้รับการผ่าตัดอีกเลย เพราะเธอคงจะต้องตายแน่ ในระหว่างนี้การรั่วในมดลูกหยุดไปตลอดคืน และในวันรุ่งขึ้นมันก็ยังหยุดต่อไปไม่มีการกลับรั่วมาตามเดิม ตอนนี้หมอจึงคิดว่าถ้าจะเกิดมีอะไรอย่างหนึ่งซึ่งสามารถรักษาตัวเองได้ โดยอำนาจอะไรอย่างหนึ่งเขาก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ปรากฏว่ามันหายไปได้จริง ๆ

ตอนนี้เธอบอกข้าพเจ้าว่า “ความจริงหมอที่อยู่ที่นั่นเขาก็รู้ว่าดิฉันสวดมนต์วิงวอนต่อท่านไส บาบาอยู่ตลอดเวลา และเขาก็เลยจำเป็นต้องยอมรับว่านี่น่ากลัวว่าจะเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นจริง ๆ เสียแล้ว ดังนั้นแทนที่วันรุ่งขึ้นจะมีการผ่าตัดดิฉัน ก็ปรากฏว่าหมอเขาเอาท่อยางออกจากร่างกายหมดเลยทีเดียว และจากนั้นมาดิฉันก็เริ่มหายป่วยหายวันหายคืนเรื่อยมา นี่แหละเพราะ

ท่านไส บาบานั่นเองแหละค่ะ เป็นอันว่าโรคมะเร็งนั้นก็หายไปเลย แผลและรูทะลุอะไรต่าง ๆ มันก็รักษาตัวมันเองหายไปได้หมดสิ้น”

ต่อมาไม่ช้าคุณบัลเบอร์กอร์ก็มีกำลังที่จะออกจากโรงพยาบาลกลับไปบ้านได้ ตอนนั้นเธอมีความปรารถนาเหลือเกินที่จะไปที่ปุตตปารตีเพื่อได้เห็นท่านนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งได้ช่วยชีวิตของเธอไว้ แต่บุคคลที่แวดล้อมเธออยู่บอกว่าอย่าเพิ่งไปเลยพร้อมกับบอกว่า ความเป็นอยู่ที่อาศรมนั้นไม่สะดวกและเธอจะทนลำบากไม่ไหวแต่แล้วเธอได้อ้อนวอนท่านไส บาบา โดยการสวดมนต์อีก เธอสวดมนต์อ้อนวอนว่า ขอให้ท่านจงบอกเธอเถิดว่าเธอควรจะทำอย่างไร แล้วในความฝันวันหนึ่งเธอเห็นท่านมายืนที่เฉลียงที่ประศันตินิลยัมซึ่งตอนนั้นเธอยังไม่รู้ว่าที่ไหน ท่านได้บอกเธออย่างตรงไปตรงมาว่า จงมาที่ปุตตปารตีซี่ ต่อมาเมื่อเธอมาถึงที่นั่นเธอก็เห็นตึกและเฉลียงที่เธอเห็นในฝันตรงกันจริง ๆ ท่านไส บาบาพอเห็นเธอก็เรียกเธอเข้าไปในห้องตามลำพัง อันที่จริงเธอยังไม่ได้บอกให้ใครรู้ชื่อเผย คือไม่มีใครที่อาศรม

ได้รู้จักในตอนนั้น แต่ท่านไส บาบาก็จำได้ทันที แล้วบอกเธอถึงเรื่องการผ่าตัดโดยเล่าให้ฟังทุกประการว่า เธอจวนจะตายมาแล้ว แล้วท่านได้ช่วยเธอไว้ด้วยวิธีใดบ้าง

ปัจจุบันนี้เธอได้อยู่อาศัยเป็นประจำที่ประศันติ-นิลยัมอันเป็นที่ท่านไส บาบาได้สอนให้รู้จักวิธีการครองชีพทางวิญญาณ เพื่อเธอจะได้หัดใช้ชีวิตของเธอซึ่งเธอได้รอดมาเพราะท่านนี้ ให้เป็นไปในแนวทางที่ถูกต้อง เหตุการณ์ปาฏิหาริย์เรื่องของคุณบัลเบอร์กอร์นี้เป็นเครื่องแสดงให้บุคคลอีกหลายคนได้รู้อำนาจของท่านไส บาบา และทำให้ลูกสาวของเธอคือมหารานีแห่งซินต์ และตัวเธอได้เป็นสาวกที่ซื่อสัตย์ต่อท่านไส บาบานับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

การรักษาโรคมะเร็งที่หรวงอกจากทางไกล

ในหนังสือวารสารของอาศรมฉบับเก่า ๆ ที่ล่วงมาแล้ว ข้าพเจ้าได้อ่านจดหมายเป็นตอน ๆ หลายฉบับด้วยกันจาก มร. เอส. เอ็น บาร์เนอร์จี ผู้ซึ่งตอนนั้นเป็นศาสตราจารย์วิชาสรีรวิทยาในโรงเรียนแพทย์ที่

กวาลิออร์ที่อินเดียเหนือ จดหมายฉบับนี้ มร. วาย ดับลิว นารายนัยเป็นผู้เขียน มร. นารายนัยผู้นี้เป็นนักวิทยาศาสตร์ซึ่งอาศัยอยู่ที่ประศันตินิลยัม จดหมายฉบับนี้เกี่ยวกับหลานสาวของศาสตราจารย์บาร์เนอร์จี ชื่อ มิสซิส แชทเตอร์จี ซึ่งมีอายุ ๓๘ ปี มีลูก ๗ คน ท่านศาสตราจารย์ได้กล่าวว่า ในตอนต้นปี ค.ศ. ๑๙๖๕ นั้น หมอสงสัยว่า มิสซิสแชทเตอร์จีนี้จะเป็นโรคมะเร็งที่ทรวงอกข้างซ้าย เมื่อท่านศาสตราจารย์รู้เรื่องนี้จึงได้นำเธอไปให้แพทย์ตรวจอย่างถี่ถ้วนที่กวาลิออร์ แล้วต่อมาได้ไปตรวจที่สถาบัน ออล อินเดียที่เดลฮีด้วย การตรวจเหล่านี้ได้ยืนยันว่า เธอเป็นมะเร็งที่ทรวงอกข้างซ้ายจริง ๆ ท่านศาสตราจารย์ บี. เอ็น. ราว. เอฟ อาร์. ซี. เอส. แห่งลอนดอนผู้ซึ่งเป็นศัลยแพทย์ที่สำคัญคนหนึ่งของสถาบัน ออล อินเดียนั้น ได้ทำการผ่าตัดมิสซิสแชทเตอร์จี

ดังนั้นในจดหมายฉบับแรกซึ่งศาสตราจารย์บาร์เนอร์จีได้มีมาถึงมร. นารายนัย ซึ่งลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๕ จากกวาลิออร์นั้น ท่านได้เขียนไว้มีข้อความ

ว่า รายงานจากแพทย์ผู้หาสมุฏฐานโรคจากชิ้นเนื้อที่ตัดออกไปนั้นแสดงว่า คุณแชทเตอร์จีเป็นโรคมะเร็งชนิดที่รุนแรงที่สุด (cancer-aplastic carcinoma) ดร. รามลิงค์ สวามี ซึ่งเป็นผู้วิจัยโรคที่มีชื่อเสียงแห่งสถาบันนั้นก็ได้ตรวจชิ้นเนื้อนั้นด้วยตนเองเลยทีเดียว มะเร็งแบบคาซีโนม่าชนิดนี้มีอาการรุนแรงที่สุด ซึ่งเขาได้วิจัยโรคว่า เธอคงจะมีชีวิตอยู่อีกไม่เกิน ๘ เดือนเท่านั้น จดหมายฉบับนั้นลงท้ายว่า ควรจะให้มีการขอร้องขอความช่วยเหลือจากท่านสัตยา ไส บาบาด้วย ต่อมาเมื่อการขอความช่วยเหลือนี้มาถึงท่านสัตยา ไส บาบา ท่านก็เอาวิภูตินี้ออกมาจากอากาศ แล้วส่งไปให้ศาสตราจารย์บาร์เนอร์จี พร้อมทั้งแนะนำวิธีใช้ให้ด้วย

จดหมายฉบับที่ ๒ จากท่านศาสตราจารย์ได้เขียนขึ้นในวันที่ ๒๐ ของเดือนกุมภาพันธ์ ท่านกล่าวว่าท่านได้รับซองวิภูติจากท่านสัตยา ไส บาบา แล้วจึงรีบนำไปยังห้องที่หลานสาวของท่านพักอยู่ในโรงพยาบาลนั้น และได้ใช้วิภูติของท่านสัตยาไส บาบา ตามที่ได้แนะนำไว้ และด้วยความศักดิ์สิทธิ์ของวิภูตินี้จริง ๆ อุณหภูมิ

ในตัวคนไข้ซึ่งกำลังขึ้นสูงมาตั้ง ๑๐ วันแล้ว คือบางครั้งขึ้นถึง ๑๐๖ หรือ ๑๐๗ ดีกรีนั้นและมีการเจ็บปวดอย่างแสนที่จะทรมานนั้นก็หายไปในวันนี้เอง พร้อมกันนั้นก็ไม่มีอาการเจ็บปวดอะไรกลับคืนมาอีกเลย ทั้งหมดนี้แสดงว่าเป็นเรื่องยอดปาฏิหาริย์จริง ๆ นี้เป็นข้อความในจดหมายฉบับนั้น

ต่อมาอีก ๑๘ วันคือในวันที่ ๑๐ เดือนมีนาคม ท่านก็ได้เขียนจดหมายฉบับที่ ๓ มีข้อความว่า "หลานสาวของข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้มีอาการดีขึ้นมาก ไม่มีอาการโรคโลหิตจางแล้ว เดินไปไหนมาไหนก็ได้ และกำลังกินอาหารได้ตามปกติธรรมดา นอกจากนั้นธาตุโคบอลท์ ๖๐ ซึ่งได้ก่อให้เกิดพิษร้ายแรงนั้น เดี๋ยวนี้ก็ไม่แสดงอาการรุนแรงอย่างใดแล้ว แต่นั่นแหละโรคมะเร็งนี้เป็นโรคที่พยากรณ์ยากที่สุดตามหลักการแพทย์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็แน่ใจว่า เธอจะต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างดีที่สุดจากการรักษาของท่านภควันไส บาบาเป็นแน่"

จดหมายฉบับสุดท้ายของท่านศาสตราจารย์ซึ่งมีไปถึงเพื่อนของท่านดังที่ได้ตีพิมพ์ไว้ในวารสารของอาศรมนั้นลงวันที่ ๒๓ เดือนเมษายน ในจดหมายฉบับนี้ท่านได้กล่าวว่า "โดยความกรุณาของท่านไส บาบา หลานสาวของข้าพเจ้าบัดนี้ได้สบายดีแล้ว เธอยังจะต้องได้รับการผ่าตัด ovaritonomy เพื่อเป็นเครื่องป้องกันและไม่ประมาทเอาไว้ก่อน แต่ว่าต่อมาบรรดาแพทย์ทั้งหลายพากันเห็นว่าไม่จำเป็น เพราะรู้สึกว่าไม่มีเหตุผลอันใดที่จะต้องทำเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าแน่ใจเหลือเกินว่าหลานสาวของข้าพเจ้าได้รับการช่วยชีวิตรอดมาโดยความกรุณาของท่านภควันไส บาบาอย่างแน่นอน เธอได้รับการอนุมัติให้ออกจากโรงพยาบาลได้ เมื่อประมาณ ๑ เดือนมาแล้ว และได้เดินทางไปกัลกัตตาในวันเดียวกันพร้อมกับสามีของเธอ ข้าพเจ้าขอขอบคุณด้วยความจริงใจมา ณ ที่นี้ด้วย" (ข้อความยังมีต่อไปอีกมาก แต่ได้ตัดตอนมาเพียงแค่นี้เอง)

ในกรณีนี้จะเห็นได้ว่ามีแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงเกี่ยวข้องอยู่ด้วยหลายคน รวมทั้งพี่ชายของ

คุณแชทเตอร์จีผู้เป็นคนไข้เอง ซึ่งเป็นแพทย์ประจำอำเภอนั้น และสามีของคนไข้ผู้ซึ่งเป็นวิศวกรไฟฟ้าด้วย เป็นอันว่าการรักษานี้ได้เกิดขึ้นในท่ามกลางกลุ่มของบุคคลผู้นี้มีชื่อเสียงในทางปฏิบัติดังกล่าวแล้ว คือไม่ใช่ผู้ที่นั่งคิดเพ้อฝันหรือนักอุดมคติอะไรเลย และบุคคลดังกล่าวแล้วนี้ ถือว่าเป็นผู้ที่สมควรจะได้รับความเชื่อถือได้ทีเดียว เพราะไม่ใช่คนที่มีศรัทธาน้อมไปในเรื่องนี้เป็นทุนอยู่แล้ว แต่เป็นนักวิทยาศาสตร์เป็นแพทย์สมัยใหม่ซึ่งจะไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้อย่างง่าย ๆ เลย

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าได้สังเกตว่าท่านศาสตราจารย์บาร์เนอร์จีได้เขียนจดหมายนี้เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๕ บอกว่า ความเห็นทางแพทย์ได้แจ้งว่าหลานสาวของเขาจะมีชีวิตอยู่ก็คงจะไม่เกินแปดเดือนหรือประมาณนั้น ทีนี้เมื่อตอนที่เขาเขียนจดหมายฉบับสุดท้ายประมาณสองเดือนครึ่งต่อมา เขาได้รายงานว่าเธอกำลังสุขสบายดี แต่หลังจากนั้นมาเล่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า การที่หายขึ้นมานี้คงจะเป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้นเอง และอาจจะเป็นไปได้

ว่ามะเร็งจะต้องเกิดขึ้นใหม่อีก เพราะว่าอย่างที่ท่านศาสตราจารย์ได้กล่าวไว้แล้ว คือว่ามะเร็งเป็นโรคที่พยากรณ์ยากที่สุดว่า มันจะลุกลามเมื่อไร หรือหายเมื่อไร ข้าพเจ้าจึงได้ตกลงใจว่าจะลองถามเรื่องนี้ดูให้แช่ชัด และได้เขียนจดหมายไปถึง มร. นารายนัย ที่ประศันตินิลยัม ผู้ซึ่งข้าพเจ้าก็รู้จักเป็นส่วนตัวอยู่ด้วย จดหมายของข้าพเจ้าไปถึงศาสตราจารย์ เอส. เอ็น. บาร์เนอร์จี ซึ่งตอนนั้นกำลังไปเยี่ยมอาศรม

หลังจากนั้นในเดือนกุมภาพันธ์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ (คือต่อมาประมาณ ๓ ปี) ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากท่านศาสตราจารย์ ซึ่งได้ยืนยันรายละเอียดของแพทย์ในเรื่องนี้ดังที่ได้พิมพ์ไว้ในวารสารว่าเป็นความจริงทุกประการ แล้วเขายังบอกด้วยว่า "ในวันสำคัญวันนั้น ข้าพเจ้าได้รับซองจดหมายจากเพื่อนข้าพเจ้าคนหนึ่ง คือ มร. นารายนัย ซึ่งในจดหมายนั้นมีวิภูติคือขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งท่านไส บาบาได้ส่งไปให้เพื่อนข้าพเจ้าเป็นส่วนตัว ปรากฏว่าเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นจริง ๆ คือคนไข้ลุกขึ้นเดินไปมาได้ เดี๋ยวนี้เธอกำลังสบายดี เธอได้รับการตรวจเช็คร่างกายจากผู้เชี่ยวชาญเกือบทุกเดือน

บัดนี้ สามปีล่วงมาแล้ว และโดยความกรุณาของท่านภควัน ประกฏว่าเธอสบายดีตามเดิม *ในทางแพทย์สมัยปัจจุบัน ปรากฏว่าเขาได้พิพากษาประหารชีวิตเธอไปแล้ว* หมายความว่าถ้าจะมีหวังก็น้อยเหลือเกิน แต่แล้วปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้นจนได้ ท่านจะเรียกมันว่าอะไร ปาฏิหาริย์หรือไม่ก็ตามใจเถอะ แต่นี่แหละมันก็เกิดขึ้นเพราะความกรุณาของท่านไส บาบาจริง ๆ

จดหมายฉบับนี้มาจากบัตนา เพราะว่าหลังจากที่การหายโรคอย่างปาฏิหาริย์ของหลานสาวของเขาแล้ว เขาได้ลาออกจากการรับราชการเป็นศาสตราจารย์ที่วิทยาลัยแพทย์กะวายอ แล้วได้มาดำเนินงานในหน้าที่หัวหน้าแผนกชีวเคมี ที่สถาบันวิจัยราเชนทร์เม็มโมเรียลเพื่อวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่บัตนา ข้าพเจ้าจึงคิดว่า คนขนาดนี้ สมควรจะได้รับการยกย่องนับถือว่าเป็นพยานปากเอกคือชั้นหนึ่งจริง ๆ ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบาว่า ท่านสามารถรักษาโรคข้ามเมืองหรือข้ามจังหวัดก็ได้ โดยอาศัยซองขี้เถ้าวิภูติเล็กน้อยเพียงไม่กี่ซองเท่านั้นเอง

การรักษาโรคของคนหนึ่งโดยผ่านทางอีกคนหนึ่ง

ต่อไปนี้มีอีกรายหนึ่ง ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นการรักษาคนไข้จากทางไกล แต่รายนี้เป็นการรักษาคนไข้โดยอาศัยคนอื่น เพราะว่าคนไข้เป็นผู้หญิง ซึ่งท่านจะรักษาโดยถูกตัวกันไม่ได้ ท่านก็รักษาคนอื่นแทน แล้วให้คนไข้นั้นหายได้ ซึ่งเป็นเรื่องแปลกประหลาดอย่างยิ่ง เรื่องนี้โยงไปถึง มร. พีเอช. ดิกซิท แห่งบอมเบย์ ซึ่งเป็นผู้ผลิตภาพยนตร์สารคดีให้แก่รัฐบาลแห่งแคว้นมหาราช และเป็นนักร้องเพลงภชันที่มีคนรู้จักดีครั้งแรกทีเดียว ข้าพเจ้าได้ทราบถึงการรักษาโรคแบบพิศดารนี้ซึ่งเขาเป็นผู้เกี่ยวข้องด้วย จากมหารานีแห่งแคว้นกุช และจากสาวกของท่านไส บาบาอีกหลายคน

ต่อมาก็ได้ทราบจาก มร. ดิกซิท ซึ่งเขาได้ให้ข้อมูลแก่ข้าพเจ้าเองเลยทีเดียว เขาบอกว่าน้องสาวของเขาได้รับการทรมานมาก จากการเป็นโรคที่ทรวงอกข้างซ้าย ซึ่งคลำดูรู้สึกว่ามีก้อนอะไรแข็งเป็นไต สงสัยว่าจะเป็นโรคอะไรสักอย่างหนึ่ง การตรวจสอบทางคลินิคที่โรงพยาบาลตาต้า เม็มโมเรียลที่บอมเบย์ ได้ยืนยันว่า

น้องสาวของเขานี่เป็นโรคมะเร็งที่ร้ายแรงจริง ๆ และหมอได้แนะนำว่า ต้องให้รีบผ่าตัดเอาออกเสียโดยเร็วทีเดียว นายแพทย์หัวหน้าศัลยกรรมผู้ซึ่งเกี่ยวข้องเรื่องนี้จึงตกลงว่า จะทำการผ่าตัดให้ในระยะเวลาต่อมาอีกสองสามวัน คือในวันอังคารที่จะถึงนั้น ต่อจากนั้นผู้ช่วยเหลือของเขาผู้ซึ่งนึกขึ้นมาได้ว่า วันอังคารเป็นวันหยุด จึงได้บอกให้เลื่อนไปผ่าตัดในวันพุธแทน

เนื่องจากเวลาเหลืออีกไม่กี่วัน มร. ดิกชิทผู้นี้พยายามสืบหาว่า สำนักของท่านไส บาบาอยู่ที่ไหน เพื่อจะได้ขอร้องให้ท่านให้ความคุ้มครองในเรื่องนี้ด้วย เมื่อถามไปถามมาได้ทราบว่า ตอนนั้นท่านไส บาบากำลังเดินทางไปที่อานันตปุระในแคว้นอันธรประเทศ เมื่อรู้เช่นนี้เขากับน้องสาวจึงขึ้นรถไฟไปเมืองนั้นทันที ตอนนั้นท่านไส บาบา พักอยู่ที่บ้านแห่งหนึ่งนอกเมืองอานันต-ปุระ และบังเอิญว่าข้าพเจ้าตอนนั้นได้อยู่ที่นั่นด้วยเหมือนกัน

มร. ดิกชิทและน้องสาวของเขามาถึงบ้านหลังนั้นในเช้าตรู่วันหนึ่ง แล้วก็คอยพบท่านไส บาบา ตอน

นั้นท่านไส บาบากำลังอาบน้ำอยู่ แม้ว่าตอนนั้นจะไม่มีใครบอกให้ท่านไส บาบาทราบว่า มีแขกมาหาและมาหาทำไม แต่เมื่อท่านไส บาบาออกมาท่านได้บอกแก่ มร. ดิกซิทว่า "ฉันรู้แล้วว่าน้องสาวของเธอเป็นมะเร็งที่เต้านมซ้ายใช่ไหมล่ะ ต้องผ่าตัดในวันอังคาร ต่อมาได้เปลี่ยนเป็นวันพุธ แต่นั่นแหละมันจะต้องเกิดขึ้นในวันพฤหัส เราจะไปอยู่ที่นั่นด้วย ทุกอย่างจะเรียบร้อย ไม่ต้องตกใจไปหรอกนะ" ว่าแล้วท่านก็เอาวิภูติออกมาตามปกติของท่าน คือหยิบมาจากอากาศให้คนไข้กินบ้างเล็กน้อย ต่อจากนั้นท่านก็เอาวิภูติที่เหลือขยี้ที่ทรวงอกข้างซ้ายของ มร. ดิกซิท ซึ่งเป็นพี่ชายแทน (เพราะคนไข้เป็นผู้หญิงท่านคงจะทำอย่างนั้นไม่ได้) จนกระทั่งมันเข้าไปใต้ผิวหนังของเขาจนหมด ในที่สุดท่านได้ตบที่หน้าอกของพี่ชายของคนไข้แล้วบอกว่า "เอ้าที่นี้ไปได้แล้ว"

สองคนได้กลับมาถึงบอมเบย์ในตอนเช้าวันอังคาร และ มร. ดิกซิท ก็นำน้องสาวของเขาเข้าไปรับการรักษาในโรงพยาบาลในวันพุธ ส่วนการผ่าตัดก็เป็นไปดังที่

ท่านไส บาบาได้พยากรณ์ไว้คือจะต้องลงมือในวันรุ่งขึ้น คือวันพฤหัส ในตอนเย็นวันพุธขณะที่ มร. ดิกซิทกำลังนั่งอยู่บนริมเตียงของเขา ก่อนที่เขาจะเข้านอนนั้น ก็มีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้น คือมีของเหลวที่เป็นน้ำชนิดหนึ่งไหลออกจากจมูกข้างซ้ายของเขาอย่างมากมาย มันจะออกมาได้อย่างไรเขาก็ไม่ทราบ แต่มันไม่มีความเจ็บปวดอะไรเลย เป็นแต่ว่ามันมีน้ำไหลออกมาไม่ขาดสาย จนกระทั่งภายใน ๒ นาทีมันก็เปื้อนเสื้อนอนเสื้อนอกของเขาเต็มชุ่มไปหมด ในที่สุดเขาต้องเปลี่ยนเสื้อตัวใหม่ ทั้ง มร. ดิกซิทและภริยาของเขาฉงนสนเท่ห์ในเรื่องนี้เป็นกำลัง ต่อมาไม่ช้ามันก็หยุดไปเอง คือมันมาอย่างลึกลับแล้วมันก็หยุดหายไปอย่างลึกลับ มร. ดิกซิทตอนนั้นไม่ได้เป็นหวัดเลย แต่น้ำลึกลับนั้นก็ไหลออกมาได้จากรูจมูกข้างเดียว และไหลออกมามากเหลือเกิน อย่างไรก็ตามไม่ช้า ๒ คนก็ลืมเรื่องนี้ เพราะว่าเขาคิดแต่ว่าพรุ่งนี้ต้องนำตัวน้องสาวของเขาไปเข้าห้องผ่าตัด

ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นเวลา ๙ นาฬิกา น้องสาวของ มร. ดิกซิทถูกนำตัวเข้าไปรอยังเตียงผ่าตัด หลังจากนั้น

ประมาณครึ่งชั่วโมง หมอคนหนึ่งในบรรดาหมอทั้งหลาย ซึ่งเป็นคนตรวจสมุฏฐานโรคออกมาบอก มร. ดิกซิทว่า ก้อนนูนที่มันอยู่ที่เต้านมนั้นวันนี้ไม่รู้ว่ามันหายไปไหน เมื่อวานนี้เห็นมันยังอยู่ คือเวลาฉายเอ๊กซเรย์ก็เห็นชัดเลย แต่วันนี้มันหายหมดแล้ว มีเพียงน้ำเหลว ๆ นิดหน่อยเท่านั้นเอง แต่ไม่มีร่องรอยของมะเร็งเลย เราได้เอาน้ำที่เหลืออยู่ถ่ายออกมานิดหน่อย แล้วก็เก็บไว้ให้แข็งประมาณ ๒๔ ชั่วโมง เพื่อจะลองตรวจสอบดูว่ามันจะมีอะไร และเป็นอะไรกันแน่

ต่อมาเช้าวันรุ่งขึ้นคือวันศุกร์ มร. ดิกซิทกลับไปยังโรงพยาบาลเพื่อจะถามผลของการตรวจสมุฏฐานจากน้ำที่เขาได้วิเคราะห์แยกธาตุดูแล้ว หมอคนเดิมได้มาหาเขาแล้วบอกว่าไม่มีอะไรแล้ว เรียบร้อยทุกอย่างไม่มีวี่แววเรื่องโรคมะเร็งเลย เป็นอันว่ามันหายไปได้เองอย่างลึกลับพิศดาร พวกหมอที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ต่างพากันฉงนสนเท่ห์ในการหายไปของมะเร็งร้ายอย่างที่อธิบายไม่ได้เลย เพราะอาการของมะเร็งนั้นได้มีการทดลองกันทางวิทยาศาสตร์นั้นก็มีอยู่จริง ๆ แต่แล้วมันก็

หายไปเฉย ๆ แต่ มร. ดิกซิทเขาไม่ได้ประหลาดใจหรอก เขาเต็มไปด้วยความกตัญญูอย่างลึกซึ้งต่อนายแพทย์ ซึ่งเหนือนายแพทย์ทั้งหลายคือท่านไส บาบา

ในขณะเดียวกันสามีของน้องสาวของเขาได้กลับมาจากกรุงเดลฮีทันเวลาเพื่อจะดูการผ่าตัดที่กำหนดเอาไว้ หลังจากเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นคือไม่ต้องผ่าตัดเขาจึงตรงไปยังประศันตินิลยัมทันที เพราะตอนนั้นท่านไส บาบาได้กลับไปที่ประศันตินิลยัมแล้ว เขาได้คอยอยู่ที่หน้าห้องสวดมนต์เพื่อจะแสดงความขอบคุณอย่างเหลือล้นของเขา หลังจากนั้นครู่หนึ่งท่านไส บาบาก็ปรากฏบนเฉลียงเหนือเขา แล้วก็ร้องลงมาพร้อมด้วยยิ้มว่าไม่เป็นไรดอก มันมีแต่น้ำเท่านั้นเอง ในไม่ช้าหรอกภริยาของเขาก็ต้องหายเป็นปกติดังเดิม

นี่เป็นวิธีการที่แปลกประหลาดมากและเป็นวิธีการที่หาได้ยากคือ รักษาโรคของคนหนึ่งโดยผ่านทางอีกคนหนึ่งไม่ต้องไปจับตัวคนนั้นก็ได้ คืออาศัยจับตัวคนอื่นแล้วก็ให้อาการโรคออกมาจากอีกคนหนึ่งก็ได้เหมือนกัน แต่ในวงการของจิตวิทยาขั้นสูงในสมัยของตะวันตกสมัย

ปัจจุบัน เขากำลังได้พบความจริงในขั้นลึกซึ้งของจิตใจแล้ว คือเขาบอกว่าคนเรานั้นในด้านอารมณ์แล้วก็มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดมาก และเมื่อถึงในขั้นที่สุดแล้วเราได้ทราบจากหลักการทางวิญญาณว่า ไม่มีความแตกต่างอะไรกันระหว่างเรากับเขา คนโน้นและคนนี้เป็นต้น เพราะว่าเราทุกคนเป็นคนเดียวกันทั้งสิ้น อาจจะมีบางคนถามว่า แล้วทำไมท่านไส บาบาจึงได้ใช้วิธีการอันแปลกประหลาดผิดปกตินี้ แต่นั่นแหละสาวกเก่า ๆ ของท่านไส บาบาหลายคน ผู้ซึ่งคุ้นเคยอัธยาศัยของท่านดีบอกว่าใครจะไปเดาใจท่านได้ *หน้าที่เราก็คือสิ่งใดมีคุณประโยชน์เราก็รับไว้ แล้วก็แสดงความขอบคุณท่านไปก็แล้วกัน* ไม่มีประโยชน์ที่จะไปจู้จี้ว่าทำไมอย่างนั้นทำไมอย่างนี้ ใครจะไปเดาเหตุผลของท่านได้ ท่านก็ต้องมีเหตุผลของท่านเอง เป็นอันว่ารายนี้ท่านไส บาบาได้รักษาคนหนึ่งโดยผ่านทางอีกคนหนึ่งได้

การรักษาโรคของคนไข้ โดยโอนอาการโรคมาไว้เสียเอง

ยังมีเรื่องประหลาดที่สุดอีกเรื่องหนึ่ง คือบางทีท่านรักษาคนอื่น โดยรับเอาอาการของคนไข้มาเข้าในตัวท่านก็ได้ ดังเรื่องต่อไปนี้

ข้าพเจ้าได้เคยอ่านถึงเรื่องโยคีผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งบางครั้งก็รับวิบากของผลกรรมและเหตุการณ์ร้ายแรง ซึ่งจะเกิดขึ้นแก่สาวกของท่านมาไว้ในตัวท่านเสียเอง มีตัวอย่างเรื่องนี้หลายตัวอย่าง จากหนังสืออัตโนประวัติของโยคีโดยสวามีโยคนันทะ แล้วต่อมาก็หนังสือเรื่อง Life of Sai Baba โดย นราสิงหะ สวามี และเรื่องอื่น ๆ โดยนักบุญอื่น ๆ ก็ยังพอหาได้อีกหลายเรื่องเหมือนกัน ที่ท่านรับกรรมของคนอื่นมาไว้ในตัวท่าน เพราะท่านสามารถทนได้ดีกว่า ท่านสัตยาไส บาบาก็แบบเดียวกัน ท่านเคยรับเอาความทุกข์ของสาวกบางคนเข้ามาไว้ในตัวท่านเสียเอง มร. เอ็น กัสตูรี่ได้กล่าวไว้ในหนังสือของเขาเรื่องประวัติของท่านว่า ครั้งหนึ่งนายแพทย์คนหนึ่งที่มธุราได้เขียนจดหมายมาถึงท่านกล่าวว่า เขากำลัง

ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างมาก จากอาการเลือดออกในหู แต่แล้วโรคนี้ก็หายไปอย่างทันทีอย่างปาฏิหาริย์เลยทีเดียว

มร. กัสตูรี่กล่าวว่าจดหมายจากหมอนั้นมาถึงเขาในเมื่อท่านไส บาบาเองเพิ่งหายจากอาการเลือดออกจากหูและอาการปวดหูซึ่งท่านก็ได้เคยประกาศไว้ก่อนนั้นว่าท่านได้รับเอามาจากสาวกของท่านเองผู้ซึ่งกำลังทนทุกข์ทรมานแบบนี้ ท่านหายจากโรคนี้มาหยก ๆ ทีเดียวแล้วท่านบอกแก่ มร. กัสตูรี่ และจดหมายนี้ตอนหลังได้มาถึงนายกัสตูรี่ได้กล่าวว่า ท่านสัตยาไส บาบาได้เอาโรคคางทูม โรคไทฟอยด์ และความเจ็บปวดเนื่องจากการคลอดบุตรของผู้หญิง ตลอดจนถึงแผลไฟไหม้น้ำร้อนลวกของสาวกเอามาไว้ในตัวท่านเอง โดยโอนมาไว้ให้ท่านได้รับทุกข์ทรมานแทนบ่อย ๆ มีตัวอย่างที่น่าตื่นเต้นในเรื่องนี้ยังมีผู้เห็นเหตุการณ์หลายคนได้บรรยายให้ข้าพเจ้าฟังซึ่งตอนนั้นบุคคลเหล่านี้ก็ยังอยู่ในอาศรมนั้น

ตัวอย่างเช่น เย็นวันหนึ่งในเดือนมิถุนายนวันที่ ๒๘ ค.ศ. ๑๙๖๓ ท่านไส บาบาได้ขอร้องให้ มร. กัสตูรี่

ประกาศแก่บุคคลที่อยู่ในอาศรมว่า จะไม่ให้ใครเข้าพบเป็นเวลา ๑ สัปดาห์ เรื่องนี้ มร. กัสตูรี่เองหรือใครก็ไม่สามารถจะเข้าใจหรือเดาเหตุผลของท่านได้ แต่ในที่สุดเขาก็รู้เองว่าเป็นเพราะเหตุไร คือในวันเสาร์ที่ ๒๙ เดือนมิถุนายน เวลา ๖.๓๐น. ปรากฏว่าท่านไส บาบาหมดสติไปเลย ในขั้นแรกพวกสาวกที่อยู่ใกล้ชิดคิดว่าท่านคงจะเข้าสมาธิดังที่ท่านเคยทำบ่อย ๆ ในเวลาที่ท่านถอดกายเนื้อออกไปช่วยเหลือสาวกคนโน้นคนนี้ ที่โน่นบ้างที่นี่บ้าง และการเข้าสมาธิแบบนี้ปรากฏว่าเข้าอยู่ประมาณสองสามชั่วโมง แต่คราวนี้รู้สึกว่าท่านสวามีออกจะเข้าสมาธินานกว่าที่เคยมามาก พอนานเข้าสาวกชักจะไม่ค่อยสบายใจ และเริ่มจัดแจงหาหมอมาดูอาการ หมอที่อาศรมก็มีอยู่คนหนึ่ง แต่เขาก็เอา ดร. ประศันต-สิงหะราวมาเพิ่มเติม ดร. คนนี้เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงพยาบาลแห่งแคว้นไมซอร์ บรรดาสาวกก็เรียกมาจากบังกาลอร์เลยทีเดียว

หลังจากที่ได้ตรวจอาการกันแล้วหมอกัเขียนบอกว่า เป็นอาการสลับซับซ้อนคือมันปวดสันหลังอักเสบ

แล้วก็ประสมกับวรรณโรคหรือบางทีจะมีโรคอะไรแทรกซ้อนอีกหลายอย่าง ซึ่งมันไม่ได้ปรากฏอาการมานมนานแล้วคือมันมีอยู่ลึก ๆ ทำนองนั้น หมอพยายามจะให้ยา แต่ในตอนนั้นเองท่านไส บาบาปรากฏว่าฟื้นจากภวังค์ขึ้นมา และท่านก็ไม่ยอมให้เขาฉีดยา ไม่ยอมรับความช่วยเหลือทางยาอะไรเลย ท่านบอกว่าโรคภัยไข้เจ็บนี้ในเวลา ๕ วันมันก็หายไปเองนั่นแหละ ในระหว่างเวลา ๕ วันนั้น ท่านได้มีอาการโรคหัวใจอย่างรุนแรง ร่างกายข้างซ้ายเป็นอัมพาตไปข้างหนึ่ง คือใช้ไม่ได้แข็ง ที่อไม่มีความรู้สึกอะไร นัยน์ตาข้างซ้ายก็มองไม่เห็น เวลาพูดออกมาก็ฟังไม่รู้เรื่องเลย

พอมาถึงวันพฤหัสซึ่งเป็นวันที่ ๔ กรกฎาคมคือ ๕ วันหลังจากที่ได้เริ่มไม่สบาย ท่านสวามีมีอาการหายเป็นปกติดี และก็ประกาศว่าอาการเส้นเลือดข้นที่อุดตันในสมองนั้นละลายไปแล้ว ต่อจากนี้ไปจะไม่มีอาการของโรคหัวใจอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ร่างกายด้านซ้ายของท่านก็ยังเป็นอัมพาตอยู่ และคำพูดของท่าน ก็ยังฟังอู้อี้ คือแสดงอาการอ่อนเพลียมาก บรรดาสาวกเชื่อว่า

ท่านสวามีคราวนี้น่ากลัวจะเจ็บอยู่หลายเดือนกว่าจะเป็นปกติตามเดิม ในระหว่างที่ได้รับความทุกข์ทรมานนี้ ท่านไส บาบา ได้บอกแก่บุคคลที่แวดล้อมท่านอยู่ว่า สาวกคนหนึ่งที่อยู่ไกลออกไป กำลังได้รับอันตรายจากโรคหัวใจ ซึ่งมันรุนแรงจนกระทั่งเขาอาจจะตายก็ได้ ท่านก็เลยรับเอาความเจ็บป่วยนั้น พร้อมกับอาการทั้งหมดคืออาการโรคอัมพาต โรคหัวใจ อุณหภูมิสูง นัยน์ตาเกือบจะบอด และความเจ็บป่วยในทางร่างกายอย่างร้ายแรงทั้งหมด ท่านก็เลยรับมาไว้ในตัวของท่านเสียคนเดียว สาวกได้ยินดังนี้ก็เข้าใจและยอมรับอรรถาธิบายนี้ด้วยดี เพราะเขาเหล่านั้นได้เคยรู้เรื่องเช่นนี้มาก่อนแล้ว

ปาฏิหาริย์รักษาตนเองโดยฉับพลัน

แต่ในขณะนี้ วันคุรุปูรณิมาซึ่งเป็นวันฉลองในทางศาสนากำลังใกล้เข้ามา ๆ และผู้ที่มาเยี่ยมหลายคนก็กำลังมาชุมนุมมากขึ้นในอาศรม ผู้ที่มาเยี่ยมก็ไม่ค่อยสบายใจ และรู้สึกว่าเสียใจมากในเมื่อทราบข่าวว่าท่านไส บาบา มีอาการไม่สบายเช่นนั้น บางคนไม่รู้สาเหตุ

ก็เริ่มสงสัย เขาบอกว่าถ้าท่านไส บาบาเป็นพระเจ้ามาเกิดในร่างมนุษย์จริง ๆ ทำไมจึงมาเจ็บป่วยอย่างนี้ได้ และทำไมจึงไม่รักษาตัวเองให้หายเสียที เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจะไปรักษาคนอื่นได้อย่างไร ?

ในที่สุด ตอนเย็นของวันคุรุปูรณิมาคือวันที่ ๖ เดือนกรกฎาคม เหตุการณ์เรื่องนี้ก็มาถึงฉากสุดท้าย ตอนนั้นท่านไส บาบาลงมาจากบันไดเวียนของท่าน มีสาวกหลายคนอุ้มประคองลงมาจากห้องนอนให้ประชาชนที่สวดมนต์อยู่ข้างล่างมองเห็น ปรากฏว่าร่างกายด้านซ้ายของท่านยังเป็นอัมพาตอยู่ และเวลาพูดก็เสียงเบาจนฟังไม่ค่อยได้ยินและไม่รู้เรื่อง แสดงถึงความอ่อนเพลียมาก นายแพทย์คนหนึ่งซึ่งอยู่ในที่นั้นก็บรรยายเหตุการณ์ตอนนี้ไว้ว่า "ท่าทางเดินของท่านเป็นท่าทางเดินของคนที่เรียกว่าเป็นอัมพาตจริง ๆ ขาข้างซ้ายซึ่งเป็นอัมพาตลากไปเป็นวงกลม คือมันเบี้ยวบิดไปตามเรื่อง นิ้วเท้าของท่านขูดพื้นดังแกรก ๆ เรื่อยไป" เมื่อทุกคนเห็นท่านไส บาบาในสภาวะเช่นนี้ แม้แต่คนที่ใจแข็งที่สุดยังต้องร้องไห้ออกมาดัง ๆ ด้วยความสงสาร

ท่าน เป็นระยะเวลาสองสามนาทีท่านสวามีได้นั่งอยู่บนเก้าอี้บนยกพื้น เบื้องหน้าประชาชนที่มาชุมนุมกันซึ่งมีประมาณ ๕๐๐๐ คนทั้งนอกห้องทั้งในห้องนั่นแหละ ซึ่งตอนนี้ประชาชนต่างพากันเงียบกริบ และรู้สึกว่ามีความเสียอกเสียใจ และมีความสะเทือนใจอย่างลึกซึ้ง

ท่านไส บาบาทำท่าทางบอกว่าขอน้ำดื่ม จึงมีคนนำน้ำใส่ถ้วยแก้วมาให้ท่านดื่ม นายราชาเร็ดดีกยกขึ้นไปให้ที่ปากของท่านไส บาบาซึ่งกำลังบิดเบี้ยว ท่านไส บาบาดื่มได้สองสามหยด แล้วก็เอาปลายนิ้วมือขวาของท่านจุ่มเข้าไปในน้ำแล้วก็พรมลงไปในมือข้างซ้ายและขาข้างซ้ายที่เป็นอัมพาตประมาณสองสามหยด ต่อไปท่านก็เอามือขวาลูบมือซ้าย แล้วก็ลูบขาข้างซ้ายแล้วต่อไปพอเอามือขวาลูบมือซ้าย มือข้างซ้ายของท่านก็หายทันที แล้วท่านก็เอามือซ้ายมือขวาสองมือนี้ลูบขาข้างซ้าย ซึ่งยังแข็งอยู่ ตอนนี้ผู้ที่กำลังมองอยู่ก็ชักมีใจขึ้นขึ้นมาแล้วเมื่อเห็นอาการโรคของท่านหายไปโดยฉับพลัน ตอนนี้ มร.จี.เอ. รามันถะเร็ดดี ซึ่งเป็นวิศวกรและเป็นนายช่างของรัฐบาล ซึ่งข้าพเจ้ารู้จักเมื่อตอนไปอยู่ด้วยกันที่

ฮอร์สลี่ฮิลล์นั้น ก็เป็นคนหนึ่งที่นั่งอยู่แถวหน้าใกล้ท่านไส บาบา เขากล่าวว่าในเวลาพริบตาเดียว ขาก็ดีนัยน์ตาก็ดี และร่างกายด้านซ้ายของท่านสวามีก็ดี ปรากฏว่าหายเป็นปกติเหมือนดังเดิมทันที มันเป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์ ที่ได้เห็นท่านมีอาการหายจากโรคได้อย่างปัจจุบันทันด่วนเหลือเกิน

การตีใจจนลืมตัวของประชาชน

เมื่อเป็นเช่นนี้สาวกที่เฝ้าดูอยู่ก็เห็นแจ้งในตอนนี้เองว่า ท่านมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่เพียงใด มร. เอ็น กัสตูรี่ได้บรรยายไว้ดังต่อไปนี้ว่า ท่านไส บาบาได้ลุกขึ้นและเราได้ยินเสียงใสเหมือนเสียงทิพย์ของท่านเรียกเรา ซึ่งท่านก็เคยเรียกเราเช่นนี้เสมอมา จากนั้นท่านก็เริ่มต้นพิธีคุรุปูรณิมา ตอนนี้ประชาชนที่เฝ้าดูอยู่เกือบจะไม่เชื่อนัยน์ตาเชื่อหูของตนเองเลย แต่ต่อมาเมื่อเขาเห็นความจริงเช่นนั้นว่า ท่านสามารถลุกขึ้นยืนได้พูดได้เป็นปกติ ต่างพากันกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดีกันอย่างขนานใหญ่ทีเดียว บ้างก็เต้นรำ บ้างก็โห่ร้อง บ้างก็

ร้องไห้ก็มี บางคนก็มีหัวใจเต็มตื้นไปด้วยความปีติอย่างสุดที่จะบรรยายได้ เลยหัวเราะออกมาเรียกว่าเหมือนอย่างกับคนบ้าคลั่งอย่างนั้น และก็วิ่งพล่านกันอย่างขนานใหญ่ เรียกว่าตอนนั้นทุกคนดีใจกันอย่างสุดขีดแทบว่าจะสำลักหรือคลั่งตาย ต่างคนก็แสดงออกมาทางร่างกายทุกวิธีเท่าที่เขาจะแสดงออกมาได้ ไม่ต้องมีสติกันละ คือแสดงความดีใจออกมาอย่างฮิสทีเรีย คือโวยวายกันอย่างเต็มที่เลยทีเดียว

ปรากฏว่าท่านไส บาบาได้ลุกขึ้นยืนพูดนานกว่าหนึ่งชั่วโมง แล้วท่านก็ร้องเพลงภชันหลายเพลง ในที่สุดก็หันหลังกลับขึ้นบันไดไปได้ โดยไม่มีใครช่วยเลย คืนนั้นท่านก็กินอาหารเป็นปกติธรรมดา แล้ววันรุ่งขึ้นได้เห็นท่านทำงานตามปกติธรรมดา ด้วยความกระปรี้กระเปร่าทำงานทุกอย่างตามปกติไม่ปรากฏว่ามีร่องรอยอะไรเลยที่แสดงว่า ท่านเคยไม่สบายอย่างรุนแรงมาเมื่อระยะเวลาไม่นานนี้เอง อาการของโรคทุกอย่างมันหายวับไปหมด ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย

ช่วยเด็กถูกไฟลวก

สำหรับเรื่องนี้มีผู้บันทึกไว้ว่าในระหว่างชาติก่อนที่ท่านเป็นไส บาบาที่เชอร์ดินั้น ท่านก็โอนโรคภัยไข้เจ็บและอุบัติเหตุต่าง ๆ ซึ่งเกิดแก่สาวกท่านมาไว้ในตัวท่านหลายครั้งเหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่นท่านยื่นแขนเข้าไปในไฟที่สุเหร่าเชอร์ดิซึ่งท่านอาศัยอยู่ ซึ่งในตอนนั้นลูกชายของสาวกของท่านคนหนึ่ง ตกลงไปในกองไฟของช่างตีเหล็กที่ไหนก็ไม่ทราบ ท่านไส บาบาแห่งเชอร์ดิ ได้ทนต่อความเจ็บปวดและรอยแผลไฟไหม้และมีรอยเป็นแผลเป็น บนแขนของท่านเป็นเวลานาน แต่ท่านก็บอกว่า ด้วยวิธีนี้แหละท่านสามารถจะช่วยชีวิตเด็กคนนั้นไว้ได้ คือโอนอาการของเด็กคนนั้นมาไว้ในท่านเสียเอง

ในหนังสือเรื่อง Gospel of Sai Baba หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Baba's Charters and Sayings ก็มีผู้กล่าวว่า ท่านเคยบอกว่าถ้าจำเป็นท่านก็จะสละชีวิตของท่านให้แก่สาวกที่ยอมมอบกายถวายชีวิตแก่ท่านโดยสิ้นเชิง และหลายคนก็เชื่อว่าท่านเชอร์ดิบาบาก็ตายโดยวิธีนี้ คือโดยการยอมอุทิศชีวิตให้แก่สาวกของท่านในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ นั้น

บทที่ ๓๓

ผู้ชุบชีวิต

ยอดมงกุฎ สุดสูง สวยสง่า
คือความตาย ไม่กลับมา ของความหลง
อวิชา ณ ที่นั้น พลันปลดปลง
สูญชีพลง ครั้งสุดท้าย ไม่ฟื้นเอย

— ศรี เอาโรพินโท

ปาฏิหาริย์รักษาคนที่ตายจนมีกลิ่นเหม็นแล้วให้ฟื้นได้

ในตอนปลายของปี ค.ศ. ๑๙๕๓ นี้ได้มีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้นเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นมหัศจรรย์ โลดโผนไม่น้อยไปกว่าเรื่องในศาสนาคริสต์ที่พระเยซูไครสต์ชุบชีวิตสาวกชื่อลาซารุสให้รอดจากความตายมาได้ฉะนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบเรื่องนี้มาจากบุคคลหลาย

คนรวมทั้งบุคคลผู้เกี่ยวข้อง คือบุคคลที่เป็นลาซารุส ของเรื่องนี้ได้แก่ มร. วี. ราธะกฤษณะ เอง ต่อมาภายหลัง ข้าพเจ้าก็ได้รับฟังจากบุตรสาวของ มร. ราธะ-กฤษณะผู้นี้ได้เล่าให้ฟังอย่างละเอียดละออด้วยตนเองอีกด้วย บุตรสาวคนนี้ชื่อว่า วิชยา เป็นผู้เห็นเหตุการณ์นี้ด้วยตนเอง ต่อมาก็ได้เขียนเรื่องราวรายละเอียดในเวลาที่เกิดเรื่องนี้ขึ้นในบันทึกประจำวัน ซึ่งเธอได้เขียนบันทึกไว้เสมอเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เธอได้มีเกี่ยวกับ ท่าน ไส บาบา ในขณะที่เล่าเรื่องนี้เธอก็ได้นำบันทึกดังกล่าวมากางไว้ต่อหน้าของเธอ แล้วก็เล่าให้ข้าพเจ้าฟังจากบันทึกนั้นเลยทีเดียว

เรื่องมีอยู่ว่า มร. วี. ราธะกฤษณะนี้เป็นเจ้าของโรงงาน และเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักดีในตำบลกุปปั้นในแคว้นอันธรประเทศ เขาอายุประมาณ ๖๐ ในปี ค.ศ. ๑๙๕๓ ตอนที่เขาเดินทางไปที่ปุตตปารตี ในตอนนี้มีผู้เดินทางร่วมไปด้วยได้แก่ภรรยาของเขา ลูกสาวของเขาคือวิชยาแล้วก็สามีของลูกสาวเขา คือ มร. เค.เอส. เหมจัน คุณวิชยาตอนนั้นอายุประมาณ ๑๘

และเพิ่งแต่งงานไม่นานนัก เธอได้บอกข้าพเจ้าว่าบิดาของเธอตอนนั้นเป็นโรคแผลในกระเพาะอาหาร และมีโรคแทรกซ้อนหลายอย่างมากมายเหลือเกิน อาการของคุณพ่อของเธอทรุดมาก เหตุผลที่ท่านมาที่อาศรมนี้ก็เพื่อหวังว่าจะได้รอดพ้นจากความทุกข์ที่แสนจะทรมานนี้เสียที คุณพ่อของเธอได้รู้จักท่านไส บาบา มาระยะเวลาหนึ่งแล้ว ในตอนนั้นมีพิธีทางศาสนาชื่อพิธีทัส-สระกำลังดำเนินไปอยู่ มีผู้คนมากมายกำลังเดินทางไปที่ปุตตปารตี

ตอนนั้น มร. ราธะกฤษณะเป็นคนไข้คนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายให้อยู่ในห้องตึกเดียวกันกับที่ท่านสวามีอาศัยอยู่ โดยนอนแซ่วอยู่บนเตียงตลอดเวลา ครั้งหนึ่งท่านไส บาบาได้มาเยี่ยมเขา นายราธะกฤษณะจึงบอกว่าเขาอยากจะตายจริง ๆ ไม่อยากอยู่อย่างทรมานแบบนี้เลย ท่านสวามีได้ฟังก็ไม่ว่าอะไร กลับหัวเราะแล้วก็ไม่ได้สัญญาว่า จะรักษาเขาให้หายหรือจะปล่อยเขาให้ตาย

ต่อมาเย็นวันหนึ่งนายราธะกฤษณะก็มีอาการเข้าขั้นโคม่าคือตรีทูต อาการหายใจของเขาคล้าย ๆ คนกำลังจะตาย ภรรยาของเขาเห็นเข้าก็ตกใจวิ่งกระหืดกระหอบไปหาท่านสวามี ท่านก็มาที่ห้องมองดูคนไข้หน่อยหนึ่งแล้วบอกว่า อย่าวิตกไปเลยไม่ช้าก็หายหรอกน่า แล้วก็เดินออกจากห้องไป วันรุ่งขึ้นคนไข้ก็ยังหมดสติอยู่ ตอนนี้ มร. เหมจันซึ่งเป็นลูกเขยได้นำเอาพยาบาลผู้ชายของตำบลนั้นมาตรวจดูชีพจร ปรากฏว่าไม่มีชีพจรแล้ว เมื่อตรวจดูอาการอย่างอื่นอีกพยาบาลก็บอกว่า มร. ราธะกฤษณะนี่เกือบจะตายเหลือเกิน เห็นจะไม่มีทางรอดเสียแล้ว

ต่อมาอีกประมาณหนึ่งชั่วโมงร่างกายคนไข้ก็เย็นเฉียบ ตอนนี้ญาติทั้ง ๓ คนคือภรรยา บุตรสาวและลูกเขย ก็ได้ยินเสียงที่เขาคิดว่าเป็นอาการครอก ๆ ในลำคอคล้ายกับว่าเสลดหางวัวตีขึ้น เสร็จแล้วร่างของคนไข้ก็เริ่มเขียวคล้ำแล้วก็แข็งทื่อ คุณวิชยาบุตรสาวและมารดาของเธอจึงรีบไปหาท่านไส บาบา ซึ่งตอนนั้นอยู่ข้างบนในห้องรับประทานอาหาร เมื่อสองคนบอกกับ

ท่านไส บาบาว่า "แย่แล้ว ๆ ค่ะ ราธะกฤษณะดูเหมือนจะตายแน่แล้ว" ท่านหัวเราะแล้วก็เดินหลีกเข้าห้องนอนไปเสีย โดยไม่ทำอะไรและไม่พูดอะไรทั้งสิ้น คุณวิชยาและมารดาของเธอ จึงต้องกลับมาที่ห้องของคนที่เขาคิดว่าคงตายแล้วและคอยอยู่ หลังจากนั้นสักครู่หนึ่งท่านสวามีก็เข้ามา แล้วมองดูที่ร่างกายของคนไข้แล้วก็ออกไปเฉย ๆ โดยไม่ได้ทำอะไรไม่พูดอะไรเช่นเดิม

ตอนนี้ซึ่งเป็นตอนเย็นของวันที่สอง นับตั้งแต่มิสเตอร์ราธะกฤษณะหมดสติ คืนนั้นทั้งคืนได้ผ่านไปโดยทั้งสามคนก็ไม่นอนกันละ คอยเฝ้าดูอาการว่านายราธะกฤษณะนี่จะกลับฟื้นคืนชีวิตมาหรือเปล่า แต่ก็ไม่มีอาการอะไร ๆ ปรากฏขึ้นเลย แต่เขาก็ยังมีความศรัทธามั่นในท่านไส บาบาว่าคงจะต้องช่วยนายราธะกฤษณะได้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพราะว่าท่านบอกแล้วว่าไม่เป็นไรหรอก ไม่ช้าก็จะหาย

รุ่งขึ้นวันที่ ๓ ร่างกายคนไข้มีสภาพเป็นศพมากขึ้นทุกที คือมีสีเขียวคล้ำ เย็นชืด แข็งทื่อ และเริ่มจะมีกลิ่นเหม็นขึ้นมาแล้ว คนอื่น ๆ อีกหลายคนที่

มาเห็นต่างก็พากันเห็นอกเห็นใจ และได้บอกภรรยาของเขาว่าควรจะเอาศพนี้ออกไปจากห้อง และออกไปจากอาศรมเสีย แต่เธอก็บอกว่าไม่ได้ เพราะท่านสวามียังไม่ได้ออกคำสั่ง จึงนำไปไม่ได้ ต้องอยู่ที่นี่แหละ บางคนที่เห็นภาพนี้แล้วก็ไปหาท่านไส บาบา แล้วบอกว่าคนนี้ตายแน่แล้ว เพราะร่างกายเริ่มเหม็นแล้ว ควรจะส่งกลับไปที่กุปปั่นเสีย หรือไม่ก็เผาเสียที่ปุตตปารตีนี่แหละ ท่านสวามีก็บอกว่าคอยดูกันไปก่อนเถอะ

เมื่อภริยาของเขาคือคุณนายราธะกฤษณะขึ้นไปข้างบนอีก และบอกท่านไส บาบาว่าประชาชนเขาพูดกับเธอว่าอย่างไร และขอร้องท่านว่าจะให้เธอทำอย่างไรดี ท่านก็บอกว่าอย่าไปฟังพวกนั้นซี เธอกลัวอะไรกันฉันอยู่ที่นี่แล้ว แล้วท่านก็บอกว่าจะลงไปดูสามีของเธอในไม่ช้า ข้างภรรยาก็ลงมาอีกแล้วก็คอย ๆ ๆ พร้อมด้วยลูกสาวและลูกเขย โดยนั่งอยู่ข้างร่างกายที่กำลังเหม็นนั่นเอง หลายนาทีผ่านไป ชั่วโมงผ่านไป ท่านสวามีก็ยังไม่มา ทันใดนั้นเมื่อทุกคนเริ่มหมดหวังกันโดยสิ้นเชิง ประตูก็เปิดออก และปรากฏร่างท่านสวามีในชุดเสื้อแดงผมเป็น

กระเซิง ท่านยิ้มอย่างร่าเริง ตอนนั้นบ่าย ๓ โมงครึ่ง ของวันที่สามแล้ว ภริยาของผู้ตายรีบตรงเข้าไปหาท่านไส บาบาแล้วก็ร้องไห้โฮออกมาอย่างสุดกลั้น ฝ่ายบุตรสาวก็ร้องไห้ออกมาประชันกันใหญ่เลยทีเดียว ตอนนี้ดูไปก็เหมือนเรื่องราวของพระเยซูไครสต์ ตอนที่ชุบชีวิตของนายลาซารุส และสองคนนั้นก็คล้ายกับมาร์ธาและแมรี่ซึ่งเป็นน้องสาวของลาซารุสในครั้งกระโน้นเหมือนกัน หญิงทั้งสองคนร้องไห้ฟูมฟายน้ำตากันใหญ่ ต่อหน้าผู้ที่เขานับถือซึ่งเขาคิดว่า ท่านมาสายไปเสียแล้ว และคงจะช่วยเขาไม่ได้แล้ว แต่ท่านไส บาบาก็บอกหญิงทั้งสองซึ่งกำลังร้องไห้และนายเหมจันลูกเขย ให้ออกไปจากห้องก่อน พอเขาออกไปแล้วท่านก็ปิดประตูเสีย เป็นอันว่าไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นว่าอะไรจะเกิดขึ้นในห้องนั้น เพราะท่านอยู่คนเดียวกับคนไข้ซึ่งทุกคนคิดว่าต้องตายแล้วอย่างแน่นอน

หลังจากนั้นมาสองสามนาทีท่านไส บาบาก็เปิดประตูออกมา แล้วกลักมือเรียกคนที่คอยอยู่ข้างนอกให้เข้ามาข้างใน พอคนเหล่านั้นเข้ามาก็เห็นนายราธะ-

กฤษณะนั่งอยู่บนเตียง มองดูพวกเขาแล้วก็ยิ้มให้เสียอีกด้วย ที่น่าประหลาดใจก็คือ ร่องรอยการตายการแข็งที่ออะไรต่ออะไรหายไปหมด สีหน้าสุกใสเปล่งปลั่งเหมือนเดิม ท่านไส บาบาได้ก้มลงลูบหลังคนไข้แล้วบอกว่า "พูดกับลูกเมียเสียหน่อยซี่ เขากำลังวิตกจะแย่อยู่แล้วรู้ไหมนี่" นายราธะกฤษณะก็ฉงนจึงถามว่า "อ้าว วิตกอะไรกันเล่า ผมก็สบายดีอยู่นี่เห็นไหม วิตกทำไมกัน ?" ท่านสวามีจึงหันไปบอกแก่ภรรยาว่า "นี่นะ ฉันนำสามีของเธอกลับมาให้เธอแล้วนะ หาเครื่องดื่มอะไรร้อน ๆ มาให้เขากินชูกำลังเสียหน่อยซี" เมื่อนางนำมาให้ ท่านสวามีก็ป้อนนายราธะกฤษณะด้วยตนเอง คือเอาช้อนตักใส่ปากป้อนให้เขากิน หลังจากนั้นประมาณครึ่งชั่วโมงท่านยังอยู่ที่นั่นแล้วก็พยายามให้กำลังแก่บุคคลซึ่งท่านได้ชุบชีวิตให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ท่านได้อวยชัยให้พรแก่ครอบครัวทั้งหมด โดยเอามือวางบนหัวของภรรยาคนไข้แล้วก็ออกจากห้องไป

วันรุ่งขึ้นคนไข้ซึ่งตายมาตั้ง ๓ วันแล้วก็ปรากฏว่าแข็งแรงพอที่จะเดินไปทำพิธีภชันกับเขาได้ ในวันที่

สามเขาได้เขียนจดหมายยาว ๗ หน้ากระดาษถึงลูกสาวคนหนึ่งผู้ซึ่งอยู่ในอิตาลี ครอบครัวของเขาได้พักอยู่อีกสองสามวันที่ประศันตินิลยัม ต่อมาท่านไส บาบาก็อนุญาตให้เขากลับบ้านของเขาที่กุปปัน้ได้ และแผลที่กระเพาะอาหารที่มีอาการร้ายแรง และโรคแทรกต่าง ๆ นั้นก็หายเด็ดขาดไม่ปรากฏว่ากลับมาอีกเลย

ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าคุยกับ มร. ราธะกฤษณะเองเกี่ยวกับประสบการณ์นี้ ข้าพเจ้าถามเขาว่าตอนที่เขาหมดสติไปนั้นเขาจำได้ไหมว่าเขาไปไหน มีอะไรเกิดขึ้นแก่เขาบ้าง เขากล่าวว่าเขาไม่รู้ตัวเลยเมื่อตอนที่เขาหมดสติไป และฟื้นขึ้นมาก็นึกว่ามันเป็นวันเดียวกันนั่นเอง ต่อมาเขาจึงได้รับการบอกเล่าว่าได้หมดสติไปตั้งสามวัน และมีผู้บอกว่าเขาตายไปจนกระทั่งเริ่มส่งกลิ่นเหม็นแล้ว แต่ท่านสวามีท่านมีอำนาจทำอะไรตามที่ท่านปรารถนา เพราะท่านเป็นพระเจ้าเอง

เรื่องนี้จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้นมาว่า คนเราจะถือหลักอย่างไรจึงจะจัดว่าตายได้ คือควรจะเอาอะไรมาเป็นหลักฐานว่า เขาตายแน่แล้ว มีมนุษย์คนไหนรู้ว่า

คนเรานี่จะตายเมื่อไหร่กันแน่ คนไข้บางคนหมอได้ทดสอบแล้วว่าตายแน่ แต่ก็สามารถฟื้นกลับมาได้ บ่อยครั้งที่เดียวที่เห็นกันอยู่ก็มีผู้เคราะห์ร้าย คือผู้ที่ฟื้นขึ้นมาหลังจากที่ถูกฝังไว้แล้ว ซึ่งเวลาต่อมาเรารู้ได้เพราะศพในหีบนั้นมีรอยแสดงอาการเคลื่อนไหวให้เห็น เมื่อได้เปิดโลงศพออกมาในตอนหลัง นี่แสดงว่าเขาฟื้นขึ้นมาแต่ออกไม่ได้ จึงต้องตายไปแน่ ๆ

เมื่อย้อนไปกล่าวถึงเรื่องศาสนาคริสต์ ตอนที่มีคนมาบอกพระเยซูไครสต์ว่าสาวกของท่าน คือนายลาซารุสตายแล้วนั้น ท่านก็บอกว่า "อ้อ เพื่อนลาซารุสของเราหลับไปน่ะ แต่ฉันจะไปปลุกเขาให้ตื่นจากหลับสักหน่อย" ในทำนองเดียวกันท่านไส บาบาเองในตอนที่ท่านยังอายุน้อย ๆ อยู่ที่เชอร์ดิ (คือในชาติก่อน) นั้น ครั้งหนึ่งได้ออกจากร่างกายของท่านไปเป็นเวลาสามวัน ท่านได้บอกสาวกที่ใกล้ชิดของท่าน ให้รักษาร่างกายไว้ โดยกล่าวว่า "ฉันจะไปหาพระอาหล่าสักหน่อยนะ ถ้าฉันไม่กลับมาหลังจากสามวันแล้ว เอาร่างกายของฉันฝังไว้ที่นี่ก็ได้" แล้วท่านก็ชี้ให้ดูที่ต้นนีลอันศักดิ์สิทธิ์

ต่อมาก็มีการพิสูจน์ตรวจร่างกาย ซึ่งตอนนั้นคล้ายกับเป็นศพแล้ว เจ้าหน้าที่ก็บอกว่า ท่านไส บาบาตายแน่แล้ว จัดแจงเอาไปฝังกันเถอะ แต่สาวกหลายคนก็คัดค้านอย่างแข็งขัน ไม่ยอมให้เอาไปฝัง แล้วก็ไม่ยอมมอบร่างกายให้แก่ทางแพทย์ด้วย ต่อมาพอสิ้นสุดของวันที่ ๓ ท่านไส บาบา ก็กลับมาในร่างของท่าน และท่านก็อยู่ในร่างนั้นต่อมาอีกได้ถึง ๓๒ ปี

เมื่อตอนที่ มร. เอ็นกัสตูรี่กำลังเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวของ มร. ราธะกฤษณะซึ่งถูกชุบชีวิตให้ฟื้นขึ้นจากตายนั้น เขาก็เขียนเมื่อประมาณสองสามปีมาแล้ว ตอนนั้นท่านไส บาบาบอกเขาว่า เขียนก็เขียนเถอะ แต่คำว่าตายนั้น ให้ใส่เครื่องหมายสัญญประกาศล้อมเสีย คือให้เขียนว่า "ตาย" คือไม่ใช่ตายจริงแต่เป็นผู้ถูกสมมติว่า ตาย คือใคร ๆ คิดว่าตายแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่าเราอาจจะกล่าวได้ว่า มร. กฤษณะนี่ก็เกือบจะตาย คือเกือบจะถึงประตูตายเต็มทีแล้ว พอดีท่านไส บาบาเรียกเขากลับมาและคืนชีวิตตามเดิม ดังนั้นเรื่องนายลาซารุสสมัยพระเยซูก็คงจะเป็นแบบเดียวกันนี้เอง

เหตุใดท่านจึงไม่ช่วยทุกคนให้ฟื้นจากตาย

อันที่จริงมีบางคนที่ท่านไส บาบาช่วยให้รอดพ้นมาจากความป่วยไข้อย่างร้ายแรงได้หรือจากภาวะเกือบจะตายแล้ว ก็เรียกกลับคืนมาได้ แต่บางคนท่านก็ไม่ทำ จึงมีปัญหาว่า ทำไมท่านจึงใช้อำนาจรักษาด้วยปาฏิหาริย์เช่นนี้ให้แก่บางคน ส่วนบางคนท่านก็ไม่รักษา ทำไมท่านจึงไม่รักษาทุกคน คือช่วยทุกคนให้พ้นจากความตาย นี่แหละมีคนหลายคนถามปัญหานี้อยู่บ่อย ๆ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่าสงสัยอยู่ไม่น้อย แต่ถ้าเราย้อนกลับไปดูเรื่องศาสนาคริสเตียน เราก็อาจจะถามได้ในทำนองเดียวกันว่าทำไมพระเยซูไครสต์จึงไม่ได้รักษาคนป่วยทั้งหมดที่แวดล้อมท่านในสมัยนั้น ทำไมท่านจึงเจาะจงไปชุบชีวิตเฉพาะนายลาซารุสเท่านั้น

และด้วยเหตุเดียวกันทำไมท่านไส บาบาจึงพยายามขัดขืนอำนาจของความตาย คือช่วยบุคคลในครอบครัวสาวกของท่านอย่างรายนี้ให้กลับฟื้นขึ้นมาได้ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า มันน่าจะมีเหตุผลอะไรที่ลึกซึ้ง ซึ่งน่าจะขบคิดกันต่อไป เมื่อพระเยซูได้รับคำบอกเล่าว่านายลาซารุส

ไม่สบายท่านก็พูดเป็นเชิงบอกใบ้ปัญหามาว่า ความป่วยไข้ครั้งนี้มันไม่ใช่ความตาย คือมันไม่ได้นำไปสู่ความตาย แต่มันเป็นไปเพื่อให้เห็นความรุ่งโรจน์(คือ อำนาจ)ของพระผู้เป็นเจ้า และเพื่อว่าบุตรของพระผู้เป็นเจ้า(คือพระเยซูเอง) ก็จะได้มีความรุ่งโรจน์โดยวิธีนั้น เพราะฉะนั้นสิ่งที่ตามปกติเป็นโรคภัยไข้เจ็บที่ทำให้เกิดความตายนั้น มันอาจจะเป็นโอกาสทำให้คนเห็นความรุ่งโรจน์ หรืออำนาจความศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าก็ได้ โดยการกระทำของบุคคลซึ่งเป็นพระผู้เป็นเจ้าอวตารมาเกิดซึ่งเราเรียกว่า God man

ตัวอย่างเรื่องอำนาจของกรรม

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าคิดว่ายังมีปัญหาซึ่งลึกซึ้งสลับซับซ้อน คือ ปัญหาเรื่องกรรมเข้ามาแทรกอีกด้วย คือหมายความว่า เราจะสามารถเข้าไปเกี่ยวข้องกับกรรมของบุคคลได้อย่างไรและแค่ไหน บุคคลที่เป็นพระเจ้าลงมาเกิด จะสามารถเข้าไปแทรกแซงกรรมของคนไข้แต่ละคนได้มากน้อยแค่ไหนนั้น เป็นปัญหาที่น่าคิดอยู่

มีตัวอย่างอยู่สองเรื่องต่อไปนี้ เกิดในครอบครัวเดียวกัน เรื่องหนึ่งดูเป็นเรื่องแสดงอำนาจของกรรมที่สามารถจะช่วยเหลือบิดเบือนผ่อนหนักเป็นเบาได้ แต่อีกเรื่องหนึ่งแสดงว่าอำนาจของกรรมในกรณีที่เรียกว่า แก้ไขไม่ได้ คือต้องปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม

เรื่องแรกคือ ครั้งหนึ่งเมื่อมารดาของ มร. จีเวนกต-มุนีซึ่งตอนนั้นอายุเกือบ ๘๐ ปีแล้ว มีอาการไม่สบาย คือป่วยหนักจนกระทั่งญาติทั้งหมดคิดว่า เธอจะต้องตายในไม่ช้าอย่างแน่นอน ภริยาของนายเวนกตมุนี ชื่อสุชีลาก็เอาชัปปมาลา (ลูกประคำ) ซึ่งท่านไส บาบาได้ให้เธอเอามาวางไว้บนอกของสุภาพสตรีชราผู้นี้ เพราะท่านได้เคยบอกแก่เธอว่า ชัปปมาลานี้จะใช้ได้ในเวลาฉุกเฉินเพื่อเป็นเครื่องรักษาโรคได้ด้วย เมื่อคุณสุชีลานำเอาชัปปมาลาหรือลูกประคำมาวางบนอกคนไข้ได้พักหนึ่ง ก็ปรากฏว่าคนไข้เริ่มมีอาการดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เรื่องนี้เกิดขึ้นประมาณ ๑๐ โมงเช้า และต่อมาพอเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อญาติพี่น้องที่สนิทมาถึง เพื่อจะมาดูใจคนไข้ครั้งสุดท้าย คนไข้ก็ถามด้วยความพิศวงว่านี่พวกเขามา

ทำไมกันมากมายอย่างนี้ แล้วต่อมาไม่ช้าคนไข้ผู้ชรานี้ก็หายป่วยมีสุขภาพดีและอยู่ต่อมาอีกหลายปี

ตัวอย่างคนไข้ที่ท่านไม่รักษา

ต่อมาอีกเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นในครอบครัวเดียวกัน คือบุตรชายคนหนึ่งของนายเวนกตมุนีเป็นโรคลมชัก และมีอาการหนักมาก คุณสุชีลาก็ตกลงใจเหมือนเดิมว่าจะเอาชัปปมาลาของท่านไส บาบามาช่วยบุตรชายคนนี้ไว้ เธอก็จะไปเอามันมาจากที่เธอวางไว้ในหิ้บ ในห้องบูชาของครอบครัว แต่กลับมาเธอก็ไม่มีชัปปมาลาติดมาด้วย เธอบอกกับสามีด้วยความหมดหวังท้อแท้ว่า เธอจับชัปปามาลาไม่ติด พยายามหยิบขึ้นมาตั้งหลายครั้ง หยิบขึ้นมาทีไรมันก็เลื่อนหลุดจากมือไปจนได้ เธอแปลกใจจนอธิบายไม่ถูกว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร แต่ดูคล้าย ๆ กับว่าชัปปมาลานี้เลื่อนไถลหลุดจากมือไปจับไม่ติดเลย สองสามีภรรยาจึงปรึกษากันถึงเรื่องนี้ และก็คิดว่าถ้าจะมีเหตุผลบางอย่างเสียแล้ว คืออาจเป็นได้ว่าท่านไส บาบาไม่ต้องการจะให้เอาเครื่องลางของท่านมาใช้ในกรณีนี้

ท่านจึงบันดาลให้จับหลุด ๆ ทำอย่างไรก็ไม่ติดมือสักที ผลปรากฏว่าเด็กชายคนนั้นต่อมาก็ถึงแก่ความตายจริง ๆ

หลังจากนั้นมาคุณสุชีลากับสามีไปหาท่านไส บาบา อันที่จริง เขาก็เคยฟังเทศน์เกี่ยวกับเรื่องธรรมดาของความตายมาหลายครั้งแล้ว แต่ว่านั่นแหละคนเราก็ยังมีหัวใจเป็นปุถุชน และมีความเศร้าโศกคิดถึงลูกชายมาก บางครั้งก็อดเป็นคนเจ้าอารมณ์ไปสักหน่อยไม่ได้ เมื่อสองสามีภรรยาไปหาท่านได้รู้สึกว่ามันเสียดแทงใจมากที่เห็นท่านไส บาบาเองไม่ได้แสดงอาการเศร้าโศกอะไรเลย เมื่อบอกว่าลูกชายของตนตายไปแล้ว ตรงข้ามท่านกลับแสดงท่าทางรื่นเริงและยิ้มแย้มใหญ่ ทั้งสองจึงเสียใจว่าท่านไส บาบาไม่ช่วยแล้วยังมาดีใจซ้ำเติมเสียอีก แต่ท่านก็บอกว่า "นี่คุณอย่าไปเสียใจในเรื่องลูกชายของคุณตายไปเลย ฉันเพิ่งเห็นเขาเมื่อตะกี้นี้เอง เขามีความสุขสบายดีในภพโน้นแล้ว *เขามีกรรมที่จะต้องมาชดใช้ชั่วระยะเวลาอันสั้นในโลกนี้แล้ว เมื่อเขาใช้กรรมเสร็จแล้ว เขาก็ต้องไป* เดี๋ยวนี้เขาสบายดีแล้ว มันดีแล้วละที่เขาไปเสียได้"

ตอนนี้เองที่พ่อแม่ของเด็กชายเริ่มเข้าใจว่าที่เขาเสียใจนั้นก็พราะความเห็นแก่ตัวเองเสียมากกว่า ไม่ใช่เสียใจเพราะเห็นแก่เด็กโดยแท้จริง และทั้งสองคนก็โล่งใจเมื่อได้ทราบว่าบุตรชายที่เขารัก ผู้ซึ่งเดี๋ยวนี้คล้าย ๆ กับว่าจะตายไปแล้วนั้น อันที่จริงยังไม่ตายยังมีชีวิตอยู่ และพ้นจากความทุกข์ทรมานของกายเน่าของเขาไปแล้ว ตอนนี้ความเชื่อมั่นในท่านไส บาบาของผัวเมียคู่นี้ก็มีความมั่นคงยิ่งขึ้นกว่าเดิม

แต่นั่นแหละยังมีสาวกบางคนผู้ซึ่งเมื่อใครต่อใครที่ตัวรักตายเข้า ก็ชักจะไม่เชื่อท่านไส บาบาคือชักจะหวั่นไหวไปไม่มากก็น้อย หลายคนได้บอกแก่ข้าพเจ้าในเรื่องนี้ โดยกล่าวว่ามีญาติพี่น้องของเขาที่สงสัยบอกว่าทำไมท่านไส บาบาไม่ช่วยเขาคนนี้ล่ะ ทีคนโน้นละช่วย แต่คนนี้กลับไม่ช่วย นี้แสดงให้เห็นว่าแม้แต่ศรัทธาของสาวกซึ่งมีสติปัญญาสูงมีความเชื่อมั่นอย่างลึกซึ้งนั้น บางครั้งก็หวั่นไหวไปได้เหมือนกัน ในเมื่อต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่น่าเศร้าสลดที่เกี่ยวกับตัวเองเข้า

คนไข้อีกรายหนึ่งที่ท่านไม่รักษาให้

ยกตัวอย่างเช่น มร. วี หนุมานถะราวซึ่งข้าพเจ้าได้ระบุชื่อไว้ในตอนต้นแล้วนั้น มีลูกชายคนหนึ่ง ซึ่งเจ็บแล้วก็เป็นโรคโปลิโอเมื่อตอนอายุประมาณ ๖ เดือน ที่ร้ายก็คือเขามีลูกคนเดียวเสียด้วย ทั้ง มร. และมิสซิส หนุมานถะราวได้รู้จักท่านไส บาบาในตอนที่ลูกชายเขาอายุ ๔ ขวบ ท่านสวามีคนนี้ก็เป็นเหมือนหนึ่งสมาชิกในครอบครัวของเขาเอง แต่ว่าถ้อยคำที่ท่านพูดออกมาก็ทำให้ผัวเมียคู่นี้สงสัยอยู่เรื่อย โดยท่านพูดถึงเด็กคนนี้ว่าเป็นเด็กของฉันลูกของฉัน แล้วก็เรียกเด็กคนนั้นว่า ศิวะ ทั้ง ๆ ที่ชื่อจริงของเด็กคนนั้นคือ อิสวารี ประสาท-ทัตตะไตย แต่ท่านสวามีก็มักจะพูดแก่พ่อแม่ว่า ศิวะนี่เป็นเชือกที่ทำให้เรามีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กัน พ่อแม่เด็กฟังคำของท่านไส บาบาแล้วก็ไม่เข้าใจ แต่ท่านไส บาบาก็แสดงปาฏิหาริย์ให้เขาดูหลายอย่าง และเขาก็เชื่อว่า ท่านคงจะรักษาลูกของเขาให้หายจากความตายได้ เด็กชายคนนั้นสบายดีจริง ๆ ในเมื่อท่านไส

บาบาอยู่ แต่ว่าสุขภาพทางกายของเขานั้นไม่ดีขึ้น เป็นแต่ว่าจิตใจเขาสบายดี

ต่อมาโรคโปลิโอ (โรคไขสันหลังอักเสบ) ก็ลุกลามไปถึงมันสมองทำให้มีอาการชักบ่อย ๆ และหลังจากนั้นมาไม่กี่วันเด็กชายศิวะก็ถึงแก่ความตาย หลังจากเด็กคนนี้ถึงแก่ความตายแล้ว สายสัมพันธ์ก็เลยขาดผึงลงไปเลย คือพ่อแม่เสียใจมากจนเลิกนับถือท่านไส บาบา และคิดว่าจะไม่ไปหาท่านอีกแล้ว เขาเสียใจที่ว่าท่านไส บาบา ทำให้เขาผิดหวัง คือลูกคนอื่นท่านช่วยได้แต่ลูกเขาท่านกลับไม่ช่วยเลย แต่นั่นแหละพ่อแม่คู่นี้ก็ได้คุ้นเคยกับท่านไส บาบามาเป็นเวลานานพอสมควร ได้เคยฟังเทศน์ด้วยความเลื่อมใสจับใจ ได้เคยปฏิบัติตามคำสอนทั้งที่ท่านพูดทั้งที่ท่านทำให้ดู สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลอันลึกซึ้งอยู่ในใจเขาพอสมควร

ฉะนั้นหลังจากที่ลูกชายที่รักของเขาตายแล้ว มร. หนุมานถะราวก็ได้อุทิศเงินจำนวนก้อนใหญ่ ที่เขามีอยู่ให้สร้างศูนย์ไว้สำหรับรักษาเด็กที่พิการด้วยโรคโปลิโอ เขาได้อุทิศเงินทุ่มเทเป็นการใหญ่ โดยได้สร้างศูนย์ไว้

ในกรุงมัทราส ศูนย์นี้เป็นหนึ่งในบรรดาศูนย์แบบเดียวกันนี้ในอินเดียซึ่งมีอยู่ไม่กี่แห่ง เขาได้ตั้งชื่อไว้ตามชื่อของเด็กว่า ศูนย์อิสวารี ประสาททัตตะไตรย เพื่อให้เป็นเครื่องระลึกถึงลูกชายของเขา เด็ก ๆ ที่เป็นโรคโปลิโอที่มารักษาตัวอยู่ที่นั่นก็ได้รับการรักษาทางยาทางผ่าตัดและได้รับการเยียวยา แล้วก็ให้การศึกษาเป็นปกติ

ศูนย์นี้อยู่ตรงข้ามกับแม่น้ำแอดยาร์ ไม่ห่างจากสำนักงานใหญ่ของสมาคมพรหมวิทยานัก หลายครั้งที่เดียวข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปที่นั่นก็ได้เห็น มร. หนุมาถะ-ราวด้วย ข้าพเจ้าได้เห็นดวงหน้าอันแสดงความปลื้มปีติของเด็กพิการหลายต่อหลายคน ในเมื่อเด็กเหล่านั้นได้เห็นนายหนุมานถะราว นี้เดินเข้าไปในห้องพยาบาลหรือห้องเรียนที่เขาเรียนอยู่ เด็กพวกนั้นรู้ว่าคนผู้นี้เป็นผู้ที่ตั้งศูนย์นี้ขึ้นมา จึงมีความรักนับถือเขามาก ข้าพเจ้ายังได้เห็นเด็กเหล่านั้นนั่งเก้าอี้มีล้อเข็น บางคนก็มีไม้เท้ายัน มีอะไรต่าง ๆ ซึ่งเป็นเครื่องช่วยเด็กพิการ เด็ก ๆ พวกนี้ได้เคารพรูปปั้นของเด็กชายอิสวารี ซึ่งอยู่ที่ปากประตูทางเข้าของโรงพยาบาลนี้ ด้วยความกตัญญู

อย่างลึกซึ้ง พวกนี้ได้รู้ว่าเด็กชายอิศวารีที่ตายไปนั้นได้ตายเพื่อพวกเขาโดยแท้ เพราะถ้าเด็กคนนี้ไม่ตาย ศูนย์นี้ก็คงไม่เกิดขึ้น ศูนย์นี้ทำให้เขาได้รับความช่วยเหลือทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ทำให้เขาได้บรรเทาความทุกข์ทรมานและมีความหวังที่จะมีชีวิตอยู่เป็นความผาสุกต่อไป

ต่อมาเมื่อสองผัวเมียคู่นี้ได้คลายความโศกและก็ได้ใช้เรื่องนี้ให้เป็นประโยชน์ในการสร้างสรรค์แก่สังคมแล้ว เขาเริ่มเห็นความจริงอันลึกซึ้งขึ้นมาได้ เขาเห็นว่าเขาเป็นผู้ที่ทำผิดจริง ๆ คิดผิดจริง ๆ ที่ได้ไปติเตียนท่านไส บาบาว่า ไม่ได้รักษาลูกเขาให้มีชีวิตรอดว่า ทำไมท่านจึงปล่อยให้ลูกของเขาตาย มร. หนุมานถะราวได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โลกนี้จะต้องมีความทุกข์อย่างนี้ตลอดไป เพราะมันเป็นเรื่องของสภาวะของสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ และมนุษย์ก็ทำความทุกข์ให้เกิดแก่ตนเอง เป็นอันว่าสองผัวเมียคู่นี้ก็เข้าใจดีว่า **พระผู้เป็นเจ้าในสรวงสวรรค์ ต่างก็ไม่สามารถจะแก้ไขวิบากกรรมของคนให้พ้นไปได้ คือเขามีกรรมอย่างไรมาก็ต้องเสวยผลกรรมของเขาอย่างนั้น** และเขาก็ได้รู้ว่าบางอย่างซึ่งเราคิดว่า

มันเป็นเรื่องเลวร้ายนำความเศร้าโศกมาให้นั้น ความจริงมันอาจจะมีความดีแฝงตัวมาโดยที่เราไม่รู้ก็ได้ แต่มันจะไปปรากฏให้เห็นขึ้นในตอนหลัง

เป็นอันว่ามิสเตอร์และมิสซิส หนุมานถะราวก็ได้หันกลับมาหาท่านไส บาบา ซึ่งเขาได้เคารพนับถืออีกครั้งหนึ่ง และก็ได้เป็นสาวกที่มีศรัทธามั่นคงในตัวท่านไส บาบาอย่างลึกซึ้ง ที่บ้านของเขามีห้องนอนพิเศษซึ่งเขาทำไว้สำหรับอุทิศให้ท่านไส บาบา ห้องนี้ไม่เคยเปิดออกให้ใครดูเลย เขาได้เข้าไปสวดมนต์กันเป็นประจำเพื่อขอร้องให้ท่านไส บาบา มาพักอยู่เมื่อใดก็ได้ตามสะดวกของท่านทุกเวลา

ภรรยาของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็เคยไปที่บ้านของ มร. หนุมานถะราวหลายครั้ง เราทั้งสองเป็นบุคคลในจำนวนกลุ่มเล็ก ๆ ที่นั่น ตอนนั้นท่านไส บาบาก็ได้ไปเยี่ยมเขาที่บ้านเขาด้วย มันจึงเป็นโอกาสที่นำความปลื้มปีติเป็นพิเศษที่เราได้มาพบท่านที่นั่น แล้วก็ดังเช่นในปีก่อน ๆ นั่นเอง คือเรารู้สึกว่าท่านได้เป็นสมาชิกของครอบครัวนี้เลยทีเดียว คือท่านแสดงตัวว่าเป็นผู้มี

ความผาสุก มีความรื่นเริง ทำท่าทางเหมือนเด็ก ๆ มีการพูดจาตลกคะนองเหมือนเด็กคนหนึ่งนั่นเอง ดูไปในเวลาเดียวกันคล้ายกับว่าท่านเป็นลูกหรือเป็นพ่อเป็นแม่ และเป็นพระเจ้าของสองผัวเมียคู่นี้ไปในเวลาเดียวกัน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าวิญญาณของเด็กชายที่ทำหน้าที่เป็นเสมือนเชือกที่ผูกมัดเขาไว้ โดยการเป็นสายสัมพันธ์ระหว่างเขาทั้งสองและนำเขาออกมาสู่แสงสว่างนั้น ก็ยังคงอยู่ที่นั่น เป็นแต่ว่าเราไม่สามารถจะเห็นได้เท่านั้น

การรักษาให้ทางใจ

ในเรื่องเกี่ยวกับการบ่วยไข้นี้ มีหลายรายที่ท่านไส บาบา ดูเหมือนไม่ได้รักษาแล้วก็ไม่ได้ช่วย โดยปล่อยให้ตายไปเฉย ๆ ข้าพเจ้าสังเกตว่า ท่านได้ทำเหมือนกัน แต่ท่านได้ทำเป็นการภายในซึ่งเป็นปาฏิหาริย์ที่มีความสำคัญกว่าภายนอกมาก **นี้หมายความว่าท่านอาจจะได้รักษาความปรารถนาที่อยากจะให้โรคหายนั่นเอง** *คือส่วนมากคนไข้ก็อยากหายโรค แต่ในกรณีเช่นนั้น ท่านก็ได้ช่วยรักษาจิตใจเขาให้หายจากความ*

อยากหายโรค คือให้ปลงตกให้ยอมรับสภาวะที่จะมาถึงนั้นโดยดีโดยไม่เดือดร้อนใจ นี่คือการรักษาที่สำคัญที่สุด เป็นการรักษาบาดแผลทางใจของคนไข้เลยทีเดียว คือทำให้เขามีจิตใจสูงขึ้น จนเห็นหรือเข้าใจในความเป็นจริงของชีวิตได้ดียิ่งขึ้น เขาเหล่านั้นในที่สุดก็ได้มีทัศนะที่กว้างขวางกว่าเดิม คือได้เห็นธรรมชาติของความทุกข์และความตายได้ตามความเป็นจริง การกระทำเช่นนี้เป็นการรักษาและปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ และมีประโยชน์มากเหลือเกิน

เรื่องนี้ก็เป็นแบบเดียวกันกับท่านไส บาบาแห่งเชอร์ดิเมื่อนานมาแล้วนั่นเอง ในตอนนั้นท่านก็ได้ช่วยรักษาโรคและได้ช่วยชีวิตคนไว้เป็นจำนวนมาก แต่ก็มีบางครั้งอีกเหมือนกันที่ท่านไม่ได้ช่วย คนหนึ่งในบรรดาบุคคลที่ไม่ได้ช่วย เห็นจะได้แก่บุตรสาวของลูกศิษย์ที่สำคัญของท่านชื่อ มร. เอช.เอส. ดิกชิท ในกรณีนี้ผู้คนก็ชักจะซุบซิบกันว่า เมื่อท่านไส บาบาช่วยลูกสาวของคุณดิกชิทไว้ไม่ได้ละก็ จะเกิดมาทำไมให้เสียเวลา ในเรื่องนี้มีสาวกของท่านไส บาบาผู้ซึ่งรู้ความจริง

อันลึกซึ้งคนหนึ่งชื่อนาย บี.วี. นรสิงห์ กล่าวไว้ว่า "คนเราก็เป็นอย่างนี้แหละ เมื่อถึงคราวคนที่ตัวรักตายไปก็บอกว่าพระเจ้ามีไว้ทำไม ช่วยเราก็ไม่ได้ ถ้าถึงเวลาที่คนอื่นตายก็เงียบไม่ว่าอะไร

ที่นี้ความจริงมีอยู่ว่า การที่เราเชื่อถือพระผู้เป็นเจ้านั้น ไม่ใช่เป็นเครื่องรับประกันว่าจะไม่มีความตาย หรือจะไม่มีความชั่วในโลกนี้ หรือจะไม่มีความทุกข์ในชีวิต มันไม่ใช่อย่างนั้น ในกรณีของ มร. ดิกซิทนี้ ความเชื่ออันมั่นคง ได้ทำให้สาวกผู้นั้นมีใจกล้าหาญยอมเผชิญกับความทุกข์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ทุกประการ และก็เข้าใจถึงความประสงค์และความจริงเกี่ยวกับความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าในเรื่องชีวิตของเรา คือชีวิตของเรานี้ไม่ได้มีขึ้นมาเพื่อจะให้เป็นเตียงนอนอันเต็มไปด้วยกลีบกุหลาบ หรือเป็นคลังของขุมทรัพย์ที่จะให้เราจ่ายอย่างไม่มีที่สิ้นสุดอย่างนั้น....แต่ว่าศรัทธาจะทำให้สาวกผู้เชื่อมั่นสามารถจะเห็นความจริงว่าเป็นอย่างไร และรู้ว่าพระเจ้ามีโครงการไว้อย่างไร และก็สามารถจะปรับปรุงทัศนะคติของตนที่มีต่อชีวิตให้ดียิ่งขึ้น"

ในชาตินี้เช่นเดียวกับชาติที่แล้วมา ท่านไส บาบา บางครั้งก็กล่าวว่าการที่จะช่วยรักษาคนบางคนก็ดี ช่วยชุบให้เขาพ้นจากความตายก็ดี หรือว่าจะทำให้เขาพ้นจากภาวะทางร่างกายความไม่บริสุทธิ์ต่าง ๆ ที่มีมาตั้งแต่เกิดก็ดี บางครั้งก็เป็นการไปแทรกแซงโดยไม่สมควรกับกรรมของบุคคลอยู่เหมือนกัน ในกรณีเช่นนั้นท่านก็ต้องปล่อยให้บุคคลเช่นนั้นทนทุกข์ไป จะไปเกี่ยวข้องแทรกแซงนักก็ไม่ได้ แต่นั่นแหละในบางครั้งก็มีทางช่วยได้บ้างเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจากข้อความและตัวอย่างทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว ก็อาจจะพอลงมติได้ว่าโรคภัยไข้เจ็บบางอย่างนั้นเกิดมาจากกรรม และบางอย่างก็ไม่ใช่ คือบางอย่างเป็นผลของการกระทำของเราเอง ซึ่งส่วนมากก็คงจะมาจากในชาติก่อน และเพราะฉะนั้น มันจึงเป็นกฎของการชดเชยคือการใช้กรรมของแต่ละบุคคล *ดังนั้นเราจึงต้องใช้หนี้กรรมของเราในอดีต โดยทนผลกรรมไปแล้วก็ศึกษาเรียนรู้และเข้าใจให้ถูกไปพร้อม ๆ กัน*

ชีวิตมีจุดตายหลายจุดที่พอจะเลื่อนได้บ้าง

ในกรณีนอกจากนี้ก็มีโรคภัยไข้เจ็บ และความทุกข์ยากบางอย่าง อุบัติเหตุบางอย่าง ซึ่งเกิดจากการกระทำของเราเหมือนกัน แต่ยังอยู่ในสภาพที่พอจะหลีกเลี่ยงหรือผ่อนหนักเป็นเบาได้ เมื่อเป็นเช่นนี้เราก็ไม่จำเป็นจะต้องมาทนทุกข์ทรมานอย่างเต็มที่ ในการที่เราจะเรียนบทเรียนบางอย่างเกี่ยวกับความผิดในอดีตของเรา ในกรณีเช่นนี้ก็หมายความว่าท่านพอจะช่วยเกี่ยวข้องแบ่งเบาบรรเทาได้บ้าง ในทำนองเดียวกันเรื่องความตายก็เป็นแบบนี้ คือโดยทั่วไปแล้ว *การที่คนเราเกิดมาจะตายเมื่อไรนั้น ไม่ได้มีการกำหนดไว้อย่างตายตัวเสียทีเดียวทุกรายไป เราอาจจะกล่าวว่าในชีวิตนี้มีจุดหลายจุด ซึ่งเราอาจจะพบกับความตายได้ แต่มันก็ไม่ใช่เป็นกฎตายตัวเสมอไปว่า จะต้องตายตอนนั้นตอนนี้อย่างแน่นอน เพราะบางทีเราอาจจะตายในจุดแรกหรือจุดที่สองหรือจุดอะไร ๆ ต่อไปก็ได้ ถ้าเราทำความดีไว้ จุดนั้นก็เลื่อนไปเรื่อยในขณะที่พอจะเลื่อนได้* แต่ก็นั่นแหละในภาวะปัจจุบันของมนุษย์เราโดยทั่วไปนี้ เราจะเห็น

ว่าความตายเป็นลักษณะที่หลีกเลี่ยงไม่ได้อย่างหนึ่งของชีวิต คือว่าทุกคนเกิดมาแล้วจะไม่ตายไม่ได้ ดังนั้นถึงอย่างไร ๆ เราก็จะต้องตายวันหนึ่งจนได้ ดังจะเห็นได้ว่าอย่างในรายของนายลาซารุสที่พระเยซูไครสต์ชุบชีวิตขึ้นมานั้น ต่อมาอีกสองสามปีเขาก็ต้องตายจริง ๆ

ดังนั้น ในชีวิตของคนหลายคนที่ท่านไส บาบาช่วยไว้ก็คงเป็นแบบเดียวกัน คือเขาก็จะต้องตายจนได้ในเมื่อถึงจุดสุดท้ายขึ้นมา ซึ่งเป็นการดีกว่าหรือดีที่สุดสำหรับคนนั้นที่จะต้องตายกันไปเสียที เมื่อเช่นนี้ใคร ๆ จะเข้าไปเกี่ยวข้องไปยืดหรือไปยืดมันไว้ก็คงไม่ไหว เพราะจะเป็นอันตรายแก่วิญญาณของเขาเสียด้วยซ้ำ และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ท่านนักบุญผู้มีปัญญารอบคอบท่านก็จะไม่เข้ามาแทรกแซงเกี่ยวข้องด้วย เพราะท่านผู้เป็นโยคีผู้ยิ่งใหญ่ หรือเป็นพระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์นี้ท่านก็รู้ดีว่า ตอนไหนที่สมควรจะตายแล้วสำหรับบุคคลผู้ที่มาหาท่าน และอันที่จริงท่านก็รู้เวลาอันสมควรของท่านเองด้วยเหมือนกัน ในหนังสือเก่า ๆ เราจะพบว่าท่านโยคีท่านสามารถพิชิตความตายได้ แต่ทั้งนี้ก็มิได้หมายความว่า ท่านจะมีชีวิตในกายเนื้อไปตลอดไปชั่ว

นิรันดร์ มันหมายความว่าท่านโยคีผู้นั้นสามารถจะตัดสินใจได้ว่า เวลาที่ถูกต้องสำหรับท่านที่ควรจะตายเสียทีนั้นเป็นเวลาไหน แล้วท่านก็ตัดสินใจได้ว่าจะละโลกนี้ไปในเมื่อถึงเวลา ซึ่งเป็นไปโดยความตั้งใจคือโดยรู้ล่วงหน้าเลยทีเดียว

ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่า เราไม่สามารถจะหวังให้ท่านไส บาบา หรือพระเจ้า หรือมนุษย์วิเศษคนไหนมาแทรกแซงในวิบากกรรมของคนเราแต่ละคน ซึ่งจะเกิดขึ้นในชีวิตของเขานี้ได้โดยเด็ดขาด และพร้อมกันนั้นท่านเหล่านี้ ก็ไม่สามารถจะรักษาโรคให้หายได้หมดทุกโรค ไม่สามารถจะทำให้คนพิการหายพิการได้หมดทุกคน ไม่สามารถจะทำให้คนเป็นโรคเรื้อนหายได้หมด และในเวลาเดียวกันก็ไม่สามารถจะรักษานัยน์ตาใจของบุคคลที่ใจบอดในโลกนี้ให้หายได้ทั้งหมด แม้กระทั่งในอินเดียเอง อย่างมากท่านช่วยกันไปเท่าที่พอจะทำได้ คนไหนกรรมหนักเกินไปก็ช่วยไม่ได้ ถ้ากรรมไม่หนักเกินไปก็พอช่วยได้ และในเวลาเดียวกันก็บอกให้เขารู้ถึงหนทางที่ถูกต้อง คือสอนให้รู้ว่าเขาควรจะทำอย่างไรและคิดอย่างไร จึงจะมีความสุขความเจริญอย่างแท้จริง.

บทที่ ๑๔

ปัจจุบันธรรม

ณ ที่นั้น บ่งชัด ปัจจุบัน
ทุกขณะ ชั่วนิรันดร์ มิเสื่อมสลาย
ทั้งอดีต อนาคต มิกล้ำกราย
ไม่มีเกิด ไม่มีตาย ตลอดกาล

ณ ที่นั้น บรรเจิด ประเสริฐยิ่ง
เป็นความจริง สิ่งแท้ แผ่ไพศาล
มิต้องดั้น— ด้นค้นหา ให้รำคาญ
เพราะที่นั้น คือสถาน ที่ตัวเอง

— จากเรื่อง "ความฝันแห่งราวาน"
(The Dream of Ravan)

การเดินทางด้วยกายทิพย์ เพื่อไปช่วยสาวกจากการถูกไฟลวก

มร. เอ็น กัสตูรี ได้เขียนเรื่องราวไว้ดังต่อไปนี้ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๕๙ ประมาณบ่ายโมงครึ่ง สาวกที่ใกล้ชิดของท่านไส บาบาพากันตกใจใหญ่ เพราะว่าอุณหภูมิในร่างกายของท่านพุ่งขึ้นสูงถึง ๑๐๔ ดีกรีครึ่ง ประมาณ ๕ นาทีต่อมาก็ลดลงเหลือ ๙๐ ดีกรี นี่เป็นเรื่องที่เขาพวกนี้ไม่เข้าใจว่าเป็นได้อย่างไร และท่านไส บาบาเองก็ไม่ได้บอกให้เขารู้ด้วย อย่างไรก็ตาม เย็นวันนั้นท่านก็รับประทานอาหารกับสาวกจำนวนหนึ่งบนเฉลียงบ้านท่ามกลางแสงจันทร์ ในบรรดาสาวกเหล่านั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งจากมัทราส ผู้ซึ่งได้มาอยู่กับท่านไส บาบาเป็นเวลาชั่วระยะหนึ่งแล้ว แต่ตอนนั้นเขากำลังจะลาจากไปในวันรุ่งขึ้น ทันใดนั้นท่านสวามีก็พูดขึ้นกับเขาว่า "เมื่อคุณไปหาคุณแม่ของคุณพรุ่งนี้แล้วละก็ช่วยบอกหน่อยนะว่า ให้ระมัดระวังในเรื่องไฟเสียหน่อย อย่าเลินเล่อนัก" คำพูดนี้ทำให้เกิดความประหลาดใจ และความกระวนกระวายขึ้นอย่างมากมาย

ดังนั้นท่านไส บาบาก็บอกเขาว่า ส่าหรีของหญิงชราซึ่งเป็นแม่ของชายคนนั้นได้เกิดติดไฟขึ้นในมัทราส ในขณะที่เธอกำลังอยู่ในห้องบูชา แต่ว่าเปลวไฟก็ดับเสียทัน ส่าหรีนั้นไหม้หมดแต่ว่าตัวเองไม่ได้เป็นอะไร

หลังจากรับประทานอาหารกลางคืนแล้ว สาวกคนหนึ่งก็คิดว่าจะลองดูซิ จะลองโทรศัพท์ไปที่มัทราสดูสักหน่อย ท่านไส บาบาก็เห็นด้วยแล้วก็อนุญาตให้ทำเช่นนั้น ผู้ที่มารับสายคือหญิงชราผู้นั้นเอง เธอได้บอกผู้ที่ถามเกี่ยวกับรายละเอียดของอุบัติเหตุ ให้ฟังโดยแจ่มแจ้ง ครั้นแล้วท่านไส บาบาก็พูดกับเธอเองเลย สาวกที่ฟังอยู่ใกล้ ๆ ก็ได้ยินเสียงท่านหัวเราะ แล้วก็บอกว่า "ไม่เป็นไรหรอก มือฉันไม่ได้ไหม้ไปหมดหรอก เป็นแต่เพียงว่าอุณหภูมิมันขึ้นไปชั่วคราวเท่านั้นเอง" เป็นอันว่าท่านไส บาบา ท่านได้รับเอาความร้อนของไฟที่จะไหม้หญิงชราไว้กับตัวท่านเอง เพราะท่านรู้ล่วงหน้าทัน

ต่อมาอีกสองสามปีข้าพเจ้าก็ได้รับการยืนยันโดยตรงที่เดียวถึงเรื่องนี้จาก มร. เวนกตมุนีและภริยาของเขาชื่อสุชีลา ซึ่งเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ด้วย คุณ

สุชีลาบอกว่าจริง คือส่าหรีของเธอได้พลาดไปติดไฟลุกเข้าในขณะที่เธอกำลังอยู่ในห้องบูชา และในเวลาต่อมาร่างกายของเธอก็ถูกไฟลุกไหม้ลวกท่วมตัวทีเดียว เธอตกใจใหญ่ แต่ว่าอาศัยที่เธอได้เป็นสาวกของท่านไส บาบามานาน คำแรกที่หลุดปากออกมาก็คือ "ไส บาบา" ทันใดนั้นเปลวไฟได้หายไป และสุชีลาก็รู้ว่านี่ต้องเป็นอำนาจของท่านไส บาบา ซึ่งส่งมาช่วยเธอจากระยะไกลโดยมาทันในเวลาวิกฤติการณ์นั้นทีเดียว ตอนนั้นเธอลืมนึกไปว่า การที่ท่านมานั้น ท่านไม่ได้มาโดยร่างกายเนื้อหรอก ด้วยความเป็นห่วงก็เลยถามท่านทางโทรศัพท์ว่า มือของท่านที่มาช่วยดับไฟนั้นไม่ไหม้ไปหมดแล้วหรือ

ความสัมพันธ์ระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์

เรื่องเช่นนี้คนที่ไม่เชื่อ ฟังดูก็อาจจะเป็นเรื่องขำขิกกึกกือและเป็นไปไม่ได้เลย แต่ว่าเรื่องแบบนี้ผู้ค้นคว้าทางจิตวิญญาณ เขาได้พบเรื่องราวที่ปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์มาหลายเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางโดยจิตนี้

ซึ่งเขาค้นพบว่า ในระหว่างที่ถอดจิตออกเดินทางนั้นถ้ามีอาการช็อคเกิดขึ้นแก่กายทิพย์ อาการช็อคหรืออาการอันตรายต่าง ๆ นั้น มันจะก่อให้เกิดผลขึ้นแก่กายเนื้อได้เช่นเดียวกัน บางทีร่างกายอยู่ดี ๆ อาจจะมีแผลมีรอยไหม้มีรอยฟกช้ำขึ้นแก่กายเนื้อได้เหมือนกัน ทั้งที่มันเกิดแก่กายทิพย์ในระหว่างเดินทางไปนั้นเอง นี้เกิดขึ้นได้โดยกฎคือความต่อเนื่องถึงกัน **อะไรที่เกิดขึ้นแก่กายทิพย์ก็จะเกิดขึ้นแก่กายเนื้อได้ อะไรเกิดขึ้นแก่กายเนื้อมันก็จะเกิดขึ้นแก่กายทิพย์ได้ทำนองเดียวกัน** ดังนั้นการที่ร่างกายของท่านไส บาบา มีอุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้นทันทีทันใดนั้น ดู ๆ ก็จะเป็นตัวอย่างเป็นบางส่วนของเรื่องนี้ได้เหมือนกัน คือไม่ถึงกับไหม้หมดเลยทีเดียว แต่ว่าก็ยังรับอิทธิพลคือความร้อนสูงขึ้นมาได้ชั่วคราว

ตลอดระยะเวลา ๑๐ ปี ซึ่งเริ่มต้นด้วยปี ค.ศ. ๑๙๔๐ และต่อมาอีกเกือบระยะเวลา ๑๐ ปี ซึ่งเริ่มต้นด้วยปี ค ศ. ๑๙๕๐ นั้น ท่านไส บาบามักจะเข้าฌานในระหว่างเดินทางออกไปนอกกายเนื้อเสมอ ๆ บางทีก็โดยฉับพลัน และไม่มีใครคาดฝัน ท่านมักจะหมดสติไป

และบุคคลผู้ใกล้ชิดก็รู้ว่าท่านไปแล้ว บางทีอาจจะไปอยู่ที่บ้านของสาวกที่ไหนในที่ไกลสักแห่งหนึ่งก็ได้ และพอเวลากลับมา ท่านอาจจะบอกเขาหรือบางทีก็ไม่บอกว่าอะไรเกิดขึ้นแก่ท่านในระหว่างนั้น และหลายครั้งทีเดียว มักจะมีผลตอบสนองเกิดขึ้นที่กายเนื้อของท่านไส บาบาเอง ซึ่งแสดงว่าตอนนั้นท่านกำลังทำอะไรอยู่

ตัวอย่างเช่นบางครั้งก็มีคำพูดสองสามคำหลุดปากออกมาจากกายเนื้อของท่านพูดว่า ท่านกำลังอยู่ในที่ไกลออกไป บางครั้งก็มีขเถ้าศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากร่างกายของท่าน ถ้าเป็นแบบนี้โดยมากก็มักจะรู้กันว่าท่านคงไปอยู่ในที่ ๆ สาวกคนใดคนหนึ่งที่กำลังจะถึงแก่ความตาย มร. กัสตูรี่ กล่าวว่าในโอกาสเช่นนั้นมันก็เป็นสัญญลักษณ์ของความตาย ความพินาศ และความจบลงชั่วคราวของกายเนื้อ และในกรณีเช่นนั้นขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์มักจะออกจากปากของร่างกายที่ท่านไส บาบาได้ทิ้งไว้ข้างหลัง ในขณะที่ท่านเดินทางไปช่วยเหลือในเวลาที่สาวกคนหนึ่งกำลังจะถึงแก่ความตาย

การเดินทางด้วยกายทิพย์
เพื่อไปส่งวิญญาณของสาวก

นายกัสตูรี่ได้ให้ตัวอย่างไว้รายหนึ่ง คือประมาณบ่าย ๕.๒๐ น. ของวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๘ นั้น ท่านไส บาบากำลังอ่านจดหมายฉบับหนึ่งดัง ๆ ให้แก่บุคคลบางคนที่อยู่ล้อมรอบท่าน ทันใดนั้นอยู่ดี ๆ ท่านก็อุทานมาว่า "เอ้า" แล้วก็ล้มผางลงบนพื้นทันที ร่างกายของท่านปรากฏว่า เงียบไปประมาณ ๑๐ นาที แล้วก็ปรากฏฟื้นขึ้นมาโดยมีการไอออกมาก่อน แล้วจากนั้นก็มีผงวิภูติไหลออกมาจากปากของท่าน โดยพุ่งออกมาเลยทีเดียว ซึ่งนายกัสตูรี่บอกว่าพุ่งออกมาเป็นระยะไกลตั้งฟุตครึ่ง ประมาณบ่าย ๕.๓๕ น. หลังจากที่ได้หมดสติไปเป็นเวลา ๑๕ นาที ท่านก็กลับมาอ่านหนังสือที่ท่านอ่านค้างไว้ต่อไปอีก เป็นปกติธรรมดาเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น คือไม่ได้แสดงอาการว่าเหน็ดเหนื่อยอะไรเลย เมื่อมีผู้ถามว่าท่านไปอยู่ไหน ท่านก็บอกว่าตอนนั้นท่านไปอยู่ที่เดราห์ดูน ซึ่งเป็นตำบลหนึ่งในเทือกเขาหิมาลัย ท่านกล่าวว่ามารดาของแพทย์

คนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงรู้จักดีในอาศรมนั้นเพิ่งจะถึงแก่กรรมไป ท่านจึงได้ไปให้ความช่วยเหลือในเวลาที่วิญญาณใกล้จะออกจากร่างซึ่งเป็นเวลา ๔.๓๐ น. ท่านยังบอกว่าหมอซึ่งเป็นบุตรของเธอ ก็อยู่ในที่นั้นด้วย ในขณะที่หญิงคนนั้นได้ถึงแก่กรรมที่เดราห์ดูน และว่าทุกคนที่นั่นได้ร้องเพลงภชันกัน ท่านได้เล่าว่าหญิงชราผู้นั้นได้บอกแก่ทุก ๆ คนที่แวดล้อมว่า ฉันกำลังจะตายแล้วนะ ว่าแล้วเธอก็หมดลมไปเลย

อีกสองวันต่อมาคือวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ก็มีจดหมายมาถึงท่านไส บาบา จากหมอผู้ซึ่งมารดาของเขาได้ตายแล้ว เขาเขียนบอกว่า มารดาของเขาหายใจครั้งสุดท้ายในวันเสาร์เวลาประมาณ ๔.๓๐ น. พวกเขากำลังทำพิธีภชันกันในระหว่างนั้น ตามความประสงค์ของเธอ เพราะเธอระลึกถึงท่านอาจารย์อยู่ตลอดเวลา นี่ก็เป็นตัวอย่างเรื่องหนึ่ง ซึ่งแสดงว่าท่านไส บาบามีความรู้ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในระยะไกล และมีความสามารถที่จะไปให้ความช่วยเหลือได้ด้วย

ใช้อำนาจทิพจักษุ
ช่วยค้นหาเอกสารคอรัปชั่น

ในต้นระยะกลุ่มปี ค.ศ. ๑๙๖๐ คือในระยะของทศวรรษที่เริ่มต้นด้วย ค.ศ. ๑๙๖๐ นั้น มร. เค. อาร์ เค. ภัต. เป็นผู้จัดการภาคของบริษัทรับประกันชีวิตของอินเดีย ตอนนี้มีเรื่องเกี่ยวกับการให้สินบนและคอรัปชั่นเกิดขึ้นในระหว่างลูกน้องของเขาเอง เรื่องนี้กระทบกระเทือนการเลื่อนตำแหน่งที่สำคัญเสียด้วย คือมีจดหมายบัตรสนเท่ห์มาถึงเจ้านายของเขา ทำให้เกิดการสอบสวนกันขึ้น ซึ่งปรากฏว่าในเรื่องนี้มีบุคคลหลายคนเกี่ยวข้องกัน แต่ว่าคนผิดที่สำคัญก็ดูเหมือนว่าจะเป็นเลขานุการผู้ชาย ซึ่งเป็นพนักงานจดชวเลขของ มร. ภัต เอง บุคคลผู้นี้ได้พยายามแก้ตัวโดยปัดความผิดทั้งหมดไปให้แก่หัวหน้าของเขาคือ มร. ภัต เขาได้บอกแก่เจ้าหน้าที่ผู้มาสอบสวนว่า เขาทำตามคำสั่งของ มร. ภัต ทั้งนี้หมายความว่าเขาไม่ได้ทำเอง เรื่องนี้จึงเป็นการโยนความผิดมาให้ มร. ภัต ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านไส บาบา ผลก็คือ มร. ภัต ต้องมีส่วนพัวพันด้วย ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ไม่

เห็นเลย และเรื่องเช่นนั้นก็เป็นปัญหาเรื่องคน ๆ หนึ่ง บีกปรำคนหนึ่ง โดยไม่มีหลักฐานอะไร

มร. ภัตเอง ก็คิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรดี จึงจะให้ผู้อื่นรู้ว่าตนไม่ได้ทำความผิดเลย เขาเริ่มต้นวิตกกังวลใจมาก เพราะถ้ามีผู้สืบสวนได้ความชัดว่าเขามีความผิดเกี่ยวข้องในเรื่องการคอรัปชั่นการให้สินบนเรื่องนี้ เขาก็จะต้องถูกออกจากงานอย่างแน่นอน

ในที่สุดเรื่องก็มาหยุดอยู่ที่ปัญหาที่ว่า มร. ภัต ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งไว้ในที่ทำงานของตนด้วยตนเองหรือเปล่า และเขาได้ลงนามในจดหมายลงทะเบียนฉบับใดฉบับหนึ่งไปหรือเปล่าเท่านั้นเอง นี้เป็นหลักฐานสำคัญ ซึ่งพนักงานชวเลขซึ่งเป็นผู้ช่วยของ มร. ภัตกล่าวว่า หัวหน้าเขาคือ มร. ภัต ได้ทำอย่างนั้นจริง ๆ ส่วน มร. ภัตนั้นรู้ดีว่า เขาไม่ได้ทำเลย แต่ก็หาหลักฐานพิสูจน์ไม่ได้ ความจริงเรื่องนี้น่าจะเป็นเรื่องง่าย ถ้าสามารถจะตรวจสอบได้กับสำนักงานไปรษณีย์ที่เกี่ยวข้อง เพราะจะได้รู้ว่ามันเป็นลายเซ็นของใครที่ได้เซ็นชื่อไปในจดหมายลงวันที่เท่านั้นในเรื่องนั้น แต่

เจ้าหน้าที่ทางไปรษณีย์บอกว่า เขาช่วยเหลือไม่ได้ เพราะว่ามันเกิดขึ้นนานมาแล้ว เขาบอกว่าบันทึกต่าง ๆ หรือสำเนาต่าง ๆ นั้นเขาเก็บไว้เป็นเวลาเพียงหกเดือนเท่านั้นเอง แล้วต่อจากนั้นเขาจะทำลายเสีย จดหมายที่เกี่ยวข้องสำคัญฉบับนี้ มีอายุเกิน ๖ เดือนมาแล้ว ดังนั้นจึงเป็นอันว่าจะหาหลักฐานให้ไม่ได้

ตอนนี้เองท่านไส บาบาได้มาปรากฏตัวขึ้นแก่ มร. ภัต ในความฝัน เพราะ มร. ภัตก็เป็นลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่ง ในภาพนิมิตในความฝันนั้นท่านไส บาบาได้ให้ความแน่ใจแก่ มร. ภัต ว่า เอกสารสำคัญฉบับนั้นมันยังอยู่ในที่ทำการไปรษณีย์นั่นเอง คือยังไม่ได้ถูกทำลายอย่างที่หัวหน้าไปรษณีย์กล่าวไว้ เมื่อมีการสอบสวนกันขึ้นต่อมาหัวหน้าไปรษณีย์ก็ยอมรับว่าข้อนี้เป็นความจริง คือเขายังไม่ได้ทำลายเอกสารนั้น แต่เขาก็แก้ตัวว่า หัวหน้าไปรษณีย์คนที่มาก่อนเขาได้เก็บเอกสารต่าง ๆ กองสุม ๆ ไว้มากมายเหลือเกิน คือมันสุมมาตั้ง ๓ ปีแล้ว จึงเป็นกองใหญ่โตมโหฬารทีเดียว เขาจึงไม่มีเวลาและความสามารถที่จะไปทำลายมัน เขาบอกต่อไปว่าเอกสารเหล่า

นั้นกองอยู่โดยไม่มีระเบียบเรียบร้อย คือหยิบวางส่งเดชกันไปตลอดมา มันจึงสุมกันอยู่เป็นกองพะเนิน ซึ่งเป็นการเหลือวิสัยที่เขาจะไปหาเศษกระดาษเล็ก ๆ ชิ้นเดียวที่มันมีความสำคัญแก่ มร. ภัตอย่างยิ่งนั้นได้ เขาจึงบอกว่าไม่มีประโยชย์ที่จะพยายามหา เพราะมันจะเท่า ๆ กับเป็นการงมเข็มในมหาสมุทรนั่นเอง

คืนนั้นท่านสวามีได้มาปรากฏขึ้นอีกในความฝันให้ มร. ภัตเห็น แล้วท่านก็บอกว่า ต้องหาคนสักคนหนึ่งให้มาค้นหาที่ทำการไปรษณีย์นั้นให้ได้และท่านกล่าวต่อไปว่าเมื่อทำอย่างนั้นแล้ว จะหาเอกสารที่ต้องการนั้นได้ทันที เมื่อได้ทราบเช่นนี้ มร. ภัต จึงบอกแก่เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ว่า เขาต้องการจะหาสิ่งที่เขาต้องการจะพบให้ได้อย่างแน่นอน จึงได้มีการแต่งตั้งเสมียนคนหนึ่งให้มาเริ่มทำการค้นหาในกองกระดาษมโหฬารซึ่งไม่มีระเบียบชนิดที่วางสุมกันอยู่ มองแล้วน่าเวียนหัวอย่างยิ่ง พอเริ่มต้นเสมียนคนนี้ก็หยิบส่งเดช คือหยิบกระดาษมาปึกหนึ่งในจำนวนนับไม่ถ้วนปึกที่มัดไว้ แล้วเขาก็เริ่มคลี่ดูไปทีละใบ ตอนนี้ มร. ภัตได้กล่าวว่า “โอ้โฮ มันเป็น

ปาฏิหาริย์ที่ยอดปาฏิหาริย์จริง ๆ เพราะในกระดาษปึกแรกที่หยิบออกมานั้น ก็มีเอกสารซึ่งข้าพเจ้าต้องการจะหาอย่างเหลือเกินที่เดียว คือมันอยู่ในปึกแรกนั่นเอง" เมื่อหยิบมาดูก็ปรากฏแสดงอย่างแน่ชัดว่า เจ้าพนักงานชวเลขคนนั้นเองนั่นแหละ เป็นผู้เซ็นชื่อในจดหมายลงทะเบียนสำคัญฉบับนั้นแทนเจ้านายของเขา ก็เป็นอันว่าจดหมายฉบับนี้ทำให้ มร. ภัตพ้นมลทินโดยสิ้นเชิง ส่วนพนักงานชวเลขนั้นและคนอีกหลายคนก็ปรากฏว่ามีความผิดในฐานคอรัปชั่นทั้งหมด เป็นอันว่าคณะกรรมการก็ได้พิพากษาลงโทษไปตามควรแก่โทษ เรื่องนี้แสดงว่า อำนาจทิพยจักษุของท่านไส บาบานี้สามารถจะรู้หมดจริง ๆ และสามารถจะมาให้ความช่วยเหลือจากที่ไกล ทำให้สาวกของท่านรอดพ้นจากการถูกลงโทษโดยไม่ยุติธรรมได้ทันเวลา

อำนาจทิพจักษุดูโรคภัยไข้เจ็บในอนาคต

มร. ภัตได้อธิบายว่าอำนาจของท่านนั้นนอกจากว่ามันไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยเทศะแล้ว ยังมีสภาวะเป็นอกาลิโก

คือไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยกาลเสียอีกด้วย มีตัวอย่างคือเมื่อตอนที่เราอยู่ที่ประศันตินิลยัมเมื่อตอนต้น ค.ศ. ๑๙๖๕ นั้นท่านสวามีได้บอกภริยาของ มร. ภัต เป็นการส่วนตัวว่า สามีของเธอจะต้องลาพักผ่อนการงานเป็นเวลานานหน่อย และออกไปจากที่ทำงานเสียในวันที่ ๑ มิถุนายนในปีนั้นให้ได้ แต่ท่านไม่ได้บอกเหตุผลว่าทำไม ต้องออกไป มร. ภัตได้รู้เรื่องนี้ในเวลาต่อมา และก็พยายามจะทำตามคำแนะนำของท่าน แต่ทำไม่ได้ เพราะเรื่องการงานที่ยังค้าง ๆ อยู่มีมากมาย ต้องเสียเวลาที่จะฝึกคนผู้ที่จะมารับช่วงงานไว้ กว่าจะให้เขารับมอบหมายไปได้ก็ไม่ทันวันที่ ๑ มิถุนายน ซึ่งเป็นวันกำหนดในคำสั่งของท่าน คือจะต้องล่าไปอีก ๑ เดือน คือเดือนกรกฎาคม เขาจึงเลยตัดสินใจว่าเอาวันที่ ๑ กรกฎาคม ก็ได้กระมัง เพราะมันช้าจากที่ท่านบอกไว้เพียง ๑ เดือน ก็คงไม่เป็นอะไรนัก

แต่แล้วต่อมาเขาก็รู้ว่าเขาคิดผิดจริง ๆ คือต่อมาวันที่ ๔ มิถุนายนเขาเริ่มเป็นโรคหัวใจอย่างรุนแรง นี้แสดงว่า ท่านไส บาบาได้เห็นล่วงหน้าอย่างชัดเจนแล้ว

จึงได้ให้คำตักเตือน การที่มีการทำงานอย่างเคร่งเครียดนั้นได้ก่อให้เกิดโรคหัวใจแก่เขาอย่างไม่ต้องสงสัย และถ้าเขาได้ทำตามคำแนะนำของท่านเสียคงจะหลีกเลี่ยงไปได้แล้ว แต่นั่นแหละท่านก็ยังกรุณาช่วยชีวิตของเขาไว้ได้ ทำให้เขาสามารถรอดชีวิตมาทำอะไรได้หลายอย่าง ซึ่งผู้เชี่ยวชาญห้ามไม่ให้เขาทำ แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ยังทำได้

อันที่จริง ยังมีบุคคลอื่นอีกหลายคนได้บอกข้าพเจ้าว่าท่านไส บาบาได้เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าที่มันมีความสำคัญอย่างยิ่งแก่เขาในอนาคต เช่นบางครั้งก็เห็นอันตรายที่จะเกิดแก่สุขภาพของร่างกาย และอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่อวัยวะแขนขาก็ได้ นอกจากนั้นบางทีก็ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเช่นการเกิด การแต่งงาน การได้งานใหม่ การถูกเลื่อนขั้น หรือแม้ผลการสอบก็รู้ได้ คือรู้ถึงขนาดที่ว่าได้คะแนนหรือเปอร์เซ็นเท่าไรเลยทีเดียว

การพยากรณ์เหตุการณ์ ล่วงหน้าอย่าง "พลิกล็อค"

ต่อไปนี้ก็เป็นตัวอย่างอันขบขันเรื่องหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงอำนาจที่จะรู้ในอนาคตของท่าน เรื่องนี้เกี่ยวกับ

มร. จี เค ดาโมดาราว ซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่ปลดเกษียณแล้ว ในตอนนั้นเขาเป็นประธานหรือเป็นผู้อำนวยการไลอ้อนคลับในหลายตำบลของอินเดียภาคใต้ บุคคลผู้นี้กำลังจะออกเดินทางไปชิคาโกเพื่อจะไปเข้าประชุมระดับนานาชาติของสโมสรไล้อ้อนคลับที่นั่น เมื่อบุคคลผู้นี้มาหาท่านสวามีที่ประศันตินิลยัม และบอกท่านไส บาบาท่านก็บอกว่าท่านจะฝากห่อของไปห่อหนึ่ง ในห่อก็มีวิภูติคือขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์บ้าง และอะไรอื่น ๆ บ้าง เพื่อไปให้แก่สาวกของท่านที่อยู่ในแคลิฟอร์เนียนั้น นายดาโมดาราว ดีอกดีใจมากที่มีโอกาสพิเศษได้เอาห่อนี้ไปให้แก่สานุศิษย์ด้วยกัน เพราะเขาจะได้มีโอกาสรับใช้ท่านและก็ยินดีที่จะไปพบเพื่อนฝูงศิษย์อาจารย์เดียวกันในแคลิฟอร์เนียด้วย แต่ที่นี่มาเกิดความยากลำบากขึ้นที่ว่ารัฐบาลอินเดียเขาให้ท่านแลกเงินไปพอสำหรับการเดินทางไปชิคาโกแล้วกลับได้ โดยระยะทางที่สั้นที่สุด คือให้ไปโดยข้ามมหาสมุทรแอตแลนติคเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้เขาก็รู้สึกว่าถ้าจะไปที่แคลิฟอร์เนียไม่ได้เสียแล้ว เพราะเขาไม่สามารถจะหาเงินที่จำเป็นเพื่อจะเดินทางพิเศษจาก

ชิคาโกไปที่เมืองทางฝั่งทางตะวันตกของอเมริกาได้ ดังนั้น เขาคงจะทำตามที่ท่านไส บาบาสั่งไว้ไม่ได้ เขาจึงบอกท่านสวามีอย่างเกรงอกเกรงใจ และด้วยความเศร้าสลดว่าน่าจะมีอุปสรรคเสียแล้ว เพราะเงินตราต่างประเทศที่เขาได้รับนั้นมีจำนวนไม่พอ และสถานที่ที่ตั้งอยู่ของแคลิฟอร์เนีย ก็อยู่นอกทางเดินที่เขาจะต้องผ่านอีกด้วย ท่านสวามีนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วท่านก็บอกว่า "ไม่เป็นไร เธอจะต้องไปแคลิฟอร์เนียได้แน่ อย่ากังวลไปเลย ฝากห่อนี้ไปด้วยก็แล้วกัน

ตกลงเขาก็เดินทางไปตามกำหนด พอไปถึงชิคาโกเข้า นายดาโมดาราวก็เรียกโทรศัพท์ไปติดต่อที่สำนักงานของบริษัทการบินซึ่งเขาจะเดินทางไป เพื่อจะถามว่ามีวิธีใดบ้างไหม ที่เขาจะสามารถเดินทางขากลับข้ามอเมริกา โดยผ่านทางมหาสมุทรแปซิฟิค คือว่าเขาจะให้มันผ่านใกล้แคลิฟอร์เนียที่สุด ถามไปหลายครั้งก็ได้รับคำตอบว่าไม่มีทางเลยแล้วก็ไม่มีหวังด้วย ฝ่ายผู้หญิงที่เขาไปถามบ่อย ๆ ที่ออฟฟิซที่ชิคาโกนั้น เมื่อถูกถามบ่อย ๆ เข้าก็เลยจำหน้ากันได้ เมื่อผู้หญิงคนนี้ได้เห็นภาพ

ของท่านไส บาบา บนแหวนของเขาก็ถามว่านั่นเป็นภาพใคร เขาบอกเธอว่าเป็นภาพของคุรุของเขา และคุรุของเขาได้บอกว่าเขาจะต้องไปที่แคลิฟอร์เนียได้ เพราะฉะนั้น เขาเชื่อว่ามันน่าจะมีวิธีอะไรสักอย่างที่ทำให้เขาไปได้อย่างแน่นอน ผู้หญิงคนนั้นก็บอกด้วยความเห็นอกเห็นใจและเสียใจว่า "แหม ดิฉันเสียใจนะคะที่ทำให้ท่านและคุรุของท่านต้องผิดหวัง เพราะตอนนี้ไม่มีทางจริง ๆ ทำไม่ได้เลยทีเดียว ถ้ามีอะไรช่วยได้ก็อยากช่วยจริง ๆ นี่มันไม่มีทางเลยจริง ๆ" เป็นอันว่าเขาหมดหวังแน่

แต่แล้วเช้าวันหนึ่งหญิงคนนั้นก็บอกแก่เขาเมื่อเขาไปหาอย่างดีอกดีใจว่า "โอ้โฮ คุรุของท่านพูดถูกจริง ๆ ท่านต้องไปแคลิฟอร์เนียได้แล้วคราวนี้" นายดาโมดาราวได้ฟังก็ดีอกดีใจใหญ่จึงถามเธอว่า "อ้าว มันเป็นยังไงกัน ทำไมจึงทำให้ผมไปได้เล่า ?" เธอก็บอกเขาว่าพวกนักบินในสายการบิน ซึ่งเขาจะเดินทางกลับไปทางตรงนั้นเกิดสไตร์ค์กันขึ้น ไม่ยอมทำงาน เพราะฉะนั้นเธอก็จะต้องจัดเที่ยวบินให้เขาใหม่ โดยให้เขากลับไป

อินเดียโดยสายการบินอื่น เมื่อเป็นเช่นนี้เธอก็สามารถช่วยให้เดินทางกลับโดยผ่านมหาสมุทรแปซิฟิคได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้นเขาก็สามารถจะไปหยุดที่ลอสแองเจลิสได้ ก็เป็นอันว่าเรื่องได้เป็นจริงดังที่ท่านไส บาบาได้บอกล่วงหน้าว่า เขาจะได้ไปที่แคลิฟอร์เนียจริง ๆ และเขาก็มีโอกาสนำผงวิภูตินั้นไปแจกจ่ายให้แก่ลูกศิษย์อาจารย์เดียวกันที่แคลิฟอร์เนียได้ตามคำพยากรณ์ของท่านไส บาบา ตอนนั้นข้าพเจ้าเองอยู่ที่ประศันตินิลยัมในเมื่อนายดาโมดาราวกลับมาจากอเมริกา ข้าพเจ้าได้ไปนั่งฟังเขาพูดกันอยู่ด้วย ปรากฏว่าเขาดีอกดีใจมากในเมื่อเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง และทุกคนที่ฟังอยู่ก็ดีอกดีใจกันใหญ่โดยทั่วหน้ากันทีเดียว เรื่องนี้แสดงว่าท่านไส บาบาเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าเรื่องที่นักบินจะสไตร์คมาก่อนเป็นเวลานาน และท่านก็รู้ว่ามันเป็นผลทำให้นายดาโมดาราวต้องเปลี่ยนเส้นทางการบินสามารถจะไปแคลิฟอร์เนียได้จริง ๆ ท่านจึงสั่งให้เขาไปให้ได้

ปรากฏการณ์เกี่ยวกับการถอดกายทิพย์

นับเป็นเวลาหลายปีตั้งแต่สาวกของท่านไส บาบา ได้เริ่มต้นขึ้นที่เชอร์ดิเมื่อศตวรรษที่แล้ว (คือเมื่อชาติก่อน) ก็ได้มีรายงานมากมายเหลือเกินเกี่ยวกับที่ท่านไปปรากฏตัวในสถานที่ไกลออกไปจากที่ร่างกายของท่านเคยอยู่ในที่นั้น ในเวลานั้น บางทีท่านก็ไปปรากฏตัวในร่างของท่านเอง บางทีก็ไปปรากฏในร่างอื่น บางทีไปในร่างของเพื่อนเก่า เป็นญาติเก่าแก่ หรือเป็นขอทาน หรือเป็นคนงาน หรือเป็นสาธุ (นักบวช) ก็มี ดูเหมือนว่าบางครั้งท่านก็สร้างภาพมายาชั่วคราวขึ้น คือเป็นภาพลวงตาให้เห็นเป็นภาพนั้น ๆ ไป หรือบางทีก็อาจจะเป็นไปได้ว่า ท่านสะกดจิตบุคคลหรือสัตว์ที่มีชีวิตที่แท้จริง ทำให้เขาหรือมันทำสิ่งที่ท่านต้องการให้ทำ ส่วนท่านเองอาจจะเฝ้าดูปฏิกิริยาของสาวกของท่านอยู่ห่าง ๆ ก็เป็นได้ ทั้งหมดนี้ก็ไม่มีใครทราบแน่นอน ต่อจากนั้นท่านจะบอกสาวกให้ฟังในเรื่องนั้นในเวลาต่อมาภายหลัง หรือบางทีท่านก็อาจจะพูดในตอนที่พูดถึงเหตุการณ์และบุคคลที่เกี่ยวข้องในที่นั้น ซึ่งอยู่ในเวลา

นั้น ซึ่งอาจจะเป็นร่องรอยเป็นนิมิตหมายหรือบอกใบ้ให้รู้ว่า ได้มีเรื่องนั้นเกิดขึ้นที่นั้นในเวลานั้น ๆ เป็นต้น ซึ่งต่อมาเรื่องนี้ก็ได้รับการยืนยันว่าเป็นความจริง

ตัวอย่างที่หนึ่ง เกิดขึ้นเมื่อนาย เอช.เอส. ดิกซิท ได้รับจดหมายที่ตำบลเชอร์ดิแจ้งว่า พี่ชายของเขาคนหนึ่งที่นาคะปุระไม่สบาย เขาจึงบอกท่านไส บาบาให้ทราบ พร้อมกับพูดออกมาด้วยความเสียดายว่า "ผมไปช่วยเขาไม่ได้หรอกครับ" แต่ท่านไส บาบาบอกว่า "ฉันไปได้ นายดิกซิทฟังแล้วก็ไม่เข้าใจว่าหมายความว่าอย่างไร แต่เขาก็ได้รู้ความจริงในเวลาต่อมา เพราะตอนนั้นที่นาคะปุระก็มีทานสาธุคนหนึ่งไปถึง แล้วใช้คำของท่านไส บาบาบอกว่า "ฉันช่วยได้ ฉันมาช่วย" แล้วท่านสาธุก็รักษาพี่ชายของนายดิกซิทจนหายจากโรคนั้น นายดิกซิทจึงได้รู้ความจริงว่า ทั้ง ๆ ที่ระยะห่างกันตั้งพัน ๆ ไมล์ ท่านไส บาบาก็ยังได้รู้ว่าอะไรเกิดขึ้นได้ แล้วก็ยังไปช่วยได้เสียอีกด้วย เรื่องนี้มันอาจจะเป็นว่า คนนั้นเป็นสาธุจริง ๆ ก็ได้ และท่านไส บาบาได้สะกดจิตเขา เพื่อให้ไปช่วยพี่ชายของนายดิกซิท ณ ที่ที่นั้น

ตัวอย่างที่สอง ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ปรากฏแก่สาวกเมื่อสองสามปีที่แล้วมาในกรุงเดลฮี ดูเหมือนจะเป็นการสร้างภาพมายา คือเป็นการสร้างรูปขึ้นชั่วคราว ซึ่งท่านเชอร์ดิ บาบาสร้างขึ้นก็อาจเป็นได้ เรื่องนี้ข้าพเจ้าทราบมาจาก กมลา **สรดี** ภรรยาของ นายเอมพี **สรดี** ผู้ล่วงลับไปแล้ว ผู้ซึ่งในตอนนั้นเป็นเลขานุการสมทบของ นายกฤษณะเมนอน ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกลาโหมของอินเดีย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชายคนหนึ่งชื่อ **วี.เอส. ชิตัมพรัม** ซึ่งเป็นนักไวโอลินที่เป็นครูดนตรีของคุณกมลาเอง แต่เนื่องจากคุณกมลาเองไม่ได้ทราบรายละเอียดนี้แน่นอนนัก เธอจึงเขียนจดหมายไปแทนข้าพเจ้าจากมัทราสซึ่งเธออาศัยอยู่นั้น โดยถามถึงรายละเอียดจากครูดนตรีคนเก่าของเธอที่กรุงเดลฮี ฝ่ายครูดนตรีก็ตอบมาพร้อมกับให้รายละเอียดอย่างเต็มที่ของเหตุการณ์นั้นมาด้วย คุณกมลาจึงนำจดหมายนั้นมาให้ข้าพเจ้า ซึ่งมีข้อความสรุปได้ดังต่อไปนี้

เรื่องนี้เกิดขึ้นในกรุงเดลฮีย้อนหลังไปเมื่อตอนปี ค.ศ. ๑๙๕๐ ในตอนนั้น ทั้งคุณกมลาและครูดนตรีของ

เธอคือนายชิตัมพรัม ต่างก็เป็นลูกศิษย์ของ ท่านไส บาบามาสองสามปีแล้ว ทั้งคู่ได้ไปที่ปุตตปารตีมาประมาณห้าหกครั้ง นายชิตัมพรัมในตอนนั้นอาศัยอยู่ในห้อง ๆ หนึ่งในบ้านของนายสรตีที่กรุงเดลฮี ทีนี้เช้าวันหนึ่งครูดนตรีผู้นี้ ซึ่งตอนนั้นเป็นชายอายุประมาณ ๔๕ ปีถีบรถจักรยานมาตามถนนมินโตระหว่างกรุงเดลฮีเก่าและเดลฮีใหม่ เขาได้ออกมาเพื่อสอนลูกศิษย์บางคนและกำลังถีบจักรยานกลับบ้าน เพื่อสอนไวโอลินแก่คุณกมลาให้ทันเวลา ๑๑ โมงเช้า ในขณะที่เขาถีบจักรยานไปนั้นเขาก็คิดอะไรขึ้นมาอย่างหนึ่งว่า เรานี้ต้องเสียเวลาเดินทางไปมาจากปุตตปารตีมากทีเดียว และถึงแม้ว่าจะได้เห็นปรากฏการณ์ตื่นเต้นมหัศจรรย์ขึ้นที่นั่น เขาก็เริ่มคิดว่า "แหมครั้งต่อไปนี่จะเสียเวลาเดินทางไปไหวหรือ จะมีค่าเดินทางไปหรือ เพราะต้องเสียเงินมากด้วย" เขากล่าวว่า "ผมกำลังคิดว่า เอ ท่านไส บาบานี่จะเป็นพระเจ้าอวตารลงมาจริง ๆ หรือเปล่าหนอ? มันจะคุ้มค่าใช้จ่ายไหมที่ต้องเสียเงินเป็นจำนวนมากเพื่อไปที่ปุตตปารตีบ่อย ๆ" พอคิดดังนั้นก็มีท่านสาธุแก่ ๆ คน

หนึ่งถีบจักรยานตามหลังเขามาอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งตามมาทัน ฝ่ายครูดนตรีก็สังเกตว่าท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้นั้นสวมเสื้อคลุมและมีผ้าชิ้นหนึ่งโพกศีรษะของท่าน ซึ่งเหมือนกับรูปของท่านเชอร์ดิบาบา (ไส บาบาองค์ก่อน) ตอนนี้ท่านสาธุชราผู้นั้นหยุดรถ นายชิตรัมพรัมครูดนตรีก็หยุดรถเหมือนกัน พร้อมกับถวายนมัสการท่าน ท่านสาธุก็บอกว่า ท่านอยากจะพูดกับเขาตามลำพังเป็นส่วนตัวสักหน่อย ถนนนั้นมีผู้คนไปมาจอแจ ท่านก็บอกว่าเราควรจะไปพูดกันเงียบ ๆ ดีกว่า ส่วนนายชิตัมพรัมครูดนตรีก็บอกว่า เกรงว่าจะไปสอนดนตรีที่บ้านคุณกมลาไม่ทัน แต่ท่านสาธุผู้นั้นบอกว่า ไม่เป็นไร เพราะจะเสียเวลา ๑๐ นาทีเท่านั้นเอง

ครูดนตรีเล่าว่า "ตอนนั้นผมรู้สึกว่าท่านสาธุนี่คล้าย ๆ กับท่านเชอร์ดิบาบา ผมก็เลยยอมเดินตามไปกับท่าน หลังจากที่เดินเข้าซอยถนนไปชั่วระยะหนึ่ง โดยจูงจักรยานไปด้วยกัน ทั้งสองคนก็มาถึงหลุมฝังศพเก่า ๆ แห่งหนึ่ง ท่านสาธุก็นั่งบนหลุมฝังศพนี้ คือเอาขาข้างหนึ่งคร่อมขวางขาอีกข้างหนึ่งไว้ ในทำนองเดียว

กับท่านเชอร์ดิบาบาชอบนั่งนั่นแหละ ส่วนครูดนตรี หลังจากที่ได้นมัสการด้วยความเคารพแล้ว ก็นั่งลงบนพื้นข้างหน้าท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้น

ส่วนท่านสาธุนั้นหลังจากนิ่งไปครู่หนึ่งก็ถามว่า "เธอคิดว่าฉันนี่เป็นใคร" นายชิตัมพรัมก็ตอบว่า "แหม ท่านดูคล้าย ๆ ท่านเชอร์ดิบาบา จังครับ" ท่านสาธุก็บอกว่า "เอ้านี่ดูที่มือของฉันซี่" ว่าแล้วเขาก็ยื่นมือไปข้างหน้านายชิตัมพรัม ในฝ่ามือนั้นก็คล้ายกระจกเงาซึ่งมีภาพสะท้อนให้เห็นรูปของท่านไส บาบา แห่งปุตตปารตีเป็นเงาเปล่งปลั่งสวยงามประทับใจมาก รูปท่านไส บาบา ดังกล่าวนั้นเป็นรูปในท่ากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้และกำลังยิ้มอยู่ด้วย ครูดนตรีเห็นภาพนี้ก็ตกตะลึงด้วยความประหลาดใจ ครั้นแล้วท่านสาธุก็ปลดกระดุมเสื้อคลุมและเสื้อชั้นในของท่าน เผยให้เห็นหน้าอกของท่าน นายชิตัมพรัมมองเข้าไป ก็เห็นภาพของท่านไส บาบาแห่งปุตตปารตีชัดเลยทีเดียว คราวนี้เป็นภาพท่านไส บาบานั่งโดยมีพวงมาลัยล้อมรอบ ปรากฏเป็นภาพที่สุกใสแลดูน่าเลื่อมใสมาก ตอนนี้ครูดนตรีเต็มตื้นไป

ด้วยอารมณ์ปีติจนกระทั่งบอกไม่ถูก เขาตัวสั่นและเริ่มมีน้ำตาไหลซึมออกมาด้วยความปีติอย่างยิ่ง ท่านสาธุได้เอามือลูบหลังเขาในทำนองเดียวกับที่ท่านสัตยาไส บาบามักจะทำแก่สาวกของท่าน ในเมื่อสาวกเหล่านั้นอยู่ในภาวะกลัดกลุ้มใจหรือมีความทุกข์เสมอ ๆ แล้วท่านได้เอาวิภูติมาทาเขาแล้วก็เอาขนมหวานให้เขากินด้วย ทั้งหมดเหล่านี้ ท่านได้หยิบเอามาจากอากาศในทำนองเดียวกับที่ท่านสัตยาไส บาบาเคยทำมานั่นเอง

ต่อจากนั้น ท่านก็บอกแก่ครูดนตรีว่าท่านไส บาบาสองคนนั้นก็เป็นคนเดียวกัน แล้วท่านก็กล่าวว่า “อย่าท้อแท้สิ้นหวัง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ที่ฉันมาฉันก็รักและกรุณาต่อเธอหรอกนะ เอาละต่อไปนี้เราจงไปกันเถอะ” ในขณะที่เขาเดินทางออกมานั้น นายชิตัมพรัมก็ขอร้องท่านสาธุผู้ซึ่งบัดนี้เขารู้แล้วว่าเป็นท่านไส บาบาที่เขาบูชา ให้มากับเขาที่บ้านคุณกมลาสรตี แต่ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ยอมทำเช่นนั้น นายชิตัมพรัมเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าเฝ้าดูท่านถีบรถจักรยานออกไปทางซอยถนนที่

เงียบสงบภายในสองนาทีนั้น ทั้งท่านและรถจักรยานก็หายวับไปหมด"

ตอนนี้ครูดนตรีถีบจักรยานไม่ไหวเสียแล้ว เพราะจิตใจเต็มตื้นไปด้วยความปีติอย่างรุนแรง เขาจึงนำจักรยานขึ้น "ตองกา" (tonga) คือเกวียนเพื่อกลับบ้าน คุณกมลาลูกศิษย์ของเขาได้บอกข้าพเจ้าว่า วันนั้นครูดนตรีมาสายมาก เธอจึงประหลาดใจว่ามีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า ครั้นแล้วครูดนตรีก็มาถึงโดยรถตองกา และอยู่ในสภาวะที่ผิดปกติไปมาก ตอนนั้นดิฉันคิดว่าเขาคงจะไม่สบายละมัง เพราะเขาพูดละล่ำละลักออกมาฟังไม่ได้ศัพท์เลย ตอนหลังจึงเล่าให้ดิฉันฟังถึงประสบการณ์ที่เขาได้พบมาโดยตลอด ต่อจากนั้นเขาก็ไม่มีข้อสงสัยอะไรอีกต่อไป และได้เป็นสาวกที่มีความจงรักภักดีต่อท่านไส บาบามากขึ้นกว่าเดิม

เรื่องที่สาม เรื่องนี้เกี่ยวกับ มร. วี. ราธกฤษณะแห่งแคว้นกุปปัน อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งบุคคลผู้นี้ท่านไส บาบามุ่งมั่นที่จะให้เขาอยู่ในโลกนี้ นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เรื่องนี้ครั้งนี้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ คือหลังจากที่เขา

ได้ถูกชุบชีวิตให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ดังที่กล่าวมาแล้ว ประมาณ ๗ ปี ตอนนี้นายราธกฤษณะก็ป่วยอีก และมีความเจ็บปวดทรมานมาก เขาบอกข้าพเจ้าว่า วันหนึ่งหมอได้มาฉีดยามอร์ฟีนให้เขาแล้ว เขาก็หลับไป แต่มันคล้ายกับว่าเขาได้ลุกขึ้นมาในระยะต่อมา แล้วก็ท่องเที่ยวไปในสภาวะที่ยังไม่มีสติสมบูรณ์คือ คล้ายๆกับหลับและฝันเพ้อไปเช่นนั้น เขาออกเดินไปโดยไม่รู้สึกตัว จำอะไรไม่ได้เลย แต่รู้สึกว่าคงจะได้หล่นลงไปในบ่อข้างบ้านนั้น บ่อนี้ไม่มีฝาปิด กว้างประมาณ ๑๐ ฟีต ลึกถึง ๕๐ ฟีต ในบ่อนั้นมีน้ำลึกประมาณ ๓๐ ฟีต ข้างๆ บ่อก็เป็นหินเรียบ ๆ ไม่มีแง่มุมชันอะไรที่จะเกาะหรือให้อาศัยยืนได้เลย ในระหว่างนี้ลูกสาวของเขาคือคุณวิชยา ผู้ซึ่งตอนนั้นก็ไปอยู่ที่กุปปันด้วย ได้เล่าเรื่องนี้ไว้ในไดอารี่ของเธอดังต่อไปนี้

มารดาของดิฉันตื่นขึ้นประมาณตี ๓ ก็เห็นว่าคุณพ่อหายไป คือไม่ได้นอนอยู่บนเตียงแล้ว ท่านจึงออกไปค้นหาใหญ่ที่เดียว ท่านออกมาข้างนอกบ้านเรียกชื่อเขา และในไม่ช้าก็ได้ยินเสียงร้องตะโกนตอบมาบอก

ว่าฉันอยู่นี่ฉันอยู่ในบ่อนี่ เมื่อได้ยินเช่นนั้นเธอจึงวิ่งไปที่บ่อ ชะโงกไปดูแล้วเอาไฟฉายส่องลงไปด้วย ก็แลเห็นคุณพ่อดูเหมือนจะยืนอยู่ในน้ำ ซึ่งลึกประมาณแค่เอวเท่านั้นเอง แต่เธอก็รู้ว่าไม่มีอะไรที่เขาจะอาศัยยืนได้ หรอกเพราะน้ำนั้นลึกถึง ๓๐ ฟีต แต่พอเขาตกลงไปทำไมน้ำมันลึกเพียงแค่เอวเท่านั้นก็ไม่ทราบ เธอเรียกเขาไป แต่พ่อก็ไม่ตอบ เป็นแต่ว่ายืนอยู่ในน้ำอย่างนั้นนั่นเอง ทีนี้คุณแม่รีบวิ่งถลาเข้าไปข้างในแล้วก็ปลุกพี่ชายของดิฉันสองคนและตัวดิฉันเองขึ้น เรารีบออกไปแต่ไม่รู้จะช่วยคุณพ่อขึ้นมาอย่างไร มีแผ่นหินข้าง ๆ บ่อนั้นมีช่องว่างอยู่ แสดงว่าคุณพ่อคงจะได้ตกลอดช่องว่างนี้ไปอย่างแน่นอน พี่ชายคนใหญ่ของดิฉันคือ กฤษณะกุมาร พยายามที่จะเอื้อมมือไปคว้าคุณพ่อจากหินนี้ แต่ก็ไม่ถึง เพราะท่านอยู่ไกลเกินไป ตอนนั้นเราคงจะเอ็ดตะโรโวยวายกันใหญ่พอดู

จนกระทั่งหัวหน้าตำรวจในตำบลนั้นโผล่เข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดี เขาบอกว่าด้วยเหตุใดก็ไม่ทราบ เขาบังเอิญผ่านมาทางนั้นจากสถานีรถไฟ เพื่อจะไปยังสถาน

ที่ทำงาน พอดีได้ยินเสียงเราเอ็ดตะโรกันใหญ่ เขาบอกว่า ตามความจริงเขาไม่เคยเดินผ่านมาทางนี้เลย แต่เขาก็ไม่ทราบว่า เขาเดินผ่านมาทางนี้ได้อย่างไรในตอนนั้น แล้วบังเอิญคนนี้เป็นเพื่อนของครอบครัวของเราเสียด้วย เราช่วยกันหาเชือกหารอกหาตะกร้าลงไปในที่สุดก็พยายามเหนี่ยวเอาคุณพ่อของดิฉันขึ้นมาได้ ดิฉันเองก็ไม่รู้ว่าเขาเอาขึ้นมาได้อย่างไรดอก เพราะตอนนั้นอยู่ห่างออกไป ไม่ได้ไปช่วยเขาโดยตรง แต่รู้สึกว่าตอนนั้น กฤษณะกุมารคงจะมีกำลังผิดมนุษย์ธรรมดาจึงสามารถดึงคุณพ่อของดิฉันขึ้นมาได้ แต่ตอนนี้เราก็เชื่อแล้วว่าคงเป็นพลังหนุนมาจากข้างล่างนั่นเอง ดิฉันพูดแค่นี้คุณคงทราบนะว่า พลังนั้นคืออะไร และหมายถึงอะไร คุณพ่อของดิฉันยังงัวเงียยังไม่รู้สึกตัวดีในตอนที่เรานำท่านขึ้นมา เราได้นำท่านเข้าไปในบ้านวางท่านไว้บนเตียง แล้วให้คนไปตามหมอมา ในขณะที่เราคอยหมออยู่นั้น เราได้ยินคุณพ่อพูดว่า “เมื่อไรผมจะพบท่านอีกครั้งเล่าครับ ท่านไส บาบา?” คล้าย ๆ กับว่า ท่านไส บาบาตอนนั้นมายืนอยู่ในห้องเราที่นั่น

แน่นอนท่านต้องอยู่ที่นั่นแน่ แม้เราจะไม่เห็นท่านก็ตามเมื่อหมอมาถึงและได้ตรวจร่างกายคุณพ่อแล้ว และเขาก็ไม่เชื่อว่า ท่านตกลงไปอยู่ในบ่อมาแล้ว แต่แล้วหัวหน้าตำรวจ ซึ่งยังอยู่ที่นั่นก็เป็นพยานเรื่องที่มันไม่น่าเกิดขึ้นให้แก่หมอเชื่อได้อย่างสนิทใจ หมอบอกว่าไม่เห็นมีอาการช็อคแล้วก็ไม่มีอะไรผิดปกติเลย คนไข้เองก็รู้สึกว่ากลับมีอาการดีขึ้นกว่าตอนที่เกิดอุบัติเหตุขึ้นเสียด้วยซ้ำ เป็นอันว่าไม่ต้องมีการรักษาทางยาแต่อย่างใด เพียงแต่เอากาแฟแก่ ๆ ให้ท่านสักแก้วหนึ่งก็เป็นอันว่าพอ แค่นั้นเอง ที่นี้นายราธกฤษณะเองได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า "ผมรู้ดีว่าทั้งหมดนี้เป็นเพราะท่านไส บาบาทั้งนั้นแหละครับ ที่ทำให้ผมลอยตัวอยู่ได้ในน้ำ เพราะฉะนั้นในวันนั้นเองผมก็เช่ารถมาคันหนึ่งพากันไปที่ปุตตปารตีเลยทีเดียว พอเราไปถึงท่านไส บาบา ได้ร้องทักเราจากเฉลียงพร้อมกับหัวเราะ แล้วพูดออกมาว่า "เป็นไง แหมนี่ไหล่ของฉันปวดไปหมดนะนี่ ฉันยันคุณไว้เมื่อคืนนี้เป็นเวลาตั้งนานรู้ไหม ไม่งั้นคงจะจมน้ำไปแล้ว" ในตอนเช้าวันนั้นท่านบอกสาวกคนอื่นว่า ในคืนนั้นท่าน

ไม่อยู่ท่านไปช่วยราธกฤษณะ ผู้ซึ่งกำลังมีเรื่องอันตรายที่จะต้องได้รับการช่วยเหลือ

หลักการเรื่องจิตบังคับวัตถุได้

ในเรื่องเหล่านี้ เราจะหาเหตุผลว่าอย่างไรดี ? ท่านไส บาบาไปอยู่ในกุปปั่นโดยกายทิพย์ ทำให้นายราธกฤษณะ เห็นได้ในขณะที่ท่านอยู่ในอีกภูมิหนึ่งอย่างนั้นหรือ ? แล้วท่านไส บาบาได้ใช้อำนาจจิตพลังอันมหาศาลของท่านบังคับวัตถุ ในทำนองเดียวกันกับที่วิทยาศาสตร์ด้าน Para-psychology รับรองได้เหมือนกันว่าพอจะเป็นความจริงได้ คือท่านใช้อำนาจอันนี้ดึงตัว หรือหนุนร่างกายของกฤษณะไว้ให้อยู่เหนือน้ำในบ่อเช่นนั้นใช่ไหม ? มันก็น่าจะเป็นไปได้อยู่เหมือนกันเมื่อว่าโดยหลักการ

อันที่จริงในปัจจุบันนี้ในอินเดียมีปรากฏการณ์ยืนยันหลักการนี้ให้เราเห็นบ่อย ๆ โดยท่านไส บาบานั่นเอง เป็นผู้แสดงให้เราดูโดยที่เราไม่ค่อยจะได้คิดหรือรู้ตัว วิธีการที่โดยปกติใช้บ่อย ๆ คือการผลิตวิภูติขึ้น

มาโดยให้ไปอยู่ในภาพอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านในที่ต่าง ๆ กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาพของท่านไส บาบาเอง แต่บางทีก็ปรากฏเป็นภาพของพระเจ้าองค์ต่าง ๆ และอวตารต่าง ๆ ในห้องบูชาพระห้องเดียวกันนั้นก็มีเถ้าศักดิ์สิทธิ์นี้ บางทีก็ไปติดอยู่ที่กระจกด้านนอก บางทีก็ไปอยู่ด้านในก็มี บางทีก็มาเป็นแผ่นเล็ก ๆ ซึ่งค่อย ๆ งอกขึ้น ๆ ทุกทีจนกระทั่งกลายเป็นคล้าย ๆ เป็นผ้าจนกระทั่งเกือบจะคลุมรูปนั้นหมด หรือบางทีก็ปรากฏขึ้นมามากมายโดยฉับพลัน เกือบจะทำให้มองรูปนั้นไม่เห็นในเวลาเดียวกันก็มีได้เหมือนกัน

ปรากฏการณ์เรื่องวิภูติมาและหายไปเอง

ดร.บี.เอส.ชานเดอร์ ซึ่งเป็นทันตแพทย์ที่บังกาลอร์ก็เป็นคนหนึ่งในบรรดาหลายคนผู้ซึ่งมีประสบการณ์อันแปลกประหลาดนี้ด้วยตนเอง เขาได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า วิภูตินี้ปรากฏขึ้นมาทันทีบนรูปในห้องบูชาของเขาหลังจากนั้นประมาณ ๑ เดือนก็หายไปอย่างเด็ดขาดเลย ทำให้เขารู้สึกไม่ค่อยสบายใจ คือคิดไปเองว่าท่านผู้มี

อำนาจศักดิ์สิทธิ์คงจะไม่พอใจเขา ท่านจึงเอาขี้เถ้าศักดิ์-สิทธิ์นี้ไปเสียกระมัง เขาคงทำอะไรที่ไม่ดีหรือไม่ก็ทำอะไรที่ไม่ควรจะทำแล้วก็เป็นได้ ส่วนภรรยาของเขานั้นมักจะช่วยงานของเขาในห้องผ้าตัดเสมอ ซึ่งเป็นธรรมดาในเมื่อสามีสั่นกระดิ่งเรียกเธอ เวลาต้องการให้หยิบอะไรมาให้

เช้าวันหนึ่งเมื่อท่านดอกเตอร์สั่นกระดิ่งเรียกเธอมา ตอนนั้นเธอบังเอิญกำลังนำดอกไม้ไปไว้ในห้องบูชา เธอเล่าว่าเธอเห็นชัดเลยว่า รูปทั้งหมดในห้องบูชานั้นเป็นรูปที่มองเห็นได้ชัดทีเดียว ไม่มีร่องรอยของขี้เถ้าบนรูปนั้นเลย เธอแน่ใจเรื่องนี้ เพราะว่าหลังจากที่ขี้เถ้าได้หายไปโดยบังจุบันทันด่วนแล้ว เธอก็มองด้วยความหวังเสมอว่า อาจจะมีร่องรอยของขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์กลับมาอีกครั้งหนึ่ง พอวางดอกไม้ไว้แล้ว เธอก็ออกไปจากห้องอย่างรวดเร็วเพื่อไปดูว่าสามีจะต้องการอะไร ครั้นเมื่อเธอกลับมาอีกสองสามนาทีต่อมา ก็เห็นว่ารูปทั้งหมดในห้องบูชานั้นเต็มไปด้วยวิภูติอีกครั้งหนึ่ง เธอจึงรีบกระหืดกระหอบมาบอกสามีของเธอ และในขณะที่เธอ

ผ่านมาทางห้องนั่งเล่นนั้น เธอได้เห็นว่ารูปของท่านไสบาบา ในห้องนั้นมีรอยของขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์อยู่บนรูปนั้นเหมือนกัน

ในระยะต่อมา ส่วนมากของวิภูตินั้นหายไปอีกครั้งหนึ่งหลังจาก ๑ เดือนหรือ ๒ เดือน แต่ว่ายังมีร่องรอยเหลือไว้บ้างเล็กน้อย พอให้คุณหมอมีความสุขมีความสบายใจบ้าง คล้าย ๆ กับว่าขี้เถ้านั้นได้มาเยี่ยมเยียนเขาแล้วก็จากไปฉะนั้น

ภรรยาของข้าพเจ้าและตัวข้าพเจ้าเองได้ถูกนำไปยังบ้านต่าง ๆ หลายแห่งในเมืองต่าง ๆ หลายเรื่องซึ่งได้มีปรากฏการณ์อันแปลกประหลาดนี้เกิดขึ้น ข้าพเจ้าได้สังเกตว่าเมื่อขี้เถ้าอยู่บนที่กระจกนั้น ติดอยู่แน่นกับพื้นเลยทีเดียว แม้ว่าบางส่วนจะได้ร่วงลงไปกองอยู่ที่กรอบด้านล่างของรูปนั้นบ้างก็ตาม หญิงคนหนึ่งในบ้านหลังหนึ่งได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า ครั้งแรกขี้เถ้าได้เกิดขึ้นนอกกระจกก่อน ทีนี้คนบางคนก็หาว่าเธออยากดังจึงเอาขี้เถ้านี้ไปปะไว้เอง ต่อมาไม่ช้ามันก็เกิดขึ้นภายในกระจก คือระหว่างกระจกกับรูปเลยทีเดียว

ข้าพเจ้าได้ตรวจรูปภาพนั้นซึ่งมีขี้เถ้าอยู่ใต้กระจก และส่วนมากก็เห็นว่า ด้านหลังนี้เขาติดกาวไว้อย่างแน่นหนามั่นคง ดูก็ไม่มีอะไรไปรบกวนมานมนานแล้วเพราะมันเก่าจริง ๆ

นอกจากนั้นบุคคลเหล่านี้ก็ดี เหล่าอื่นก็ดีที่ข้าพเจ้าได้เคยพบมา เกี่ยวกับที่ได้มีปรากฏการณ์เกี่ยวกับขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์นั้น ล้วนแต่เป็นประเภทที่เรียกว่าไม่น่าจะเป็นผู้มีนิสัยชอบหลอกลวง เอาเด่นกับใครอย่างนี้เลย ทั้งหมดเป็นคนมีความศรัทธา ภักดีเลื่อมใสในศาสนา ไม่ได้เต็มไปด้วยความอวดดี ไม่ได้มีความอหังการเลย แต่เป็นผู้มีความอ่อนน้อมถ่อมตน มีอัธยาศัยสุภาพแล้วก็นับถืออำนาจศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วยความจริงใจ ในบางบ้านมีสิ่งอื่นปรากฏขึ้นนอกจากขี้เถ้าก็มี เช่นมีผงอย่างอื่น ๆ ซึ่งใช้ในพิธีกรรมการบูชา เช่นหยดน้ำอมฤต มีรูปเล็กๆ ของพระเจ้าของฮินดู มีดอกไม้ และบางทีมีพวงมาลัยแขวนอยู่รอบ ๆ รูปนั้น นี้จะเห็นได้ว่าพลังจิตสามารถจะขับหรือบังคับเคลื่อนวัตถุได้จริง ๆ อย่างน้อยก็เท่าที่เราได้รู้ได้เห็นกันในเรื่องที่เกี่ยวกับท่านสัตยา ไส บาบานี้

ปาฏิหาริย์ทำหนังสือน้อยให้เป็นมาก

ต่อไปนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง มร.เค.อี. กุลการนี แห่งแคว้นปูนา เคยมาเยี่ยมวัดของท่านเชอร์ดิ บาบา ในเมืองนั้นทุก ๆ วันพฤหัส ฯ ครั้งหนึ่งเขาได้นำเอาใบปลิวและหนังสือที่มีภาพท่านสัตยา ไส บาบา เอาไปแจกที่วัดนั้นด้วย ในถุงของเขามีหนังสือเรื่องของท่านสัตยา ไส บาบา เป็นภาษาฮินดูจำนวน ๖ เล่ม และภาษาอังกฤษ ๖ เล่ม และยังมีรูปถ่ายของท่านสัตยา ไส บาบา จำนวนใกล้เคียงกันนั้น เขาได้เริ่มต้นแจกหนังสือแจกภาพนี้ให้แก่ผู้ที่มาบูชาในวัดนั้น ผู้คนได้มามุงดูกันใหญ่ประมาณ ๑๐๐ คน ซึ่งทุกคนก็อยากจะได้หนังสือที่เป็นภาษาฮินดีและรูปถ่ายด้วย เพราะว่าตามธรรมดานั้นไม่ค่อยมีใครอ่านภาษาอังกฤษออก นายกุลการนีก็เริ่มต้นแจกไปเท่าที่เขามีอยู่ และเกือบจะบอกคนพวกนั้นด้วยความเสียดายว่า เขาจะนำมาให้อีกในอาทิตย์หน้า คนไหนที่ยังไม่ได้ตอนนี้ ก็อย่าเพิ่งหมดหวังเสียทีเดียว คิดแล้วก็เอามือล้วงลงไปในย่าม เพื่อจะหยิบเอาหนังสือเล่มสุดท้ายออกมา ปรากฏว่าเขาต้องตกตะลึงในเมื่อรู้สึก

ว่าในถุงนั้นไม่ว่างเปล่าเสียแล้ว เพราะว่ามีหนังสือเต็มขึ้นมาได้ครึ่งหนึ่งเลยทีเดียว เมื่อเขามองเข้าไปก็เห็นว่าโอ้โฮ มีหนังสือภาษาฮินดีอยู่อีกเป็นมัดใหญ่ และมีรูปถ่ายอีกมัดใหญ่พอ ๆ กันด้วย เขาจึงแจกไป ๆ ปรากฏว่ามีจำนวนพอดีกับคนที่มาขอ คือไม่มากไม่น้อย ทุกคนที่มาขอก็ได้รับความพออกพอใจ คือแจกไปหมดพอดี ไม่เหลือไม่เกิน ถ้าจะเหลืออยู่ก็เพียงแต่หนังสือภาษาอังกฤษเท่านั้น เพราะไม่มีใครอ่านออก จึงไม่มีใครต้องการ ดังนั้นจำนวนหนังสือจึงไม่มีเพิ่มมา นี่ก็เป็นเรื่องแปลกอีกประการหนึ่ง

นอกจากนี้ยังมีเรื่องแปลก ๆ ที่มีคนเล่าให้ฟังจากที่โน่นบ้างจากที่นี่บ้าง เช่นมีการเขียนข้อความต่าง ๆ ขึ้นมาเอง หรือมีข้อความต่าง ๆ ที่เขียนขึ้นมาแล้วผู้มีตาทิพย์ก็เห็นว่าอยู่ในผงรังโคลี (rangoli) หรือไม่ก็อยู่บนเพดานหรือฝาผนังเกลี้ยง ๆ ก็มี ข้อความเหล่านี้เข้าใจกันว่ามาจากท่านไส บาบานั่นเอง บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับปรากฏการณ์นี้ อย่างน้อยหมายถึงบุคคลที่ข้าพเจ้าได้พบมาแล้วเป็นส่วนตัว หลาย

คนรู้สึกว่า เป็นผู้ที่มีความซื่อตรงและเป็นผู้ที่มีจิตใจบริสุทธิ์ดี ไม่มีท่าทางเป็นคนหลอกลวงอย่างไรเลย เขาได้เล่าให้ฟังด้วยความกระตือรือร้นอย่างศรัทธาจริง ๆ ว่า ข้อความเหล่านั้นได้เคยช่วยเหลือคนเจ็บป่วยมาได้แล้วก็มี เป็นคำสอนในทางศีลธรรมเพื่อฝึกหัดดัดนิสัยและการกระทำของคนบางคนก็มี บางทีเป็นข้อความเพื่อช่วยบุคคลผู้กำลังเดือดร้อนลำเค็ญเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคนอื่นในชีวิตของตัวบ้าง เกี่ยวกับการงานบ้าง เรื่องอื่น ๆ บ้างอีกหลายอย่าง ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพลังที่ทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้นนั้น เป็นพลังที่เป็นฝ่ายกุศลและมีความเมตตากรุณาจริง ๆ ไม่ใช่พลังที่ชั่วร้ายเลย

จงระวังของปลอม

แต่นั่นแหละเป็นธรรมดาที่อาจจะมีอันตรายอยู่บ้างในการติดต่อกับปรากฏการณ์อย่างนี้ สาเหตุประการหนึ่งก็คือ ผู้ศึกษาวิชาลึกลับรู้กันดีแล้วว่า ในภูมิทิพย์ซึ่งเป็นภูมิต่ำนั้น มีโอปปาติกะหรือผีที่ชอบปลอมแปลงตัวเป็นโน่นเป็นนี่มาหลอกคน พวกนี้เป็นผีหลอก

จริง ๆ คือหลอกว่าตนเป็นโน่นเป็นนี่ เป็นคนใหญ่คนโตต่าง ๆ และชอบถือโอกาสเข้ามาติดต่อกับมนุษย์ในโลกนี้ เพราะรอจังหวะอยู่แล้ว พอมีช่องก็ฉวยโอกาสเข้ามาทีเดียว ดังนั้นอำนาจทางจิตซึ่งเป็นไปในทางที่ไม่ดีไม่งามจึงอาจจะแสดงตัวออกมาได้ โดยการแปลงตัวหรืออ้างตัวเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอดีต เมื่อเป็นแบบนี้ประชาชนอาจจะถูกหลอกลวงแนะนำไปผิดทางก็ได้ และผลก็คือทำให้บุคคลทั่วไปเกิดมานะ เกิดอหังการ และเกิดมีความปรารถนาในด้านต่ำ ๆ โดยนัยนี้แทนที่จะทำให้จิตของตัวเองประณีตสูงขึ้นก็ทำให้จิตต่ำลงไปเรื่อย ๆ

นอกจากนั้น ยังมีร่องรอยหลักฐานปรากฏว่าสาวกบางคนก็มีความโลภ และความปรารถนาในทางผิดอยู่เหมือนกัน ความจริงข้อนี้จะเห็นได้จากการที่มีประกาศปรากฏขึ้นในวารสารของอาศรม ซึ่งท่านไส บาบาเป็นผู้สั่งให้พิมพ์ข้อความไว้ดังต่อไปนี้คือ :—

"บุคคลบางคนได้ใช้ชื่อของท่านไส บาบา ไปในทางที่ผิด โดยประกาศว่าท่านไส บาบาได้มาติดต่อกับเขา มาให้ข่าวสารกับเขา มาตอบคำถาม มาให้สัม-

ภาษณ์แก่เขา ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อให้ได้เงินหรือลาภยศ ชื่อเสียงนั่นเอง" ประกาศนั้นได้แจ้งต่อไปว่าปรากฏการณ์เช่นนั้นจะต้องถือว่าเป็นปรากฏการณ์ของวิญญาณขั้นต่ำ หรือเป็นการหลอกลวงทำปลอมขึ้นมาโดยผู้ที่โลภและไม่ปรารถนาดี "เพราะฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสาวกของท่านไส บาบา ที่จะต้องหาทางหยุดยั้งการกระทำหลอกลวงเช่นนี้เสีย โดยให้คำแนะนำที่ถูกต้องแก่เขา และปฏิเสธการกระทำหลอกลวงเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด"

ในเรื่องนี้ท่านไส บาบาได้พูดอยู่เสมอว่า เราจะต้องตัดสินว่า ปรากฏการณ์ทางวิญญาณที่เกิดขึ้นนี้มันมีความบริสุทธิ์ มีความจริงใจเพียงแค่ไหนด้วยตัวเอง เพราะฉะนั้น เราอย่าใช้เรื่องนี้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียกร้องให้มหาชนมานับถือ หรือเพื่อหวังผลคือชื่อเสียงและความร่ำรวยเป็นอันขาด.

บทที่ ๓๕

ความแตกต่างกันของสิ่งที่เหมือนกัน

เดินไป ตามทาง สายเปลี่ยว
มืดคลุ้ม โดดเดี่ยว คือบ้า ฯ
เงียบเหงา เศร้าสร้อย วิญญา
อุรา ขมขื่น ฝืนทน

บัดนั้น พลันเกิด แสงสว่าง
โชติช่วง ส่องทาง ทุกหน
ปลอบใจ ให้บ้า ฯ ได้ยล
แดนอัน สุขล้น พ้นประมาณ

— รูมิ

ปรากฏการณ์ที่ค้านหลักวิทยาศาสตร์อย่างยิ่ง

บุคคลที่ข้าพเจ้าได้เล่าประสบการณ์ของเขาให้ท่านฟังในบทที่แล้ว ๆ มานั้นเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นที่เคารพนับถืออย่างสูงโดยทั่วไป และในจำนวนนั้นหลายท่านก็มีตำแหน่งที่สำคัญ ๆ ในวงการของอินเดียสมัยปัจจุบันนี้ เป็นคนใหญ่คนโต ไม่ใช่คนด้อยการศึกษา ไม่ใช่คนเพ้อฝัน แต่ความจริงที่ประจักษ์ออกมาจากการที่ท่านเหล่านั้นยืนยันนี้ ว่าไปก็ยังเป็นการยากเหลือเกินที่จะให้คนสมัยใหม่ยอมรับเชื่อได้ โดยเฉพาะบุคคลในโลกตะวันตก ซึ่งเรียกตนเองว่าเป็นหัววิทยาศาสตร์ ก็คงจะเชื่อเรื่องเหล่านี้ยากมากทีเดียว เพราะว่าเรื่องนี้เมื่อพิจารณาไป เราจะต้องรับรองว่า มีโลกสวรรค์โลกนรกและอะไรต่ออะไร ซึ่งปรัชญาวัตถุนิยมทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นที่รู้กันส่วนมากนั้นเขาไม่ยอมรับรองเชื่อถือเลย และเรื่องเหล่านี้หลายต่อหลายเรื่องก็ค้านกับหลักการทางวิทยาศาสตร์และประสบการณ์ที่เรารู้กันอยู่ทุกวัน หรือเท่าที่เราเข้าใจกฎเกณฑ์ทุกวันนี้มันก็ค้านกันหมด ดังนั้นมันจะเป็นความจริงไปได้อย่างไร

ลองคิดดูก็ได้ว่าการที่มีคน ๆ หนึ่งที่อยู่ในอินเดียปัจจุบันนี้ สามารถคว้าเอาวัตถุเอาอะไรต่ออะไรออกมาจากอากาศได้เฉย ๆ เช่นนี้ มันจะเป็นไปได้อย่างไร คนเราส่วนมากคงไม่ยอมเชื่อ ถ้าจะเชื่อก็เชื่อแบบคิดว่าคงเป็นภาพลวงตาคงเหมือนกับนักมายากลแสดงบนเวทีเสียมากกว่า คือว่าความจริงคงเป็นไปเช่นนั้นไม่ได้เลย แต่ในเมื่อเรื่องนี้กลายเป็นความจริง โดยไม่ได้มีการลวงตาเลย คนส่วนมากคงหักใจเชื่อได้ยากเหลือเกิน ทั้งๆ ที่ความจริงท่านทำอย่างนี้ทุกวัน จะทำที่ไหนเมื่อไรก็ได้ ไปอยู่ที่ไหนก็ทำได้ ไม่ใช่จะต้องทำบนเวทีหรือมีฉากบังอะไรเช่นนั้นเลย การที่ท่านสามารถคว้าเอาอะไรต่ออะไรออกมาจากอากาศว่างเปล่าที่ไหน และเมื่อไรก็ได้นั้นจะว่าเป็นการเล่นกล มันก็เป็นการยากที่จะเป็นไปได้

นอกจากนั้น บุคคลเหล่านี้ที่ได้มีประสบการณ์ด้วยตนเอง ก็ได้ยืนยันว่าท่านสามารถจะอ่านจิตใจของเราได้ ไม่ใช่แต่เพียงว่าตอนที่เราอยู่ใกล้ท่านเท่านั้น แต่ว่าอยู่ไหนก็ได้ เราคิดอย่างไรท่านก็รู้หมด รู้ว่าเรากำลังทำอะไรกำลังคิดอะไรกำลังวางแผนอะไร ท่านก็

สามารถรู้ได้ทั้งสิ้น นอกจากนั้นท่านสามารถมาอยู่ใกล้ ๆ เราโดยที่เราไม่เห็นตัวท่านได้อีกด้วย หรือท่านจะมาในรูปอะไรก็ได้ เพื่อจะมานำทางเรา หรือจะมาให้ความคุ้มครองแก่เรา หรือมาสอนเราก็ได้ นอกจากนั้นบุคคลผู้นี้ยังสามารถรู้เหตุการณ์ในอนาคต สามารถที่จะทำการผ่าตัดที่ไหนก็ได้ โดยหยิบเอาเครื่องมือผ่าตัดชนิดใดก็ได้เอาออกมาจากอากาศอย่างหน้าเฉยตาเฉย และยังสามารถจะรักษาโรค ซึ่งมีอันตรายร้ายแรงโดยปาฏิหาริย์ ที่สำคัญที่สุดก็คือสามารถจะสั่งสอนสาวกของท่านให้มีชีวิตอยู่ในด้านวิญญาณ คือมีชีวิตอยู่เพื่อความเจริญทางจิตใจของเขาได้อีกด้วย นี้แสดงว่าท่านไม่ใช่แต่จะแสดงปาฏิหาริย์ให้ตื่นเต้นอย่างเดียว แต่ยังสอนธรรมะทางปฏิบัติได้อีกด้วย

แน่นอนละ มีบุคคลหลายล้านคนซึ่งเชื่อหรืออย่างน้อยก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับปาฏิหาริย์ของพระไครสต์และพระกฤษณะ แต่ทีนี้ท่านผู้อ่านอาจจะกล่าวว่ามันเป็นเรื่องนมนานมาแล้ว มันก็อาจเป็นได้ในยุคนั้น แต่เดี๋ยวนี้มันเป็นยุควิทยาศาสตร์ไม่ใช่ยุคปาฏิ-

หาริย์แบบนั้น จะเป็นการเป็นไปได้ที่เดียวหรือที่ว่าบุคคลสมัยนี้จะสามารถทำแบบนั้นได้เหมือนกับสมัยเมื่อหลายพันปีมาแล้ว และสามารถทำอย่างนั้นได้เรื่อย ๆ มาเป็นเวลาตั้ง ๒๕ ปีมาแล้วอีกด้วย

อันที่จริงคนที่เคยเห็นมาแล้วที่เล่าให้ข้าพเจ้าฟังนั้น เขาก็ไม่ได้ขอร้องให้ใครมาเชื่อเขา เขาบอกว่าเขาเห็นมาอย่างนี้ รู้มาอย่างนี้ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ ข้าพเจ้าเองเป็นผู้ได้ศึกษาในทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เคยมีจิตใจสงสัยอย่างนี้มาแล้วไม่ใช่น้อยเหมือนกันจึงไม่ได้หวังว่าคนที่ขี้สงสัยคนไหนจะมายอมรับเชื่อสิ่งนี้ง่าย ๆ นอกเสียจากว่าคนนั้นจะมาได้เห็น ได้ยินและได้รู้สึกด้วยตนเอง

เพื่อประโยชน์สุขของบุคคลที่ไม่ได้พบท่านไส บาบา

อย่างไรก็ตาม ยังมีคนอีกหลายล้านคนผู้ซึ่งไม่มีโอกาสดีที่จะมานั่งอยู่แทบเท้าของท่านไส บาบา ไม่ว่าจะเป็นที่ประศันตินิลยัมหรือที่ไหนอื่น ซึ่งท่านจะเดินทางไปในอนาคตข้างหน้านี้ เพราะฉะนั้นเพื่อเห็นแก่

คนเหล่านั้นซึ่งบางคนคงจะสามารถเชื่อได้แม้ว่าจะไม่ได้เห็นด้วยตนเองก็ตาม และเมื่อเขาเชื่อแล้วเข้าใจแล้ว มันอาจจะเป็นประโยชน์แก่ตัวเขาเอง ข้าพเจ้าจึงได้นำเรื่องเหล่านี้มาเล่าให้ฟัง โดยอ้างประจักษ์พยานต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ในระหว่างประจักษ์พยานหรือเรื่องต่าง ๆ ที่จะเล่าในบทต่อ ๆ ไปนี้ ท่านผู้อ่านจะเห็นว่า *ผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็เป็นคนที่อยู่ในโลกสมัยใหม่ เช่นนักวิทยาศาสตร์ นักธุรกิจ นักการเมืองคนสำคัญ ๆ เป็นต้น บุคคลเหล่านี้เป็นส่วนน้อยในบรรดาสาวกของท่าน ซึ่งมีมากมายเหลือเกิน ซึ่งเป็นที่รู้กันอยู่ทั่วทุกภาคในอินเดียและนอกอินเดีย* ท่านไส บาบาได้เข้ามาเกี่ยวข้องในชีวิตของเขา โดยการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านอย่างน่าอัศจรรย์ *การแสดงปาฏิหาริย์นี้แต่ละครั้งมีลักษณะไม่ซ้ำแบบกันทุกคราว*

บ่ายวันหนึ่งข้าพเจ้าและภริยากำลังนั่งอยู่ในห้องห้องหนึ่งในมัทราส เรากำลังสนทนากับสุภาพสตรีผู้หนึ่ง ซึ่งได้เดินทางมาจากภาคเหนือของอินเดีย และกำลังจะเดินทางไปที่ประศันตินิลยัมเพื่อจะไปเข้าร่วมพิธี

ศิวาราตรีด้วย เธอได้รู้จักท่านไส บาบา มาตั้งแต่ตอนปลายของระยะปี ค.ศ. ๑๙๔๐ ถึง ค.ศ. ๑๙๔๙ และเป็นสาวกที่มีความซื่อสัตย์ และมีศรัทธามั่นคงที่สุดคนหนึ่ง แต่ว่าเธอไม่ยอมให้ข้าพเจ้าใช้ชื่อของเธอ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า จะขอเรียกเธอว่า คุณบีหรือ นางบี นอกจากนั้นในห้องนั้นยังมี ดร. ซี.ที,เค. ชารี ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ฝ่ายวิชาปรัชญาที่มัทราสคริสเตียนคอลเลจ และเป็นสมาชิกของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณของลอนดอนด้วย ท่านผู้นี้เป็นบุคคลที่มีผู้รู้จักดีในทาง Parapsychology ทั่วโลก มิสซิสบีได้รับคำขอร้องให้บอกเล่าให้เราฟังถึงเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่เธอเคยได้พบเห็นมากับท่านไส บาบา ซึ่งข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังเพียงสองหรือสามเรื่องในที่นี้ดังต่อไปนี้

ปาฏิหาริย์ลดอุณหภูมิของปรอทวัดไข้

เธอได้เล่าว่าในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ บุตรชายของเธอชื่อเยาวหาร์ตอนนั้นอายุประมาณ ๕ ขวบ เกิดเป็นโรคบางอย่างขึ้น โดยมีอาการไข้สูงแล้วมีอาการเพ้อด้วย

สามีของเธอก็เป็นหมอ แต่ตอนนั้นเกิดไม่อยู่เสีย เธอจึงเรียกหมอคนอื่นมาให้รักษาแทน ตอนแรกหมอคิดว่าเขาเป็นมาลาเรียจึงให้ยาแก้มาลาเรียไปรับประทาน แต่พอถึงวันที่ ๖ อาการไข้สูงขึ้น หมอคิดว่าคงค้นคว้าหาสมุฏฐานผิด คือไม่ใช่โรคมาลาเรียแล้ว ตอนนี้เขาคิดว่าน่าจะเป็นไทฟอยด์เสียมากกว่า ในวันรุ่งขึ้นเขาคิดว่าจะเอาเลือดไปทดลองเพื่อจะให้รู้ว่า จะเป็นโรคอะไรกันแน่ คุณบีตอนนั้นเป็นสาวกของท่านไส บาบาเป็นเวลาหลายปีแล้ว เธอได้เห็นท่านแสดงปาฏิหาริย์หลายอย่างและถึงแม้เธอจะสวดมนต์อ้อนวอนต่อท่านในฐานะที่เป็นศาสดา เธอยังไม่แน่ใจว่า อำนาจของท่านจะมีขอบเขตเพียงใด แต่ก็อยากจะลองทดสอบอำนาจท่านไส บาบา ดูสักครั้ง เนื่องจากเธอมีความกังวลเกี่ยวกับอาการของบุตรชายมาก เธอจึงเริ่มต้นสวดมนต์อ้อนวอนอย่างขนานใหญ่ ขอให้ท่านไส บาบามาช่วยลูกชายของเธอ

หลังจากนั้นเธอได้เห็นว่า เด็กน้อยมีอาการดีขึ้น เธอลองวัดปรอทดูก็พบว่า ความร้อนลดลงไปหลายองศา และไม่มีอาการเพ้ออีกต่อไปแล้ว แต่เธอยังสงสัยว่าท่าน

ไส บาบามาช่วยตามคำวิงวอนแล้วหรืออย่างไร หรือว่าอาการไข้จะลดลงไปเอง หลังจากที่ได้ขึ้นไปสูงสุดแล้ว ปัญหาจึงมีว่า เธอจะรู้ได้อย่างไร แต่แล้วเธอก็นึกว่าท่านไส บาบาคงจะช่วยแก้ข้อกังขาของเธอในเรื่องนี้ได้ เธอจึงคิดว่าจะลองอธิษฐานใจขอทดสอบเรื่องนี้ดู หลังจากนั้นเธอก็อธิษฐานพูดกับท่านไส บาบาในใจว่า ถ้าเช้าวันพรุ่งนี้ อุณหภูมิของลูกชายของเธอลดลงเหลือ ๙๘.๔ ดีกรีฟอดีละก็ เธอจะเชื่อว่าท่านไส บาบามาช่วยจริง นี่เป็นการคิดอยู่ในใจเท่านั้น

พอวันรุ่งขึ้นตอนเช้าเธอได้วัดปรอทดูพบว่าปรอทนั้นอยู่ที่ดีด ๙๘.๔ ดีกรีฟอดิบพอดี เมื่อหมอมาในตอนสายเขาได้บอกว่า เด็กสบายดีแล้วไม่จำเป็นจะต้องไปทดสอบเลือดก็ได้ มิสซิสบีได้รู้ในเวลาต่อมาว่าในตอนกลางคืนที่เธออธิษฐานมาถึงท่านไส บาบานั้น ท่านไส บาบากำลังอยู่ที่เวนกตคีรี ในระหว่างที่กำลังนั่งอยู่ในห้องกับสาวกจำนวนหนึ่ง ท่านได้เข้าฌานไปเลยทีเดียว หลังจากที่ท่านได้กลับเข้ามาสู่ร่างกายแล้ว ก็บอกกันคนที่อยู่ในที่นั้นซึ่งในจำนวนนั้นมีคนหนึ่ง ซึ่งเป็นกุมาร-

ราชา คือเจ้าชายแห่งแคว้นเวนกตคีรีว่า สาวกคนหนึ่งกำลังเกิดความเดือดร้อนเพราะว่าลูกชายเธอป่วย ท่านจึงไปช่วยมา ตอนนี้ลูกชายเขาชื้อเยาวหาร์ก็สบายแล้ว ฝ่ายท่านกุมารราชามีความกระหายอยากจะทดสอบเรื่องนี้ว่าท่านไส บาบาได้ไปช่วยจริง ๆ หรืออย่างไร ต่อมาอีกสองสัปดาห์มิสซิสบี เด็กชายเยาวหาร์และกุมารราชาได้มาถึงที่ปุตตปารตีในเวลาเดียวกัน ท่านไส บาบาก็สามารถจะบรรยายรายละเอียดให้เขาฟังได้ทุกประการ

การถอดกายทิพย์ไปรักษาโรคทางไกล

อย่างไรก็ตาม อีกสองสามปีต่อมาเด็กชายคนนี้ได้ประสบอุบัติเหตุชนิดที่ทำให้ร่างกายมีบาดแผลฉกรรจ์และคงมีไข้อันเกิดจากโลหิตเป็นพิษ จนกระทั่งอาการหนักมากอีกครั้งหนึ่ง ที่ประหลาดคือตอนนี้คุณหมอสามีของมิสซิสบีเกิดไม่อยู่อีก จึงทำให้มิสซิสบีต้องวุ่นวายเดือดร้อนเรื่องการรักษาลูกชายอีกครั้ง ในที่สุดเธอได้อ้อนวอนท่านไส บาบาอีกเช่นเดิม การสวดอ้อนวอนของเธอเป็นผลและลูกของเธอไม่ช้าได้หายเป็นปกติตาม

เดิม แต่อีกนั่นแหละเธอยังอดคิดไม่ได้ว่ามันคงจะเป็นการบังเอิญอีกก็ได้ แต่แล้วต่อมาเธอก็ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากพี่สาวของเธอชื่อลิลลี่ ซึ่งอยู่ทางภาคใต้ของอินเดีย

ตอนนั้นมิสซิสบีกำลังอยู่ห่างออกไปทางทิศเหนือไกลไปหลายร้อยไมล์ทีเดียว และไม่ได้เขียนจดหมายมาถึงลิลลี่ หรือถึงใครเลยเกี่ยวกับที่บุตรชายได้รับอุบัติเหตุนี้ แต่ไม่นานหลังจากนั้นเรื่องปรากฏขึ้นเมื่อตอนที่ลิลลี่อยู่ในปุตตปารตี คือเธอได้ทราบเรื่องนี้จากปากของท่านไส บาบาเอง ท่านได้บอกเธอถึงรายละเอียดของอุบัติเหตุทุกอย่างโดยบอกว่าท่านไปอยู่ที่นั่นแล้ว คำพูดของท่านเป็นที่แสดงให้เห็นว่า คำสวดมนต์วิงวอนด้วยความเลื่อมใสจริงใจของมิสซิสบีนั้น ได้เกิดเป็นห่วงต่อเชื่อมทำให้ท่านสามารถไปช่วยเหลือได้ทันเวลา เพราะฉะนั้นถึงแม้ในจิตสำนึกของมิสซิสบีจะยังมีความสงสัยไม่แน่ใจอยู่บ้าง แต่ในส่วนลึกแห่งหัวใจนั้นเธอยังมีความเชื่อมั่นต่อท่านไส บาบาอย่างรุนแรงอยู่เหมือนกัน เมื่อมิสซิสบีเล่าเรื่องนี้จบแล้ว ท่าน ดร. ซาริ ก็บอกว่า

เขาเคยได้ยินเธอเล่าเรื่องเหตุการณ์อันประหลาดมหัศจรรย์นี้เมื่อไม่นานหลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้น และได้เล่าอีกหลายครั้งให้บุคคลต่าง ๆ กันฟัง เขาได้สังเกตเธอมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว เขากล่าวว่าการที่เธอบรรยายรายละเอียดต่าง ๆ นั้นปรากฏว่าไม่ได้แตกต่างกันไปเลย คือเธอเล่าครั้งนี้เหมือนกับเมื่อเล่าครั้งที่แล้ว ไม่มีคำพูดเพิ่มเติมหรือคำพูดที่แต่งให้สละสลวยอะไรเลย

ในฐานะที่เป็นนักค้นคว้าทางจิตผู้ชำนาญคนหนึ่ง เขาจึงบอกว่ามันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มาก แสดงว่าเป็นเรื่องที่เชื่อถือได้จริง ๆ คือพูดกี่ครั้งก็ไม่แตกต่างกันเลย ถ้าเธอพูดไม่จริงแล้ว พูดไปพูดมาก็ต้องค้านกันเองบ้างไม่มากก็น้อย ดร. ชาริบอกข้าพเจ้าว่า เธอเป็นพยานว่าเรียกว่าเป็นคนเชื่อถือได้จริงๆ ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่า แล้วคุณเล่าได้เคยเห็นปาฏิหาริย์ท่านไส บาบา หยิบเอาวัตถุออกจากอากาศบ้างหรือเปล่า เขาบอกว่า “ได้เห็นซีครับ ผมได้เห็นท่านหยิบเอาวิภูติขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากอากาศหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน” แล้วก็บอกว่า “ตามใจนะ ถ้าคุณจะแต่งหนังสือก็นำชื่อผมไปลงได้เลย

ผมอนุญาตให้เต็มที่" ทันใดนั้นก็มีเพื่อนคนหนึ่งของเขาในบริษัทเดียวกันก็พูดเป็นเชิงล้อๆ ว่า "ระวังนะดีไม่ดีคุณอาจจะถูกไล่ออกจากสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณก็ได้" (คือเขาอาจจะหาว่าคุณเป็นคนงมงายไปเสียแล้ว)

คนหัววิทยาศาสตร์

ต่อไปนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ดร. ดี.เค บาเนอร์จี เป็น ดร. ทางวิทยาศาสตร์ และเป็นศาสตราจารย์ทางอินทรีย์เคมีที่สถาบันวิทยาศาสตร์ของอินเดียในแคว้นบังกาลอร์ ภรรยาของเขาเป็นบุตรสาวของศาสตราจารย์ทางฟิสิคส์ทั้งคู่เป็นชาวเบงกาลี และได้รับการอบรมฝึกฝนมาโดยไม่ได้มีการนับถือศาสนาใดอย่างจริงจังเลย เรียกว่าเป็นคนหัวสมัยใหม่เปี๊ยบเลยทีเดียว ภรรยาของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าได้เคยแวะไปเยี่ยมเขาทั้งสอง บ่ายวันหนึ่งที่บ้านของเขา ซึ่งอยู่ในสถานที่อันน่ารื่นรมย์ของสถาบันนั้น ทั้งคู่ยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่จะคุยกับเราถึงเรื่องประหลาดมหัศจรรย์ปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา และต่อมาอีก ๔ ชั่วโมงเราก็แทบไม่ได้พูดถึงเรื่องอื่นเลยทีเดียว นอกจาก

เรื่องปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบาเท่านั้น จนกระทั่งเมื่อถึงเวลาน้ำชาเราได้ร่วมดื่มน้ำชากัน ตอนนั้นความมืดก็เข้ามาครอบงำบริเวณนั้นโดยทั่วไป

ดร. บาเนอร์จิบอกข้าพเจ้าว่าเขาได้รับการศึกษาอบรมในด้านปรัชญาเวทานตะมาเหมือนกัน ปรัชญาฝ่ายนี้ไม่ได้ถือว่า วิทยาศาสตร์มีความหมายสูงสุดเป็นพระเจ้า แต่มีหลักการมองคือคิดถึงศาสนาต่าง ๆ แบบวิทยาศาสตร์ และปรัชญาฝ่ายเวทานตะนี้ก็ไม่ได้มีความโน้มน้อมหรือจะเน้นหนักในการแสดงปาฏิหาริย์หรือในการที่จะต้องมีเทวดาอวตารลงมาเกิดในโลกมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ดร. ผู้นี้ก็ยอมรับว่าเขานับถือผู้เป็นใหญ่ในทางวิญญาณคนหนึ่ง ท่านผู้นั้นคือลุงเขาเองชื่อโสหัม สวามี ผู้ซึ่งมีชื่อเสียงว่าเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ มีพลังในทางร่างกายอันมหาศาล เคยปล้ำกับเสือในป่ามาแล้ว ต่อมาตอนที่เป็นหนุ่ม ดร. บาเนอร์จิก็ได้อ่านเรื่องราวทางจิตของลุงของเขา อย่างไรก็ตาม เขายังเป็นผู้นับถือเวทานตะอยู่ และเป็นนักวิทยาศาสตร์ ที่ไม่ค่อยเชื่ออะไรง่ายนักในเมื่อเขาได้ไปพบท่านไส บาบาเป็นครั้งแรก

ในเดือนพฤศจิกายนปี ค.ศ. ๑๙๖๑ เขาได้ไปที่ปุตตปารตี ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นเสียมากกว่า คือไม่ได้คิดว่าจะไปนับถือเท่าไรนัก แต่นั่นแหละ เมื่อนักวิทยาศาสตร์ผู้นี้ได้ยินข่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงเรื่องที่ปรากฏว่า เป็นการท้าทายกฎทางฟิสิคส์และเคมี เขาจึงเกิดอยากรู้ด้วยตนเองบ้างว่า จะจริงหรือไม่จริง เพื่อจะได้พิสูจน์ให้เห็นแจ้งด้วยตนเอง ตอนนั้นนอกจาก ดร. บาเนอร์จิแล้ว ผู้ที่ร่วมทางไปด้วยกันก็มีโปรเฟสเซอร์ไอเออร์ของคณะเดียวกัน ที่สถาบันแห่งเดียวกันนั้น และยังมีนายทหารคนหนึ่งของกองทัพอากาศอินเดียผู้ซึ่งเป็นแชมเปี้ยนนักกระโดดร่มชูชีพด้วย

ประสบการณ์ที่อธิบายเหตุผลไม่ได้เลยซึ่ง ดร. บาเนอร์จิได้ประสบมาแล้วอีกหลายเรื่องเกี่ยวกับท่านไส บาบาในเวลาต่อมานั้น มีหลายอย่างต่าง ๆ กัน เช่น การเห็นภาพนิมิต การรักษาคนไข้ และการหยิบเอาวัตถุออกมาจากอากาศดื้อ ๆ ตลอดจนถึงการที่เปลี่ยนวัตถุหนึ่งให้ไปเป็นอีกวัตถุหนึ่ง ต่อหน้าต่อตาของผู้เห็น

ในทันทีทันใด ซึ่งเขาเองก็ได้เห็นมาบ่อยครั้ง ในบรรดาเรื่องเหล่านั้น ข้าพเจ้าจะขอนำมาเล่าบางเรื่องและจะแบ่งออกไปเป็นประเภท ถึงแม้ว่าบางประเภทอาจจะแยกกันไม่ได้โดยเด็ดขาดก็ตาม

พระกฤษณะผู้เป็น "เพลย์บอย" คือเทพเจ้าสำราญ

เรื่องที่หนึ่ง ได้แก่ภาพนิมิตอันแปลกประหลาดของ ดร. บาเนอร์จีซึ่งเกี่ยวกับพระกฤษณะ คือพระกฤษณะนี้ชาวอินเดียหลายล้านคน นับถือว่าเป็นอวตารเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่ง แต่ ดร. บาเนอร์จีคิดว่าท่านผู้นี้น่าจะเป็นเพลย์บอย คือเป็นเด็กเจ้าสำราญหรือเป็นคนที่ชอบสนุกสนานเฮฮาในทางกามคุณเสียมากกว่า (พราะว่าตามประวัตินั้น พระกฤษณะ ปรากฏว่าท่านมีชายาหลายองค์จึงน่าจะเป็นเทวดาเจ้าชู้เสียมากกว่าที่จะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์) ดังนั้นบ่อยครั้งทีเดียวเขามักจะเรียกชื่อพระกฤษณะโดยฉายาว่าเป็น "กฤษณะของกลียุค" (Krishma of the Kali Yuga) ทีนี้ในขณะที่ศาสตราจารย์ผู้นี้กับ

พวกนี้นั่งอยู่ในห้องกับท่านไส บาบาในการที่ไปพบกันครั้งแรกที่อาศรมนั้น เขาได้มองเห็นหน้าท่านไส บาบากลายเป็นหน้าของพระกฤษณะไปได้ เรื่องนี้เกิดขึ้นถึง ๓ ครั้ง และครั้งหนึ่งก็เป็นชั่วครู่หนึ่ง เขาจึงประหลาดใจว่า "เอ นี่มันเป็นไปได้อย่างไร ?" แต่นั่นแหละเรื่องเช่นนี้ยังจะมีมาอีก

ถึงแม้ว่าหลานของท่านโสหัม สวามี (คือ ดร. บาเนอร์จิ) จะไม่ได้ปล้ำกับเสือก็ตาม แต่เขาก็พยายามรักษาร่างกายให้มีอนามัยดีเสมอ ทุก ๆ เช้าตรู่เขาจะไปเดินเล่นในบริเวณสวนรอบ ๆ บ้านเพื่อออกกำลัง ประมาณตี ๕ ของเวลาเช้าวันหนึ่ง หลังจากที่กลับจากปุตตปารตีแล้ว ในขณะที่กำลังเดินเล่นอยู่ในสวนสนามหญ้านั้น ก็มีภาพพระกฤษณะปรากฏขึ้นข้างหน้าเขาโดยปัจจุบันทันด่วน รูปพระกฤษณะซึ่งเป็นสีน้ำเงินคล้ำเล็กน้อยนั้น ดูเหมือนว่าจะเคลื่อนมาหาเขาแล้วก็มาละลายหายเข้าไปในตัวเขาเลยทีเดียว ต่อจากนั้นเป็นเวลาหลายวันเขารู้สึกว่าจะถูก "สิง" เสียแล้ว โดยบุคคลซึ่งเป็นคนหรือเทวดาที่เขาคิดว่าเป็นผู้มีชีวิตเสเพลและเจ้า

สำราญ แต่แปลกที่ว่าในระหว่างนั้นเขารู้สึกตัวว่า เขาไม่ได้มีความรู้สึกไปในทางเลวทรามต่ำช้า คือไม่ได้คิดไปในทาง "เสเพลบอย" แต่อย่างใดเลย อันที่จริงผลที่เกิดขึ้นนั้นกลับเป็นไปในทางตรงกันข้าม คือเขารู้สึกว่าเขามีความสามารถควบคุมความปรารถนา และประสาทสัมผัสที่น้อมไปในความยินดีในรูปเสียงกลิ่นรสของเขาได้มากขึ้นโดยเด็ดขาด มันเป็นประสบการณ์ทางจิตซึ่งมหัศจรรย์มากที่สุดเท่าที่เขาเคยรู้สึกมา เขาบอกว่าตอนนั้นจิตใจเขาเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูกจริง ๆ

ในขณะที่จิตของเขากำลังเอิบอาบไปด้วยสุขอันอยู่เหนือกามคุณนี้ เขาได้เดินทางไปอาศรมอีกครั้งหนึ่งเพื่อจะบอกให้ท่านไส บาบาทราบ และก็เพื่อจะได้ถามท่านว่าเหตุใดเขาจึงรู้สึกเช่นนั้น ท่านไส บาบาเพียงแต่ยิ้มแล้วก็ไม่พูดว่าอะไร แต่ท่านเอามือข้างหนึ่งของท่านวางบนหัวของ ดร. บาเนอร์จิ และอีกข้างหนึ่งวางบนท้ายทอยเขา โดยกุมไว้ชั่วขณะหนึ่ง หลังจากนั้นภาวะที่คล้าย ๆ ถูกอำนาจภายนอกเข้าสิงก็หายไป ท่านศาสตราจารย์ก็กลับคืนมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้งหนึ่ง แต่

ประสบการณ์ที่กล่าวมาแล้วนี้ทำให้เขารู้ว่า ตนเองเข้าใจพระกฤษณะผิดไปถนัดใจ คือท่านไม่ได้เป็นคาวบอยหรือเพลย์บอยอะไรอีกต่อไป ท่านมีความศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ท่านเป็นมหาราชาและเป็นรัฐบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่ง เป็น timeless charioteer คือ สารถีผู้เทศนาสั่งสอนพระอรชุนในเรื่องภควัคตา ซึ่งคำสอนอันลึกซึ้งมีค่าเหมือนทองคำนั้น ก็เป็นคำสอนที่มุ่งจะให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบด้วย ด้วยเหตุนี้ท่านจึงเป็นสารถีผู้มีสภาพเป็น "อกาลิโก" (imeless) เพราะคำสอนของท่านเป็นสัจธรรมใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย เป็นอันว่าท่านไส บาบาได้ใช้วิธีที่ไม่ซ้ำแบบใครในการสอน ดร. บาเนอร์จิ ให้หายจากความเข้าใจผิดได้อย่างน่าอัศจรรย์

ภาพนิมิต พระศิวะ

เรื่องที่สองเกี่ยวกับการแปรรูป และผสมกับการเนรมิตวัตถุขึ้นมาจากอากาศ เรื่องนี้เกิดขึ้นที่บรินดาวัน ไว้ท์ฟิลด์ อันเป็นที่ที่ ดร. บาเนอร์จิและครอบครัวของเขาเดินทางไปหาท่านไส บาบา ทันใดนั้นเองใน

ขณะที่ท่าน ดร. นั่งอยู่ในห้อง แล้วมองไปที่ศีรษะของท่านไส บาบานั้น ก็ปรากฏว่าศีรษะของท่านเปลี่ยนไปเป็นหน้าของพระศิวะ บนศีรษะนั้นมีเครื่องหมายแม่พระคงคาหล่นลงมาบนมวยผมให้เห็นเหมือนดังรูปที่เขาปั้นไว้อีกด้วย แต่นั่นแหละ นี่ก็เป็นภาพที่เกิดขึ้นชั่วขณะเท่านั้น

หลังจากนั้นท่านไส บาบาได้เนรมิตล็อคเก็ตขึ้นมาอันหนึ่ง ท่านได้วางล็อคเก็ตไว้บนฝ่ามือบุตรชายของ ดร. บาเนอร์จิ แล้วถามว่า "นี่อะไรน่ะ หนู?" เด็กชายได้ตอบว่า "ดูคล้าย ๆ พระศิวะครับ" ท่านไส บาบาไม่พูดว่าอะไร หลังจากนั้นครู่หนึ่งก็ยกขึ้นมาแล้วถามปัญหาเดียวกันอีก คราวนี้เด็กบอกว่า "เอ ! ดูคล้าย ๆ กับเชอร์ดิบาบา ครับ" ฝ่ายข้างพ่อคือ ดร. บาเนอร์จิรู้สึกชักรำคาญ และคิดว่า "อะไรกัน ! เด็กคนนี้ช่างไม่รู้เสียเลยว่า พระศิวะกับท่านเชอร์ดิบาบาแตกต่างกันอย่างไร ครั้นแล้วท่านสัตยา ไส บาบาก็ให้ล็อคเก็ตนั้นแก่เด็กชาย และต่อมาภายหลังเมื่อ ดร. บาเนอร์จิตรวจดูเขาก็สังเกตเห็นว่า มีรูปของท่านเชอร์ดิบาบาอยู่ด้าน

หนึ่ง ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นรูปพระศิวะโดยมีมวยผมแล้วก็มีแม่น้ำคงคาไหลลงมาอยู่ในมวยผมนั้น เรื่องนี้จึงเป็นทำนองเดียวกันกับการแปรรูปดังที่เขาเคยเห็นมาแล้วในครั้งแรกนั่นเอง

หยิบเหรียญทองจากอากาศ

การหยิบวัตถุออกจากอากาศนั้นเริ่มต้นตั้งแต่การที่ท่าน ดร. บาเนอร์จิได้พบท่านไส บาบาเป็นครั้งแรกเลยทีเดียว นอกเหนือจากวิภูติที่ท่านหยิบออกมาเพื่อให้คนทุกคนในคณะนั้นแล้ว ท่านไส บาบายังหยิบเอาเหรียญทองอันหนึ่งออกมาจากอากาศมาให้แก่ ดร. บาเนอร์จิด้วย ท่านศาสตราจารย์ได้หยิบเอาเหรียญนี้มาให้แก่ภรรยาของข้าพเจ้าดูและให้ข้าพเจ้าดูด้วย เมื่อเราได้ไปเยี่ยมเขา ด้านหนึ่งของเหรียญนี้เป็นรูปท่านเชอร์ดิ บาบา มีคำว่า ศรีไส บาบาเขียนไว้เป็นภาษาสันสกฤต ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นภาพมือ แสดงให้เห็นบนฝ่ามือคือมีรูปคำว่า "โอม" เขียนเป็นภาษาสันสกฤต กลมกลืนไปกับรอยจารึกว่า "อภยัม" เป็นภาษาเตเลกู และยังมี

คำภาษาทมิฬหมายความว่า "เมื่อเราอยู่ที่นั่นด้วยจะต้องกลับไปทำไม ?"

เปลี่ยนขี้เถ้าเป็นขนม

อย่างไรก็ตามสำหรับผู้ที่ยังชอบสงสัยมักจะคิดว่าเป็นการกระดิกนิ้วมือหรือสะบัดนิ้วมือของพวกเล่นกล มายากลแบบนั้นก็คงอาจจะมีบ้าง แต่ปรากฏการณ์ที่พิสูจน์ได้ชัดที่สุดนั้นเป็นปรากฏการณ์ครั้งหนึ่งที่ ดร. บาเนอร์จิได้เห็นหลังจากที่ท่านได้พบท่านไส บาบาไม่นาน ในตอนนั้นท่านบาเนอร์จิเองยังมีความสงสัยอยู่นิดหน่อย คือยังไม่แน่ใจว่า ปรากฏการณ์หยิบวัตถุออกมาจากอากาศนี้จะเป็นการเล่นกลอย่างฉลาดที่สุด หรือว่าจะเป็นปาฏิหาริย์จริง ๆ กันแน่ แต่ในคราวที่จะกล่าวต่อไปนี้ นอกจากศาสตราจารย์ บาเนอร์จิ แล้ว ยังมีผู้หญิงสองคนและเด็กอีกสามคนร่วมเป็นพยานอยู่ด้วย ท่านไส บาบาได้เอามือควานอากาศตามปกติของท่านนั่นแหละ แล้วก็หงายฝ่ามือขึ้น เสร็จแล้วเมื่อท่านแบมือออกก็จะเห็นในฝ่ามือท่านมีผงบาง ๆ ปรากฏขึ้น ที่นี้ท่ามกลางสายตาทุก

คู่ที่เฝ้าดูอยู่นั้นท่านก็คว่ำมือเสีย แล้วเอานิ้วมือนิ้วหนึ่งรูดผงขี้เถ้านั้น ในขณะที่ท่านทำเช่นนั้นปรากฏบนฝ่ามือมีขนมกลม ๆ หวานเกิดขึ้น ๕ อัน ซึ่งพอดีกับคนที่อยู่ในที่นั้นคือแจกกันคนละอันกินได้เลยทีเดียว ท่านศาสตราจารย์ผู้ซึ่งกินขนมเองได้บอกว่า ขนมนี้ทำมาจากเนย และเป็นขนมพิเศษซึ่งไม่ค่อยมีใครรู้จักในอินเดียนัก เพราะจะมีบ้างในบางส่วนของแคว้นเบงกอลเท่านั้น และแคว้นเบงกอลนี้ก็เป็นถิ่นที่เกิดของท่านบาเนอร์จิเองเลยทีเดียว

โปรยสายธารขี้เถ้า

ศาสตราจารย์บาเนอร์จิเองได้กล่าวถึงภริยาว่าเธอเก่งรอบตัว คือมีความชำนาญหลายด้านนับตั้งแต่ช่างไม้ช่างปูน จนกระทั่งถึงซ่อมแซมเครื่องยนต์ได้ทุกอย่าง เธอได้รับการอบรมศึกษามา โดยไม่ได้นับถือศาสนาใดอย่างแน่นอน และไม่เคยสนใจอ่านเรื่องทางวิญญาณมาก่อนเลยแม้แต่เล่มเดียว นี่หมายถึงว่าก่อนที่เธอจะมาพบท่านไส บาบา พอมาพบครั้งแรกท่านไส บาบาได้

อวยชัยให้พรแก่เธอโดยเอามือของท่านวางไว้เหนือศีรษะของเธอ (คือไม่ได้สัมผัสศีรษะ) หลังจากนั้นปรากฏว่ามีวิภูติเป็นสายทำให้ผมของเธอแหวกเป็นช่องเลยทีเดียว น่าประหลาดว่า ต่อมาอีกไม่นานสองสามวันภริยาของเขาเกิดสนใจอ่านเรื่องเทศนาของท่านไส บาบา อย่างสนใจ ต่อไปก็อ่านหนังสือเกี่ยวกับวิญญาณของคนอื่น ๆ ด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง ต่อมาอีกไม่ช้าท่านไส บาบา ก็ได้กล่าวถึงการที่เธอได้มีความสนใจในเรื่องนี้เกิดขึ้นใหม่ ๆ แล้วท่านได้อวยพรให้เธออีกครั้งหนึ่ง ในการทำเช่นนั้นครั้งนี้ท่านได้เอามือของท่านวางไว้ เหนือศีรษะเช่นเคย แต่ว่าคราวนี้ให้สูงขึ้นหน่อย ครั้นแล้วก็มีสายวิภูติขึ้เถ้าศักดิสิทธิ์นั้น โปรยเป็นสายลงมาจากฝ่ามือของท่านครอบคลุมบนศีรษะภริยาของ ดร. บาเนอร์จิ หมดทั้งศีรษะ หลังจากนั้นนางบาเนอร์จิก็ยิ่งสนใจเรื่องทางวิญญาณอย่างหมดชีวิตจิตใจ และแล้วเช่นเดียวกับสามีของเธอ เดี๋ยวนี้เธอได้เป็นสาวกที่ใกล้ชิดของท่านไส บาบาคนหนึ่ง

รักษาแผลด้วยชายเสื้อคลุม

ดร. บาเนอร์จิ ได้บอกข้าพเจ้าถึงเรื่องราวการรักษาโรคแบบปาฏิหาริย์ซึ่งเขาได้มีประสบการณ์ด้วยตนเองมา ครั้งแรกนั้นเกี่ยวกับตัวเขาเอง อันที่จริงมันเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ว่ามันเป็นเรื่องประหลาดอยู่เหมือนกัน คือครั้งหนึ่งในการเดินทางโดยรถไฟจากเปนุกอนดาเพื่อจะไปที่ประศันตินิลยัมนั้น นิ้วก้อยของเขาถูกหน้าต่างรถหนีบเข้า จึงเกิดช้ำเป็นสีดำและทำให้เจ็บมาก หลังจากที่มาถึงอาศรมแล้ว เขาได้นั่งปนเปไปกับฝูงชนข้างหน้าห้องประชุม และพยายามรอให้ท่านไส บาบามาปรากฏตัว ต่อมาเขาได้เห็นร่างของท่านปรากฏตัวขึ้นเดินไปตามทางที่ท่านเคยเดินตามทางแคบ ๆ ระหว่างประชาชนที่นั่งแออัดอยู่สองข้างทาง ดร. บาเนอร์จินั้นนั่งอยู่แถวหน้าที่เดียว และเมื่อท่านไส บาบามาถึงสถานที่นั้น ท่านก็หยุดแต่แทนที่ท่านจะมองดูเขาท่านกลับหันหลังให้เสีย และในระหว่างที่ท่านก้มลงพูดกับใครคนหนึ่งที่ตรงข้ามนั้น ชายเสื้อคลุมด้านหลังของท่านก็ตวัดมาปกคลุมมือของเขาไว้ ในขณะที่เขานั่งขัดสมาธิ

อยู่บนพื้นดินนั้น หลังจากนั้นท่านไส บาบาได้เดินเลยไป ไม่ได้พูดกับเขาแม้แต่สักคำเดียว แต่พอหลังจากนั้นไม่นาน เขาได้สังเกตว่า เอ๊ะ ความเจ็บปวดที่เต้นตุ๊บ ๆ ในมือบรรเทาไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ พอมองดูเขาก็เห็นด้วยความประหลาดใจว่า รอยสีดำช้ำบวม ๆ หายไปหมด นิ้วมือที่ได้รับความเจ็บปวดนั้นก็ได้หายเป็นปกติแล้ว เป็นอันว่าเขาได้รับการรักษาจากการสัมผัสด้วยจีวรหรือเสื้อคลุมของท่านนั่นเอง โดยที่ท่านไม่ต้องทำอะไรเลย เพียงแต่เอาเสื้อคลุมมาแตะเท่านั้น ความปวดและรอยช้ำสีเขียวคล้ำนั้นก็หายได้ในทันที

ให้ลูกแก่คนที่มีลูกไม่ได้

ยังมีเรื่องการรักษาโรคอีกเรื่องหนึ่ง ครั้งนี้เกี่ยวกับแชมเปี้ยนนักกระโดดร่มชูชีพคนหนึ่งผู้ซึ่งติดตามดร. บาเนอร์จิ ในการมาที่สำนักประศันตินิลยัมครั้งแรกในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ นายทหารแห่งกองทัพอากาศผู้นี้มีโรคประจำตัวซึ่งเป็นมานมนานแล้ว และเขาคิดว่ามันแก้ไม่หายด้วย เพราะเหตุนั้น ถึงแม้จะแต่งงานแล้วก็ไม่

สามารถจะมีบุตรได้ ท่านไส บาบาได้เนรมิตวิภูติมาแล้วก็ให้แก่นายทหารผู้นี้ให้เขาเอาไปกินเสีย ท่านกล่าวว่าเขาจะหายจากโรคนี้และจะมีลูกชายที่แข็งแรงด้วย ที่นี้มันจะเป็นด้วยอำนาจของวิภูติ หรือจะเป็นด้วยกำลังใจของท่านไส บาบาก็ไม่ทราบ หรืออาจเป็นเพราะทั้งสองอย่างก็เป็นได้ ปรากฏว่าสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นไปไม่ได้ มันได้เกิดขึ้นจริง ๆ คือโรคที่เขาคิดว่าจะรักษาไม่หายก็หายไปได้ ต่อมาแชมเบียนนักกระโดดร่มชูชีพผู้นี้ก็มีบุตรที่แข็งแรงคนหนึ่ง ทั้งหมดก็เป็นอันสมจริงดังที่ท่านได้พยากรณ์ไว้

เนรมิตล็อกเก็ตทองคำ รักษาโรคหืด

เรื่องที่สาม เป็นเรื่องที่เรียกว่าไม่มีเหตุผลตามหลักวิทยาศาสตร์อีกเช่นเคย แต่ที่นี้นักวิทยาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงแห่งบังกาลอร์ผู้นี้สามารถจะเล่าเรื่องนี้ได้อย่างเต็มปากเต็มคอทีเดียว และด้วยความอิ่มอกอิ่มใจ และเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่งด้วย คือมีลูกชายของเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทผู้ผลิตเครื่องยาเคมีที่มีฐานะดี เด็ก

คนนี้หมอประจำตระกูลบอกว่าเป็นโรคหืด แต่เมื่อ ดร. บาเนอร์จิ นำเด็กคนนี้มาที่ประศันตินิลยัมเข้าไปหาท่านไส บาบา ท่านก็บอกว่ามันไม่ใช่โรคหืดดอก แต่โครงสร้างของกระดูกมันไม่สมบูรณ์ จึงทำให้การหายใจขัดข้อง ครั้นแล้วท่านบาบาก็โบกมือในอากาศตามเคย และหยิบเอาล็อคเก็ตทองคำอันหนึ่งออกมาจากอากาศซึ่งท่านบอกว่า เป็นคลังของท่านมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ล็อคเก็ตทองคำอันนี้มีรูปของท่านไส บาบาแห่งเชอร์ดิอยู่ด้วย ท่านบอกว่า เด็กคนนั้นจะต้องใส่ล็อคเก็ตอันนี้ไว้ให้เป็นเครื่องรางรอบ ๆ คอของเขา แล้วก็บอกว่าต่อไปนี้ก็จะไม่มีการขัดข้องเรื่องการหายใจอีกต่อไปแล้ว ดร. บาเนอร์จิได้เล่าว่า ตั้งแต่วันนั้นมาทีเดียวเด็กชายคนนั้นไม่ได้มีอาการของโรคหืดอีกต่อไปเลย และหลังจากนั้นต่อมาปรากฏว่าล็อคเก็ตได้หลุดจากสายโซ่ เมื่อเขาไปบอกท่านไส บาบาเรื่องนี้ ท่านก็บอกว่าล็อคเก็ตนั้นได้ทำหน้าที่ของมันแล้ว ต่อไปนี้ไม่มีความจำเป็นจะต้องสวมใส่อีก ให้เขาเก็บไว้ในหีบก็แล้วกัน

ความสามารถของวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน

เมื่อนักวิทยาศาสตร์ได้มีประสบการณ์ซ้ำ ๆ กันเป็นเวลาตั้งหลายปี ในเรื่องซึ่งอธิบายไม่ได้ตามหลักทฤษฎีวิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบันนี้ เขาจะทำอย่างไร? ในฐานะที่เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ เขาจะหันหลังให้ คือปิดหูปิดตาเสีย หรือว่าจะทำการดูถูกเย้ยหยัน หรือจะยอมรับว่าความจริงที่วิทยาศาสตร์ปัจจุบันนี้ได้รู้และพิสูจน์แล้วนั้น มีค่าเพียงเท่ากับก้อนกรวดสองสามก้อน หรือหอยสองสามชิ้นในหาดทรายมหาสมุทรอันกว้างขวางนั่นเอง **ทั้งหมดนี้แสดงว่ายังมีสิ่งที่วิทยาศาสตร์ไม่รู้อีกมากมายเหลือเกิน** เป็นอันว่า ดร. บาเนอร์จิตลอดจนนักวิทยาศาสตร์อีกหลายคนที่มีชื่อเสียงมากนั้น ได้ยอมรับว่า **วิทยาศาสตร์ปัจจุบันนี้แม้จะรู้อะไรมากมายหลายอย่าง แต่ก็ยังรู้ไม่หมดทุกอย่าง** *ถ้าเปรียบเทียบก็เท่ากับเม็ดกรวดเม็ดทรายสองสามเม็ด บนหาดทรายอันมโหฬารที่มีเม็ดทรายอีกมากมายนับไม่ถ้วน* ดร. บาเนอร์จิบัดนี้ก็เป็นสาวกที่เคร่งครัดเลื่อมใสท่านไส บาบา เป็นอย่างยิ่ง และไม่เคยละโอกาสที่จะเดินทางไปหาท่านไส บาบา

ซึ่งโดยมากก็โดยรถสกูเตอร์ของเขาเอง ทั้งนี้เป็นระยะทางถึงร้อยไมล์ตามถนนขรุขระเต็มทีเพื่อไปที่ปุตตปารตี หรือไม่ก็ไปที่ไว้ทฟิลด์ ซึ่งที่นี่ใกล้กว่าคือห่างออกไป ๑๒ ไมล์เท่านั้น และจะเป็นสถานที่เหล่านี้ก็ตาม หรือที่บ้านของเขาก็ตาม ซึ่งบางครั้งท่านไส บาบาได้มาเยี่ยมที่บ้านเขาเหมือนกัน ดร. บาเนอร์จิก็ได้ฟังเทศนาของท่านไส บาบา บ่อย ๆ และด้วยความยินดีอย่างยิ่ง ท่านไส บาบา ได้เทศน์ให้เขาฟังถึงหลักการอันลึกซึ้งของปรัชญาฝ่ายเวทานตะ (ซึ่งทั้งนี้แสดงว่าท่านไส บาบา ท่านก็รู้เรื่องปรัชญาเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะเก่งแต่ทางแสดงปาฏิหาริย์เท่านั้น)

เปลี่ยนหินเป็นรูปปั้นพระกฤษณะ

อีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับ ดร. วาย เจ ราว ซึ่งเป็นหัวหน้าของแผนกธรณีวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยออสมาเนียที่แคว้นไฮเดอราบัด บุคคลผู้นี้เป็นประจักษ์พยานที่น่าเชื่อถือได้ทีเดียวเกี่ยวกับการแปรธาตุวัตถุ คือหินแข็ง ๆ ให้กลายเป็นสารวัตถุอย่างอื่นได้ และได้ให้ข้อคิดใน

ทางวิญญาณอันมีค่าเพิ่มเติมอีกด้วย เรื่องมีอยู่ว่าวันหนึ่ง ที่ปุตตปารตี ท่านไส บาบาได้หยิบเอาก้อนหินแกรไนท์หยาบ ๆ ที่แตกแล้วก้อนหนึ่งยื่นออกให้ ดร. ราว ดู แล้วก็ถามเขาว่า มันมีอะไรอยู่ในนั้น ท่านนักธรณีวิทยาคนนี้จึงบอกว่าในหินนี้มันมีโลหะอย่างนั้น ๆ หลายอย่างทีเดียว เพราะเรื่องนี้เป็นวิชาที่เขาเรียนมาโดยเฉพาะ ท่านไส บาบาก็แย้งว่าไม่ใช่ ๆ ต้องดูให้ลึกไปกว่านั้นอีก ดร. ราวจึงอธิบายว่า ถ้าเช่นนั้นมันคงเป็นอณูและปรมาณูแล้วก็อีเล็คตรอนและโปรตรอน ท่านไส บาบาสั่งให้พิจารณาลึกลงไปอีก ดร. ราวกล่าวว่าถ้าลึกลงไปกว่านี้เขาก็ไม่รู้แล้ว ท่านไส บาบาจึงเอาก้อนหินแกรไนท์จากนักธรณีวิทยามาถือไว้ แล้วก็เอาปากเป่าตอนนี้ ดร. ราวจ้องมองเป่งไม่ได้คลาดสายตาเลย แต่พอท่านไส บาบาเอาก้อนหินส่งคืนให้กลับกลายเป็นว่า รูปร่างของมันเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง คือแทนที่จะเป็นหินที่มีรูปร่างขรุขระ กลับกลายเป็นรูปปั้นของพระกฤษณะกำลังเป่าขลุ่ยอยู่ไปได้ และท่านนักธรณีวิทยายังเห็นด้วยว่ามีสีสันที่แตกต่างกัน ตลอดจนโครงสร้าง

ของเนื้อสารวัตถุก็แตกต่างกันไปได้อย่างน่าประหลาด ท่านไส บาบาบอกว่า “เห็นไหมเล่า นอกเหนือไปจากอณูและปรมาณูแล้ว พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่ในก้อนหินด้วย และพระผู้เป็นเจ้านี้ยังเป็นความหวาน และเป็นความเบิกบานด้วย ลองหักที่เท้าของรูปนี้แล้วลองชิมดูแล้วเธอจะได้รู้ว่ามันหวานแค่ไหน” ดร. ราวจึงหักอนุสาวรีย์นั้นตรงข้อเท้าและหยิบชิ้นส่วนนั้นใส่ปากดู ปรากฏว่ามันหวานจริง ๆ คือมันเป็นขนมเราดี ๆ นี่เอง ทั้งนี้แปลว่ารูปปั้นนั้นถูกเนรมิตขึ้นออกมาจากหินแกรไนท์ และกลายเป็นก้อนขนมหวานไปได้ รูปนั้นเป็นรูปของท่านพระกฤษณะเบ่าขลุ่ยไปได้โดยบังจุบันทันด่วนทีเดียว

จากเรื่องนี้ ดร. ราวก็ได้ทราบว่ายังมีอะไรบางอย่างหรือว่าหลายอย่างที่เหนือความรู้ความเข้าใจ และเหนือหลักเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์สมัยบังจุบันอยู่มาก หรือจะเรียกว่าเหนือความรู้ความเข้าใจของจิตใจของคนสมัยบังจุบันนี้ที่รู้ด้วยเหตุผลในวงการแคบ ๆ อยู่เป็นอันมาก บุคคลผู้นี้เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่เพียงพอ แต่ในที่สุดเขาก็ต้องยอมรับว่า **วิทยาศาสตร์บังจุบันให้**

ความรู้แก่เราเพียงขั้นปฐมภูมิเท่านั้นเอง ส่วนความรู้ขั้นต่อไป คือขั้นสุดท้ายนั้นมันต้องเป็นเรื่องของนักวิทยาศาสตร์ทางจิตหรือทางวิญญาณเท่านั้นจึงจะรู้ได้ (Science gives but the first word: the lasts word is known only to the great Spiritual Scientist)

เสกผลไม้หลายชนิดจากต้นไม้ต้นเดียว

เรื่องต่อไปเป็นเรื่องของราชา เวนกะตะคีรี ท่านผู้นี้เป็นเจ้าชายผู้สืบเชื้อสายมาจากวงศ์ตระกูลเก่าแก่วงศ์หนึ่ง ท่านเป็นคนได้รับการศึกษาในประเทศอังกฤษ และเป็นคนในระดับวงสังคมนานาชาติทีเดียว เป็นคนชอบล่าสัตว์ใหญ่ ๆ และเล่นโปโลด้วย เขามีวังที่เวนกะตะคีรีในรัฐของเขา และยังมีอีกแห่งหนึ่งในกรุงมัทราส บุคคลผู้นี้เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ท่าทางสง่าสมเป็นเจ้าชายคนชั้นสูงคนหนึ่ง การพูดจาท่าทางเป็นสุภาพบุรุษชาวอังกฤษเต็มตัว แต่พูดถึงในเรื่องศาสนาแล้วปรากฏว่าเขาเป็นชาวฮินดูที่เคร่งครัด และภรรยาของเขาคือราณี ตอนนั้นยังอยู่ในระหว่างการถือบวชตามประเพณีนิยม

ข้าพเจ้าได้พบเจ้าชายผู้นี้หลายครั้งในวงสังคม สาวกของท่านไส บาบา เขาได้แวะมาเยี่ยมที่พักของเราที่แอ็ดยาร์ และเล่าให้เราฟังถึงเรื่องประสบการณ์อันแปลกประหลาดมหัศจรรย์ เกี่ยวกับท่านไส บาบา ข้าพเจ้ารู้ดีว่าที่เขาทำอย่างนี้ ก็เพื่อให้เราได้เข้าใจถูกต้องต่อเรื่องปาฏิหาริย์นี้ เหมือนดังที่ตนมีความเห็นอยู่ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา ตัวเขาและสมาชิกในครอบครัวได้ประสบเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์หลายอย่าง ซึ่งต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังเป็นบางอย่าง คือว่าลูกชายคนที่สองของท่านราชาคนนี้เป็นคนหนึ่งในบรรดาคนที่ขับรถยนต์จากมัทราสไปสู่ปุตตปารตีในการเดินทางครั้งหนึ่ง หลังจากที่ออกจากจิตตอร์ในอันธระประเทศมาไม่ไกลนักเขาก็หยุดรถ เพื่อจะไปกินอาหารปิคนิคกันข้าง ๆ ถนน หลังจากที่ได้กินอาหารกันแล้ว ท่านไส บาบาได้ถามว่า พวกเขาอยากจะกินผลไม้อะไรเป็นของหวานบ้างล่ะ ผู้ที่ไปนี่ก็ปรากฏว่านึกเอาของที่หากินยาก ๆ ทั้งสิ้น เช่นคนหนึ่งบอกอยากกินมะม่วง อีกคนหนึ่งบอกอยากแอ็ปเปิ้ล อีกคนบอกอยากกินส้ม

ส่วนคนที่สี่บอกว่าอยากกินลูกสาลี่มีน้ำชุ่ม ๆ มากหน่อย ท่านไส บาบา ก็ชี้ไปต้นไม้ป่าต้นหนึ่งข้างทาง และบอกว่าไปเอาที่ต้นไม้นั่นแหละ ได้หมดทุกอย่างเลยทีเดียว ทุกคนตื่นเต้นกันใหญ่ เพราะพวกนี้ได้รู้แล้วว่าท่านไส บาบาทำอะไรได้ทั้งนั้นถ้าท่านต้องการจะทำ เขาก็กรูกันไปที่ต้นไม้นั้น และก็จริง ๆ เสียด้วย เพราะบนกิ่ง ๆ หนึ่งปรากฏว่ามีผลไม้ที่เขาอยากกินแขวนอยู่ให้กินเลยทีเดียว มีมะม่วง แอ็ปเปิ้ล ส้ม สาลี่ ซึ่งทุกคนก็เด็ดออกกินกันเดี๋ยวนั้น ปรากฏว่าแต่ละลูกมีรสหวานชนิดที่เรียกว่าดีเลิศทุกลูก

ปาฏิหาริย์ผ่าตัดไส้ติ่งอักเสบ

อีกครั้งหนึ่งที่บุตตปารตี ก่อนที่จะได้มีการสร้างโรงพยาบาลกันขึ้นที่นั้น มีผู้มาเยี่ยมคนหนึ่งเกิดป่วยด้วยโรคไส้ติ่งอักเสบอย่างรุนแรง ในแถบนั้นจะไปหาหมอผ่าตัดไม่มีเลย ที่นี้บุตรชายคนหนึ่งของท่านราชานี้เป็นคนหนึ่งในบรรดา ๑๐ กว่าคนซึ่งอยู่ในที่นั้น และได้เห็นท่านไส บาบา โบกมือแล้วก็หยิบเอามีดผ่าตัดของ

ศัลยแพทย์ออกมาจากอากาศ ต่อจากนั้นท่านได้เดินเข้าไปในห้อง ในขณะที่คนไข้กำลังครวญครางร้องโอย ๆ อยู่ แต่นั่นแหละอะไรเกิดขึ้นในห้องย่อมไม่มีใครทราบได้ ท่านไส บาบาจะไปทำการผ่าตัดอย่างไรก็ไม่มีใครเห็น แต่พอออกมาท่านก็ชูให้ทุกคนเห็นไส้ตังที่ถูกตัดออกมา แล้วเมื่อเขาเข้าไปดูคนไข้ก็เห็นมีรอยมีดซึ่งเป็นแผลที่หายแล้ว เหลือเห็นรอยแผลเป็นเล็ก ๆ นิดเดียวให้เห็นเท่านั้น ตามธรรมดาท่านใช้วิภูติขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์เป็นทั้งยาระงับประสาทและเป็นยาสมานแผลเสร็จในตัวเลยทีเดียว นี่เป็นอีกรายหนึ่ง

หยิบรูปพระรามและสีดาออกมาจากพื้นทราย

สำหรับท่านราชาเองนั้น ได้เคยเห็นปาฏิหาริย์อันศักดิ์สิทธิ์หลายต่อหลายครั้ง ครั้งที่ทำให้เขาประทับใจมากนั้นเกิดขึ้นที่เวนกะตะคีรีในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ คือไม่นานหลังจากที่เขาได้พบท่านไส บาบา ตอนนั้นเป็นตอนที่เขาไปหาท่านไส บาบาในระยะแรก ๆ ซึ่งท่านไส บาบามีอายุประมาณ ๒๔ ปีอยู่ที่เวนกะตะคีรี คราวนั้นมีขบวน

รถหลายคัน บุคคลก็กลุ่มใหญ่ราว ๆ ๒๐ หรือ ๓๐ คน ได้ออกจากวังของท่านราชาผู้นี้ไป ท่านไส บาบาซึ่งไม่เคยมาที่บริเวณนี้ก่อนเลย ได้บอกให้ท่านราชาหยุดรถที่หาดทรายแห่งหนึ่งซึ่งบังเอิญไปเห็นเข้า ครั้นเดินต่อมาอีกสองสามไมล์ก็มาถึงท้องแม่น้ำ ซึ่งตื้นเขินเป็นหาดทราย ตอนนี้ทุกคนได้หยุดแล้วก็นั่งลงบนหาดทรายรอบ ๆ ท่านสวามีหนุ่ม หลังจากที่พูดกันไปชั่วครู่หนึ่ง ท่านได้ถลกแขนเสื้อถึงข้อศอกแล้วก็เอามือล้วงลงไปในพื้นทรายข้างหน้า ท่านราชาบอกว่าทันใดนั้นเราก็ได้ยินเสียงประหลาดคล้าย ๆ กับเสียงเลื่อยโครกครากดังขึ้น เขาจึงถามท่านไส บาบา ว่ามันเสียงอะไรกันนะ ท่านบอกอย่างเป็นเชิงชวนให้คิดว่ามีของที่เขากำลังทำขึ้นบนภูเขาไกรลาศ ซึ่งเป็นชื่อที่อยู่ของพระศิวะเป็นพระเจ้าที่มีส่วนสัมพันธ์กับโยคะหรืออำนาจโยคะ และเป็นผู้มีความสามารถที่จะให้พรแก่มนุษย์ได้ด้วย สาวกของท่านไส บาบา หลายคนก็เชื่อว่าท่านไส บาบานี่แหละอวตารมาจากพระศิวะศักดิ ซึ่งเป็นภาคหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่ท่านชักมือออกมาจากหาดทราย ก็มีแสงวาบ

ออกมาซึ่งแผ่ออกเป็นวงกลมรัศมีประมาณ ๑๐ ฟีต ทันใดนั้นทุกคนได้เห็นท่านไส บาบากำลังถืออะไรอยู่ในมือสูงประมาณ ๘ นิ้ว ทำด้วยโลหะสปาติกสีขาวบริสุทธิ์ รูปนี้ปรากฏว่า เป็นรูปของพระรามซึ่งเป็นอวตารภาคหนึ่งของพระนารายณ์ และมีรูปชายาคือนางสีดาด้วย หลังจากทุกคนได้เห็นของขวัญจากเขาไกรลาศแล้ว ท่านไส บาบาได้ยื่นรูปนี้ให้แก่ท่านราณีของแคว้นเวนกะตะ-คีรีผู้ซึ่งตอนนั้นกำลังถือผ้าคลุมหน้าอยู่ พร้อมกับบอกว่าให้เก็บใส่ห่อผ้าไว้และให้ปิดไว้จนกว่าจะถึงวันรุ่งขึ้น แต่ในวันรุ่งขึ้น พอเอาผ้าที่ปิดนี้ออก หินที่ขาวก็กลับกลายเป็นสีน้ำเงินไปได้ รูปเคารพเล็ก ๆ นี้เดี๋ยวนี้ก็ยังตั้งอยู่ในห้องพระของท่านราชา ส่วนพระราชาก็บอกว่าสีนั้นก็ยังเป็นสีน้ำเงิน ซึ่งเป็นสีเดียวกันกับสีที่พวยพุ่งออกมาจากรูปนั้นตอนที่รูปนั้นถูกเอาออกมาจากทรายนั่นเอง

ปาฏิหาริย์ของผู้วิเศษ (Divine Miracle)

อันที่จริง ท่านราชาผู้นี้ก็เป็นเช่นเดียวกันกับชาวอินเดียอื่นอีกหลายคนที่เดียวที่ได้เห็นปรากฏการณ์

ปาฏิหาริย์ซึ่งแสดงมาก่อนนี้แล้วหลายแห่ง ที่โน่นบ้าง ที่นี่บ้าง โดยคนโน้นบ้างคนนี้บ้างเป็นผู้แสดง ในงานพิธีโน่นบ้างนี้บ้าง โดยวิธีตันตระของธิเบตบ้าง และโดยวิชาลึกลับบ้าง แต่ท่านได้กล่าวยืนยันอย่างหนักแน่นว่าปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา นี้อยู่คนละระดับคือไกลกันมากเลยทีเดียว จึงทำให้ท่านไม่อยากใช้คำว่า "ปาฏิหาริย์" (Miracle) เลย เพราะเกรงว่าผู้อื่นส่วนมากอาจเข้าใจผิดได้ ข้าพเจ้าก็เลยถามว่า เมื่อเป็นเช่นนั้นควรจะใช้คำอะไรดี ท่านก็บอกว่า "นั่นซี ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่เราจะจำกัดความหมายให้แคบเข้าจะดีไหม คือเราจะเรียกว่า "Divine Miracle" คือปาฏิหาริย์ของพระผู้เป็นเจ้าก็น่าจะได้กระมัง" เป็นอันว่าท่านราชาและครอบครัวของท่านถือว่าท่านไส บาบา เป็นพระผู้เป็นเจ้าองค์หนึ่งอวตารลงมา ซึ่งส่วนมากสาวกที่ใกล้ชิดของท่านก็เชื่อเช่นนี้เหมือนกัน

จักษุแพทย์ศิษย์ของท่านไส บาบาองค์ก่อน

อีกเรื่องหนึ่ง ดร. เอ รังคะราว M.B.B.S., M.S. (O.P.H.) (U.S.A.) F.I.C.S. เป็นศัลยแพทย์นัยน์ตาชั้น

นำคนหนึ่งของกรุงมัทราส ในระยะแรกที่เขาเริ่มทำงานเป็นศัลยแพทย์ตานี้ เขาก็รักษาคนไข้ที่พิมาวรัม โดยเป็นนายแพทย์ใหญ่ เขามีความใฝ่ฝันว่าวันหนึ่งจะต้องเป็นศัลยแพทย์ดวงตาที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งให้ได้ เขาเชื่อว่าความใฝ่ฝันของเขามีทางที่จะเป็นผลสำเร็จ ก็ในวันที่เขาไปรักษาให้แก่ชายชราคนหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นสาวกของท่านเชอร์ดิบาบา ชายชราคนนี้ได้เคยเห็นท่านเชอร์ดิบาบาเมื่อตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และได้สร้างวัดไว้ให้แก่ท่านวัดหนึ่งอีกด้วย นายแพทย์คนนี้รู้สึกได้รับความสะเทือนใจจากลักษณะท่าทางความเป็นนักบุญและความน่าเลื่อมใสของชายชรานั้น จนกระทั่งเขาเริ่มต้นสวดมนต์อ้อนวอน และยอมเป็นสาวกของท่านเชอร์ดิ บาบาด้วย และนับแต่นั้นมาเขาก็นึกถึงท่านไสบาบาองค์ก่อนอยู่ตลอดเวลา เขากล่าวว่า “เมื่อหลายปีล่วงไป ท่านเชอร์ดิ บาบา ก็มีอำนาจลึกซึ้งในจิตใจของข้าพเจ้ามากขึ้นทุกที ข้าพเจ้าได้เผชิญเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตด้วยความกล้าหาญ ในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ข้าพเจ้าได้รับทุนให้ไปศึกษาเพิ่มเติมในมหาวิทยาลัยแห่งไอโอ-

วาแห่งอเมริกา และโดยความกรุณาของท่านเชอร์ดิ บาบา ข้าพเจ้าก็ได้ศึกษารับปริญญามาแล้วก็กลับมาอินเดียในฐานะเป็นศัลยแพทย์เกรดเอเลยทีเดียว ข้าพเจ้าได้เริ่มต้นทำงานรักษาโรคนัยน์ตา ที่พิมพาวรัมนั้นด้วยตนเอง"

วันหนึ่งมีหญิงคนหนึ่งมาที่คลินิคของเขาบอกว่านัยน์ตาของแกมันมืดมัวลง ๆ ทุกที ปรากฏว่าหญิงคนนี้เป็นริดสีดวงตา และมีอาการแทรกซ้อนคือเป็นไขข้ออักเสบและม่านตาก็อักเสบด้วย นายแพทย์จึงบอกกับเธอและญาติของเธอว่ารายนี้น่ากลัวจะผ่าตัดไม่ได้ คนไข้ก็บอกว่า "ดิฉันเป็นสาวกของท่านไส บาบา แห่งปุตตปารตี ท่านได้บอกให้ดิฉันมาที่พิมมาวรัมนี้โดยกล่าวว่าที่พิมมาวรัมนี่มีศัลยแพทย์นัยน์ตาคนหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นสาวกของฉันมาหลายปีแล้ว จงไปหาเขาแล้วบอกว่าฉันต้องการให้เขาผ่าตัดดวงตาของเธอ เขาจะทำแล้วเธอจะหาย" และท่านไส บาบาก็ได้บอกแก่เธออย่างละเอียดว่าสาวกคนนี้คือใครแสดงว่าท่านได้รู้อดีตของ ดร. รังคะราวมาแล้วเป็นอย่างดี ดร. รังคะราวรู้สึกฉงนสนเท่ห์มาก

เมื่อตนเองไม่ได้เคยรู้จักท่านไส บาบานี้มาแต่ก่อน ผู้หญิงคนนั้นได้บอกแก่เขาว่าท่านไส บาบา นี้ เป็นท่านเชอร์ดิ บาบาองค์ก่อน กลับชาติมาเกิด และเมื่อนายแพทย์ได้ฟังเช่นนั้นเขาก็เกิดความเลื่อมใสทันที และรู้สึกว่าเรื่องถ้าจะเป็นจริงเสียแล้ว เขาจึงทำการผ่าตัดให้เธอทั้งๆ ที่ความจริงมันฝืนกับการวินิจฉัยโรคของเขาเองมาก แต่หลังจากได้ทำการผ่าตัดให้ก็ปรากฏว่าเขาได้รับความสำเร็จ คือหญิงชราคนนั้นสามารถจะเห็นได้เป็นปกติทันที ศัลยแพทย์ผู้นี้จึงเกิดความต้องการจะไปที่ปุตตปารตีโดยด่วน เพื่อจะไปเห็นเทพเจ้าในร่างมนุษย์และจะได้แสดงความเคารพท่าน

ต่อมาอีกสองสามเดือนเขาได้มีโอกาสไปที่มัทราส แล้วก็เริ่มปฏิบัติงานเป็นศัลยแพทย์แห่งดวงตาที่นั่น ภายในเวลาสองสามวันของการที่ไปตั้งบ้านที่นั่น เขาก็ได้ทราบข่าวว่าท่านสัตยาไส บาบากำลังมาที่เมืองนั้น และพักอยู่ที่บ้านเลขที่ ๓ ถนนสูรยะราว คือบ้านของนายเวนกตะมุนีที่กล่าวมานั่นเอง เขาจึงขับรถไปที่นั่นแต่พอเห็นผู้คนจำนวนมากมายมหาศาล เขาก็หมดกำลังใจเลย

และคิดว่าจะทำอย่างไรดี ทันใดนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเขาไม่รู้จักเลย คนหนุ่มคนนี้คืออิศวระซึ่งเป็นลูกชายคนใหญ่ของเจ้าของบ้านนี้นั่นเอง เด็กหนุ่มได้มาทักเขา และถามว่าคุณเป็น ดร. รังคะราวใช่ไหม ท่านไส บาบาต้องการให้คุณเข้าไปข้างในพร้อมกับครอบครัวด้วย ท่านอยู่ที่ชั้นบนชั้น แรกนั้น พอได้ยินเช่นนี้ ดร. รังคะราวใจเต้นตูม ๆ เป็นตีกลอง เขาได้ขึ้นบันไดไปพบท่าน และได้หมอบกราบที่เท้าท่านไส บาบาทันที ท่านไส บาบาตบเขาที่ข้างหลังแล้วก็บอกเขาให้ลุกขึ้น ท่านกล่าวว่า "นี่แน่ะคุณหมอ ฉันได้เคยอยู่กับท่าน และท่านก็ได้เคยอยู่กับฉันมาเป็นเวลาหลายชาติแล้ว ฉันเองนั่นแหละที่นำท่านมากรุงมัทราสนี้ ฉันอยู่กับท่านเสมอ ท่านไม่ต้องเป็นกังวลอีกต่อไปนะ."

ช่วยจับมือจักษุแพทย์ผ่าตัดนัยน์ตา

คุณหมอได้ฟังดังนี้ ก็รู้สึกว่าเกิดความประทับใจอย่างสุดซึ้ง คำพูดของท่านทำให้เขามีความสุขอย่างสุดที่จะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ นับแต่นั้นเป็นต้นมา

เขาก็ได้ประสบเหตุการณ์ในคลีนิคของเขา ซึ่งหลายต่อหลายครั้งคล้าย ๆ กับว่ามือของเขาถูกใครคนหนึ่งมาจับและจูงให้ทำงานผ่าตัดจนเกิดผลสำเร็จ บางทีเขากำลังทำงานผ่าตัดที่ยาก ๆ แต่ก็มีใครคนหนึ่งมาจับให้ทำได้ถูกต้องไปหมด ถ้าคนไข้เป็นสาวกที่ท่านไส บาบาส่งมา บางครั้งคนไข้เองก็เห็นท่านไส บาบา มายืนอยู่ที่นั่น คน ๆ หนึ่งบอกเขาในขณะที่เขากำลังทำงานว่า "ท่านมาแล้ว ผมเห็นหน้าท่านครับ เห็นท่านกำลังเคลื่อนไหวเสียด้วย ท่านกำลังผ่าตัดผมด้วยตัวเองเลยทีเดียว

ในเวลาเดียวกันนายแพทย์ศัลยกรรมผู้นี้รู้สึกตัวเองว่า มีปรากฏการณ์ประหลาดขึ้นมาคล้ายกับว่ามีมือใครคนหนึ่งมาจับมือเขาให้เคลื่อนไหวไปตามนั้น แล้วทำงานแทนเขาเลยทีเดียว เขาบอกว่าบางทีงานนั้นเสร็จภายในเวลาไม่กี่นาทีเลย เหมือนกับปาฏิหาริย์ฉะนั้น "แหมผมรู้สึกว่าตัวเองนี่ด้อยไปถนัดใจ คือไม่ได้รู้สึกว่าตัวเองเก่งเลย ที่ทำ ๆ นี่ท่านไส บาบาทำให้แท้ ๆ โดยผมเองไม่ได้ทำอะไรเท่าไหร่เลย" แล้วเขาก็กล่าวต่อไปว่า ข้าพเจ้าคุกเข่าลงขอบคุณต่อผู้ที่มาช่วยข้าพเจ้า แล้ว

ก็สะอื้นอยู่ในใจ เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถจะเห็นดวงหน้า และเครื่องแต่งกายของพระผู้เป็นเจ้าอย่างชัดเจนอย่างที่คนไข้บางคนของข้าพเจ้าเห็น คือเขาสามารถเห็น แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถเห็นได้ เพียงแต่รู้สึกว่ามีมือมาจับมือข้าพเจ้าเท่านั้นเอง

รักษาคนไข้ที่ "หมดหวัง" แล้ว

อย่างไรก็ตาม ต่อมาได้มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ ดร. รังคะราวสามารถจะเห็นศัลยแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ คือ ดร. ไส บาบาด้วยตนเอง ข้าพเจ้าจะขอนำคำของเขามาเล่าให้ท่านฟังด้วยคำของเขาเอง ดังต่อไปนี้

ท่านไส บาบาได้แนะนำให้คนไข้คนหนึ่งชื่อ ชากังลาล แห่งศันติกุเตีย แคว้นโรยะปุรัม มาที่ข้าพเจ้าเพื่อให้ผ่าตัดริดสีดวงตา ท่านได้กำหนดเวลามาให้ด้วย คือ ๑๐ โมงครึ่ง คนไข้คนนี้ได้รับการปฏิเสธไม่ยอมผ่าตัดโดยศัลยแพทย์หลายคนมาแล้ว ซึ่งรวมทั้งตัวข้าพเจ้าเองด้วยนั่นแหละ คือว่าอาการของเขามีโรคแทรกซ้อนเหลือประมาณ ความดันก็สูงตั้งสองร้อย หัวใจก็โต

แล้วก็เป็นโรคเบาหวานอย่างรุนแรง ตับก็พิการ และเขายังเป็นไส้เลื่อนอีกทั้งสองข้าง เพราะฉะนั้นศัลย-แพทย์ที่มีความคิดอยู่บ้างโดยทางสามัญสำนึก จะไม่ยอมผ่าตัดคนไข้คนนี้แน่ ดร. ราวกล่าวเป็นเชิงอุปมาให้ฟังว่า "ถ้าจักษุแพทย์คนไหน ถูกขอร้องให้ผ่าตัดนัยน์ตาคนไข้คนนี้ละก็ รับรองได้เลยว่าเขาต้องปิดร้านไปดูหนังเสียดีกว่า" แต่เมื่อท่านไส บาบาส่งมา ข้าพเจ้าก็ต้องยอมรับผ่าตัดให้อยู่ดี ต่อจากนั้น เราก็จัดแจงตระเตรียมการผ่าตัด ข้าพเจ้าตอนนั้นอยู่ในสำนักงาน รู้สึกใจสั่นอารมณ์ไม่เป็นปกติ อดนึกหวั่นเกรงไปเองไม่ได้ว่า "นี่ถ้าคนไข้รายนี้เกิดเป็นอะไรไปละก็ เราต้องหมดทางหากินกันคราวนี้เอง"

ทันใดนั้นเขาเกิดความรู้สึกว่า ท่านไส บาบามาจับมือเขาและบอกเขาให้เดินขึ้นไปกับท่าน ไปยังห้องผ่าตัดเลยทีเดียว เขาก็ตามท่านไป และคราวนี้เห็นเสื้อคลุมสีแดงหม่นของท่านค่อยๆเลื่อนไปบนบันไดข้างหน้า เสร็จแล้วเขาก็ล้างมือตามประเพณี สวมใส่เสื้อคลุมและสวมถุงมือ ตอนนั้นคนไข้นอนรออยู่บนเตียงผ่าตัดแล้ว

ขณะนี้ความดันของคนไข้ขึ้นสูงมาก หัวใจของแกก็เต้นตุบตับรุนแรงมาก แกกำลังทำท่าจะหายใจไม่ออก ดู ๆ ไปแล้วคล้ายกับว่าแกจะต้องมาตายบนเตียงผ่าตัดของเขานี่เอง

"แหมผมกลัวเหลือเกิน" เขากล่าว "กลัวอย่างที่ไม่เคยกลัวมาก่อนเลย รู้สึกหมดทางจริง ๆ ผมเลยตะโกนว่า ไส ราม ๆ ช่วยด้วย" ไสรามคือเป็นมนต์ที่สาวกของท่านไส บาบามักจะใช้เรียกท่าน ข้างผู้ช่วยของเขาก็เลยร้องประสานเสียงกันขึ้นบ้างว่า ไส ราม ๆ ๆ ๆ คนไข้พอได้ยินก็เอาบ้าง ร้องประสานเสียงเป็นลูกคู่ขึ้นมาว่า ไส ราม ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ที่นี้ทุกคนในที่นั้นรวมทั้งเขาเองก็ต้องได้รับความแปลกประหลาดใจอย่างยิ่ง คือว่าเสื้อคลุมหรือผ้ากันเปื้อนสีขาวที่เขาสวมนั้น ได้กลายเป็นสีหม่นที่ท่านไส บาบาสวมเป็นปกติไปได้ แล้วก็นิ้วมือซึ่งอยู่ภายใต้ถุงมือนั้นมันก็ไม่ใช่นิ้วมือของเขาเสียอีกแล้ว แต่กลายเป็นนิ้วมือของท่านไส บาบาผู้เป็นศัลยแพทย์ ซึ่งมีอำนาจเกรียงไกร มาปรากฏตัวในร่างเขาและกำลังทำการผ่าตัดนั่นเอง ชั่วเวลาไม่กี่วินาทีการผ่าตัดก็เสร็จ

และเมื่อท่านไส บาบาทำอะไรเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านก็จากไป หลังจากนั้นเสื้อคลุมของเขาก็กลายเป็นสีขาวดังเดิมอีก และตอนนี้ก็เป็นเวลาเดียวกับเวลาที่ท่านไส บาบาได้บอกแก่สาวกที่ประศันตินิลยัมว่า การผ่าตัดนายชากังลาล เสร็จเรียบร้อยแล้ว.

บทที่ ๑๖

เสียงจากตะวันตก

ดวงประทีป	โชติช่วง	ชัชวาล
คือกาล	จิตข้า ฯ	เป็นกุศล
ปีติ	ท่วมทับ	กมล
ไหลหลั่ง	สะพรั่งล้น	ถึงกาย
ชื่มชาบ	อาบเอิบ	อบอุ่น
แสงธรรม	ค้าจุน	เฉิดฉาย
ข้าฯอยากพูด	อยากตะโกน	อยากบรรยาย
ให้คน	ทั้งหลาย	ได้รู้

อนาถหนอ จนใจ จนจิต
สุดคิด ภาษา ไม่สู้
ถ้อยคำ ไม่พอ เชิดชู
พรรณนา ความรู้ ภายใน

ทำได้ เพียงให้ สัญญาณ
ควันน้อย ลอยผ่าน ฟ้าไส
หวังเพื่อ คนเห็น ไกล ๆ
แล้วเขา จะได้ ทำตาม

บากบั่น ในอัน ทำดี
ความชั่ว หลีกหนี เข็ดขาม
จุดดวง ประทีป วาววาม
ขับความ มืดคลุ้ม สุมใจ

— อิราคิ นักบวชกวีชาวเปอร์เซีย

ความประทับใจที่ประศันตินิลยัม

ผู้จาริกแสวงบุญหาความเจริญทางวิญญาณจากทุกแห่งหนทั่วทุกมุมโลก ได้พากันหลั่งไหลไปที่ประศันติ-นิลยัม ซึ่งเป็นสถานที่อยู่กลางป่าดงพงเขาอันเปล่าเปลี่ยวและวังเวง บางคนพยายามไปเยี่ยมได้ชั่วครั้งชั่วคราวแล้วก็ต้องรีบกลับ แต่ท่านไส บาบาได้ทำให้เขาเหล่านี้มีจิตใจอันเต็มตื้นไปด้วยความปีติ ส่วนมากได้รับความประทับใจอย่างสุดซึ้ง บางคนที่สามารถจะอยู่กับท่านต่อไปได้เป็นเวลาหลายเดือน ก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงในชีวิตอย่างสำคัญ และต่อจากนั้นชีวิตของเขาก็ไม่ได้เป็นเหมือนเดิมอีกต่อไป

เมื่อเวลาล่วงไป ๆ หลายปีเข้า ผู้คนที่ตอนแรกทะยอยกันไปทีละเล็กทีละน้อย จากสถานที่ห่างไกลได้เพิ่มขึ้น ๆ กลายเป็นหลั่งไหลไปอย่างมืดฟ้ามัวดินไม่ขาดสาย ในจำนวนนี้ที่ไปจากอเมริกาก็มี แต่โดยมากก็ไปจากรัฐแคลิฟอร์เนีย นอกจากนั้นก็ไปจากออส-เตรเลีย ยุโรป อาฟริกา ตะวันออกไกล และอาเซียอาคเนย์ จะเห็นได้ว่าโดยปกติคนที่มาไกลแสนไกลนั้น

คงไม่ได้ไปเพียงเพื่อจะอยากรู้อยากเห็นอย่างเดียวเท่านั้น เขามาพร้อมด้วยปัญหายิ่งใหญ่เป็นส่วนตัวของเขา และมาเพื่อหาวิธีเพื่อให้ได้รับความสว่างทางใจ เขามาด้วยความหวัง และอย่างน้อยก็มีความเชื่ออยู่บ้างตามสมควร ถ้าไม่อย่างนั้นเขาคงจะไม่เดินทางไปจากระยะทางไกลเห็นปานนั้น

สัญญาณควัน : ความจำกัดของภาษาและคำพูด

ความรู้สึกตื้นตันไปด้วยความปีติความยินดีต่าง ๆ ของแต่ละคนในเมื่อเข้าไปหาท่านไส บาบาแล้วได้มีประสบการณ์ทางจิตอันแปลกประหลาดนี้ เป็นของลึกซึ้งยากที่จะบรรยายได้จริง ๆ ถ้าจะเปรียบก็เห็นจะต้องอ้างกวีชาวเปอร์เซียผู้หนึ่ง ที่บรรยายไว้เป็นอุปมาโวหารว่า "เมื่อยุ้งข้าว (คือร่างกายที่ต้องบำรุงต้องเลี้ยงด้วยข้าว) ของเราถูกจุดให้ลุกโพลงขึ้นด้วยไฟ หรือความสว่างอันเกิดจากธรรมปีติแล้ว เราจะเกิดความสงบ สว่าง และความสุขอันประณีตที่นอกเหนือถ้อยคำรำพันจริง ๆ เราอยากจะบรรยาย — อยากจะอธิบาย — ให้ผู้อื่นทราบเหลือ

เกินว่า ความสุขอันประณีตดังกล่าวนั้นเป็นสภาพที่อัศจรรย์วิเศษอย่างยิ่ง แต่แล้วเราก็ทำไม่ได้สมดังใจนึก เพราะภาษาพูดของเราไม่มีคำเพียงพอ ที่จะบรรยายให้ผู้อื่นได้ทราบ และรู้รสชาดอย่างแจ่มแจ้ง ถึงความสูงส่งและลึกซึ้งของความสุขเช่นนั้น ดังนั้น แม้จะพยายามใช้คำพูดบรรยายไปให้ยืดยาวเพียงใด ความพยายามของเราก็คงมีค่าเพียงเท่ากับการให้ควันสัญญาณอันมีลักษณะเจือจางและเบาบางเหมือนปุยนุ่น (เพื่อให้ผู้อื่นเห็นบ้าง) เพียงก้อนเล็ก ๆ ก้อนเดียวเท่านั้นเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่ามันห่างไกลกับความจริงอย่างฟ้ากับดิน และอันที่จริงเท่าที่พอจะเล่าสู่กันฟังได้ก็เป็นเพียงอิทธิปาฏิหาริย์ ซึ่งมองเห็นง่าย ๆ สำหรับคนทุกคนเท่านั้น ส่วนปาฏิหาริย์อันประณีต คือความรู้สึกดื่มด่ำเบากายสบายจิตที่เอิบอาบอยู่ภายในนั้น ใครเลยจะบรรยายให้ผู้อื่นเห็นจริงได้สักเท่าใด ? และก็ปาฏิหาริย์ชนิดหลัง (ที่เกิดขึ้นภายในจิต) นี้เอง ที่เป็นยอดของปาฏิหาริย์ทั้งปวง

แต่นั่นแหละ ยังมีเรื่องที่น่าสนใจอยู่บ้างเหมือนกัน เกี่ยวกับปฏิกิริยาหรือความเห็นของชาวตะวันตก

บางคน บุคคลเหล่านี้ได้เกิดมาในท่ามกลางบรรยากาศที่ไม่ประสีประสาต่อเรื่องราวทางจิตหรือวิญญาณเท่าใดนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับท่านไส บาบาด้วยแล้วเป็นอันว่าคนเหล่านี้เป็นผู้มีจักษุมืดบอดสนิทที่เดียว ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะขอระบุชื่อเพียงสองสามชื่อ ซึ่งเป็นบุคคลที่ข้าพเจ้ารู้จักดีเป็นส่วนตัว และเป็นผู้ซึ่งได้มาอยู่กับท่านไส บาบาเป็นเวลานานพอสมควร

พลังแห่งความเมตตา

ในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าได้พูดถึงมิสกาเบรียลลา สไตเออร์ ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในอาศรม ในเมื่อข้าพเจ้าได้พบท่านสวามีเป็นครั้งแรก เธอผู้นี้ได้อยู่ที่นั่นมาเป็นเวลาหลายเดือนแล้ว และเมื่อข้าพเจ้าไปเยี่ยมที่ประศันตินิลยัมครั้งแรก เธอได้บอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์สิ่งมหัศจรรย์หลายอย่าง ที่เธอเองได้เห็นมากับตา เธอได้มีประสบการณ์ในด้านนี้มามากเกี่ยวกับปาฏิหาริย์แบบภายนอก ซึ่งแสดงถึงอำนาจและความเมตตาของท่านไส บาบา แต่ว่าก็นั่นแหละ *ที่สำคัญที่สุด*

ก็คือกระแสจิตที่เต็มไปด้วยความเมตตาของ ท่านไส บาบา อันเป็นแม่เหล็กที่ดึงดูดเธอไว้ ให้สามารถยอมรับความลำบากยากเข็ญต่าง ๆ ของชีวิตในอาศรมเดือนแล้วเดือนเล่า ซึ่งเธอสามารถจะทนได้ดี ทั้ง ๆ ที่ชีวิตนั่นไม่มีความสุขสะดวกสบายอะไรเลย

ในที่สุดมิสกาเบรียลลาก็มีความจำเป็นที่จะต้องกลับไปยังประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของเธอ โดยกลับไปทำงานในหน้าที่ของเธอตามเดิม แต่ข้าพเจ้าคิดว่าต่อจากนั้นชีวิตของเธอคงจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ในเมื่อจิตใจของเธอได้ถูกจุดด้วยเปลวไฟอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านไส บาบาแล้ว เพราะว่าเมื่อมองดูจากภายนอกก็พอจะมองเห็นว่า เธอมีความเปลี่ยนแปลงสำคัญอันเต็มไปด้วยความรุ่งโรจน์เกิดขึ้นภายในใจของเธออย่างเห็นได้ชัดเจน

เสกเศษกระดาษให้เป็นขนม

ยังมีอีกสองคนซึ่งข้าพเจ้าพบในวันแรก ๆ ที่มาหาท่านไส บาบา ผู้ซึ่งหลังจากนั้นมาก็ได้กลายเป็นเพื่อน

สนิทของเรา คือบ๊อบและมาเก้ล ไรเมอร์แห่งแปซิฟิค พาลิเสคส์ แคลิฟอร์เนีย นายบ๊อบคนนี้เป็นนักบินและเป็นชาวอเมริกันที่มีผมแดง ผู้ซึ่งได้เสาะแสวงหาท่านไสบาบาให้ข้าพเจ้า คือพยายามเสาะแสวงหาว่าท่านอยู่ไหน เพื่อให้ข้าพเจ้าได้พบท่านในครั้งแรกนั่นเอง ก่อนที่จะมาพักผ่อนที่ประศันตินิลยัมนี้ สองสามีภรรยาคู่นี้ก็เหมือนกับเรา คือได้พยายามตระเวณท่องเที่ยวหาไปทั่วอินเดียเลยทีเดียว โดยเที่ยวไปตามอาศรมต่าง ๆ และพบโยคีผู้ยิ่งใหญ่ต่าง ๆ หลายท่าน และก็ได้รับความสดชื่นทางใจมาบ้างตามสมควรจากที่โน้นบ้างที่นี่บ้าง แต่เดี๋ยวนี้เขารู้สึกว่า เขาได้พบศาสดาและความรุ่งโรจน์ที่แท้จริงในชีวิตของเขาแล้ว สำหรับประสบการณ์ภายใน คือความเจริญหรือการบรรลุธรรมทางจิตนั้น ข้าพเจ้าไม่สามารถจะบรรยายได้ในที่นี้ อันที่จริงข้าพเจ้าก็ได้รับคำบอกเล่าจากเขาบ้างแล้วบางอย่างเหมือนกัน แต่คิดว่าอย่าเพิ่งพูดกันในที่นี้จะดีกว่า ส่วนปรากฏการณ์ภายนอกรวมทั้งปรากฏการณ์แบบต่าง ๆ ซึ่งได้บรรยายไว้แล้วในตอนต้น ๆ ของเรื่องนี้นั้น เขาบอกว่าเขาได้

เห็นบ่อยเหลือเกิน ได้เห็นท่านไส บาบาเอามือควานอากาศหรือไม่บางทีก็ล้วงลงไปในทรายหยิบเอาอะไรต่ออะไรออกมาหลายต่อหลายอย่าง บางทีเป็นของขวัญส่วนตัวที่น่ารัก บางทีก็เป็นขนมหวานลูกกวาดเอามาให้คนทั่วไปที่นั่งอยู่ที่นั่นได้กินกัน เขาได้เห็นมือของท่านไส บาบา สามารถเปลี่ยนสารวัตถุอย่างหนึ่งให้เป็นอีกอย่างหนึ่งได้ต่อหน้าต่อตา

ครั้งหนึ่งท่านไส บาบา ได้ม้วนเศษกระดาษม้วนหนึ่งเล่น ๆ ในขณะที่บ๊อบนั่งอยู่ข้าง ๆ ท่านในฐานะเป็นคนหนึ่งในคนกลุ่มนั้น พอเสร็จแล้วท่านก็บอกให้บ๊อบอ้าปากขึ้นแล้วก็เอาม้วนกระดาษนั้นใส่เข้าไปในปากทันที พอบ๊อบหุบปากลงปรากฏว่าสิ่งที่อยู่ในปากนั้นไม่ใช่กระดาษเสียแล้ว แต่มันกลายเป็นขนมหวานซึ่งอร่อยมากทีเดียว ผัวเมียคู่นี้ก็เหมือนกับชาวตะวันตกอีกหลายคนคือได้รู้ว่าปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา นั้นเป็นเรื่องที่บริสุทธิ์จริง ๆ ไม่มีอะไรเคลือบแฝง และมีแบบต่าง ๆ หลายประการเกิดขึ้นเป็นประจำวัน อย่างไม่มีพิธีรีตองอะไร และก็ไม่มีใครคาดฝันว่าจะเกิดขึ้นเวลาไหนอีก

ด้วย พวกนี้จึงถือว่าเขาต้องยอมรับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นผู้วิเศษของท่านไส บาบาอย่างแท้จริง

หลังจากที่เราพบกันในครั้งแรกแล้วผัวเมียตระกูลเรเมอร์คู่นี้ได้กลับไปอเมริกา แต่หลังจากนั้นได้บินกลับไปกลับมาเยี่ยมท่านไส บาบาอีกหลายครั้ง แล้วเขาได้เดินทางจากอินเดียไปกับท่าน คือไปทัวร์ที่ทวีปอาฟริกาตะวันออกในปี ค.ศ. ๑๙๖๘ ก่อนหน้านั้นข้าพเจ้าได้พบเขาที่การประชุมท่านสัตยา ไส บาบาแห่งโลกที่บอมเบย์ ซึ่งหลังจากนั้นเขาภรรยาของเขากับข้าพเจ้าได้เดินทางร่วมกันชั่วระยะหนึ่งกับท่านสวามี ในระหว่างนี้เองที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเรียนรู้ว่า สาวกผู้ซื่อตรงและผู้ที่มีศรัทธาจริงของท่านไส บาบา นั้นเขาทำอะไรหรือคิดอย่างไรกัน

งานจุดคบเพลิงให้แสงสว่างในความมืด

ในบรรดาสาวกของท่านไส บาบา ประเภทที่ไม่ใช่ชาวอินเดียนั้น มีคนหนึ่งรู้สึกว่าจะเป็นชื่อที่มีคนรู้จักดีได้แก่ มาดาม อินทราเทวี ซึ่งเป็นครูสอนวิชาโยคะ

ระดับนานาชาติ และเป็นผู้แต่งหนังสือหลายเล่มเกี่ยวกับเรื่องโยคะไว้ด้วย ครั้งหนึ่งเมื่อเธอเดินทางไปเยี่ยมสำนักงานใหญ่ของสมาคมพรหมวิทยาที่แอดยาร์นั้น ภรรยาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้บอกเธอถึงประสบการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับท่านไส บาบาซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินชื่อของท่านไส บาบา แต่เธอก็รู้ได้โดยญาณภายในถึงความสำคัญยิ่งใหญ่ของบุคคลผู้นี้ และได้ยอมรับนับถือโดยทันที เธอรู้สึกว่าไม่มีความสงสัยเลย และตั้งใจแน่วแน่ว่า นี่แหละเป็นคนหนึ่งในอินเดียที่เธอต้องไปหาไปพบให้ได้ไม่ว่าจะลำบากยากเข็ญเท่าใด และไม่ว่าจะเสียเวลาเท่าไรก็ตาม

ตอนนั้นเธอมีกำหนดเวลาว่าจะต้องบินไปไซง่อนเพื่อจะไปทำหน้าที่เล็คเชอร์ตามที่ตกลงกันไว้ก่อน ในตอนแรกเธอตั้งใจว่า จะกลับไปอยู่มูลนิธิโยคะในแคลิฟอร์เนียภาคใต้โดยตรงเลยทีเดียว หลังจากกลับจากเวียดนามแล้ว แต่ตอนนี้เธอเปลี่ยนใจเสียแล้ว เธอได้กลับมาอินเดียเพื่อจะมาพบท่านไส บาบาให้ได้ หลังจากได้ประสบอุปสรรคความยากต่าง ๆ นานาประการ เพราะ

ว่าท่านไส บาบาไม่อยู่เป็นที่ และท่านจะอยู่ที่ไหนก็ไม่มีใครรู้แน่นอนเสียอีกด้วย คือหลังจากตามกันไปตามกันมานานพอสมควร ในที่สุดเธอก็สามารถติดต่อได้ที่ประศันตินิลยัม เธอมาถึงสถานที่นี้ในระหว่างฤดูร้อนของอินเดีย ซึ่งเรียกได้ว่าร้อนแผดเผาอย่างแสนสาหัส ดูเหมือนเธอจะจำได้ทันที คือพอเห็นก็เกิดศรัทธาอย่างลึกซึ้งตั้งแต่ครั้งแรก และทันทีก็ได้กลายเป็นสาวกที่ซื่อสัตย์และเข้มแข็งอย่างยิ่ง

ในตอนนั้นเธอกำลังเริ่มภาระกิจที่จะสอนส่งเสริมวิชาฝึกสมาธิให้ทั่วโลกเลยทีเดียว ท่านไส บาบา ได้อวยชัยให้พรแก่เธอในการงาน ซึ่งท่านกล่าวว่า เป็นการงานที่จุดคบเพลิงให้แสงสว่างในความมืด และนับแต่นั้นมาคุณอินทราเทวี ก็ได้เดินทางอันไกลจากแคลิฟอร์เนียมาอินเดียกลับไปกลับมาบ่อยๆ หลายครั้ง เพื่อที่จะมาใช้เวลาอยู่กับท่านไส บาบา ที่ประศันตินิลยัมบ้างที่อื่นบ้าง ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะขอให้ในฐานะเป็นผู้เขียนบรรยายเองว่า เธอมีประสบการณ์ในทางปาฏิหาริย์และในทางวิญญาณลึกซึ้งภายในเพียงไร แต่ในบรรดาปาฏิ-

หาริย์หยิบวัตถุออกมาจากอากาศต่าง ๆ ซึ่งท่านไส บาบา ได้กระทำให้เธอดู ซึ่งเธอได้บรรยายให้ข้าพเจ้าทราบ นั้นมีอยู่สองเรื่อง ซึ่งข้าพเจ้าอยากจะบันทึกไว้ในที่นี้ เพราะเป็นเรื่องที่น่าสนใจ และมีคุณค่าเป็นหลักฐาน และมีประจักษ์พยาน ผู้ซึ่งมีชื่อเสียงรู้ก้องกันทั่วโลก เรื่องแรกเป็นดังนี้

เนรมิตชัปปมาลา

ครั้งนั้นท่านไส บาบา นั่งอยู่ข้างหน้าอินทราเทวี และคณะผู้มาเยือนคือชาวอเมริกันคณะหนึ่ง ซึ่งคงมีจำนวนหลายคน ท่านได้คว้าเอาชัปปมาลาคือพวงลูกประคำมีไข่มุกใหญ่ ๆ ร้อยแปดลูกเอามาให้เธอแล้ว โดยได้หยิบเอามาดื้อ ๆ จากอากาศนั่นเอง อินทราเทวียังสวมประคำลูกปัดนั้นอยู่ต่อมา แม้ในเมื่อข้าพเจ้าได้พบเธอที่แอดยาร์พร้อม ๆ กับชาวอเมริกันคนหนึ่งในบรรดาหลายคน ผู้ซึ่งได้เห็นการผลิตลูกประคำออกมาจากอากาศนี้ด้วยสายตาของตนเอง

เสกหินให้เป็นน้ำตาล

นอกจากนั้นก็ยังมีคนอีกหลายคนที่ได้เห็นท่านไส บาบา เปลี่ยนวัตถุอย่างหนึ่งให้มันกลายเป็นอีกอย่างหนึ่งได้อย่างเปิดเผยโดยไม่ต้องมีอะไรมาบังมาคลุม ใครจะมองก็มองกันได้มองกันไปให้เต็มที่ ข้าพเจ้าเองได้เห็นเรื่องนี้ครั้งหนึ่งตอนที่อยู่ที่ฮอร์สลี่ฮิลล์ ท่านเอาหินก้อนแข็งก้อนหนึ่ง เปลี่ยนไปเป็นก้อนน้ำตาลหวานมาให้เรากินได้ (ดูบทที่ ๘ หน้า ๒๖๑)

เปลี่ยนแหวนอัญญมณีสีอื่นให้เป็นแหวนเพชร

เรื่องที่สอง เกี่ยวกับประสบการณ์ของอินทราเทวีซึ่งเป็นตัวอย่างที่โลดโผนแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงวัตถุโดยอาศัยสังกัปปะ คือเจตน์จำนงของเทพเจ้าจริง ๆ และมันเกี่ยวกับการอ่านจิตใจ หรือการทายใจอยู่บ้างเหมือนกัน คือวันหนึ่งท่านไส บาบาได้คว้าเอาแหวนอันมีลวดลายละเอียดดวงหนึ่งออกมาจากอากาศ แหวนวงนี้มีหินที่เป็นอัญญมณีสีต่าง ๆ อยู่เป็นอันมาก อินทราเทวีบอกข้าพเจ้าว่า เธอไม่มีความชอบพวกอัญญมณี

เหล่านี้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบที่แลดูสดุดตา มันเป็นเครื่องประดับที่ชาวอินเดียผิวคล้ำโดยมากเขามักจะสวมใส่กันแต่เธอไม่ชอบ เพราะเธอเองเป็นชาวอเมริกันแต่มีเชื้อสายรัสเซีย ฉะนั้นชื่อของเธอคืออินทราเทวี มาจากการที่เธอมาอยู่ในอินเดียในตอนต้นของชีวิตของเธอพ่อแม่ก็เลยให้ชื่อแบบนี้ เธอมีผิวขาวไม่คล้ำเหมือนชาวอินเดียทั่วไป เธอไม่ค่อยชอบใจแหวนดังกล่าวคือสวมใส่แล้วก็ไม่สบายใจ แต่เนื่องจากเป็นของขวัญของท่านไส บาบา เธอจึงคิดว่าต้องใส่มันไปเรื่อย ๆ แต่มันไม่เหมาะสมกันเลย นึกอย่างไร ๆ เธอก็ไม่ชอบอยู่นั่นเอง ความอึดอัดนี้ทำให้เธอรำคาญมากทีเดียวตลอดเวลาวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง

ต่อมาเธอได้รับคำเชิญให้ไปพบท่านไส บาบา พร้อมกับคนอีกกลุ่มหนึ่ง ตอนนี้เธอสวมแหวนซึ่งเป็นของขวัญจากท่านไส บาบา ซึ่งเธอไม่ชอบเลยไว้บนนิ้วนั่นแหละ และนั่งรอให้คนอื่นเขาทะยอยเข้ามาหาในห้องนั้นโดยลำดับ หลังจากที่ท่านไส บาบา เข้ามาในห้องแล้วท่านก็บอกให้เธอนำแหวนมาให้ท่าน แล้วบอก

เป็นเชิงว่า ท่านรู้ว่าเธออยู่ในสภาวะอึดอัดใจไม่ใคร่จะชอบนัก ท่านถือแหวนนั้นไว้ในระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้โดยเอาอัญญมณีให้อยู่ข้างบน ให้ทุกคนได้แลเห็นอย่างชัดเจน ครั้นแล้วท่านก็เบ่าลมลงไปหลายครั้งคล้ายกับว่าเบ่าไม้ขีดไฟให้ดับฉะนั้น ในระหว่างนี้ทุกคนจ้องดูเป็นตาเดียว และทุกคนก็ได้เห็นว่าสีฉูดฉาดต่าง ๆ ของอัญญมณีหลายชนิดนั้นได้ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีขาวบริสุทธิ์ของเพชรลูกเม็ดเดียวที่มีประกายสุกใสงดงามมาก ท่านไส บาบาได้ยื่นแหวนนั้นกลับคืนให้เธอ ตอนนี้เธอสามารถจะสวมใส่แหวนวงนั้นด้วยความสุขสบายใจตลอดเวลาโดยไม่ได้ถอดออกเลย

"ไม่มีใคร เขาอยากเห็น เราเด่นเกิน"

ต่อไปนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งจะขอเล่าเพียงย่อ ๆ เกี่ยวกับชายคนหนึ่งผู้ซึ่งมาจากโลกภาคตะวันตก ได้พบท่านไส บาบาแล้วเขาก็บอกว่า ได้มีผลกับการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาอย่างไรบ้าง ชายคนนี้ชื่อ มร. อัลฟ์ ไทด์มันด์ โยฮันเนสเซส แห่งเมืองออสโลว์ประเทศนอร์-

เวย์ เขาเดินทางมาถึงอินเดียโดยไม่มีอะไร นอกจากเครื่องพิมพ์ดีดติดตัวมาเครื่องเดียว แต่เขามีความสามารถ มีเชาว์และไหวพริบ มีความทะเยอทะยานที่จะตั้งตัวให้รวยให้ได้ ฉะนั้นภายในระยะเวลา ๑๒ ปีคือพอมาถึงปี ค.ศ. ๑๙๖๒ เขาก็เป็นเจ้าของบริษัทเดินเรือที่ใหญ่ที่สุดบริษัทหนึ่งในอินเดีย มีเรือในบริษัทที่เขาดูแลแต่ละปี ๆ มากกว่าบริษัทอื่น ๆ แต่ละบริษัทเสียด้วย เรียกว่าเขาตั้งตัวได้เร็วมากทีเดียว บริษัทของเขาเป็นบริษัทที่ริเริ่มทำการขนถ่ายเมล็ดธัญญพืชขึ้นในอินเดีย และได้ทำการขนถ่ายมากกว่าครึ่งหนึ่งของธัญญพืชในอินเดีย และยังสามารถจะนำเอาอาหารจำนวนมากมายมหาศาลมาให้อินเดีย เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการอดอาหารขึ้นอย่างขนานใหญ่ในอินเดียด้วย แต่นั่นแหละ การที่เขาประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่เช่นนี้ ทำให้เขาเป็นคนเด่นในสายตาคนอื่น ทุกคนก็จ้องมองดูเขาและในบรรดาคนเหล่านั้น บางคนก็จ้องมองดูด้วยความริษยา อยากจะทำลายเขาเพื่อจะได้เข้าครอบครองบริษัทของเขาเสียเอง บุคคลที่ริษยาเขาอย่างรุนแรง คือบุคคลสำคัญในคณะ

กรรมการบริหารของเขานั่นเอง ไม่ช้าพวกนี้เริ่มพากันเล่นดำเนินงานใต้ดิน เพื่อจะใช้อำนาจที่ตนมีอยู่ในทางที่ผิด คือผันเงินและทรัพย์สินของบริษัทไปไว้ในกระเป๋าของตนเองเสีย การกระทำเช่นนี้คือการคอรัปชั่นนั่นเอง

เมื่อนายไทด์มันด์ โยฮันเนสเซสรู้เรื่องนี้เข้า เขารู้สึกว่า ต่อไปนี้คงจะต้องเกิดการต่อสู้กันอย่างดุเดือดกับศัตรูซึ่งร้ายแรงพอดูทีเดียว เขาจึงจัดแจงดำเนินมาตรการอุดรูรั่วต่าง ๆ อย่างเด็ดขาด พอทำเสร็จอย่างนั้นได้แล้ว พวกคณะกรรมการบริหารที่เกี่ยวข้องก็ตบเท้าลาออก ไม่ยอมร่วมมือด้วย โดยไปตั้งบริษัทแข่งขันกับเขา เพื่อให้บริษัทของเขาล่มจม แล้วพวกตนจะได้รุ่งเรืองขึ้นมาแทนที่

ขั้นต่อไป พวกศัตรูของนายไทด์มันด์ก็วางแผนทำลายเขาให้ย่อยยับยิ่งขึ้น พวกนี้ได้ส่งบัตรสนเท่ห์ไปที่หน่วยเก็บภาษีเงินได้ ธนาคารทุนสำรอง และเจ้าหน้าที่ศุลกากร โดยกล่าวหาว่าเขาได้หลบเลี่ยงภาษีใช้อำนาจในทางที่ผิด เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เป็นธรรมดาที่เจ้า

หน้าที่จะต้องจัดการดำเนินสืบสวน ตามบัตรสนเท่ห์นั้น ในที่สุดเขาก็ได้ค้นพบว่าผู้ส่งจดหมายนั้นเป็นใคร และหลังจากที่สอบสวนกันเป็นเวลาหลายเดือน นายไทด์มันด์ก็มีหลักฐานเอกสารทุกอย่างในปีที่แล้วมา บ่งชัดว่าข้อกล่าวหาที่ปรักปรำเขานั้นล้วนเป็นความเท็จทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม ในระหว่างนี้กิจการของเขาได้รับการกระทบกระเทือนบ้าง เพราะการที่ผู้ช่วยของเขาซึ่งเป็นหัวแรงสำคัญพากันตบเท้าลาออกเป็นแถว ๆ โดยปัจจุบันทันด่วน พร้อมกับเกิดเรื่องราวฉาวโฉ่ว่าเขาเป็นผู้ทำการคอรัปชั่น เบียดบังภาษีต่าง ๆ เช่นนี้ ก็ย่อมเป็นการกระทบกระเทือนอยู่ไม่น้อย และนอกจากนั้นพวกศัตรูของเขายังได้หาทางแกล้งเขายิ่งขึ้นอีก โดยส่งจดหมายไปยังลูกค้าของเขา บอกแก่คนเหล่านั้นว่าบริษัทของเขากำลังมีเรื่องยุ่งยากกับรัฐบาล ไม่ช้าก็อาจจะต้องล้มละลาย เพราะฉะนั้นเหตุการณ์ของบริษัทนายไทด์มันด์ ตอนนี้จึงอยู่ค่อนข้างจะลำบากมาก ท่าทางจะไปไม่รอดเอาแน่ ๆ

อย่างไรก็ตามเนื่องจากเขาเป็นคนมีคุณธรรม คือมีใจบริสุทธิ์ และได้พิสูจน์ให้เห็นเรื่องนี้มาในอดีตแล้ว คือทำงานอย่างซื่อตรงไม่ได้คดโกงใคร ซึ่งลูกค้าก็รู้จักและไว้เนื้อเชื่อใจดี ฉะนั้นลูกค้าของเขาจึงไม่ใช่จะไปเชื่อฟังหรือละทิ้งเขาทั้งหมดเสียทีเดียว และบริษัทที่ตั้งขึ้นใหม่นี้ ปรากฏว่าดำเนินงานไปได้ไม่ค่อยรุ่งเรืองนัก เพราะจะไปดึงลูกค้ามาก็ดึงไม่ได้หมดทีเดียว

"ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล
ไม่ได้ด้วยมนต์ก็เอาด้วยคาถา"

เมื่อเป็นเช่นนี้พวกนี้จึงดำเนินการใหม่ เรียกว่าไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล ทีนี้ไม่ได้ด้วยมนต์ก็เอาด้วยคาถา วิธีต่อไปนี้เป็นวิธีการที่แปลกประหลาดไม่น่าเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อเพราะมันเกิดขึ้นในอินเดีย ถึงแม้ว่าจะเป็นอินเดียสมัยใหม่ก็ตาม คือเมื่อพวกนี้หาทางทำลายเขาทางวัตถุไม่ได้ ก็ไปหาหมอผีหรือหมอไสยศาสตร์ให้ทำลายนายไทด์มันด์เสียเลยทีเดียว พอถึงตอนนี้เขาก็บอกกับข้าพเจ้าว่า "ผมสามารถจะต่อสู้กับการบุกรุกการโจมตีแบบอื่น ๆ ได้ แต่พอมาถึงแบบนี้เข้าก็งง คือไม่ได้

เตรียมตัวและไม่ได้นึกฝันมาก่อนว่า เขาจะเล่นงานกันเช่นนี้ และอันที่จริงถึงแม้ว่าจะนึกถึงหรือจะรู้ ผมก็คงจะหัวเราะเยาะถือว่าเป็นเรื่องของไสยศาสตร์บ้า ๆ บอ ๆ ไม่ยอมเชื่อเสียมากกว่า”

แต่ทนายของเขาในบอมเบย์ผู้ซึ่งกำลังหาทางช่วยแก้ปัญหาของบริษัทของเขา เผอิญได้รู้ข่าวแว่ว ๆ มาเข้าหูว่า ศัตรูของเจ้านายของเขาจะใช้วิชาไสยศาสตร์ทำลาย ทนายผู้นี้เคยรู้เรื่องนี้มาแต่ก่อนและเขาเชื่อเรื่องนี้ว่ามันเป็นไปได้จริง ๆ เขาเป็นเพื่อนที่ดีของนายไทด์มันด์ และเขารู้ว่าเจ้านายของเขาเป็นคนบริสุทธิ์และมีอัธยาศัยใจคอดี ไม่ได้เบียดเบียน คดโกงหรือเอาเปรียบใคร เขาจึงพานายไทด์มันด์ไปหาพระที่นับถือศาสนาปาระซี ซึ่งอยู่ในวัดเก่าแก่แห่งหนึ่งในบอมเบย์ พระองค์นี้เป็นผู้มีทิพยจักษุและมีอำนาจอื่น ๆ พอสมควร ท่านได้ยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นความจริง เขากำลังใช้พลังอันชั่วร้ายใช้ไสยศาสตร์มาทำลายนายไทด์มันด์แน่นอน ก็เป็นอันว่าตอนนี้นายไทด์มันด์ได้มาติดต่อกับพระผู้เฒ่าปาระซีคนนี้ตลอดมา เขาได้รายงานว่า “น่าประหลาด

ที่ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้ชรา คือพระปาระซีผู้นี้ได้เริ่มแนะนำข้าพเจ้าและได้เริ่มช่วยกิจการของข้าพเจ้า ทำให้สามารถผ่านอุปสรรคขวากหนามและความยากลำบากนานาประการ ซึ่งพวกไสยศาสตร์ได้แกล้งข้าพเจ้าได้ตลอดมา"

อำนาจของไสยศาสตร์ดำ

พอมาถึงตอนนี้หมอผีไสยศาสตร์เริ่มปรากฏโฉมออกมาแล้ว เพราะมันรู้ว่าเขามีพลังต่อต้านเป็นอย่างดี ทำให้มันทำอะไรเขาไม่ได้ หมอผีผู้นี้ตกลงใจจะดำเนินแผนใหม่ คือเป็นการรุกชนิดตรงไปตรงมาอย่างกล้าหาญและเปิดเผยทีเดียว เขาได้ปรากฏตัวขึ้นที่อ็อฟฟิซของนายไทด์มันด์ และได้ใช้วิธีการทางไสยศาสตร์หลายอย่าง พยายามจะโน้มน้าวจิตใจของนายไทด์มันด์ให้ยอมแพ้อำนาจของเขาให้ได้ แต่นายไทด์มันด์ได้ถูกเตือนให้ระวังตัวในเรื่องนี้มาก่อนแล้วโดยพระปาระซี ดังนั้นเขาจึงเริ่มไม่ไว้ใจชาวอินเดียแก่ ซึ่งมีนัยน์ตาเป็นกังฉินผู้ซึ่งหาวิธีต่าง ๆ เข้ามาพบเขาในที่ทำงานส่วนตัวของเขาได้ คือพอเห็นหน้าก็เกิดความไม่ไว้ใจทันที เขาพยายาม

จะหลีกเลี่ยงกับดักต่าง ๆ ที่หมอผีคนนี้พยายามล่อลวงเขา ในที่สุดเขาก็ล่อลวงเอาหมอผีคนนี้เข้าไปในรถยนต์ของเขา โดยวางแผนว่าจะพาคนผู้นี้ไปให้พบพระชราปาระซีซึ่งเป็นอาจารย์ของเขาตลอดมา

ในระหว่างทางที่นั่งไปนั้นเจ้าหมอผีคนนี้คงจะรู้ว่า นายไทด์มันด์มีกำลังต่อต้านดีหรืออาจจะรู้ว่าเขาเป็นคนมีนิสัยดีก็ได้ แกจึงจัดแจงเปลี่ยนแผนเลยทีเดียว แกบอกว่า แกได้ถูกศัตรูของนายไทด์มันด์จ้างมาทำลายเขาและครอบครัวของเขา ตลอดจนบริษัทของเขาให้ได้ แต่ทีนี้บอกว่าแกเปลี่ยนใจแล้ว โดยแกจะมาทำงานให้เขาแทน ถ้าหากว่าเขาจะให้รางวัลแกดีพอ แกก็จะเปลี่ยนใจคือจะไม่ทำลายเขา และแกบอกว่าแกจะหาทางให้ศัตรูของเขาฉิบหายย่อยยับไปเลยทีเดียว แต่เขาต้องให้ค่าจ้างแกให้เพียงพอ แกบอกว่า “เรื่องวิชาไสยศาสตร์นี่ไม่ใช่เล่น มันมีอำนาจมากทีเดียว วิชานี้สามารถจะฆ่าเด็กแม้ขนาดที่อยู่ในท้องของแม่ก็ยังได้” อันที่จริงนายไทด์มันด์ ก็ได้รับโทรเลขมาจากนอร์เวย์ในเช้าวันนั้นเอง บอกเขาว่าภริยาของเขาได้สูญเสียลูกชายของ

เขาแล้วเมื่ออายุเด็กได้เพียง ๗ เดือนเท่านั้นเอง แต่เขาก็อดคิดไม่ได้ว่ามันอาจจะเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้

พอถึงวัด พระปาระซีก็จำได้ทีเดียวว่า เจ้านี่เองเป็นทั้งหมอผีหมอไสยศาสตร์ จึงไล่เบี่ดไปและขู่ว่าจะไปรายงานให้ทางตำรวจทราบ แล้วท่านได้เตือนนายไทด์มันด์ว่าอย่าไปเกี่ยวข้องอะไรกับมัน อย่าไปเชื่อมัน วิชาของมันเป็นวิชาไสยศาสตร์ดำ เพื่อเบียดเบียนทำร้ายคนอื่นถ่ายเดียว

หลังจากนั้นก็มีเพื่อนซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่หน่วยเก็บภาษีคนหนึ่งของนายไทด์มันด์นำเขาไปที่เชอร์ดิ ณ ที่นั้นคือเมื่อไปที่เชอร์ดิ เขามีความรู้สึกว่าพระเจ้าได้เปิดประตูให้เขาได้เข้าไปสู่ความสุขอันยิ่งใหญ่ไพศาล ซึ่งทำให้ความทุกข์ต่าง ๆ ละลายหายสูญ และความลำบากความกลุ้มใจได้สงบไปทันที เขาได้ทราบต่อมาว่าพระชรา ซึ่งได้ช่วยเขาตลอดมานั้นเป็นลูกศิษย์คนหนึ่งของท่านไส บาบาแห่งเชอร์ดิ และเขาได้เริ่มเข้าใจว่ามันเป็นอำนาจของท่านไส บาบานั่นเองที่ได้ช่วยเขาให้รอดพ้นจากขวากหนามอุปสรรคต่าง ๆ จนรอดมาได้ถึงบัดนี้

ต่อมาในไม่ช้าเจ้านักไสยศาสตร์หมอผีก็ยอมแพ้ โดยรู้ว่าทำไปก็ไม่ได้ผล เพราะอีกฝ่ายเขามีอำนาจมากกว่า และทางฝ่ายเจ้าหน้าที่รัฐบาลผู้ทำการสอบสวนนายไทด์มันด์ก็ตกลงใจได้ว่าข้อกล่าวหาต่าง ๆ ที่ปรักปรำเขานั้นฟังไม่ขึ้น ไม่มีหลักฐาน เพราะว่าเขาเป็นคนบริสุทธิ์จริง ๆ เป็นอันว่าศัตรูลับ ๆ ของนายไทด์มันด์ ซึ่งพยายามจะตั้งข้อหาเขาได้ประสบความล้มเหลวโดยสิ้นเชิง และความยุ่งยากทั้งหลายในชีวิตด้านการงานของเขาก็สิ้นสุดลง

ต่อมาต้นปี ค.ศ. ๑๙๖๓ บริษัทไทด์มันด์คัมปะนีของเขาเริ่มเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาอีกตามเดิม ถึงแม้ว่าระยะเวลาหลายปีที่ได้ประสบความยุ่งยากลำบากนี้ทำให้เขาอ่อนเพลียระโหยโรยแรงไปบ้าง แต่มันก็ทำให้เขาได้เห็นแสงสว่างในทางวิญญาณดีขึ้น แสงสว่างนี้ดีและพลังซึ่งทำให้เกิดความสงบทางจิตใจและความสดชื่นทางจิตใจก็ดี มาจากหมู่บ้านเชอร์ดิ บาบา ซึ่งดูเหมือนว่าวิญญาณของท่านไส บาบา แห่งเชอร์ดิจะมาคอยอารักขาเขาอยู่ที่นั่น ระยะทางจากบอมเบย์ก็เป็นการเดินทางโดยรถยนตร์ชั่วเวลาไม่กี่ชั่วโมง เพราะฉะนั้นเขาจึงไป

นมัสการสถานที่นี้บ่อย ๆ ในระยะเวลา ๓ ปีต่อมา จากนั้น

พบท่านไส บาบา

เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๖ เขาได้อยู่ที่เชอร์ดิกับเพื่อนคนหนึ่ง ผู้ซึ่งได้นำเขาไปที่นั่นเป็นครั้งแรก และพบกับพระปาระซีผู้ซึ่งเดี๋ยวนี้เขาก็เรียกว่าเป็นคุณพ่อด้วย ที่หน้าโบสถ์มีชายร่างเตี้ยคนหนึ่ง สวมเชิร์ทสีน้ำเงินเดินเข้ามาหานายไทด์มันด์ แล้วถามว่า "คุณเคยพบท่าน สัตยาไส บาบาไหม?" เขาตอบว่าเขายังไม่เคย คนนั้นก็บอกว่า "อ้าว! ไปหาท่านให้พบซี่ ตอนนี้ท่านกำลังมาในบอมเบย์แล้ว ในวันที่ ๑๔ เดือนมีนาคมนี่แหละ หากว่ามีพระเจ้าในโลกนี้บ้างละก็ ท่านนี่แหละเป็นตัวพระเจ้าที่เดียวแหละ" ว่าแล้วชายคนนั้นก็ให้วิภูติจากภาชนะเงินแก่ทุกคนในคณะนั้น และสำหรับนายไทด์มันด์เขาก็ให้ล็อคเก็ตเล็กอันหนึ่ง พร้อมกับมีรูปของท่านสัตยา ไส บาบา สวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินด้วย และเขาก็กล่าวว่า "อย่าลืมนะต้องไปหาท่านที่บอมเบย์ให้ได้วันที่ ๑๔ เดือนหน้า" แล้วชายผู้นั้นก็จากไป

ต่อมาในขณะที่กำลังจะออกเดินทางจากเชอร์ดินั้น เขาได้เห็นชายคนนั้นยืนอยู่ข้างทาง ชายคนนั้นได้ทักคณะของเขาและกล่าวคำแนะนำนั้นซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่าเขาต้องไปหาท่านสัตยา ไส บาบา ให้ได้ในวันที่ ๑๔ เดือนมีนาคม ตอนนี้นายไทด์มันด์กำลังอยู่ในช่วงที่มีปัญหายิ่งใหญ่อยู่ข้อหนึ่ง คือภริยาของเขามีสุขภาพไม่ค่อยดี จะมาอยู่ในอินเดียก็ไม่ได้ และภริยาของเขาก็ต้องการจะอยู่กับเขากับลูก ๆ ในนอร์เวย์ตลอดไป เขารู้สึกว่า เขาจะต้องขายกิจการแล้วกลับไปอยู่นอร์เวย์เสียแล้ว แต่ที่นี้เขาจะหาผู้ซื้อที่ให้ราคาดีได้อย่างไรเล่า ? ทั้งนี้เพราะว่าธุรกิจของเขานั้นเขาได้สร้างมันขึ้นมาด้วยความซื่อสัตย์และประสิทธิภาพของตัวเขาเอง โดยเฉพาะเกียรติคุณต่างๆ ขึ้นอยู่กับตัวเขาทั้งหมดที่ลูกค้าจะมอบให้เขาในวงการของการเดินเรือนี้ คนที่จะมาซื้อก็ต้องคิดว่าเมื่อตัวเขาไปเสียแล้ว กิจการนี้อาจจะไม่มีใครเชื่อถือ เพราะฉะนั้นตอนนี้เขาก็รู้สึกว่ามีอุปสรรคอันใหญ่หลวงในชีวิตอีกประการหนึ่ง เพราะถ้าเขาขายกิจการไม่ได้ไม่มีใครซื้อ เขาก็อยู่กับลูกเมียที่นอร์เวย์ไม่ได้

เสื้อเชิร์ทสีน้ำเงินได้พยากรณ์ไว้ วันแล้ววันเล่าเป็นเวลาหลายชั่วโมงทีเดียว นายไทด์มันด์ได้นั่งขัดสมาธิอยู่ท่ามกลางแสงแดดที่แผดเผา พร้อมกับประชาชนกลุ่มใหญ่นอกสถานที่ที่ท่านไส บาบาอาศัยอยู่นั้น ครั้งแรกเขาไปนั่งคอยที่วังกวาลิออร์ ต่อไปก็ไปนั่งคอยที่บ้าน มร. ซาวันท์ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงอาหารของแคว้นมหาราษฎร์ หรือไม่เช่นนั้นก็ไปนั่งรวมกลุ่มกับประชาชนกลุ่มใหญ่โตมโหฬารที่สเตเดียม ฟังท่านไส บาบาบรรยายเป็นภาษาเตเลกูแล้วมีคนแปลเป็นภาษาฮินดี ผู้แปลคือ ดร. บี รามกฤษณะราว แต่ว่าไม่มีประโยชน์สำหรับเขา เพราะว่าเขาฟังภาษาสองภาษานี้ไม่ออกเลย

ในระหว่างนี้เขาได้เห็นร่างเล็ก ๆ ของท่านสัตยาไส บาบา อยู่ในเสื้อคลุมอันส่องแสงสุกสกาวและมีผมบนศีรษะเป็นกระเซิง เดินไปเดินมาท่ามกลางประชาชน ท่านเซ็นชื่อในรูปถ่ายบ้าง อวยชัยให้พรแก่วัตถุสิ่งของที่เขานำมาให้ท่านสัมผัสบ้าง บางทีก็เอาวิภูติมาให้แก่คนโน้นคนนี้ที่โน่นที่นี่บ้าง เวลาที่ท่านมาถึงนายไทด์มันด์ ท่านได้ผงกศีรษะรับให้หน่อยหนึ่ง และ

เขาได้ทราบว่าท่านไส บาบานี้มีอำนาจยิ่งใหญ่มาก ถ้าหากว่าเป็นความจริงที่ท่านไส บาบา แห่งเชอร์ดิกลับชาติมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง และเป็นพระผู้เป็นเจ้าอวตารลงมาดังที่ประชาชนพูดกันละก็ เขาก็เชื่อว่าท่านไส บาบาคงจะสามารถแก้ปัญหานี้ หรือปัญหาอื่นใดอีกได้แน่นอน เขาจึงตัดสินตกลงใจว่า จะต้องไปหาท่านไส บาบาให้ได้ หากท่านมาที่บอมเบย์จริงอย่างที่ชายคนที่สวมเสื้อสีน้ำเงินบอกไว้ แต่นั่นแหละการตัดสินตกลงใจนั้นเป็นอย่างหนึ่ง เวลาตัดสินใจแล้วจะทำได้หรือไม่ได้ก็เป็นอีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะว่าคนส่วนมากกว่าจะได้มาพบท่านไส บาบา และเข้าถึงตัว ก็ต้องลำบากเหลือแสนเพราะเผชิญอุปสรรคมากมาย เรียกว่าบางคนต้องผ่านอุปสรรคเท่าภูเขาทีเดียว นายไทด์มันด์ก็เป็นคนหนึ่งในบรรดาคนเหล่านี้ กว่าที่จะมาพบท่านได้ก็ลำบากเหลือเชื่อจริง ๆ

การทดลองความอดทน

เป็นที่แน่นอนว่าท่านสัตยา ไส บาบา ได้มาอยู่ที่บอมเบย์ในวันที่ ๑๔ เดือนมีนาคม สมจริงดังที่คนสวม

ยิ้มในฐานเพื่อนให้หน่อยหนึ่ง นาน ๆ ก็ทักอีกบ้างเป็นครั้งเป็นคราว แต่ก็ไม่มีวี่แววว่าท่านจะเรียกเข้าไปพบเป็นการส่วนตัวเลย เนื่องจากว่าเขาเป็นชาวยุโรปซึ่งมีอยู่ไม่กี่คน จึงเป็นที่สังเกตเห็นง่ายเพราะมีผิวขาว ไม่ช้าก็เป็นที่รู้กันอยู่ในหมู่กลุ่มสาวกของ ท่านไส บาบา เขาจึงถูกเชิญมาที่บ้านของสาวกคนหนึ่ง และจึงได้ทราบเรื่องราวอันมหัศจรรย์ของท่านไส บาบา แสดงถึงความรักความเมตตากรุณาและอำนาจมหัศจรรย์ต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดความบันดาลใจเลื่อมใสมาก แต่ก็ยังช่วยแก้ปัญหาของเขาไม่ได้

หลังจากที่ได้พยายามมาตั้ง ๔ วัน แล้วโดยไม่ได้รับผลอย่างใดเลย เขาจึงคิดว่าถ้ามันจะไม่ไหว เห็นจะต้องเลิกล้มความพยายามเสียแล้ว ตอนนี้ก็มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งมีจมูกงุ้มเป็นขอและมีเคราดำ มาพูดกับเขาว่า "คุณอยากจะพบท่านไส บาบาหรือ" ชายแปลกหน้าบอกว่าเขาสามารถจัดเวลาให้นัดพบได้ ซึ่งนายไทด์มันด์ก็คิดว่าดีเหมือนกันลองดูสักหน่อยก็เป็นการดี มิฉะนั้นอาจไม่มีโอกาสได้พบเลย

แต่ก็มีเรื่องที่เขาจะต้องทำอีกหลายอย่างพอดู โดยการนำทางของชายแปลกหน้าที่มีเครา นายไทด์มันด์ต้องไปซื้อหญ้ามาให้วัว และต้องเอาอะไรบางสิ่งให้ขอทานบ้าง ต้องไปที่โบสถ์ ต้องไปคุกเข่าเอาหน้าผากลงสัมผัสพื้นเบื้องหน้าปฏิมากรที่นั่น และต้องซื้อพวงมาลัยดอกไม้ และพวงมาลัยเล็ก ๆ ร้อยด้วยดอกโมกรา เขาคิดว่าพิธีเหล่านี้จะช่วยได้บ้างหรือเปล่าหนอ หรือว่าชายแปลกหน้าคนนี้จะรู้ว่า คนไหนควรจะพบท่านไส บาบา กระมัง

อย่างไรก็ตาม พอถึงเช้าวันที่ ๑๔ เดือนมีนาคม เขาก็ไปตามนัดหมายไว้ เขาเดินออกจากรถข้างหน้าบ้าน มร. ซาวันท์ ถอดรองเท้าออก แล้วก็ถือพวงมาลัยและดอกแคนแคนไว้อีกมือหนึ่ง พร้อมกับขึ้นบันไดไป ทันใดนั้นเขาแหงนหน้าขึ้นไปก็พบท่านไส บาบา ยืนคล้าย ๆ กับรอพบเขาอยู่พอดี ท่านไส บาบาได้พูดอย่างเป็นกันเองว่า "ฉันยินดีมากที่ได้พบเธอ" อันที่จริงปกติท่านสวามีผู้นี้ไม่ใคร่ยอมให้ใครมาสวมพวงมาลัยให้ท่านนัก ท่านเพียงแต่จะรับพวงมาลัยไว้ในมือและวาง

ไว้ข้าง ๆ แต่ตอนนี้ทั้ง ๆ ที่อยู่ต่อหน้าท่านรัฐมนตรีและคนสำคัญใหญ่โตทั้งหลายผู้ซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้น ท่านได้ยอมให้นายไทด์มันด์สวมพวงมาลัยให้ท่านได้ แล้วท่านก็อนุญาตให้เขาขึ้นไป และเอามือตบหลังเขาเป็นเครื่องแสดงความปรานี ต่อมานายไทด์มันด์ได้นั่งลงบนพื้นของบ้านหลังใหญ่ ซึ่งในห้องนั้นมีรัฐมนตรีกระทรวงอาหารอยู่ด้วย นอกจากนั้นมีคนประมาณ ๒๐ คนที่นั่งอยู่บนพรม แล้วเขาได้ฟังท่านสวามีเทศน์ให้ฟังโดยภาษาเตเลกู และมีคนแปลเป็นภาษาฮินดี

ในระหว่างที่กำลังเทศน์อยู่นั้น บางครั้งท่านไสบาบาได้หยุดเพื่อแสดงปาฏิหาริย์หยิบเอาของออกมาจากอากาศให้ดูเสียทีหนึ่ง ครั้งหนึ่งท่านได้หยิบเอาวิภูติออกมาจากอากาศ และอีกครั้งหนึ่งท่านเอาล็อคเก็ตเล็ก ๆ โดยมีรูปของท่านเชอร์ดิบาบาออกมา สองอย่างนี้ท่านยื่นให้กับนายไทด์มันด์ผู้ซึ่งเขียนบันทึกว่า "แหมมันออกมาจากอากาศจริง ๆ เสียด้วย" แต่เขาดูรู้สึกว่าคนอื่น ๆ เห็นว่า เรื่องนี้มันเป็นของสามัญไปเสียแล้ว ไม่มีใครตื่นเต้นกันเลย ว่าแล้วท่านไส บาบาก็สอนต่อไป

โดยมากก็สอนเป็นนิทานเปรียบเทียบ ซึ่งต่อมาก็มีผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษให้นายไทด์มันด์ฟัง ต่อมาก็หยุดพักกัน แล้วท่านได้เซ็นชื่อในรูปถ่ายให้แก่ผู้หญิงคนหนึ่ง และควักเอาล็อคเก็ตรูปพระวิษณุออกมาจากอากาศให้เธอ ครั้นแล้วท่านได้ลุกขึ้น แล้วเอาวิภูติทำเครื่องหมายบนหน้าผากของทุกคนที่นั่งอยู่นั้น ในระหว่างการสนทนาท่านได้เอามือเล่นพวงดอกไม้ของนายไทด์มันด์ตลอดเวลา

ต่อมาท่านก็เอามือตบหลังนายไทด์มันด์อย่างสนิทสนมอีกครั้งหนึ่ง และกล่าวคำปลุกปลอบใจสองสามคำก่อนที่จะออกจากห้องไป

ถึงแม้ว่านายไทด์มันด์จะได้มีโอกาสเข้าไปหาท่านถึงที่บ้านที่ท่านกำลังอยู่บ่อย ๆ ก็ตาม แต่ว่าการพบกันเป็นส่วนตัวที่เขารอคอยอยู่นานแล้ว และการแก้ปัญหาใหญ่ของเขา ก็ยังไม่ปรากฏว่าจะมีวี่แววว่าเขาจะได้รับการช่วยเหลืออย่างไร แต่ที่นี้ได้มีสิ่งอื่นเกิดขึ้นอีก คือเขาได้รับการแนะนำจากบุคคลผู้ที่มีจมูกงุ้มเป็นขอ ผู้ซึ่งดูเหมือนว่าจะสามารถรู้ว่า ท่านไส บาบาจะไปไหนเมื่อไร เขายังสามารถนิมนต์ท่านสวามีให้ขึ้นไปที่ห้อง

ชั้นบนของเขาได้เสียอีกด้วย ฝ่ายท่านสวามีก็ยอมรับคำนิมนต์ของเขาด้วยความกรุณา และก็มาที่นั่นพร้อมด้วยสาวกที่ใกล้ชิดจำนวนสองสามคนในวันที่ ๒๔ มีนาคม ซึ่งเป็นเวลา ๑๐ วันหลังจากที่นายไทด์มันด์ได้พบท่านที่วังกวาลิออร์นั้น

ที่นี้ชายคนที่มีจมูกงุ้มเป็นขอนั้นก็ได้จัดแจงเตรียมการกันอย่างประดิษฐประดอยคล้าย ๆ กับว่าเพื่อจะรับรองท่านไส บาบา ฉะนั้น เช่นการประดับประดาดอกไม้อย่างหรูหราและมีวงดนตรีเด็ก ๆ เป็นผู้เล่น มีหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งสมมติกันว่าคงจะเป็นหญิงสาวพรหมจารีด้วย สำหรับจะเบ่าสังข์และล้างเท้าท่านไส บาบา ในตอนที่ท่านมาถึง หญิงสาวคนนี้ก็ทำหน้าที่เบ่าสังข์ได้เป็นอย่างดี แต่ท่านสวามีไม่ยอมให้เธอล้างเท้าให้ท่าน รู้สึกว่าท่านจะมีความสนใจในเรื่องคนเจ็บป่วยที่มีผู้นำมาให้ท่านมากกว่าการที่จะมีพิธีโอ่อ่าหรูหราอะไรแบบนี้ แต่ท่านก็ฟังดนตรีที่เด็ก ๆ เล่นด้วยความรู้สึกสนุกสนาน แล้วก็เอาวิภูติมาแจกให้แก่เด็กทุก ๆ คน นอกจากนั้นท่านได้เอาแหวนซึ่งมีหิน ๙ อย่าง ให้แก่หัวหน้าวงดนตรี

โดยหยิบเอามาจากอากาศสดชื่นชายทะเลในสวน บนเพดานของบ้านหลังนั้นเอง

ในที่สุดท่านก็ได้บอกนายแอลฟ์ไทด์มันด์ให้มาที่ห้องของท่าน เพื่อจะพบกันเป็นการส่วนตัวในเช้าวันรุ่งขึ้น ในระหว่างที่ไปพบท่านเป็นส่วนตัวซึ่งหาได้ยาก นายไทด์มันด์ก็ได้พบอย่างที่คนทั้งหลายก็ได้พบมาแล้ว คือท่านไส บาบารู้อยู่ก่อนแล้วว่า เขามีปัญหาอะไร อดีตเป็นอย่างไร

"ผมกำลังคิดจะขายธุรกิจของผมครับ" เขาพูด

"ฉันก็คิดอย่างเดียวกันนั่นแหละ" ท่านสวามีตอบ

แล้วนายไทด์มันด์ก็บรรยายถึงอุปสรรคของเขา ซึ่งท่านสวามีได้บอกว่าไม่เป็นไร ไม่ต้องกังวล ท่านจะช่วยเขาให้มีคนซื้อที่ไว้ใจได้ และให้ขายได้ราคาดี แล้วท่านก็พูดต่อไปว่า เดี๋ยวนี้มันก็สมควรแล้วที่เขาจะออกไปเสียจากชีวิตในวงธุรกิจในบอมเบย์ เพื่อไปตั้งหลักแหล่งในนอร์เวย์กับครอบครัวของเขา เพราะด้วยวิธีนี้ภริยาของเขาจะได้มีสุขภาพดีขึ้น ต่อจากนั้นอาจจะ

เป็นเพื่อท่านจะทำให้เขามีความมั่นใจยิ่งขึ้น และเพื่อจะขจัดความสงสัยที่มีอยู่บ้าง ท่านก็ถามว่า "เป็นไง คุณยังจำไอ้เจ้าหมอผีไสยศาสตร์นั่นได้ไหม? ตอนนั้นฉันช่วยคุณเอาไว้นะ"

ในการพบครั้งนี้นายไทด์มันด์ได้บันทึกไว้ว่าเป็นจุดหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของเขา เขาเขียนว่าท่านไส บาบา ได้ให้หลักฐานเป็นประจักษ์พยานแน่ชัดว่าท่านมีอำนาจวิเศษจริง ๆ และข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าท่านเข้าใจจุดประสงค์ของชีวิตของข้าพเจ้าว่าเกิดมาทำไม ข้าพเจ้ารู้ว่าคำสวดวิงวอนของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ทำต่อพระเจ้าตลอดมานั้น และการช่วยเหลือที่ข้าพเจ้าได้รับอันเป็นผลจากการสวดอ้อนวอนนั้น ท่านไส บาบาก็รู้ดีหมดแล้ว ข้าพเจ้าได้รู้ด้วยว่าแม้ว่าจะมีอุปสรรคมากมายกว่าจะเข้าหาพบท่านได้มันก็เป็นการทดสอบศรัทธาและความกล้าหาญของข้าพเจ้า เพราะว่าท่านได้เรียกข้าพเจ้าให้เข้าไปหาท่านโดยวิธีการแปลก ๆ และปาฏิหาริย์หลายอย่าง เช่นมีชายคนที่สวมเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินที่เชอร์ดินั้นเป็นใครหนอ ข้าพเจ้าได้ถามใครต่อใครก็

ปรากฏว่าลูกศิษย์แม้ใกล้ชิดที่สุดของท่านไส บาบา เช่น มร. กัสตูรี ก็ไม่รู้ว่าท่านไส บาบา จะมาที่บอมเบย์ในวันที่ ๑๔ มีนาคม แต่ชายคนนั้นเขารู้ได้อย่างไร ท่านสวามีรู้ด้วยว่า ข้าพเจ้าได้พยายามตามหาครูในทางวิญญาณเป็นเวลานานแล้ว ในการพบกันครั้งแรกท่านได้บอกว่า "เธอไม่ต้องไปหาครูที่ไหนอีกต่อไปแล้ว นับตั้งแต่นี้แหละฉันจะเป็นผู้นำทางเธอ" ตอนท้ายท่านก็หยิบเอาล็อคเก็ตออกมาจากอากาศ โดยในล็อคเก็ตมีรูปของท่าน และยังมีขนมหวาน ๆ สองสามอันมาให้กินพร้อมทั้งวิภูติอีกด้วย

วันรุ่งขึ้น ผู้จัดการสาขาที่บอมเบย์ของบริษัทที่ใหญ่ที่สุดในอินเดียแห่งหนึ่ง ได้โทรศัพท์มาบอกนายไทด์มันด์ว่าเขาได้ทราบข่าวเรื่องการขายบริษัท และต้องการจะเจรจากับนายไทด์มันด์ในเรื่องนี้ ในระหว่างการเจรจาที่เกิดขึ้นในวันต่อมานั้น นายไทด์มันด์ได้ติดต่อกับท่านสวามีอยู่เสมอ และไปพบท่านบ่อยครั้ง และในระหว่างการทำสมาธิในตอนเช้าตรู่วันหนึ่ง ซึ่งท่านสวามีบอกเขาให้ทำเป็นประจำนั้น เขาได้รับแรงดลใจ

เกี่ยวกับการแก้ปัญหาในเรื่องการขายกิจการ ซึ่งเรื่องนี้ก็ไม่มีตัวอย่างอะไรที่เหมือนกันมาแต่ก่อนเลย คือหลังจากได้เจรจายุ่งยากมาตั้งหลายเดือนแล้ว ซึ่งท่านไสบาบาได้พยายามช่วยเหลือเสมอมา ก็ได้มีการตกลงกันได้ โดยมีการทำสัญญาที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่เขาเป็นอย่างยิ่ง เป็นอันว่าการขายกิจการของเขาในอินเดียนั้นได้เป็นผลสำเร็จในที่สุด

อุปสรรคและปัญหาคือเครื่องช่วยให้ประสบความสำเร็จ

บัดนี้นายไทด์มันด์ก็ได้กลับไปอยู่กับภริยา และครอบครัวของเขาแล้วที่ออสโลว์ ความฝันเรื่องแรกของเขาเป็นความจริง คือเขาได้ประสบความร่ำรวยสมความปรารถนา แต่มีอย่างอื่นที่สำคัญกว่านั้นได้เกิดขึ้นแก่เขาในอินเดีย คือเขาได้พบผู้ที่เป็นศาสดาที่แท้จริงของเขา เป็นผู้แนะนำทางวิญญาณให้แก่เขา และเป็นผู้ทำให้ชีวิตของเขาพ้นจากความยุ่งยากอลหม่าน และความว่างเปล่าของชีวิตซึ่งใฝ่ฝันแต่ในทางวัตถุแต่อย่างเดียว เดียว

นี้ ชีวิตของเขามีความหมายในทางวิญญาณเพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่งด้วย

ในขณะที่สนทนากับเขาเมื่อเร็ว ๆ นี้ โดยที่ได้ทราบเรื่องราวอันเต็มไปด้วยความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่ได้เล่ามาแต่ก่อนแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ได้ข้อยุติว่า นายแอลฟ์ไทด์มันด์ โยฮันเนสเซน คงจะมีปัญหายุ่งยากที่จะต้องแก้ไขต่อไปอยู่เสมอ เพราะว่าเขาเป็นบุคคลที่เกิดมาเพื่อแก้ปัญหาโดยแท้ *เขาได้ประสบอุปสรรคและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้เท่าไร จิตใจของเขาก็เจริญขึ้นเท่านั้น เขาเป็นบุคคลที่ต้องทำงานอยู่ตลอดเวลา อยู่นิ่งไม่ได้* แต่นั่นแหละข้าพเจ้าคิดว่าในอนาคตชีวิตของเขาคงจะเปลี่ยนแนวทางไปใหม่ คือกรรมของเขาคงจะเป็นกรรมชนิดที่เรียกว่าไม่มีโลภะ เป็นกรรมชนิดที่เรียกว่าบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นกว่าเดิมที่เขาได้ผ่านมา เป็นกรรมชนิดที่เรียกว่า จะต้องเป็นไปโดยถือธรรมะเป็นใหญ่ และเป็นไปเพื่อช่วยเผยแพร่ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้า และนำความสว่างของพระองค์มาให้แก่มนุษย์ในยุคนี้ ทั้งหมดนี้ก็เป็นไปได้ด้วยความกรุณาของท่านไส บาบา อย่างแท้จริง

บทที่ ๓๗

สาวกที่สำคัญ ๒ ท่าน

ข้าพเจ้า	อาจจำ	ต้องกล่าว
เรื่องราว	กฎเกณฑ์	ทั้งหลาย
พลังซึ่ง	วิทยาศาสตร์	ทางกาย
และเหตุผล	ยังไม่ได้	รับรอง

— ศรี เอาโรพินโท

การขจัดความสงสัยในการเนรมิตของจากอากาศ

มีบุคคลผู้หนึ่งซึ่งได้มีชีวิตอย่างที่เรียกว่าประสบความสำเร็จ และเป็นที่รู้จักดีกับทั้งได้รับความนับถือจากประชาชนทั่วไป ท่านผู้นี้คือ ดร. บี. รามกฤษณะราว ผู้ล่วงลับไปแล้ว เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๖๗ ในประวัติของผู้มรณกรรมที่พิมพ์ขึ้นเมื่อตอนที่ท่านล่วงลับ

ไปแล้วนั้น ก็บอกว่าท่านได้มีตำแหน่งที่สำคัญ ๆ ในวงการปกครอง และที่เกี่ยวกับประชาชนหลายต่อหลายประการ เช่นในระยะปี ๑๙๕๐ เป็นต้นไปท่านได้เป็นหัวหน้ารัฐมนตรีของแคว้นไฮเดอราบัดเก่า และเป็นผู้ที่ได้ช่วยก่อสร้างแคว้นใหม่คือแคว้นอันธรประเทศในปี ๑๙๕๖ ด้วย ในปีต่อมาท่านได้ทำหน้าที่เป็นผู้ว่าการของแคว้นอินเดียสองแคว้น คือเกราลาและอุตตรประเทศ อย่างไรก็ตาม หนังสือพิมพ์ไม่ได้ระบุไว้ว่ามีตำแหน่งที่สำคัญสำหรับ ดร. รามกฤษณะ ราว อีกตำแหน่งหนึ่ง ตำแหน่งนั้นคือความเป็นสาวกของท่านไส บาบา

บุคคลผู้นี้เป็นคนร่างเล็ก และเขามักจะเรียกกันว่าพ่อหมอน้อย ท่านเป็นนักภาษาที่เรียกว่าชั้นเยี่ยมเลยทีเดียว บ่อยครั้งท่านจะทำหน้าที่เป็นล่ามสำหรับท่านไส บาบาเวลามีชาวต่างชาติมาเยี่ยมท่าน ข้าพเจ้าได้พบท่านครั้งแรกโดยท่านเป็นล่ามในบ้านของ มร.เวนกะตะสวระราวในกรุงมัทราส ในตอนนั้นท่านและ มร. แอลฟ์-ไทด์มันด์ โยฮันเนสเซส (ที่กล่าวถึงในบทก่อน) พร้อมด้วยข้าพเจ้าและภริยา กำลังนั่งอยู่บนพรมกับท่านไส

บาบา ส่วนท่านไส บาบากำลังแนะนำให้คำปรึกษาแก่นายไทด์มันด์ ผู้ซึ่งในไม่ช้าก็กำลังจะเดินทางออกจากอินเดียไปแล้ว ตอนนั้นคุณหมอน้อยคือ ดร. ผู้นี้ได้ทำหน้าที่เป็นล่ามบ้างในเมื่อถึงคราวจำเป็น นั่นเป็นการเริ่มต้นที่ข้าพเจ้าได้รู้จักกับท่านไส บาบา ผู้ซึ่งสามารถรู้จิตใจของข้าพเจ้าได้ว่า ข้าพเจ้ายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งในความบริสุทธิ์ของการที่ท่านทำปาฏิหาริย์ต่างๆ ได้ เพราะฉะนั้นท่านจึงเข้าใจความรู้สึกข้าพเจ้าดี และก็พยายามจะใช้โอกาสนี้เช่นเดียวกับโอกาสอื่นอีกหลายครั้งที่เดียว เพื่อจะช่วยขจัดความสงสัยบางประการของข้าพเจ้าให้หายไป วันนั้นเป็นวันที่มีอากาศร้อน ท่านสวมเสื้อครึ่งแขนคือแขนสั้น เพื่อว่าท่อนแขนด้านล่างจะได้ไม่มีอะไรปกปิดไปจนถึงข้อศอก ในขณะที่เรานั่งขัดสมาธิบนพื้นนั้น หัวเข่าของข้าพเจ้าเรียกว่าเกือบ ๆ จะติดหัวเข่าของท่านเลยทีเดียว *และส่วนมากท่านก็ปล่อยให้มือขวาของท่านวางอยู่บนหัวเข่าของข้าพเจ้า แทนที่จะวางอยู่บนหัวเข่าของท่านเอง* ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นได้โดยไม่ต้องมีข้อสงสัยเลยว่า มือของท่านว่างเปล่า

ตลอดกาล และก็วางอยู่เฉย ๆ ฝ่ามือก็วางแบอยู่อย่างธรรมดา ไม่ได้กำหรือหยิบอะไรไว้เลย มองออกไปเมื่อไรก็เห็นเมื่อนั้น และจากตำแหน่งนี้เองท่านได้โบกมือไปในอากาศอยู่ที่ปลายจมูกเรานั่นเอง ต่อจากนั้นก็คล้ายกับว่าท่านมีไม้เท้าวิเศษ ซึ่งสามารถเนรมิตอะไรออกมาจากอากาศได้หลายอย่าง รวมทั้งวิภูติด้วยเพื่อให้เราทุกคน ตลอดถึงแหวนที่มีหิน ๙ อย่างสำหรับนายไทด์มันด์ที่กล่าวแล้วด้วย

ข้าพเจ้ารู้สึกสนิทสนมและนับถือชมเชยท่าน ดร. ร่างเล็กผู้ซึ่งสวมหมวกคันนี้ผู้นี้ ท่านผู้ซึ่งแม้ว่าจะเป็นผู้มีชื่อเสียงมีตำแหน่งใหญ่โตและเกิดในตระกูลผู้ดี แต่ก็เป็นผู้ที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตนไม่ได้โอ้อวดเลย เป็นโชคดีที่ข้าพเจ้าได้สามารถจะคุยกับเขาได้ประมาณ ๑ เดือนก่อนที่เขาจะถึงแก่กรรม ในระหว่างที่เราเป็นเพื่อนบ้านกันคืออยู่ใกล้กันในบ้านรับรองแขกที่อาศรมของท่านไส บาบา ตอนนั้นเป็นเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๗ ดร. รามกฤษณะราว ได้อยู่ที่ประศันตินิลยัมในตอนที่สถานที่แห่งนั้น ได้รับยกฐานะขึ้นมาเป็นเมือง

และกำลังทำพิธีฉลองในโอกาสนั้น ข้าพเจ้าได้ฟังเกล็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ จากเรื่องราวของท่าน ซึ่งเกี่ยวกับการที่ท่านได้ประสบเรื่องปาฏิหาริย์มหัศจรรย์กับท่านไส บาบา จึงขอถือโอกาสนี้ทราบข้อเท็จจริงจากปากของท่านเองเสียเลย แน่ละท่านรู้ว่าข้าพเจ้าต้องการให้ข้อความนี้ไปปรากฏตีพิมพ์ในหนังสือ และก็ไม่มีข้อรังเกียจในเรื่องนั้นเลย ท่านได้ยอมให้ใช้ชื่อของท่านได้ซึ่งก็เป็นที่รู้กันในอินเดียเป็นอย่างดี แม้ว่าในต่างประเทศอาจจะไม่มีใครรู้จักเท่าไรนักก็ตาม

ปาฏิหาริย์ถอดกายและแปลงกายไปช่วยศิษย์

มีเรื่องที่น่าตื่นเต้นเรื่องหนึ่งที่ท่านได้บอกข้าพเจ้าคือว่าในปี ค.ศ. ๑๙๖๑ ตอนที่ท่านเป็นผู้ว่าการแคว้นอันธรประเทศนั้น ท่านและภริยาของท่านกำลังเดินทางรถไฟโดยรถเร็วจากบาเรลลี่ไปถึงไนนิทาลในแคว้นหิมาลัย ท่านทั้งสองเป็นคนโดยสารสองคนเท่านั้นในรถชั้นหนึ่งของรถไฟขบวนนั้น และรถไฟขบวนนั้นไม่มีทางเดินที่จะเดินถึงกันได้ระหว่างรถต่างคัน (*ทั้งนี้หมาย*

ความว่าใคร ๆ จะเข้าไปหรือจะออกจากรถคันของตนไม่ได้ เพราะไม่มีทางเดิน ถึงกันเหมือนอย่างรถของ ประเทศไทยเรา) ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณ ๕ ทุ่มแล้ว ท่านผู้ว่าการผู้นี้ได้เห็นว่า เอ—มีประกายไฟแว่บ ๆ ออกมาจากพัดลม และชักจะแว่บออกมาบ่อยครั้งยิ่งขึ้นทุกขณะ ในที่สุดท่านและภริยาของท่านรู้สึกตกใจมาก เพราะคิดว่า ในไม่ช้ารถไฟตู้ที่ท่านพักอยู่นี้อาจเกิดลุกเป็นไฟขึ้นเมื่อไรก็ได้ ท่านมองหาเส้นเชือกและกระดิ่งที่จะดึงให้รถหยุดโดยฉุกเฉินได้ แต่ก็หาไม่พบ เพราะปรากฏว่าไม่มีสายที่จะดึงให้รถหยุดโดยฉุกเฉินได้เลย เมื่อเป็นเช่นนี้เรื่องมันก็ทำท่าคล้ายกับว่า ผู้ว่าการและภริยาของท่านจะต้องถูกไฟครอกตายแน่ ๆ ก่อนที่จะมีใครรู้เรื่องอันน่าหวาดเสียวนี้ เมื่อหมดหนทางเข้าจริง ๆ ทั้งสองคนก็ใช้วิธีสุดท้ายคือ สวดมนต์อ้อนวอนอย่างสุดชีวิตจิตใจทีเดียว ทันใดนั้นมีเสียงเคาะที่ประตูด้านนอกบานหนึ่ง ข้อที่น่าแปลกใจอย่างยิ่งก็คือประตูนี้เปิดออกไปสู่อากาศเปล่าๆ และตอนนี้รถไฟก็กำลังวิ่งห้อตะบึงไปอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามท่านผู้ว่าการได้เดินออกไปเปิดประตู

และมีชายคนหนึ่ง แต่งกายด้วยเครื่องแบบสีกากีก้าวเข้ามาจากความมืดข้างนอก ท่าทางก็เป็นช่างไฟฟ้าทั้ว ๆ ไปนั่นเอง พอก้าวเข้ามาชายคนนี้ก็ไม่พูดอะไร ไปจัดแจงทำธุระที่พัดลมไฟฟ้า ซึ่งกำลังมีประกายไฟกระเด็นว่อนไปรอบทิศมากขึ้นทุกขณะ ประมาณสัก ๑๕ นาทีต่อมา ช่างไฟฟ้าที่มาอย่างแปลกประหลาดได้บอกว่า "เสร็จเรียบร้อยแล้วไม่มีอะไรหรอก คุณทั้งสองไปหลับนอนได้แล้ว" ว่าแล้วเขาก็นั่งลงบนพื้นห้องใกล้ประตูนั้น ฝ่ายภริยาของผู้ว่าการ ได้นอนลงบนเตียงแล้วก็หลับตา แต่ไม่ได้หลับหมด คือหรี่ตาเปิดไว้ครึ่งหนึ่งเพื่อจะดูซิว่าเจ้าหมอที่นั่งอยู่ข้างประตูนี่มันจะทำอะไร เพราะว่าเธอได้บอกสามีต่อมาว่า คนที่เสี่ยงชีวิตเดินมาตามขอบชานยื่นของตู้รถไฟตู้อื่น แล้วก็เข้ามาทั้ง ๆ ที่รถไฟกำลังวิ่งเต็มที่นั้น น่าจะเป็นขโมยก็ได้ และเจ้าหมอนี่อาจจะเข้ามางัดอะไร ในเมื่อทั้งสองคนหลับไป แต่ตัวผู้ว่าการเอง ไม่ได้มีความสงสัยเช่นนั้น จึงดูหนังสือต่อไปอย่างเพลิดเพลิน ทันใดนั้นท่านก็สะดุ้งเมื่อรู้สึกว่าช่างไฟฟ้าคนนั้นเอามือมาแตะ แล้วก็ได้ยินเสียงถามค่อย ๆ ว่า

ท่านจะโปรดปิดประตูตามหลังเขาสักหน่อยได้ไหม คือเขาจะออกไปแล้ว ท่านนึกประหลาดใจว่า เอ๊ะ ทำไมช่างไฟฟ้าคนนี้ จึงไม่รอให้รถหยุดที่สถานีข้างหน้าเสียก่อนเล่าแล้วจึงจะไป แต่ก่อนที่ท่านจะคิดอะไรต่อไป ชายแปลกหน้าที่สวมชุดกากีได้เปิดประตูออกไปแล้ว พอเปิดประตูออกไปลมเยือกเย็นจากอากาศตอนกลางคืนก็พัดวูบเข้ามาในห้องทันที ดร. รามกฤษณะจึงกระโดดลุกขึ้นมาแล้วเดินไปที่ประตูทางที่เปิดออกทันเวลา เห็นชายคนนั้นยืนอยู่บนทางขอบประตูสักประเดี๋ยวหนึ่ง เสร็จแล้วก็หายวับไปในท่ามกลางความมืดนั้นเอง

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่น่าประหลาดมาก คือช่างคนนี้เขารู้ได้อย่างไรว่า กำลังจะเกิดไฟไหม้ขึ้นที่พัดลมแล้ว และเขาเข้ามาในรถตู้นั้นได้อย่างไร ทำไมเขาจึงออกไป โดยคล้าย ๆ จะไต่ไปตามไหล่ตู้รถไฟที่กำลังวิ่งอย่างรวดเร็วมาก เพราะเป็นรถด่วนด้วย อันที่จริงถ้าเขาคอยเสียหน่อยไปลงที่สถานีรถหยุด ก็ย่อมทำได้ดู ๆไปคล้ายกับเจ้าหมอนี่ชอบทำอะไรเสี่ยงอันตรายอย่างประหลาด หรือว่าเขาจะเป็นคนสติไม่ดีกระมัง ? แต่

แล้วท่านผู้ว่าการก็คิดว่า เอาเถอะ ถึงอย่างไรเขาก็คงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า และมาทันเวลาตอนที่เกิดเหตุฉุกเฉินพอดีทีเดียว คิดอย่างนี้แล้วท่าน ดร. ผู้นี้ก็ยักไหล่ ไม่เอาใจใส่อะไร คิดเสียว่าไปนอนหลับดีกว่า

ปาฏิหาริย์ช่วยปลดล้อเครื่องบิน

หลังจากเหตุการณ์นี้ได้ประมาณ ๑ เดือน ท่านผู้ว่าการก็เดินทางอีก คราวนี้เป็นการเดินทางโดยเครื่องบินซึ่งใช้ในทางราชการ ผู้ที่เดินทางไปด้วยในโอกาสนี้นอกจากภริยาของท่านก็มีนักบิน คนสนิทของท่าน แล้วก็มีผู้ช่วยส่วนตัวของท่าน และภริยาของนักบิน ตอนนี้กำลังบินจากคอนปุระจะไปพาราณสี พอไปถึงเมืองพาราณสีผู้ว่าการก็สังเกตเห็นว่า เครื่องบินได้บินวนไปวนมาเป็นเวลานานแต่ไม่ลงสักที ท่านจึงถามว่าเกิดอะไรขึ้นหรือ ก็ได้รับคำบอกเล่าว่าใต้ท้องเครื่องบินเกิดขัดข้อง คือล้อไม่โผล่ออกมา เมื่อล้อไม่โผล่เวลาจะลงก็ลงไม่ได้ (เพราะจะต้องเอา "ท้อง" เครื่องบินไถลงมา) นอกจากนั้นตอนนี้น้ำมันก็กำลังจะหมดด้วย หลังจาก

ได้ปรึกษาตกลงกันกับ ดร. รามกฤษณะราว นักบินจึงตัดสินใจว่ามีทางเดียว คือจะต้องลงฉุกเฉินบนที่ทุ่งหญ้าของสนามบินนั้น เพื่อจะได้ให้กระแทกพื้นเบา ๆ ลงบ้าง แล้วนักบินจึงส่งสัญญาณไปที่ภาคพื้นดินว่าบอกจะต้องลงฉุกเฉินแล้ว ทางภาคพื้นดินได้จัดแจงเอารถดับเพลิงออกมาเตรียมช่วยกันอย่างเต็มที่ แน่ละทุกคนรู้ดีว่า ตอนนี้เป็นการปฏิบัติการที่ต้องเสี่ยงอันตรายมาก และก็เช่นเคย ท่านผู้ว่าการกับภริยาได้ส่งกระแสจิตอธิษฐานขอความคุ้มครองไปยังท่านไส บาบา อีกครั้งหนึ่ง และดูเหมือนว่าคนสนิทของท่านก็กำลังสวดมนต์อ้อนวอนอยู่ด้วย เพราะเขาได้เป็นสาวกของท่านไส บาบาเช่นเดียวกัน เขามีเครื่องลางชิ้นหนึ่งถือไว้ในมือ และมีแหวนที่ท่านไส บาบาเนรมิตมาให้ ฝ่ายนักบินรู้เรื่องนี้เหมือนกัน ดังนั้นก่อนที่จะทำการบินลงอย่างฉุกเฉิน ก็ขอร้องให้คนสนิทลองเอามือโยกคันบังคับดูอีกครั้ง เผื่อว่าถ้าเครื่องหายขัดข้อง ลูกล้อจะได้โผล่ออกมาได้ คนสนิทจึงลองเอามือแตะคันบังคับ แล้วก็กดออกไปดังที่นักบินบอกไว้ ทันใดนั้นเองเครื่องปล่อยล้อใต้

เครื่องบินก็หายขัดข้อง และล้อก็กางออกมาเป็นปกติ เป็นอันว่าเครื่องบินสามารถลงสนามได้ตามปกติ โดยไม่ต้องลงแบบฉุกเฉิน

วันรุ่งขึ้นเมื่อภริยาของท่านคือมิสซิสรามกฤษณะ ราว ทราบว่าท่านไส บาบาอยู่ที่บังกาลอร์ในตอนใต้ ก็รีบโทรศัพท์ไปบอกท่านจากพาราณสี และแสดงความขอบคุณท่านในการที่ท่านได้ให้การอารักขา ซึ่งเธอเชื่อว่า คนทุกคนพ้นมาได้จากอันตรายอย่างใหญ่หลวงนี้ เพราะท่านทีเดียว แต่เธอได้รับคำตอบว่าท่านรู้เรื่องนี้แล้ว และท่านยังได้อธิบายถึงรายละเอียดต่าง ๆ ให้ฟังเสียอีกด้วย ท่านยังกล่าวแถมท้ายว่า "เอ้า ทำไมไม่เห็นพูดถึงเรื่องเหตุการณ์ในรถไฟเลยล่ะจ๊ะ ?" ท่านผู้หญิงจึงถามว่า "เอ๊ะ เหตุการณ์อะไรคะท่านสวามี ?" ทั้งนี้เพราะเธอลืมเรื่องนี้เสียสนิท ท่านไส บาบาหัวเราะและบอกว่า "อ้าว ! ก็ตอนที่พัดลมกำลังจะเกิดไฟไหม้ลุกใหญ่นั่นไง แหม ! เธอยังหาว่าฉันเป็นขโมยเสียอีกด้วยนะ"

เรื่องนี้ท่าน ดร. รามกฤษณะราวแน่ใจว่า เหตุการณ์ในรถนั้นไฟไม่สามารถจะไปล่วงรู้ถึงท่านไส บาบาได้โดยทางธรรมดาเลย เพราะว่าท่านก็ดีภริยาก็ดีไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง การที่เขาทั้งสองนี้ไม่ได้บอกแก่ใครในเช้าวันรุ่งขึ้น ก็เพราะไม่ต้องการให้ใครมาลำบากยุ่งยากอะไรกับเขาด้วย และแล้วเหตุการณ์ก็เลือนหายไปจากความทรงจำ เพราะชีวิตของเขามีเรื่องราวการงานที่จะต้องทำอยู่ตลอดเวลา นี้แปลว่าไม่มีสิ่งใดที่ท่าน ไส บาบาได้ทำไปแล้วนี้ จะทำให้ผู้ว่าการสงสัยหรือประหลาดใจได้อีกต่อไปแล้ว เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านไส บาบาสามารถทำได้ทุกอย่างจริง ๆ ตลอดเวลาหลายปีมานี้ท่านได้เห็นและได้ประสบเรื่องแบบนี้มามากมายเหลือเกิน

ปาฏิหาริย์ทำอาหารน้อยให้มาก

อีกครั้งหนึ่ง ตอนที่ท่านเป็นผู้ว่าการแคว้นเกราลานั้น วันหนึ่งท่านกำลังต้อนรับท่านไส บาบาและสาวกอยู่ที่บ้านรับรองแขกในตรีวันทรัม ในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ ภริยาของท่านได้จัดแจงเลี้ยงอาหารเย็นให้แก่บุคคลประ-

มาณ ๖๐ คน แต่พอท่านไส บาบา มาถึงฝูงชนก็มักจะมาห้อมล้อมมากขึ้น ๆ เช่นเคยและในที่สุดก็กลายเป็น ๑๕๐ คนไปแล้ว ตอนนี้คุณนายของผู้ว่าการชักจะกังวลใจอีกแล้ว จึงถามท่านไส บาบาว่าจะทำอย่างไรดี ท่านไส บาบาบอกว่า "อ้าว! ก็เลี้ยงเขาให้หมดทุกคนนั่นแหละ ไม่เป็นไรน่า มีพอ ไม่ต้องวิตกหรอก"

ปรากฏว่าถึงเวลาเลี้ยงจริง ๆ ก็ได้มีการตั้งจานเพิ่มเติมเข้าไปอีก แล้วประชาชนทั้งหมด ๑๕๐ คนก็นั่งลง ท่านไส บาบาก็เดินไปเดินมาระหว่างแขกและผู้เสริฟอาหารพร้อมกับอวยชัยให้พรแก่คนโน้นคนนี้เรื่อย ๆ ไป แล้วก็เพื่อจะได้ดูว่า แขกทุกคนมีกินอย่างผาสุก เหตุการณ์ครั้งนี้เลยทำให้การเลี้ยงอาหารธรรมดากลายเป็นการเลี้ยงอาหารอันยิ่งใหญ่ เป็นพิธีซึ่งผู้ว่าการไม่นึกไม่ฝันว่ามันจะเป็นพิธีงานใหญ่โตขนาดนี้ ในที่สุดก็มีอาหารพอสำหรับทุกคน ถึงแม้จะมีคนมาเพิ่มอีก ๙๐ คนก็ตาม เป็นอันว่าท่านไส บาบามาก็ได้ทำปาฏิหาริย์เพิ่มอาหารจนกระทั่งมีพอสำหรับคนที่เพิ่มมาทุกคน

สร้อยไข่มุกจากทะเล

ต่อมาในการเดินทางไปภาคใต้ครั้งนี้เองที่เหตุการณ์ปาฏิหาริย์อันโลดโผนครั้งหนึ่ง ซึ่งกล่าวไว้ในหนังสือของมร. กัสตูรี่ได้เกิดขึ้น คือสาวกของท่านไส บาบาจำนวนหนึ่งกำลังเดินไปกับท่านบนหาดทรายของแม่น้ำกันยากุมารี ซึ่งตอนนั้นเป็นตอนที่ทะเลทั้งสามทะเลมาพบกันทางภาคใต้ที่สุดของอินเดีย ทันใดนั้นมีคลื่นขนาดใหญ่ที่เดียวสาดซัดขึ้นมาบนหาดทรายรอบเท้าของท่านไส บาบา พอคลื่นถอยออกไป ปรากฏว่ามีสร้อยคอสวยงามมากวางอยู่แทบเท้าของท่าน เป็นสร้อยคอมีไข่มุกร้อยสวยงาม ๑๐๘ เม็ด สายก็เป็นสายทองคำด้วย ข้าพเจ้าได้พูดคุยกับผู้คนเป็นจำนวนมากหลายคน ซึ่งรวมทั้ง ดร. สิตาราเมียด้วย ผู้ซึ่งได้อยู่ที่นั่นและได้เห็นเหตุการณ์ตอนที่มีขุมทรัพย์ถูกซัดขึ้นมาจากใต้ทะเลนี้ด้วย ข้าพเจ้าได้ถามดร. รามกฤษณะราวว่าท่านอยู่ที่นั่นด้วยหรือเปล่า ท่านบอกว่าน่าเสียดายเผอิญท่านติดราชการที่อื่นจึงไม่ได้อยู่ที่นั่น ตอนนั้นท่านกำลังไปประชุมกับ ดร. ราธกฤษณัน ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็น

ประธานาธิบดีของอินเดีย แต่ท่านได้บอกว่าสหายของท่านและผู้คุ้นเคยของท่านหลายคน ซึ่งรวมทั้งหัวหน้าตำรวจรักษาการณ์ก็อยู่กับท่านไส บาบา ณ ที่ชายหาดนั้นด้วย ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน เขาทั้งหลายได้บรรยายเหตุการณ์ให้ท่านฟังในวันรุ่งขึ้น และท่านยังได้เห็นสายสร้อยไข่มุกนั้นเองอีกด้วย ต่อมาท่านไส บาบาได้ให้สายสร้อยนี้แก่สาวกคนเก่าของท่านคนหนึ่งผู้ซึ่ง ดร. ผู้นี้รู้จักดี

เศกศิวาลิงคัมที่วัดภาคเหนือ

มีปาฏิหาริย์อีกเรื่องหนึ่งซึ่ง ดร. รามกฤษณะราวได้เห็นในขณะที่ท่านเป็นผู้ว่าการแคว้นอุตตรประเทศ เป็นเหตุการณ์ซึ่งทำให้ท่านเกิดความประทับใจอย่างลึกซึ้งที่สุด

ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. ๑๙๖๑ นั้น ท่านไส บาบาพร้อมด้วยคณะสาวกจำนวนหนึ่ง ได้เดินทางไปทางภาคเหนือและตกลงใจว่าจะไปเยี่ยมวัดที่มีชื่อเสียงที่บาดรินาถ ซึ่งอยู่สูงขึ้นไปในเทือกเขาหิมาลัย ดร. รามกฤษณะได้

สมทบมากับคณะนี้ด้วยที่ตำบลหริทวาร์ บนฝั่งแม่น้ำคงคา ในการเดินทางไกล ๑๒๘ ไมล์ผ่านเทือกเขาไปถึงที่วัดบาดรินาถดังกล่าวนั้น สาวกทั้งหลายกล่าวว่าจุดประสงค์ของท่านไส บาบา ในการเดินทางครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อนำเขาไปที่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้แห่งเดียวเท่านั้น แต่เพื่อไปทำให้เกิดพลังศักดิ์สิทธิ์ขึ้นแก่สถานที่แห่งนั้นด้วย สถานที่แห่งนี้ได้ถูกสถาปนาขึ้นเมื่อประมาณ ๑๒๐๐ ปีมาแล้วโดยท่านอาทิสังกระ ซึ่งเป็นผู้นำทางวิญญาณชั้นแนวหน้าคนหนึ่งในสมัยนั้น และท่านสังกระนี้เองที่ได้นำคัมภีร์อุปนิษัทมาให้คนทั่วไปได้รู้กันจากสถานที่ซึ่งคัมภีร์นี้ได้ถูกเก็บเงียบไว้ ไม่มีใครรู้เป็นเวลาหลายศตวรรษในถ้ำและในวัดต่าง ๆ ในป่าเขาลำเนาไพรนั้น ที่ตำบลบาดรินาถนี้ ท่านอาทิสังกระได้เขียนคำบรรยายที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับอุปนิษัท คัมภีร์ภควัทคีตา และคัมภีร์พรหมสุตระด้วย ผลก็คือได้ทำให้วรรณคดีในทางวิญญาณเหล่านี้ เป็นที่รู้กว้างขวางทั่วไปแก่ผู้ที่สามารถจะมีปัญญาเข้าถึงได้

ท่านอาทิสังกระที่กล่าวมาแล้วนี้ไม่ได้เป็นแต่เพียงเดินทางไปทั่วอินเดีย และสอนประชาชนอย่างเดียวเท่านั้น แต่ได้ตั้งศูนย์ต่าง ๆ ไว้ในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก และภาคตะวันตก ซึ่งท่านหวังว่าคงเหลืออยู่เป็นประทีปนำทางสืบต่องานของท่านหลังจากที่ท่านได้ละโลกนี้ไปแล้ว และวัดบาดรินาถดังกล่าวก็เป็นสถานที่สำคัญแห่งหนึ่งที่มีพลังของวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่

แต่ทว่าในระยะเวลาที่ผ่านมาเป็นเวลา ๑๒ ศตวรรษ คือ ๑๒๐๐ ปีนั้น ถึงแม้ว่าจะมีผู้ศรัทธาหลายล้านคนได้มาถวายความเคารพและมาบูชาสถานที่นั้นก็ตาม แต่เป็นของธรรมดาที่ว่าอำนาจทางวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของที่นั่นจะต้องเสื่อมลงบ้าง และการดำเนินชีวิตที่มั่นคงจะต้องผ่อนคลายลงไป ไม่ค่อยเคร่งครัดเหมือนในสมัยโบราณก่อนนั้น แม้ว่าจะยังมีวรรณะนักบวชอยู่ซึ่งยังไม่ประพฤติตัวเหลวแหลกเสียทีเดียว แต่นั่นแหละก็ยังมีความอ่อนแอ ซึ่งเป็นลักษณะประจำของมนุษย์ปุถุชนธรรมดาอยู่ จะให้เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวเหมือน

สมัยอาจารย์อยู่ก่อนย่อมไม่ได้ เมื่อไม่สามารถจะรักษาระดับอันสูงทางวิญญาณซึ่งท่านอาทิสังกระผู้เป็นพระเจ้าในร่างมนุษย์ได้มาทำตัวอย่างให้ดู ข้อวัตรปฏิบัติต่าง ๆ ก็ต้องหย่อนลงไปเรื่อย ๆ ทันสังเดียวที่สามารถจะเพิ่มพลังให้แก่แบ็ตเตอรี่ทางวิญญาณของสถานที่แห่งนั้นได้ก็คือต้องมีผู้ที่ศักดิสิทธิ์และผู้ที่มีอำนาจไปทำพิธีปลุกเสกขึ้นใหม่ เพื่อจะได้มีพลังทางวิญญาณเข้มแข็งขึ้นเหมือนดังเดิม

อย่างไรก็ตามมีอุปสรรคในการทำอย่างนี้เหมือนกัน คือว่า ดร. ราวได้บอกกับข้าพเจ้าว่า โดยธรรมเนียมประเพณีแล้ว บุคคลประเภทเดียวที่เขาจะยอมให้เข้าไปในวัดอันศักดิสิทธิ์เพื่อจะกระทำบูชาได้นั้น ต้องเป็นสมาชิกของนิกายเฉพาะของพราหมณ์ในแคว้นเกราลาเท่านั้น นักบวชวรรณะนี้มีตำแหน่งแล้วก็มีอภิสิทธิ์เป็นพิเศษมาตั้งแต่สมัยของท่านอาทิสังกระมาแล้ว การที่ผู้ว่าการของแคว้น คือ ดร. บี. รามกฤษณะราวได้ขอร้องให้พวกเราได้เข้าไปในวัดนั้น ปรากฏว่าไม่ประสบความสำเร็จ คือเขาไม่ยอมเด็ดขาด อันที่จริงเขาเคยได้ยิน

ข่าวของท่านไส บาบามา เขารู้ว่าท่านเป็นผู้ที่มีปาฏิหาริย์ ผู้ซึ่งบางคนก็กล่าวว่าเป็นอวตาร เป็นพระเจ้าในร่างมนุษย์ แต่เขายังไม่ยอมยกเว้นให้แม้แก่ท่านเลยทีเดียว เพราะถือว่าเมื่อไม่ใช่พวกเขาก็เข้าไม่ได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นพระเจ้าเองอวตารลงมาในร่างมนุษย์ เขาก็ไม่ยอมให้เข้า เพราะใครจะไปรู้ได้? เขามีตาของมนุษย์ธรรมดาจึงไม่สามารถรู้ได้ว่า ใครจะมีเอกสารมอบฉันทะหรืออำนาจมาจากพระผู้เป็นเจ้าจริงหรือเปล่า เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านไส บาบา ก็บอกว่าไม่เป็นไร เขาไม่ให้เข้าเราก็ไม่เข้า เราปล่อยให้เขารักษาประเพณีดั้งเดิมเขาไปก็แล้วกัน

เนรมิตรูปเคารพและเครื่องบูชาต่าง ๆ

เป็นอันว่าต่อหน้าบุคคล ๒๐๐ คนนอกวัดนั้นเอง ท่านไส บาบาได้เนรมิตรูปพระวิษณุขึ้นมาสูงประมาณ ๑๐ นิ้ว และกล่าวว่าเป็นรูปจำลองของรูปใหญ่ในวัดนั้นเองทีเดียว ท่านโบกมืออีกครั้งหนึ่งแล้วก็เนรมิตถาดเงินคือเป็นที่รองรับรูปพระวิษณุดังกล่าวนั้น ต่อจากนั้นท่านได้เนรมิตดอกบัวทองคำ ซึ่งมีกลีบตั้งพัน

กลับมาอีก ซึ่งทุกคนพอเห็นก็ตกตลึงไปตาม ๆ กัน เพราะมันสวยงามเหลือเกิน และในขณะที่เขาสงสัยว่าเขามีไว้ทำไมนั้น ท่านไส บาบาได้โบกมือเนรมิตศิวาลิงค์มีขึ้นมาอีก คราวนี้สูงประมาณ ๓ หรือ ๔ นิ้วแล้ว ทำด้วยวัตถุผลึกที่สวยงามมาก ท่านนำศิวาลิงค์มาวางไว้ตรงกลางของดอกบัวทองนั้น เมื่อมีรูปเคารพมีดอกบัวและมีลิงค์อยู่บนถาดเงินแล้ว ท่านไส บาบากับสาวกก็ออกมาจากวัดนั้น มายังบ้านรับรองซึ่งพวกท่านกำลังพักอยู่ ณ ที่นั้นขณะที่ทุกคนกำลังร้องเพลงภชัน ท่านไส บาบาได้ถือเอาลิงค์มีไปรอบ ๆ ให้ทุกคนดู เพื่อให้เห็นถึงความงามของวัตถุที่ทำขึ้นมานั้น แล้วให้เห็นรูปร่างของดวงตาปรากฏว่ามีผึ้งอยู่ภายในลิงค์มีนั้นด้วย ซึ่งน่าประหลาดที่ดวงตานั้นเข้าไปฝังอยู่ในศิวาลิงค์มีนั้นได้อย่างลึกลับ

ต่อจากนั้น ท่านไส บาบาจึงเนรมิตภาชนะเงินเต็มไปด้วยน้ำอันศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา แล้วก็เนรมิตใบบิลวะทอง ๑๐๘ ใบ ซึ่งโปรยปรายหล่นลงมาจากมือของท่าน แล้วก็มีดอกทุมเมกองหนึ่ง ซึ่งยังมีน้ำค้างสดที่ยังหยด

ลงมาบนใบเหล่านั้นด้วย ทั้งหมดนี้ท่านได้บรรยายว่าเป็นปุยนุ่นที่หอมเป็นเกล็ดเล็กๆ ซึ่งเก็บมาจากต้นไม้ในแถบภาคฤดูร้อนต้นเล็กๆ นับจำนวนตั้งร้อยต้นเลยทีเดียว ทั้งหมดนี้ท่านได้เนรมิตมาเพื่อทำพิธีบูชากันท่านไส บาบาได้กระทำพิธีอภิเสกคือพิธีอาบน้ำอันศักดิ์สิทธิ์ แล้วก็ ณ ที่นั้นคือต่อหน้าท่านเอง มร. เอ็นกัสตูรี่ได้เขียนว่า พิธีบูชาได้ถูกกระทำไปแล้วในนามของทุกคนที่อยู่ที่นั่นโดย ดร. บี รามกฤษณะราว โดยมีสาวกทั้งหลายเป็นผู้สวดมนต์สำหรับโอกาสนั้น

สลายศิวาลิงค์มาให้ และสลายกลับไปที่เดิม

หลังจากนั้นท่านไส บาบาได้นำของที่เนรมิตขึ้นมานี้ให้แก่ภริยาของผู้ว่าการ คือมิสซิสรามกฤษณะราว บอกให้เธอเก็บรักษาไว้ให้ดี เพราะว่าเธอจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบถ้ามีอะไรหายไป ตอนนี้คุณหญิงของผู้ว่าการรู้สึกวิตก คือชักใจไม่สบายเมื่อได้รับมอบหมายให้ได้รับผิดชอบอย่างนั้นซึ่งก็เป็นธรรมดา เพราะของเหล่านั้นเป็นของสำคัญอย่างยิ่งทุกชิ้น เธอได้นำของที่มีค่า

มหาศาลนี้ใส่ไว้ในตู้ในห้องนอนล็อคประตูเก็บกุญแจไว้กับตัวเธอเอง

ต่อมาท่านไส บาบาจึงบอกให้เธอนำเอาลิงคัมออกมาให้ เธอได้ไขกุญแจประตูตู้ออกมาและก็พบว่าลิงคัมนั้นได้หายไปเสียแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างสิ่งอื่นอยู่ครบหมด แต่ว่าลิงคัมที่ท่านไส บาบาสั่งให้มาเอามันกลับหายไปได้ เธอจึงตกใจวุ่นวายใหญ่ที่เดียวกลับมาบอกท่านไส บาบาว่า ตายจริงมันหายไปเสียแล้ว ตอนแรกท่านไส บาบาก็ดุเธอที่ไม่รักษาไว้ให้ดี แต่แล้วท่านก็หัวเราะและบอกว่า ท่านล้อเธอเล่นเท่านั้นเอง ท่านได้อธิบายให้ทุกคนที่อยู่ในที่นั้นฟังว่า ท่านได้ส่งลิงคัมนั้นกลับไปสู่สถานที่ซึ่งท่านได้นำมา โดยใช้พลังจิตนำไปไว้ที่ใต้ฐานของรูปในวัดนั้นเอง สิ่งนี้ท่านเรียกว่าเนทราลลิงคัมจากภูเขาไกรลาศ ได้อยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันลึกลับนั้น ในฐานเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่เหนือของศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายนานมาแล้ว โดยท่านอาทิสังกระเป็นผู้เก็บไว้เอง วัตถุนี้ได้อยู่ที่นั่นมาตลอดเวลาอันยาวนานเป็นเวลาหลายศตวรรษ จนกระทั่งวันนั้น คือวันที่ ๑๗

มิถุนายน ๑๙๖๑ ท่านไส บาบาจึงใช้อำนาจจิตเสกให้ใหม่ แล้วก็เสริมพลังทางจิตให้มีอิทธิฤทธิ์เข้มแข็งขึ้นดังเดิม นี่แหละเป็นจุดประสงค์ที่ท่านพาสาวกมาที่นี่ แม้ว่าจะมาประสบอุปสรรคเกี่ยวกับพิธีรีตรอง การถือวรรณะของที่นี่ก็ตาม ท่านก็สามารถใช้อิทธิฤทธิ์นำลิงคัมออกมาจากฐานที่ตั้งเดิมได้ เสร็จแล้วก็ส่งกลับคืนไปไว้ที่เดิม

หลังจากนั้น ท่านไส บาบาก็ให้เอาวัตถุอื่น ๆ ที่เก็บไว้ในตู้มาแจกจ่ายกัน คือใบไม้ทองคำ ๑๐๘ ใบแจกให้แก่บุคคลประมาณ ๒๐๐ กว่าคน ซึ่งอยู่รอบ ๆ ตัวท่าน ซึ่งในที่สุดก็มีพอสำหรับทุกคนเช่นเคย ส่วนคุณหญิงของผู้ว่าการคือมิสซิสรามกฤษณะราวนั้น ได้รับรางวัลอย่างมากทีเดียว ในการที่เธอต้องประสบความวุ่นวายใจ และตกใจแทบแย่อยู่ชั่วขณะหนึ่ง (คือตอนที่ลิงคัมหายไปแล้วเธอตกใจแทบตาย) เธอได้รับของขวัญโดยท่านไส บาบาเนรมิตรูปพระวิษณุมาให้ แล้วก็มีดอกบัวทองและถาดเงินเป็นที่รองรับด้วย ดร. ราวได้บอกข้าพเจ้าว่า ของศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น เดี๋ยวนี้ยังอยู่ในห้อง

บูชาที่บ้านที่ไฮเดอราบัด ซึ่งครอบครัวของท่านได้บูชากันเป็นปกติเสมอมา

เสกทรายให้เป็นคัมภีร์

เรื่องที่เกี่ยวกับนักวิทยาศาสตร์ชั้นนำมีอีกเรื่องหนึ่ง คือ ดร. เอส ภควันตัม MSc., Ph.D., DSc. หลายคนคงจะประหลาดใจ แต่อีกหลายคนอาจไม่ประหลาดใจก็ได้ ในเมื่อได้ทราบว่า ดร. ภควันตัมผู้นี้ ได้เป็นสาวกที่เคร่งครัด และมีความเชื่อความเลื่อมใสในปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบา ผู้มีปาฏิหาริย์ชนิดที่เรียกว่ายากที่จะหาได้คือปาฏิหาริย์เหนือโลกจริง ๆ ซึ่งเรื่องแบบนี้นักวิทยาศาสตร์ทั่วไปเขาไม่นับถือ และมักจะดูถูกเสียด้วยซ้ำไป ดร. เอส. ภควันตัม นี้แต่ก่อนเคยเป็นผู้อำนวยการสถาบันวิทยาศาสตร์ของออลอินเดีย ปัจจุบันเป็นผู้มีตำแหน่งอันสำคัญ คือเป็นที่ปรึกษาทางวิทยาศาสตร์ของกระทรวงกลาโหมที่เดลฮี เป็นผู้ที่มีผู้รู้จักดีในวงการวิทยาศาสตร์แม้นอกประเทศอินเดียด้วย เมื่อข้าพเจ้าพบ ดร. ผู้นี้ที่ประศันตินิลยัมนั้น ท่านกำลังอยู่ในห้อง

ซึ่งมีเครื่องประดับคือที่นอนสองชั้น และมีเบาะสองสามอันวางไว้บนพื้นห้องเท่านั้นเอง เช่นเดียวกับชาวอินเดียทั่วไปทั้งหลาย ท่านมีความสุขดีที่ได้ใช้พื้นกระเบื้องเป็นที่รองที่นอน มากกว่าที่จะใช้เตียงใหญ่มโหฬาร และมีเก้าอี้และโต๊ะแบบธรรมดา ผู้ที่อยู่ในห้องเดียวกับท่านมีลูกชายของท่านคนหนึ่งชื่อ ดร. เอส. พาลกฤษณะ ซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการสถาบันค้นคว้าทาง Geophysics แห่งชาติของอินเดีย ทั้งสองคนตอนนั้นกำลังเดินทางไปพักอยู่ที่อาศรมเป็นเวลาสองสามวัน ข้าพเจ้าได้นั่งสนทนากันบนพื้นกับท่านนักวิทยาศาสตร์สองคนที่มีชื่อเสียงดังกล่าวมาแล้วนั้น ซึ่งท่านเป็นสุภาพบุรุษที่มีอัธยาศัยน่าคบมากทีเดียว

ด้วยความกระหายอยากได้ฟังประสบการณ์ต่าง ๆ ซึ่งท่านได้เคยพบมากับท่านไส บาบา ข้าพเจ้าจึงขอร้องให้ท่านเล่าให้ฟังบ้าง ตอนนี้ประตูและหน้าต่างห้องเปิดไว้ มองออกไปข้างนอกจะเห็นดวงอาทิตย์ในเดือนกรกฎาคมส่องแสงสว่างอยู่บนพื้นดิน ซึ่งมีลักษณะเป็นทราย มีอาคารตึกสีขาวแล้วก็มีภูเขาหินอยู่ในระยะไกล

ออกไป ภายในห้อง ดร. ภควันตัมได้พูดคุยกับเราอย่างแสดงความเป็นเพื่อนอย่างสนิทสนม ท่านพูดค่อย ๆ แล้วก็พูดอย่างกระทัดรัด ในเวลาเดียวกันบุตรชายของท่านได้ยอมรับเหตุการณ์แปลกประหลาดหลายอย่าง ซึ่งตนได้เห็นแล้วว่าเป็นความจริงทุกประการ ดร. พาล-กฤษณะเองก็ได้เคยมีประสบการณ์อันแปลกประหลาดมหัศจรรย์บางอย่างด้วยตัวเองกับ ท่านไส บาบาเหมือนกัน แต่ในที่นี้ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงเรื่องราวที่น่าสนใจจากผู้เป็นบิดาให้ฟังบ้างดังต่อไปนี้

ในตอนที่ ดร. ภควันตัมมาพบกับท่านไส บาบาเป็นครั้งแรกซึ่งเป็นปี ค.ศ. ๑๙๕๙ นั้น ท่านได้ไปเดินเล่นกันบนหาดทรายแม่น้ำจิตราวดี คนอื่นก็มีไปด้วยเหมือนกัน แต่ท่านภควันตัมนี้เดินไปข้างเคียงท่านไส บาบา เลยทีเดียว ต่อมาสักครู่หนึ่งท่านสวามีได้ขอร้องให้ท่านนักปราชญ์ผู้นี้ เลือกเอาสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งก็ได้บนทรายนั้น เพื่อจะได้นั่งลงด้วยกัน เมื่อท่าน ดร. ลังเล ท่านไส บาบาก็คะยั้นคะยอบอกว่า ท่าน ดร. เลือกเองดีกว่า เพื่อ ดร. ภควันตัมจะได้แน่ใจว่าท่านไม่ได้นำเขามาสู่ที่ซึ่งท่านได้ฝังอะไรไว้ในหาดทราย

หลังจากที่ท่านนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ได้เลือกที่แห่งหนึ่งแล้ว บุคคลทั้งหมดจึงนั่งลงบนหาดทราย ท่านไส บาบาก็เริ่มยั่วท่าน ดร. นิดหน่อยก่อน โดยพูดเป็นเชิงเยาะเย้ยทัศนะของบุคคลที่เชื่อถือทางวิทยาศาสตร์ คิดว่าวิทยาศาสตร์รู้หมดทุกสิ่งทุกอย่างในโลก และท่านก็แสดงความเสียใจว่า นักวิทยาศาสตร์คนสมัยใหม่นั้นยังไม่มีความรู้ และก็ไม่อยากจะศึกษาให้รู้เสียด้วย เกี่ยวกับเรื่องปัญญาของคนโบราณ ซึ่งยังมีให้ศึกษาได้จากคัมภีร์ทางศาสนาฮินดูอันยิ่งใหญ่นั้น เมื่อท่าน ดร. ฟังท่านไส บาบาพูดเช่นนั้น รู้สึกว่าคงจะไปกระทบอะไรในจิตใจของท่านละ ซึ่งท่านคงจะมีมานะมีความถือตัวอยู่บ้าง จึงทำให้รู้สึกว่ากระเทือนใจอย่างรุนแรง ท่าน ดร. จึงพูดสวนควันออกมาว่า โลกวิทยาศาสตร์ที่เป็นอย่างนั้นก็ไม่ใช่ทุกคนหรอก ที่เขาจะมีทัศนะเป็นวัตถุนิยมเสมอไป ยกตัวอย่างว่า ตัวท่านเองก็มีครอบครัวซึ่งอบรมมาในทางภาษาสันสกฤต และมีความสนใจอย่างลึกซึ้งในทางวรรณคดีเกี่ยวกับทางวิญญาณของอินเดียด้วย

ทันใดนั้นโดยที่พยายามจะให้ทุกคนเชื่อว่านักวิทยาศาสตร์บางคนมีจิตใจไม่เอนเอียงไม่ดูถูกเรื่องวิญญาณเสมอไป ท่าน ดร. ผู้นี้จึงบอกท่านไส บาบาว่า เมื่อตอนที่ ดร. ออปเปนไฮเมอร์ *(นักฟิสิคส์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโครงการทดลองระเบิดปรมาณูลูกแรกของโลก)* หลังจากที่ได้ทดลองระเบิดปรมาณูลูกแรกแล้ว ได้มีคณะผู้แทนหนังสือพิมพ์ไปถามว่า เขารู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง เขาได้ตอบโดยอ้างข้อความมาจากคัมภีร์ภควัทคีตา ซึ่งแสดงว่า *(ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ระดับโลก)* เขาก็ได้ศึกษาคัมภีร์ยิ่งใหญ่นี้เหมือนกัน[๑] ท่านไส บาบา

---

๑ จากหนังสืออีกเล่มหนึ่งชื่อ SAI BABA AND THIS MESSAGE หน้า ๒๓๐ ดร. ภควันตัม ได้เขียนบทความเรื่องหนึ่งชื่อ THE LORD OF MIRACLES มีข้อความบอกไว้ว่า ดร. ออปเปนไฮเมอร์ ได้กล่าวบรรยายความรู้สึกของตน ในเมื่อเห็นระเบิดปรมาณูทดลองลูกแรกไว้ว่า มีแสงแรงกล้าเท่า ๆ กับดวงอาทิตย์พันดวง ทั้งนี้ ดร. ออปเปนไฮเมอร์ได้ระบุว่า คำเปรียบเทียบนี้มาจากคัมภีร์ภควัทคีตา โดยเป็นคำของอรชุน ขุนพลธนูของฝ่ายปาณฑพ กล่าวบรรยายความสว่างรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งได้แสดงปรากฏการณ์ให้ตนเห็น ทั้งนี้แสดงว่า ดร. นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ก็ได้อ่านคัมภีร์นี้มาแล้วเหมือนกัน

ก็พูดสอดถามมาว่า "แล้วคุณอยากได้หนังสือภควัทคีตาสักเล่มไหม?" ท่านกล่าวแล้วก็กวาดทรายขึ้นมา ๑ กำมือในขณะที่พูดนั้นแล้วก็บอกว่า "เอ้าเอาไปซี่ แบมือออกมา" ดร. ภควันตัมจึงทำมือให้ป้องขึ้นเพื่อจะได้รับทราย ซึ่งเขาคิดว่าท่านไส บาบาท่านจะโปรยทรายลงมาในมือ แต่เมื่อทรายหล่นลงมาถึงมือของนักวิทยาศาสตร์ซึ่งกำลังคอยอยู่ มันกลับไม่ใช่ทรายทองของแม่น้ำจิตราวดีเสียแล้ว มันกลายเป็นหนังสือซึ่งมีปกสีแดง นักวิทยาศาสตร์ จึงเปิดหนังสือขึ้นอ่านด้วยความตกตลึงจนพูดไม่ออก เขาได้พบว่ามันเป็นหนังสือเรื่องภควัทคีตาจริง ๆ น่ะแหละ พิมพ์เป็นภาษาเตเลกู ท่านไส บาบาก็บอกว่า ถ้าต้องการจะเอาใหม่จะให้อีกสักเล่มหนึ่งพิมพ์เป็นภาษาสันสกฤตก็ได้ แต่ทีนี้ภาษาสันสกฤตนี่ท่าน ดร. คงจะอ่านด้วยความยากลำบาก ท่านจึงให้ฉบับที่เป็นภาษาเตเลกู ดร. จะได้อ่านเข้าใจได้ดี เพราะว่าภาษาเตเลกูเป็นภาษาพื้นเมืองที่ท่าน ดร. ภควันตัมนี้ใช้อยู่ อันที่จริง ดร. ภควันตัมไม่ได้เคยบอกใครเลยว่า เขาอ่านภาษาสันสกฤตยังไม่ค่อยคล่อง แต่ท่านไส บาบาก็

สามารถจะรู้ความจริงข้อนี้ได้โดยที่ตนไม่ได้บอกเลยเมื่อท่านภควันตัมได้รับหนังสือนี้แล้ว ก็รีบตรวจดูหนังสือที่ได้รับมาอย่างปาฏิหาริย์นั้นอย่างใกล้ชิดถี่ถ้วน ปรากฏว่าเป็นหนังสือใหม่ที่พิมพ์ไว้เป็นอย่างดี ท่านภควันตัมหาดูชื่อของโรงพิมพ์และผู้พิมพ์โฆษณา ซึ่งเขามักจะมีพิมพ์อยู่ตามปกติทางด้านใดด้านหนึ่ง แต่หาเท่าไรก็ไม่มี[๒]

---

๒ รายละเอียดปลีกย่อยของเรื่องนี้ มีกล่าวไว้ในหนังสืออีกเล่มหนึ่ง ซึ่งมีผู้เขียนหลายท่านร่วมกันบรรยายเหตุการณ์ และความรู้สึกส่วนตัวไว้ร่วมกัน หนังสือเรื่องนั้นชื่อ SAI BABA AND HIS MESSAGE ในหนังสือเล่มนี้มีอยู่ตอนหนึ่ง ซึ่ง ดร. ภควันตัมเป็นผู้เขียนเองจึงมีรายละเอียดมากกว่าในเล่มนี้ ดังจะขอเก็บใจความโดยย่อ เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบเพิ่มเติมอีกบ้างเล็กน้อยดังต่อไปนี้

เมื่อ ดร. ภควันตัม พลิกดูหนังสือคัมภีร์ภควัทคีตานั้น เพื่อจะหาว่ามีข้อความบ่งไว้พิมพ์มาจากโรงพิมพ์ที่ไหน และหาไม่พบ จึงได้ถามเป็นเชิงยั่ว ท่านไส บาบาว่า คัมภีร์ดังกล่าวซึ่งเป็นตัวพิมพ์ทั้งเล่มนั้น พิมพ์จากโรงพิมพ์ไหน โดยที่ผู้ถามก็หวังว่าท่านไส บาบา คงจะอึกอัก ตอบไม่ได้ แต่ท่านไส บาบา ก็ยิ้ม และตอบเป็นเชิงยั่วว่า "ก็พิมพ์มาจากโรงพิมพ์ไส บาบา น่ะซีจ๊ะ"

ดร. ภควันตัม ได้กล่าวต่อไปว่าปาฏิหาริย์ครั้งนี้เป็นเครื่องพิสูจน์แก่ตนเองอย่างขาวสะอาดทีเดียว เพราะสถานที่บนหาดทรายนั้นตนก็เป็นผู้เลือกเอง ไม่ใช่ท่านไส บาบา เป็นผู้เลือก ดังนั้นการที่

วันหนึ่งในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ ท่านไส บาบาได้มาเยี่ยมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ที่บ้านในบังกาลอร์ ตอนนั้น ดร. ภควันตัม เป็นผู้อำนวยการของสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งอออลอินเดียในเมืองนั้น และก็ได้รู้จักท่านไส บาบามาเป็นเวลา ๑ ปีแล้ว ท่านกำลังพยายามจะหาทางอธิบายปรากฏการณ์อันไม่น่าเชื่อที่ได้ประสบมาด้วยตนเองนั้นให้เข้ากับหลักทางวิทยาศาสตร์ให้ได้ ในโอกาสหนึ่งท่านได้กล่าวในที่ประชุมครั้งหนึ่งว่า "ผมเองก็งงไปพักหนึ่งเมื่อได้ประสบเหตุการณ์ทั้งหมดดังกล่าวนี้ เพราะมันเป็นการขัดต่อกฎของทางฟิสิกซ์ ซึ่งข้าพเจ้าได้เชื่อแล้วก็ยังเชื่ออยู่หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ร่ำเรียนกฎทางฟิสิกซ์มาตั้งแต่หนุ่มแล้ว ผมได้สอนคนอื่นมาเป็นเวลาหลายปีต่อหลายปีเกี่ยวกับกฎดังกล่าวนั้น ซึ่งถือว่าเป็นกฎที่ไม่มีใครจะล่วงละเมิดและเป็นกฎอันศักดิ์สิทธิ์ อย่างน้อย

ท่านไส บาบา จะแอบเอาคัมภีร์ไปฝังไว้ใต้พื้นทรายนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ นอกจากนั้น หัวข้อของการสนทนา ตนก็เป็นผู้ริเริ่มนำขึ้นเอง ท่านไส บาบา เป็นแต่ผู้ตอบคำถามและดำเนินเรื่องต่อมา จึงไม่มีทางที่ท่านจะรู้มาก่อนว่า จะมีการสนทนากันด้วยเรื่องใดบ้าง

ข้อความนี้มีอยู่ในหนังสือเล่มดังกล่าว หน้า ๒๓๐, ๒๓๑

เป็นกฎที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับสถานการณ์ของมนุษย์โดยทั่วไป และก็ได้ปฏิบัติจนกระทั่งมีความเชื่อในกฎนี้อย่างเต็มที่แล้ว เมื่อมาพบปรากฏการณ์เหล่านี้เข้า ผมจึงหมดท่า อยู่ในสภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี *เพราะทั้ง ๆ มันขัดต่อกฎทุกอย่างที่ได้เรียนมา แต่มันก็ปรากฏเป็นจริงขึ้นมาต่อหน้าต่อตาเสียด้วย.....*"

เนรมิตเข็มเจาะกระดูกสันหลัง

ท่านภควันตัมมีบุตรชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งตอนนั้นเป็นเด็กอายุประมาณ ๑๑ ปี ดูเหมือนว่าจะเป็นเด็กปัญญาอ่อน คือจิตใจไม่ค่อยจะเจริญตามร่างกาย แพทย์บางคนได้ให้คำแนะนำว่า ควรจะรักษาโดยวิธีเจาะกระดูกสันหลังตรงบั้นเอว เพื่อจะเอาน้ำไขข้อสันหลังออกมา แล้วจะได้เป็นการบรรเทาความกดดันที่สมองไปบ้าง แต่มีบางคนบอกว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ เดี๋ยวจะทำให้เด็กมีอาการหนักขึ้นอีก ดร. ภควันตัมเองจึงยังตัดสินใจอะไรไม่ได้

ฝ่ายท่านไส บาบา ผู้ซึ่งรักเด็กแล้วก็เข้าใจเด็กดี เมื่อเห็นเด็กคนนี้ก็ได้ถามเรื่องราวด้วยความเห็นอกเห็นใจ ท่านนักวิทยาศาสตร์ผู้เป็นพ่อจึงได้อธิบายเรื่องของลูกชายให้ฟังบ้าง ต่อจากนั้นท่านไส บาบาก็เลยเล่าต่อไป แสดงว่าท่านได้รู้เรื่องนี้ทั้งหมดแล้วรวมทั้งเรื่องที่แพทย์เขาถกเถียงกันว่า สมควรจะเจาะรูที่ไขสันหลังที่บั้นเอวหรือไม่ ท่านได้ให้คำพยากรณ์ว่าไม่เป็นไร ทำได้ และมันจะช่วยเด็กให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ เสียด้วยซ้ำไป ครั้นแล้วท่านก็พูดขึ้นมาลอย ๆ คล้าย ๆ กับไม่มีอะไรสลักสำคัญว่า ไม่เป็นไรท่านจะช่วยเจาะไขสันหลังให้ก็ได้ โดยทำกันเดี๋ยวนั้นแหละที่นั่นเลย พอได้ยินเช่นนี้ ท่านนักวิทยาศาสตร์ก็สะดุ้งตกใจ เพราะเขารู้ว่าท่านไส บาบาไม่ได้เป็นหมอ จะสามารถทำอะไรได้ เขาเริ่มสงสัยและกลัวว่าจะทำอย่างไรดี เพราะท่านไส บาบาไม่ได้มีคุณสมบัติทางแพทย์อะไร จะทำการผ่าตัดได้หรือ และจะเป็นไปได้อย่างไร แต่ก่อนที่เขาจะพูดอะไรออกไปแม้สักคำเดียว ท่านไส บาบาก็โบกมือเนรมิตเอาวิภูติมาให้ ท่านได้เปิดชายเสื้อด้านหลังของเด็กขึ้น แล้วก็

เอาขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์นั้นถูตามบริเวณไข้สันหลังตรงบั้นเอวนั้น ต่อไปท่านก็โบกมือเนรมิตเอาเข็มผ่าตัดลงมาอีกเล่มหนึ่งจากอากาศยาวประมาณ ๔ นิ้ว ตอนนี้ท่านนักวิทยาศาสตร์ผู้เป็นพ่อเห็นเข้าก็ชักหมดท่า นึกว่านี่อะไรกันนี่ เรามาอยู่เบื้องหน้าใครหรืออะไรคนหนึ่งซึ่งมีอำนาจนอกเหนือกว่าที่เราจะเข้าใจเสียแล้ว เลยพูดไม่ออกได้แต่นั่งนิ่งคอยเฝ้าดู พร้อมกับหวังว่าเหตุการณ์คงจะเป็นไปในด้านดี ขณะนี้รู้สึกว่าเด็กจะเข้าภวังค์คืออยู่ในสภาวะกึ่งสำนึกคือรู้สึกตัวบ้างไม่รู้สึกตัวบ้าง ทั้งนี้คงจะเป็นด้วยอำนาจวิภูติของท่านไส บาบานั่นเอง

ฝ่ายท่านไส บาบาพอได้เข็มมาแล้วก็ไม่รอช้า คือไม่ได้กังวลไม่ได้ลังเลใจอะไรเลย ท่านสอดเข็มเข้าไปในบริเวณนั้น แสดงว่าท่านรู้บริเวณดีแล้ว จึงกะได้ถูกต้องว่าส่วนไหนจึงจะสอดเข้าไปได้พอดี ต่อหน้าต่อตาพ่อซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เฝ้าดูนั่นเอง เข็มได้เจาะลึกเข้าไปและจมหายไปในเนื้อทันที ตอนนี้ท่านผู้พ่อชักวิตกมาก คือนึกว่าเข็มอันนั้นหายเข้าไปหมดแล้วจะเอาออกมาได้อย่างไร ในเวลาเดียวกันท่านไส บาบาได้นวด

ที่หลัง แล้วเอาน้ำซึ่งออกมาจากเนื้อตรงที่เข็มวิเศษได้เจาะลึกเข้าไปนั้นเอง ดูเหมือนน้ำนั้นจะไหลออกมาประมาณ ๑ คิวบิคเซนติเมตรเห็นจะได้ ท่านไส บาบายิ่งนวดใหญ่นวดอย่างรุนแรงโดยวิธีต่าง ๆ กัน เสร็จแล้วท่านก็เอาเข็มออกมาจากหลังของเด็กได้ เมื่อได้แล้วท่านได้ถือเอาไว้ในมือคล้ายจะยื่นให้นางพยาบาลคนหนึ่งซึ่งเรามองไม่เห็นตัว ทันใดนั้นเข็มวิเศษนั้นก็หายวับไปกับตาเลยทีเดียว

ท่านไส บาบาจึงถามคนที่กำลังเฝ้าดูด้วยการตกตะลึงงันในห้องนั้นทุกคนว่า ใครมียาแต่งแผลบ้างไหม ฝ่ายท่านภควันตัมและลูกชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งชื่อว่ารามกฤษณะแล้วก็เพื่อนอีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นบัณฑิตสันสกฤติชื่อศาสตรี ได้เห็นเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน นายรามกฤษณะซึ่งเป็นลูกชายคนหนึ่งและเป็นคนหนุ่ม จึงตอบว่าเขาจะโทรศัพท์ไปที่สถาบันก็ได้ และจะได้รับยาแต่งแผลเอามาให้ท่านภายในเวลา ๑๐ นาที ท่านไสบาบาได้ฟังก็หัวเราะแล้วบอกว่าไม่ไหว มันนานเกินไป แล้วท่านก็โบกมือเรียกเอายาแต่งแผลชนิดที่เรียกว่าถูก

ต้องตามที่ทางโรงพยาบาลเขาใช้กันอยู่ คล้าย ๆ กับว่าท่านมีผู้ช่วยที่ได้รับการฝึกหัดมาดีแล้วในมิติอีกมิติหนึ่งคอยช่วยเหลืออยู่ฉะนั้น แล้วท่านจึงจัดแจงเอายาแต่งแผลและเครื่องแต่งแผลมาทาถูและปะให้บนหลังของเด็ก เสร็จแล้วทำให้เขาฟื้นสติขึ้นมาดังเดิม ปรากฏว่าเมื่อเด็กคนนั้นฟื้นสติขึ้นมาแล้วก็ไม่ได้แสดงอาการเจ็บปวดหรือไม่สบายแต่อย่างใดเลย

ข้าพเจ้าจึงถามท่านนักวิทยาศาสตร์ผู้เป็นพ่อว่า "เป็นไงลูกชายของคุณมีอาการดีขึ้นไหม?" "ดีขึ้นจริง ๆ แม้ว่าตอนแรกจะไม่เด่นชัดนัก" เขาบอกอย่างระมัดระวังและอย่างประหยัดถ้อยคำ "แต่ใครจะรู้เล่าว่าถ้าเขาไม่ได้รับการผ่าตัด อะไรมันจะเกิดขึ้น ท่านสวามีบอกว่าเขาจะค่อยดีขึ้นเรื่อย ๆ เมื่ออายุมากขึ้น"

ปาฏิหาริย์เบ็ดเตล็ดต่าง ๆ

ท่าน ดร. ภควันตัมได้เห็นท่านไส บาบาเนรมิตของอะไรมากมายหลายอย่างโดยการโบกมือไปในอากาศ เช่นยาเป็นขวด ๆ บางครั้งเป็นห่อซึ่งผนึกไว้อย่างเรียบ

ร้อย แต่ไม่มีชื่อบริษัทผู้ผลิตปรากฏอยู่เท่านั้น ท่านยังได้เคยเห็นท่านไส บาบาเปลี่ยนหิน หรือว่าสิ่งที่เป็นเครื่องประดับต่าง ๆ ซึ่งมีเพชรพลอยล้อมรอบให้กลายเป็นอัญญมณีอีกประเภทหนึ่ง แตกต่างจากประเภทเดิมไปเลย โดยเพียงแต่เอานิ้วมือไปลูบบนวัตถุนั้นเท่านั้นเอง ในระหว่างนี้ไม่ปรากฏว่าแหวนหรือสิ่งนั้นจะคลาดสายตาของคนผู้เฝ้าดูอยู่อย่างใกล้ชิด ในระหว่างการกระทำอย่างนั้นเลย ครั้งหนึ่งเขาได้เห็นท่านไส บาบาเนรมิตน้ำอมฤตซึ่งอยู่ในภาชนะ ซึ่งนักฟิสิกซ์ได้ประมาณเอาจากประสบการณ์ของเขาว่า คงจะบรรจุน้ำเพียงพอสำหรับคนประมาณ ๕๐ คน แต่ละคนก็ได้รับคนละหนึ่งช้อนจากที่ท่านไส บาบาท่านแบ่งให้มา แต่อันที่จริงปรากฏว่า ท่านไส บาบาท่านได้เอาน้ำอมฤตในภาชนะดังกล่าวนั้นเองแจกจ่ายให้คนประมาณถึง ๕๐๐ คน ซึ่งก็เป็นการแปลกประหลาดที่มันสามารถจะเลี้ยงคนเพิ่มขึ้นอีกได้อีก ๑๐ เท่า

หยิบสร้อยเพชรจากทะเล

อีกคราวหนึ่งท่าน ดร. ผู้นี้กำลังนั่งอยู่ในกลุ่มของสาวกรอบ ๆ ท่านไส บาบาที่ชายหาดแห่งหนึ่งในอินเดียภาคใต้ ทั้งหมดกำลังคุยกันถึงเรื่องชื่อต่าง ๆ ในนิยายปรัมปราของอินเดียซึ่งเกี่ยวกับชื่อมหาสมุทร ได้มีใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมาว่า มหาสมุทรนั้นมีชื่อ "รัตนะกะระ" ซึ่งหมายความว่าเป็นเจ้าแห่งเพชรหรืออัญมณี พอได้ฟังดังนั้นท่านไส บาบาจึงพูดขึ้นอย่างล้อ ๆ ว่า "ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็มหาสมุทรสามารถจะผลิตเพชรมาให้เราได้ซีนะ" ว่าแล้วท่านก็เอามือจุ่มลงไปในน้ำหยิบเอาสร้อยคอที่มีเพชรเป็นประกายออกมาเส้นหนึ่งทันที ทุกคนตกตะลึงเมื่อเห็นว่าเป็นเพชรเม็ดกลมใหญ่หลายเม็ด บางคนได้ขอร้องท่านไส บาบาให้สวมมันให้เขาดู ดร. ภควันตัมเห็นอย่างชัดเจนเลยว่า มันจะสวมคอท่านไส บาบาไม่ได้เพราะว่ามันเล็ก และก็ไม่มีที่เปิดสำหรับสายสร้อยคอนั้นเลย แต่ปัญหาเรื่องแค่นี้ไม่ทำให้ท่านไส บาบาวิตกกังวล ท่านได้สวมมันเข้าไปตามปกติ โดยถือไว้ ๒ มือคล้าย ๆ กับเราจะยืดเส้นหนังสะติ๊กฉะนั้น ปรากฏ

ว่าสายสร้อยคอได้ขยายขึ้นจนได้ขนาดพอดี และในขณะที่เพิ่มขึ้นก็ไม่เห็นมีช่องว่างระหว่างก้อนหินนั่นเลย (หินที่ประดับเป็นตัวสาย) มันก็คงยืดออกไปตามขนาดที่ต้องการ และเพื่อให้สาวกสบายใจ ท่านไส บาบาได้สวมใส่พวงมาลัยเพชรจากรัตนกะระ คือจากมหาสมุทรนั้นทางศีรษะ แล้วก็ใส่มันไว้ที่คอของท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง

ความสามารถรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่ไกล

ที่นี้อีกเรื่องหนึ่ง ดร. ภควันตัมบอกว่าจากประสบการณ์ของเขาเอง เขาได้เห็นว่าท่านไส บาบา มีความรู้ถึงที่สิ่งเกิดขึ้นแม้ห่างไปตั้งหลายพันไมล์โดยไม่ต้องอาศัยโทรศัพท์หรือวิทยุเลย เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนที่ ดร. เอส พาลกฤษณะ ซึ่งเป็นลูกชายคนหนึ่งของ ดร. ภควันตัม ย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านใหม่ที่ไฮเดอราบัด ท่านไส บาบาได้ตกลงยอมไปที่นั่นด้วย เพื่อไปทำพิธีขึ้นบ้านใหม่และเสกบ้านให้ วันมงคลสำหรับงานนี้ท่านเป็นผู้กะเองแล้วก็สัญญาว่าจะไปในวันนั้น ดร. ภควันตัม เองตอน

นั้นไม่อยู่ ไปราชการที่มอสโคว์ แต่กำหนดจะกลับมาไฮเดอราบัตในตอนเช้าของวันทำพิธี ซึ่งจะทำกันในตอนบ่าย อย่างไรก็ตามเครื่องบินเกิดเครื่องยนต์ขัดข้องขึ้นมาที่ใกล้ทัชเค้นท์ในรัสเซีย เขาจึงจำเป็นต้องค้างคืนในเมืองนั้นเอง คืนนี้เป็นคืนก่อนที่จะมีการทำพิธี และท่านไส บาบาตอนนี้ ได้มาอยู่ในบ้านของ ดร. พาลกฤษณะที่ไฮเดอราบัตแล้ว ท่านได้บอกแก่ครอบครัว ดร. พาลกฤษณะ ว่าเครื่องบินที่ ดร. ภควันตัมเดินทางมาเกิดเครื่องยนต์ขัดข้อง ตอนนี้ ดร. ภควันตัมกำลังค้างคืนอยู่ที่ทัชเค้นท์แล้ว แต่คงจะบินมาถึงกรุงเดลฮีในวันรุ่งขึ้นทันเวลา อันที่จริงไม่มีใครในที่นั้นรู้เลยว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเครื่องบิน หรือว่า ดร. ภควันตัมอยู่ที่ไหน ไม่มีข่าวเรื่องนี้มาทางวิถีทางตามธรรมดาเลย แต่ท่านไส บาบา มีวิธีสามารถจะรู้ได้เองและสามารถจะเห็นเหตุการณ์อนาคตว่า รุ่งขึ้นเหตุการณ์จะเรียบร้อยในตอนบ่ายของวันมงคลนั้น ท่านไส บาบา ได้ดำเนินการพิธีเสกบ้านอวยชัยให้พรให้แก่บ้านของ ดร. พาลกฤษณะนั้น

ในระหว่างนี้ท่านได้เนรมิตรูปปั้นเล็ก ๆ อันสวยงาม เป็นรูปปั้นของท่านเซอร์ดิ บาบา ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ทั้งสองท่านได้บอกข้าพเจ้าว่า สูงประมาณ ๓ นิ้ว และดูเหมือนจะทำด้วยทองคำแท่งทึบเสียด้วย ท่านไส บาบา บอกว่ารูปนี้จะต้องเก็บเอาไว้ในห้องบูชาของบ้านที่ไฮเดอราบัดอันเป็นที่ที่ท่านเนรมิตขึ้นมา และเดี๋ยวนี้รูปนั้นก็ยังอยู่ที่นั่นจนกระทั่งบัดนี้ ตอนนั้นทุกคนต่างพากันเสียดายว่าหัวหน้าของครอบครัวคือ ดร. ภควันตัม คงจะมาไม่ทันงานสำคัญนี้เป็นแน่ ในเย็นวันนั้นเขาได้พูดกันถึงเรื่องว่า ดร. ภควันตัม ตอนนี้จะไปค้างคืนอยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่ และจะกลับมาเดลฮีทันไหม ท่านไส บาบา ก็กล่าวว่า ไม่เป็นไรต้องมาทันแน่ ตอนนี้กำลังอยู่ในสำนักงานของรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม ที่นิวเดลฮีแล้ว ว่าแล้วท่านไส บาบา ก็หยิบหูโทรศัพท์เรียกไปที่สำนักของท่านรัฐมนตรีบอกว่า เป็นการเรียกส่วนตัวคือเรียก ดร. ภควันตัม ซึ่งเป็นที่ปรึกษาทางวิทยาศาสตร์โดยส่วนตัวเลยทีเดียว ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าในตอนหลังว่า การต่อสายโทรศัพท์ระยะทางไกลแบบนั้นปกติ

มันจะยากมาก แต่พอท่านไส บาบาเรียกมันก็ติดได้ภายในเวลาไม่กี่นาทีติดต่อกันได้เลย ปรากฏว่า ดร. ภควันตัมอยู่ที่สำนักงานจริง ๆ ตามที่ท่านสวามีได้บอกไว้ แต่ตอนนั้นท่านกำลังเข้าห้องประชุมกับรัฐมนตรี และมีเรื่องที่สำคัญของการประชุมด้วย อันที่จริงท่านรัฐมนตรีบอกห้ามไว้อย่างเคร่งครัดว่า จะให้ใครมารบกวนไม่ได้ในระหว่างนี้ ไม่ว่าจะเป็นใครโทรศัพท์มาหรือเรียกมาส่วนตัวอะไรก็ตาม เป็นอันพบไม่ได้เด็ดขาดในระหว่างนั้น

แต่ในที่สุด โดยที่ไม่มีใครรู้เหตุผลว่าเป็นเพราะอะไร ปรากฏว่ามีเลขานุการคนหนึ่งสามารถจะเรียกท่านได้ในระหว่างนั้น ว่ามีโทรศัพท์มาจากไฮเดอราบัตอยากจะพูดกับ ดร. ภควันตัม เสร็จแล้วท่านรัฐมนตรีก็อนุญาตให้ด้วย ดร. ภควันตัมจึงออกจากห้องแล้วก็มารับโทรศัพท์ และเขาก็ได้ยินเสียงอันฟังแล้วน่ารื่นรมย์ของท่านสวามีพูดกับเขาอยู่ โดยบอกเขาว่าทุกสิ่งทุกอย่างได้เรียบร้อยแล้วในพิธีเสกบ้านนั้น แล้วท่านก็ทำให้เขาดีใจว่า ท่านจะอยู่ในไฮเดอราบัตกับครอบครัวนั้นจนกว่า ดร. ภควันตัมจะกลับมาในวันรุ่งขึ้น ส่วน ดร.

ภควันตัมดีอกดีใจใหญ่ กลับมาอภิปรายปัญหาของประเทศชาติต่อไปกับท่านรัฐมนตรีที่มีหน้าที่รับผิดชอบในวันนั้นคือ ดร. วี.คี. กฤษณะเมนอน เมื่อข้าพเจ้าถาม ดร. ภควันตัมว่า ข้าพเจ้าจะขอใช้ชื่อของเขาโดยตรงได้ไหมในการเขียนหนังสือ เพื่อเป็นการสนับสนุนสิ่งที่ไม่น่าเชื่อต่าง ๆ ที่เขาได้บอกข้าพเจ้ามาแล้วนี้ เขาก็บอกทันทีว่า "ได้ซีครับ ผมขอสัญญาว่าจะรับรองความจริงของคำพูดทุกคำ ที่คุณได้เขียนไปเกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์เหล่านี้"

สิ่งที่วิทยาศาสตร์รู้แล้วมีน้อยกว่าสิ่งที่ยังไม่รู้

ความอึดอัดใจในระยะแรกซึ่งเกิดความขัดแย้งกันในระหว่างความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่เขาได้อบรมมาด้านหนึ่ง และประจักษ์พยานที่เขาได้พบด้วยตัวเองนี้อีกด้านหนึ่งนั้น ปรากฏว่าเดี๋ยวนี้หมดสิ้นไปแล้ว เขาได้กล่าวว่า "ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเรานั้น พวกเราทั้งหลายที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ ก็พากันยืนยันถึงผลงานที่เราได้รับมา โดยอาศัยเหตุผลการทดลองเป็นหลักว่า

ต้องเป็นจริงอย่างนั้นแน่นอน และก็สาบานได้เลยว่าต้องเป็นจริงอย่างนั้น แต่เสร็จแล้วเราก็รู้ว่าพอค้นคว้าไป ๆ ก็ได้รับความรู้เพิ่มเติมมากกว่าที่เรารู้ไว้แล้วยิ่งขึ้น **เราได้รู้ว่า มีสิ่งทั้งหลายอย่างอื่นอยู่อีกมากที่เราทั้งหลายยังไม่รู้ถึงสภาวะความเป็นจริงตามธรรมชาติของมันว่าเป็นอย่างไร** *โดยการค้นคว้าไปเรื่อย ๆ เช่นนี้ เราก็เริ่มมีความเข้าใจกว้างขวางออกไป และเราก็จะต้องค้นคว้ากันต่อไปเพื่อจะได้เข้าใจในสิ่งที่ยังไม่รู้ไม่เห็นนั้นมากขึ้น* **เพราะฉะนั้นในขณะที่เราค้นคว้าไป ๆ เราก็ได้รับความฉลาดขึ้น และได้รู้ว่าเรายังโง่มากขึ้นด้วยเหมือนกัน สิ่งที่เรารู้กลายเป็นน้อยลง ๆ ในเมื่อเทียบกับสิ่งที่เราไม่รู้"** เขาได้กล่าวต่อไปว่า "ท่านไส บาบาได้ข้ามพ้นกฎของฟิสิกซ์และเคมีแล้ว และในเมื่อท่านได้ก้าวพ้นกฎดังกล่าวนั้นไปแล้ว ความจริงดังกล่าวนั้นจึงเกิดเป็นกฎใหม่ขึ้นมา และท่านก็เป็นตัวกฎเองทีเดียว"

ครั้งหนึ่งในมัทราสในขณะที่กำลังกล่าวคำปราศัยต่อผู้ฟังประมาณสองหมื่นคน ผู้ซึ่งได้มาฟังคำปราศัยของ

ท่านไส บาบานั้น ตอนหนึ่งท่าน ดร. ผู้นี้ได้กล่าวว่า "นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายรู้ว่า **ความรู้นั้นเป็นคนละอย่างกับปัญญา** (Knowledge is not the same as wisdom) ปัญญานั้นเราจะต้องได้รับจากท่าน ภควัน คือ ท่านไส บาบา หรือบุคคลที่อยู่ในสภาวะเช่นท่านผู้ซึ่งจะเกิดอยู่กับเรานี่เป็นครั้งเป็นคราว เพื่อจะได้แสดงให้เราทราบถึงความจริงดังกล่าวนี้" ท่านก็ได้กล่าวต่อไป ซึ่งจะคัดมาอีกตอนหนึ่งว่า "ท่านไส บาบาผู้นี้เป็นปรากฏการณ์พิเศษ ซึ่งมีลักษณะจำเพาะของท่านเองเลยทีเดียว ท่านเป็นผู้อยู่เหนือโลกแล้วโดยประการทั้งปวง ท่านเป็นผู้อวตารลงมาเกิด ท่านเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับพวกเราที่สุด เป็นญาติที่ใกล้ชิดที่สุด ของพวกเราในทางวิญญาณ เพราะฉะนั้นขอให้เราทั้งหมดจงหันไปหาท่าน เคารพนับถือท่าน เพื่อว่าเราจะได้เข้าถึงสภาวะอันเป็นนิรันดร นี่แหละคือวิถีทางที่จะช่วยตนเองได้"

บทที่ ๑๘

ความจริงและความมุ่งหมายอันสำคัญของปาฏิหาริย์

เปลวไฟย่อย ดวงน้อย ๆ จงตื่นเถิด
เจ้านั้นเกิด จากดวงเพลิง มหาศาล
จงพรากจิต ใจให้ล่วง จากบ่วงมาร
สู่สถาน อันรุ่งโรจน์ โชติช่วงเอย

ดวงอาทิตย์ แห่งโลก ใยมืดมนธ์
จงคิดถึง มหาชน อย่าเมินเฉย
อย่าให้เขา ต้องมืดมิด บีดตาเลย
ท่านจงเผย แสงสว่าง บอกทางเทอญ.

— ศรี เอาโรพินโท

เพื่อประโยชน์ของบุคคลส่วนใหญ่

เรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เป็นจำนวนมากมายที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตนเอง ทำให้ข้าพเจ้าต้องรับรองว่าเรื่องนั้นเป็นไปได้จริง ๆ รวมถึงเรื่องต่าง ๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินมาด้วย คือแม้ไม่เห็นด้วยตนเองแต่ได้ยินเขาเล่ามา ก็น่าจะเชื่อได้ว่าเป็นจริงเพราะเป็นเรื่องในทำนองเดียวกัน นอกจากนั้นการที่ข้าพเจ้ากล้ารับรองว่าเป็นความจริงนี้ เพราะมีเหตุผลว่าบรรดาผู้ที่ได้เห็นเป็นพยานมากมายหลายคนนั้น แต่ละคนล้วนเป็นผู้มีศีลธรรมดีเชื่อได้ เป็นผู้มีสติปัญญาไม่น้อย ไม่ใช่คนโง่คนธรรมดา และปกติเป็นผู้ที่มีความประพฤติอยู่กับร่องกับรอย มีศีลธรรมดี ไม่ใช่คนขี้โกง โกหกตอแหลหลอกลวงแต่อย่างใด แต่เราต้องรู้อยู่ว่าผู้ที่ได้พบเห็นเรื่องนี้นั้น แม้บางครั้งมีผู้นำของชุมชนที่สำคัญ ๆ หลายท่านด้วยกัน และมีประชาชนธรรมดาอีกจำนวนหลายพันด้วยกันเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ซึ่งเราทั้งหมดนี้ก็แน่นอนละ มีความเชื่อในปาฏิหาริย์ของท่านอย่างไม่สงสัยเลยก็ตาม เราก็อย่าลืมว่าบุคคลดังกล่าวแล้วนี้เป็นเพียงส่วน

น้อยของมนุษยชาติในโลกนี้ เพราะฉะนั้นบุคคลอีกหลายล้านคนผู้ซึ่งไม่ได้มีโอกาส ไม่ได้มีโชคดีพอที่จะเห็นได้ด้วยตนเอง พวกนี้จะทำอย่างไร ? พวกนี้ส่วนมากเป็นฝ่ายวัตถุนิยม เป็นพวกที่ไม่นับถือศาสนา ไม่นับถือพระเจ้า เป็นผู้ที่นับถือวิชาเทคโนโลยี่สมัยใหม่ซึ่งให้ความรู้โดยผิวเผิน เป็นพระเจ้าแทนไปเลยทีเดียว สำหรับคนประเภทนี้ ทำอย่างไรเขาจึงจะมีโอกาสหรือความเป็นไปได้แม้สักน้อยไหม ที่เขาจะยอมรับเชื่อความจริงแห่งเหตุการณ์อันไม่น่าเชื่อ ซึ่งข้าพเจ้าได้บรรยายไว้มาแล้วตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ?

เมื่อประมาณเกือบ ๑๐๐ ปีมาแล้ว มีคนคนหนึ่งที่สมาคมพรหมวิทยา ซึ่งเป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ไพโอเนียร์ในอินเดียของอังกฤษ คนคนนี้ชื่อนาย เอ.พี.ซินเนทท์ ได้พยายามที่จะให้ชาวตะวันตกโดยทั่วไป เห็นความจริงหรือมีความเชื่อในปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์นี้ โดยเขาได้พยายามเขียนข้อความต่าง ๆ เกี่ยวกับปาฏิหาริย์ ในตอนนั้นมีนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งในแถบภูเขาหิมาลัย ได้เขียนมาถึงนายซินเนทท์

ผู้นี้ว่า "คนที่เห็นก็เชื่อ คนที่ไม่ได้เห็นนั้นจะให้เขาเชื่อไม่ได้หรอก ท่านจะพยายามอย่างไรก็ไม่มีผล แต่ตราบใดที่คนยังไม่เชื่อยังมีความสงสัยอยู่เขาก็ต้องมีความอยากรู้อยากเห็นแล้วก็ต้องถามโน่นถามนี่อยู่เรื่อยไป"

จิตของมนุษย์มีธรรมชาติชอบสงสัย

จิตใจของมนุษย์นี้โดยธรรมชาติของมัน พอเห็นอะไรที่แปลกประหลาดที่ตนไม่เคยเห็น ไม่เคยรู้มาก่อน และที่ขัดต่อหลักการและเหตุผลที่ตนเคยเชื่อมา มักจะไม่ยอมเชื่อและก็ปฏิเสธไปเลย ตัวอย่างเช่นปาฏิหาริย์เนรมิตของขึ้นมาจากอากาศนี้ เป็นเรื่องที่แปลกประหลาดเหลือเกิน มันเกินกว่าที่เขาเคยพบเคยเห็นเคยรู้มาในชีวิตประจำวัน จนกระทั่งบางครั้งทั้ง ๆ ที่เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตาแล้ว ก็ยังอดระแวงไม่ได้อยู่นั่นเอง ใจหนึ่งเชื่อแต่อีกใจหนึ่งก็บอกว่า ไม่อยากจะเชื่อ เพราะมันค้านกับกฎกับเหตุผล ที่ได้เรียนมาอย่างขาวเป็นดำเลยทีเดียว เรารู้สึกว่าตอนนั้นคล้าย ๆ กับว่าได้ไปอยู่ในอวกาศที่ไหนสักที่หนึ่ง นอกกาละนอกอวกาศที่เรา

อยู่ในปัจจุบันนี้ฉะนั้น พอเรากลับมาดำเนินชีวิตประจำวันอยู่ในกฎของกาลอวกาศในมิติธรรมดานี้ เรารู้สึกว่าเรื่องปาฏิหาริย์นั้น น่ากลัวจะเป็นไปไม่ได้เสียอีกแล้ว ความจริงที่เราเห็นมาซึ่งเป็นของจริง ๆ จึงคล้ายกับเป็นเรื่องฝันไป คือเรื่องฝันนั้นพอเราตื่นแล้วเราก็รู้ว่ามันไม่จริงฉันใด การที่เราไปเห็นปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ซึ่งได้เห็นมาด้วยตาตนเองในเวลาตื่นนั่นแหละ เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างไม่มีข้อสงสัย พอเสร็จแล้วยังอดนึกไม่ได้อีกว่า เราคงจะฝันไปเสียมากว่า

เรามักจะถามว่า ปาฏิหาริย์แบบนี้จะเกิดขึ้นได้จริง ๆ หรือ ? ท่านลองคิดดูว่าอัญญมณีซึ่งมีประกายวูบวาบเกิดโผล่ปุบปับออกมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ พอมาถึงมันก็วางอยู่ในมือแล้ว นอกจากนั้นยังมีขนมหวานซึ่งเมื่อกินนี้เองมันยังเป็นหินแกรไนท์ หรือเป็นกระดาษอยู่แท้ ๆ แต่เวลาชิมดูมันก็หวานจริง ๆ เราจะเห็นได้ว่าปาฏิหาริย์เหล่านี้มีผลเป็นประจักษ์พยานให้เห็นอย่างปฏิเสธไม่ได้เลย พอไปสืบสาวถึงสาเหตุเราก็จนปัญญา จะอ้างเหตุผลหลักเกณฑ์ที่เรารู้มาก็อ้างไม่ได้เลย

การสลายตัวและคืนตัวของวัตถุ

แน่ละวิธีการที่เรียกว่า "แอ็ปปอร์ต" (apport) ก็คือการนำวัตถุมาจากที่อื่นโดยไม่ได้ใช้พลังวัตถุยกหรือขับเคลื่อนมาเลย แต่ว่าใช้พลังจิตอย่างเดียวนั้น ได้เป็นที่รู้ทั่วไปแก่นักวิญญาณศาสตร์ และวงการผู้ศึกษาวิชาลึกลับของตะวันตกด้วยเหมือนกัน ข้าพเจ้าเองได้เคยพบเรื่องนี้มาแล้วทางประเทศตะวันตก หลักการซึ่งเป็นรากฐานของเรื่องนี้มีอยู่ว่า วัตถุนั้นซึ่งมีอยู่แล้วในที่อื่น ถูกพลังจิตที่ทำให้สลายตัวกลายเป็นไม่ใช่วัตถุอาจจะเป็นพลังงานก็ได้ (คือ dematerialise) ต่อจากนั้นก็ถูกนำมาโดยอาศัยพลังจิตจากที่นั้นมาสู่สถานที่ต้องการแล้วก็สลายตัวจากพลังงาน เปลี่ยนให้มันกลายเป็นวัตถุตามเดิม

ท่านไส บาบาได้เคยกล่าวว่าสิ่งของที่ท่านเนรมิตบางอย่างมันมาแบบนี้คือมาแบบ apport คือสลายตัวให้เป็นพลังงาน และคืนตัวจากพลังงานให้กลายเป็นสสารดังเดิมอีก มีเรื่องของสาวกคนหนึ่งของท่านไส บาบา ซึ่งพอจะนำมาเป็นเครื่องสนับสนุนความจริงข้อนี้ได้ คือ

เจ้าหญิงอินเดียผู้ที่มีคนรู้จักดีผู้หนึ่ง ได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า ครั้งหนึ่งเธอกำลังนั่งอยู่กับท่านไส บาบา ตรงหน้าเลยทีเดียว ตอนนั้นท่านยืนอยู่เหนือเธอบนแท่นยกพื้น แล้วก็โบกมือเพื่อจะเนรมิตอะไรออกมาบางอย่าง เนื่องจากเธอนั่งอยู่ในที่ที่ต่ำกว่าท่านไส บาบา เธอจึงสามารถจะแหงนดูใต้ฝ่ามือของท่านได้ว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ตอนนั้นท่านได้คว่ำฝ่ามือลง เธอจึงแหงนหน้ามองขึ้นไปว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้างบนฝ่ามือที่แบ ๆ นั้น ครั้งแรกเธอเห็นคล้ายเมฆหมอก กลุ่มควันปรากฏขึ้นมาในที่นั้น แล้วกลุ่มควันก็ค่อย ๆ รวมตัวเข้าเป็นวัตถุแข็งขึ้น แล้วกลายเป็นวัตถุที่ส่องแสงเล็ก ๆ อย่างหนึ่ง ซึ่งท่านไส บาบา ก็ได้รวบกำมือจับไว้ทันที ปรากฏว่าวัตถุนั้นเป็นแหวนทองคำวงหนึ่ง

ปาฏิหาริย์นำเหรียญทองคำมาจากที่ไกล

ย้อนกลับไปพูดถึงอีกตัวอย่างหนึ่งที่กล่าวไว้ข้างต้น คือเหรียญทองคำมีราคา ๑๐ ดอลล่าร์ ในสมัยเก่ามากหลายสิบปีมาแล้วในอเมริกา ซึ่งท่านไส บาบาได้เนรมิต

ให้ข้าพเจ้าที่ฮอร์สลีฮิลล์ ไม่ต้องสงสัยคงเป็นวิธีแบบ apport นั่นเอง คือมันอยู่ที่อื่นอาจจะเป็นของที่ไม่มีเจ้าของแล้ว ท่านจึงสลายตัวให้มันเป็นพลังงานเสียแล้วให้มันคืนตัวจากพลังงานมาเป็นวัตถุในมือท่าน ทีนี้เรื่องนี้พอมีทางให้เหตุผลได้บ้าง แต่เรื่องอื่น ๆ ที่เป็นปรากฏการณ์ที่น่าสนใจเช่นที่ท่านกระทำให้แก่ท่าน ดร. วี. เค. โกคัค ซึ่งเป็นรองอธิการบดีแห่งมหาวิทยาลัยบังกาลอร์นั้นเราจะอธิบายอย่างไร ?

ปาฏิหาริย์ย่อส่วนรูปให้อยู่ในล็อคเก็ต

คือครั้งหนึ่งในระยะแรก ๆ ที่ท่านไส บาบา ไปที่บ้านของ ดร. โกคัคนี้ ท่านได้เห็นว่ามีรูปของนักบุญ-อินเดียผู้หนึ่งแขวนอยู่ที่ฝาผนังห้อง นักบุญผู้นั้นคือศรีบั่นตะมหาราชาของพาลกุนทรี ท่านจึงถามว่ารูปนั้นเหตุใดจึงได้มาอยู่ที่นี้ได้ ท่านรองอธิการบดีได้ตอบท่านไส บาบา ว่านักบุญผู้นี้ได้เป็นครูของคุณพ่อของเขาและเขาเองก็นับถือนักบุญผู้นี้มากทีเดียว ท่านไส บาบาก็ถามว่าเขาต้องการจะมีรูปเล็ก ๆ จะได้ติดตัวไปไหนมา

ไหนได้ไหมเล่า เวลาเดินทางจะได้เอาไปได้ อย่างนี้มันแขวนอยู่ที่ห้องมันก็ไปไหนไม่ได้ ดร. โกคัค บอกว่ายังไม่มีรูปเล็ก ๆ เลยครับ ท่านไส บาบา จึงถามว่าแล้วอยากจะมีสักอันไหมเล่า ? ดร. ก็บอกว่าดีซีครับท่านสวามีผมอยากได้มาก ครั้นแล้วท่านไส บาบา ก็โบกมือเป็นท่าที่จะเนรมิตของมาตามเคย แต่ครั้งนี้ท่านโบกมือนานกว่าธรรมดานิดหน่อย แล้วก็บอกว่า แน่ะ ๆ มาแล้ว ต่อจากนั้นท่านก็หงายฝ่ามือขึ้นแล้วก็ยื่นจี้เล็ก ๆ เป็นประกายแวววาวให้ ดร. ผู้นี้อันหนึ่ง ในจี้นั้นปรากฏว่าเป็นรูปเหมือนภาพถ่ายของท่านนักบุญผู้นั้น แต่เป็นภาพย่อส่วนลงมาเหมือนกันทุกประการ นี่เป็นเรื่องแปลกประหลาดเรื่องหนึ่ง ซึ่งแสดงว่าท่านจะเนรมิตอะไรที่ไหนดูมันจะได้ไปหมดทุกอย่าง ไม่จำกัดกาละเทศะกันเลยทีเดียว

ปาฏิหาริย์เปลี่ยนชนิดของวัตถุ

อันที่จริง apport คือวิธีสลายวัตถุให้เป็นพลังงานแล้วก็เปลี่ยนพลังงานให้เป็นวัตถุดังเดิมนั้น ดูเหมือนจะ

เป็นที่รู้กันอยู่ในหมู่ประชาชนทุกชั้นวรรณะในอินเดีย ยิ่งกว่าประชาชนทางภาคตะวันตก ท่านรัฐมนตรีของรัฐบาลคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนักการศึกษาที่ยิ่งใหญ่และเป็นนักเขียนที่ผู้รู้จักมากด้วยคนหนึ่งคือ ดร. เค.เอ็ม. มุนชิ ได้เขียนไว้ในหนังสือพิมพ์ภาวันเจอร์นัลซึ่งมีคุณค่ามากอย่างยิ่งว่า ท่านได้เห็นวิธีการเนรมิตของแบบ apport นี้ โดยชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ท่านบนโซฟาในห้องรับแขกของท่านเอง ครั้งแรกก็มี Kum-Kum คือผงสีแดงบนถาด ต่อมาก็เป็นดอกไม้ ต่อมาก็เป็นแป้งมงคลสำหรับเจิมหน้า (prasad) และครั้งที่สี่ก็เป็นธนบัตรหลายใบที่เดียว

ดร. มุนชิได้กล่าวต่อไปว่า ขี้เถ้าศักดิ์สิทธิ์ที่ท่านไส บาบา เนรมิตขึ้นมาใช้สำหรับรักษาไข้และสำหรับในพิธีการอื่น ๆ ทุกวัน ๆ นั้น ถ้าจะคิดเป็นน้ำหนักแล้วก็คงจะได้ประมาณวันละ ๑ ปอนด์ทีเดียว แต่เขาเชื่อว่าขี้เถ้านี้ไม่ได้มาโดยแบบ apport แต่ว่าคงจะผลิตออกมาโดยวิธีการอันลึกลับอื่น ๆ เสียมากกว่า คือคงไม่ใช่มีอยู่ที่อื่นแล้วถูกนำมาที่นั่น ในทำนองเดียวกับขนมหวานซึ่งเกิดขึ้นจากหินแข็ง ๆ ซึ่งมีอายุไม่รู้ตั้งเท่าไรมาแล้ว

คืออาจจะเป็นปรากฏการณ์อีกอย่างหนึ่ง และปรากฏการณ์อื่น ๆ อีกหลายอย่างซึ่งท่านไส บาบา กระทำนั้นก็น่าจะไม่ใช่วิธี apport อีกเหมือนกัน

ปาฏิหาริย์เกี่ยวข้องกับชีวิตของคนอินเดียเสมอ

แต่ว่าเรื่องทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะเป็นวัตถุที่ท่านอาจจะลำเลียงมาจากที่อื่นโดยแบบ apport ก็ตามหรือบางทีก็สร้างขึ้นมาในที่นั้น โดยอาศัยพลังจิตของท่านก็ดี หรืออาจจะเนรมิตมาโดยวิธีอื่น ๆ ก็ตาม สำหรับคนผู้ไม่ได้เคยเห็นสิ่งเหล่านี้ ทำอย่างไรจึงจะให้เขาเชื่อได้ บางทีเราจำเป็นต้องให้มีการรับรองจากบุคคลที่เป็นชั้นปัญญาชน และมีความซื่อสัตย์สุจริตมีศีลธรรมเป็นที่ไว้ใจได้บ้างเหมือนกัน แต่จะให้เขาเชื่อสนิททีเดียว ก็อาจจะไม่ง่ายนัก (ตราบใดที่เขายังไม่ได้มาเห็นด้วยตนเอง) แน่ละภายในอินเดียเอง มีคนเป็นจำนวนมากผู้ซึ่งโดยปกติมีความโน้มน้อมที่จะเชื่อเรื่องนี้อยู่แล้ว

เพราะฉะนั้นสำหรับคนอินเดียทั่วไปนั้นคงจะไม่ยากนักที่จะพูดบรรยายหลักการอะไรให้เขาเชื่อ เพราะ

ว่าในชีวิตของเขามีเหตุการณ์ปาฏิหาริย์บังเกิดขึ้นเรื่อย ๆ แบบนั้นบ้างแบบนี้บ้าง เรามักจะเห็นบุคคลผู้ซึ่งสามารถจะแสดงปาฏิหาริย์โลดโผนได้ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง เช่น บางทีก็เนรมิตน้ำหอมมาจากอากาศบ้าง สามารถจะอ่านข้อความในจดหมายที่ยังไม่ได้แกะซองออกมาก็ได้บ้าง สามารถจะทำถ้วยแก้วให้แตก โดยที่เขาอยู่ในระยะไกลไม่ได้แตะต้องเลย คือใช้พลังจิตเช่นนี้ก็ได้ สามารถจะรักษาโรคให้หายโดยเพียงเอานิ้วแตะก็ได้ หรือบางทีก็สามารถจะดื่มน้ำกรดแรง ๆ ได้โดยที่ตัวเขาไม่เป็นอันตราย และสามารถกระทำตัวให้ลอยได้ และก็อีกหลายอย่างที่เดียว แบบนี้ในอินเดียมีมากพอ และเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของคนทั่วไปในอินเดีย คนส่วนมากจึงรู้สึกว่ามีใจโน้มน้อมที่พอจะรับรองเชื่อได้อยู่ แต่สำหรับคนที่เป็นนักคิดและเป็นผู้นำในความคิด เป็นปัญญาชนซึ่งมีตำแหน่งขนาด ดร. เค. เอ็ม. มุนชินี้เล่า เราจะทำอย่างไรถึงจะให้เขาเชื่อได้ในอินเดีย

เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เคยพูดสนทนากับคนที่มีการศึกษาที่มีวัฒนธรรมสูง ๆ ดีหลายคน ซึ่งส่วนมากของ

คนเหล่านั้น ก็ได้เห็นตัวอย่างเกี่ยวกับปรากฏการณ์อันมหัศจรรย์นี้ด้วยตนเองมาแล้ว นอกเหนือไปจากปาฏิหาริย์ที่ ท่านไส บาบาทำ บุคคลเหล่านั้นยังได้เห็นคนอื่นทำก็มีมาบ้างเหมือนกัน ดังนั้นความเชื่อในความเป็นไปได้ของอิทธิปาฏิหาริย์ จึงเป็นมูลฐานสามัญเหลือเกินในความคิดคำนึงของชาวอินเดียซึ่งมีมาแต่โบราณ จนกระทั่งแม้บุคคลที่ไม่เคยเห็นเลยก็มีความพร้อมอยู่ในใจแล้วที่จะเชื่อเรื่องนี้ได้พอสมควร

ปาฏิหาริย์มีประโยชน์อะไร ถึงแม้ว่าจะเป็นจริง ?

แต่บางทีเพราะเหตุที่เขามีความพร้อมที่จะเชื่อเรื่องเช่นนี้อยู่นั่นเอง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าบางคนก็ยังไม่เข้าใจเหตุผลที่แท้จริงของการที่ท่านไส บาบาทำปาฏิหาริย์ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ลึกซึ้งอย่างยิ่ง ผู้ที่เป็นปัญญาชนบางคน (ซึ่งแม้จะเชื่อว่าปาฏิหาริย์มีได้จริง ๆ) ก็ยังกล่าวว่า "พวกโยคีชั้นสูง ก็สามารถทำปาฏิหาริย์แบบนี้ได้ทุกคนนั่นแหละ แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรเรื่องนี้ ? ไม่เห็นมันจะมีคุณค่าอะไรในชีวิตของเราเลย" บางคนได้ให้

เหตุผลต่อไปว่า เรื่องปาฏิหาริย์นี่ไม่ควรจะแสดงเลย อย่าแสดงกันเสียดีกว่า เพราะเป็นอุปสรรคต่อความเจริญก้าวหน้าในทางวิญญาณ หรือในทางธรรมะอันแท้จริง ว่าแล้วเขาก็อ้างข้อความจากพระคัมภีร์และจากหนังสือฝ่ายโยคะมาสนับสนุนความเห็นของเขาในข้อนี้ แต่ถ้าเราตรวจดูข้อความที่เขากล่าวอ้างนั้นมาอย่างพินิจพิเคราะห์จริง ๆ แล้ว เราจะพบความจริงว่าคำตักเตือนเกี่ยวกับอันตรายของการแสดงปาฏิหาริย์นั้น ท่านบอกไว้ว่า ให้เป็นข้อระวังสำหรับสาวกที่ยังไม่มีความชำนาญ หมายถึงสาวกที่อยู่ในขั้นกลาง คือยังไม่บรรลุถึงจุดหมายปลายทางเท่านั้น

ยกตัวอย่างเช่นท่านมหาฤาษีปตัญชลิ ผู้แต่งตำราปรัชญาฝ่ายโยคะได้บอกไว้ว่า ในระหว่างการปฏิบัติโยคะไปถึงขั้นหนึ่งนี้ ท่านโยคะจะรู้สึกว่าตัวเองสามารถมีอำนาจนอกเหนือธรรมชาติได้หลายต่อหลายอย่าง คือสามารถแสดงฤทธิ์ได้นั่นเอง ทั้งนี้หมายความว่าเมื่อสาวกได้ปฏิบัติมาถึงขั้นนี้ก็จะรู้สึกตัวว่า สามารถแสดงปาฏิหาริย์บางอย่างได้แล้ว แต่ก็มีอันตรายที่ร้ายแรง

หลายอย่างซึ่งแฝงมากับความสามารถแสดงปาฏิหาริย์ได้ อันตรายนี้หมายความว่า มันจะทำให้ท่านโยคีผู้นั้นเป็นผู้มีอหังการมมังการ เกิดมานะถือตัวลืมตัว นึกว่าตนเองวิเศษกว่าคนอื่นแล้ว และเมื่อเป็นเช่นนั้นก็อาจจะใช้อำนาจนั้นเพื่อความประสงค์อันเป็นอกุศล เพื่อเห็นแก่ตัวก็ได้ นอกจากนั้นมันอาจจะทำให้ท่านโยคีผู้แสดงฤทธิ์ได้นั้นคิดว่า ตนเองได้ถึงจุดหมายปลายทางแล้ว แทนที่จะเข้าใจว่า สิ่งเหล่านี้มันเป็นผลพลอยได้เท่านั้นเอง เพราะว่าการที่บุคคลแสดงฤทธิ์ได้นั้นไม่ได้หมายความว่าเขาจะเป็นผู้มีจิตใจสูงบรรลุความเจริญทางวิญญาณแล้วเสมอไป (Psychic powers are not in themselves a sign of Spirituality) เพราะฉะนั้นสานุศิษย์หรือสาวกที่ไปหลงใหลกับการแสดงฤทธิ์เหล่านั้นจะเป็นผู้หลงทาง และจะไม่สามารถเจริญก้าวหน้าในทางวิญญาณเพื่อบรรลุถึงจุดหมายปลายทางได้

โทษของการติดอยู่ในการแสดงปาฏิหาริย์

ท่านไส บาบาเอง แม้ในตอนก่อนที่ท่านเป็นเชอร์ดิ บาบา ก็ได้ตักเตือนสาวกของท่านในเรื่องนี้

เหมือนกัน ท่านชี้ให้เห็นว่าการที่บุคคลสามารถจะแสดงฤทธิ์อันผาดโผนหรือเหนือธรรมชาติได้นั้น มักจะทำให้สาวก ผู้ซึ่งยังไม่ได้บรรลุถึงธรรมขั้นสูงสุดเกิดการหลงทาง เลยเป็นผู้ห่างไกลไปจากวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของความเจริญทางวิญญาณไป เพราะความเจริญทางวิญญาณหรือคุณธรรมอันสูงสุดของจุดประสงค์นี้ ก็ได้แก่การรู้แจ้งเห็นจริงซึ่งพระเจ้า เพราะฉะนั้นเมื่อมีสาวกท่านหนึ่งของท่าน ผู้ได้มีความสามารถทางทิพยจักษุแล้ว ท่านก็พูดเป็นปริศนาบอกแก่เขาว่า "นี่เธอมัวจะไปดูการแสดงของพวกนางระบำโป๊อยู่ทำไม ? พวกนักบวชอย่างเรามัวไปเกี่ยวข้องอยู่กับพวกนางระบำโป๊มันจะดีหรือ ? มันไม่เหมาะนะ" ที่นี้ขณะท่านไส บาบาพูดเช่นนี้ ภริยาของชายคนที่สามารถมีทิพยจักษุก็ยังอยู่ในที่นั้นด้วย ภริยาของเขาจึงคิดว่าที่ท่านไส บาบา พูดคงจะหมายความถึงระบำโป๊จริงๆ (คือคิดว่าสามีคงจะใช้ทิพยจักษุไปดูระบำโป๊หรือการแสดงของโสเภณีจริงๆ) แต่ตัวสาวกเองเขาเข้าใจว่า ท่านไส บาบา ซึ่งเป็นศาสดาของเขากำลังให้การตักเตือนเขาอย่างเหมาะสมทีเดียว คือไม่

ให้เขาหลงใหลไปตามเสน่ห์และการยั่วยวนของอำนาจที่เขาเพิ่งจะได้มา คือถ้าไปหลงใหลมันเข้าก็เท่ากับไปดูระบำโป๊ และวิชาก็จะเสื่อมไป

การแสดงปาฏิหาริย์ที่ไม่มีโทษ

แต่นั่นแหละ ขอให้เราเข้าใจไว้ด้วยว่าอันตรายต่าง ๆ นั้นก็ดี และคำตักเตือนนั้นก็ดีท่านหมายให้ใช้แก่สาวกผู้ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติเพื่อภูมิธรรมอันสูงสุด คือผู้ที่ยังไม่ได้บรรลุภูมิธรรมขั้นสูงสุดเท่านั้น ท่านไม่ได้เตือนแก่บุคคลผู้ที่เข้าถึงภาวะของพระผู้เป็นเจ้า หรือพระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์หรือเป็นผู้อวตารลงมา บุคคลเช่นนั้น ท่านไม่มีความปรารถนาที่จะได้ผลประโยชน์ลาภยศชื่อเสียงในทางโลก ท่านไม่มีอหังการมมังการสำหรับการจะอวดตัวเองอะไรเลย เช่นพระเยซูไคร๊สต์ พระกฤษณะหรือ ท่านไส บาบาเป็นต้น ท่านพวกนี้ท่านไม่มีตัณหาขนาดนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอันตรายที่จะเกิดขึ้นไม่ว่าจะเกิดขึ้นแก่ท่านผู้แสดงปาฏิหาริย์เองหรือจะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่รับประโยชน์จากปาฏิหาริย์นั้นๆ ก็ตาม

การแสดงปาฏิหาริย์ไม่ใช่จุดหมายอันสูงสุด

อันที่จริง ในการแสดงปาฏิหาริย์ของท่านผู้วิเศษจริง คือชนิดที่เป็น Divine Miracle นั้น แม้ว่าผู้ได้รับประโยชน์จะไม่ถึงกับต้องเสียผู้เสียคนไปทีเดียว แต่นั่นแหละ ถ้าเขายึดมั่นอยู่ในอิทธิปาฏิหาริย์อย่างเดียว เขาก็จะยังไม่ได้รับประโยชน์อย่างสมบูรณ์หรืออย่างน้อยก็เท่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้หมายความว่า ในการแสดงปาฏิหาริย์ทุก ๆ ครั้ง มีพันธะในทางวิญญาณอยู่ด้วยเหมือนกัน (สำหรับผู้ได้รับประโยชน์จากปาฏิหาริย์นั้น) (To every such miracle there is as piritual string, so to speak) ถ้าผู้รับประโยชน์จากปาฏิหาริย์ ดังกล่าวไม่ยอมรับผิดชอบในพันธะนั้น (คือคิดจะเอาแต่ประโยชน์ตนฝ่ายเดียว) ก็เท่ากับว่าเขาได้พลาดโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย

จริงอยู่ เขาอาจจะได้รับของขวัญจากท่านไส บาบา เป็นอัญญมณีหรือทองคำอะไรสักอย่างหนึ่ง เขาอาจจะได้รับการรักษาให้หายจากโรคร้ายด้วยความกรุณาของท่านไส บาบา หรือเขาอาจจะได้รับความช่วยเหลือโดย

การแก้ปัญหาให้ หรือโดยการช่วยเหลือให้พ้นอันตรายที่คุกคามชีวิต แน่ละ เรื่องทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในชีวิตของผู้เป็นเจ้าของปัญหา หรือของผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือเหล่านั้น ไม่มีใครปฏิเสธได้แต่นั่นแหละ เราก็ไม่อาจปฏิเสธได้เช่นเดียวกันว่ายังมีประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือมีคุณค่ามากกว่านั้น ซึ่งแอบแฝงอยู่ และซึ่งเขาไม่ควรจะพลาดไปเสียเช่นเดียวกัน

ถ้าผู้ที่ได้รับประโยชน์จากปาฏิหาริย์ดังกล่าวมาหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบหรือพันธะ (คือการเปลี่ยนวิถีชีวิตของตนให้สูงหรือประณีตขึ้น แต่คิดจะเอาแต่ได้ในทางวัตถุอย่างเดียวเช่นนี้) ในไม่ช้าเขาก็จะเกิดความ "ด้าน หรือ "ชาชิน" ต่อปาฏิหาริย์เช่นนั้น และนาน ๆ ไปเขาก็จะได้ไม่มีความประทับใจหรือปลื้มปีติแต่อย่างใด (คือจะรู้สึก "เซ็ง" ไปเอง) ยิ่งกว่านั้น ต่อไปเมื่ออิทธิ-ปาฏิหาริย์เกิดช่วยเขาไม่ได้ดังใจ (ที่โลภมาก) คือ เมื่อท่านผู้แสดงปาฏิหาริย์ ไม่สามารถจะใช้ปาฏิหาริย์ของท่านแก้กรรมของเขาได้ และทำให้เขาไม่ได้ผลในทางวัตถุหรือในทางโลก ดังที่เขาทะยานและใฝ่ฝันอยู่แล้ว

เขาก็จะเลิกนับถือท่านผู้แสดงปาฏิหาริย์นั้นทันที (เป็นอันว่า เขาต้องพลาดประโยชน์ในทางธรรมหรือทางวิญญาณไปอย่างน่าเสียดาย เพราะเขาไม่ได้คิดถึงพันธะคือการพัฒนาจิตใจของตนเองให้ดีประณีตขึ้นเลย) เรื่องนี้ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับกัปตันเจมส์คุก ซึ่งเป็นผู้ค้นพบชายฝั่งตะวันออกของออสเตรเลีย เขาได้แล่นเรือผ่านไป โดยมองไม่เห็นทางเข้าแคบ ๆ ซึ่งจะนำไปสู่ท่าเรือที่สวยงามที่ปลอดภัย ซึ่งเป็นที่อยู่ของเมืองซิดนีย์ในปัจจุบันนี้ ในทำนองเดียวกัน บุคคลที่คิดแต่เรื่องปาฏิหาริย์ มักมองข้ามคุณสมบัติอันมีประโยชน์คือภูมิธรรมในชั้นวิญญาณอันเป็นจุดประสงค์ของชีวิตทุกชีวิต คุณประโยชน์ในทางวิญญาณนี้เป็นเรื่องที่เรือทุกลำ คือมนุษย์ทุกคนจะต้องแสวงหา และเข้าไปจอดเทียบท่าให้ได้ แต่เมื่อเขามองเลยข้ามไป คือคิดแต่เรื่องปาฏิหาริย์อย่างเดียว ก็เลยลืมคิดถึงภูมิธรรมแห่งจิตใจของตนเองเสียสิ้น และเมื่อเขา "คิดไม่ได้" เช่นนี้แล้ว เขาจะต้องรอต่อไปอีกกี่ปี หรือเป็นเวลากี่ชาติ เขาจึงจะมีโอกาส "ได้คิด" ถึงสิ่งที่มีคุณค่ากว่าอิทธิปาฏิหาริย์นั้นได้บ้าง ?

คุณค่าของปาฏิหาริย์ของท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ

เราจะลองหันมาพิจารณาดูทางด้านปาฏิหาริย์ของท่านผู้วิเศษที่แท้จริง (divine miracle) กันบ้างว่า สิ่งนั้นมีคุณค่าหรือความสำคัญอย่างไร ? จะเห็นได้ว่าเรื่องเช่นนั้นเป็นของสูง เป็นของพ้นจากความทะยานอยากอันเป็นลักษณะของชาวโลกโดยทั่วไป และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นหรือของมนุษยชาติโดยแท้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มิได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านผู้แสดงปาฏิหาริย์เลย ความประสงค์ของท่านในการแสดงปาฏิหาริย์เช่นนั้น บางครั้งเราอาจพอมองเห็นได้ แต่บางครั้งก็มองเห็นได้ยากสักหน่อย ดังที่นักปราชญ์คนที่กล่าวแล้วได้ให้ข้อเสนอแนะแก่นาย เอ.พี.ซินเนทท์ว่า ปาฏิหาริย์นี้เป็นเครื่องช่วยให้คนเกิดความสงสัย และได้ค้นคว้าเข้าไปในความลึกลับอันเร้นลับที่สุดของจักรวาลได้ พันเอก เอช.เอส.ออลค็อตต์ ผู้ซึ่งหลังจากที่ได้เห็นปาฏิหาริย์มาหลายต่อหลายแห่งด้วยกันในระหว่าง ๒๕ ปีสุดท้ายของศตวรรษที่แล้วมานี้นั้นก็ได้เขียนไว้ว่า "สำหรับข้าพเจ้านั้นคิดว่า เรื่องเกี่ยวกับปาฏิหาริย์มหัศจรรย์

มากมายของผู้ที่มีความประสงค์ดี ผู้ที่ได้บรรลุภูมิธรรมแล้วที่ข้าพเจ้าได้เห็นมานั้น ได้ทำให้ข้าพเจ้าสามารถเข้าใจหลักวิชาการของวิทยาศาสตร์ในทางวิญญาณของภาคตะวันออกได้ง่ายยิ่งขึ้น"

ปาฏิหาริย์เพื่อแก้ความเฉื่อยในทางวิญญาณ

เป็นอันว่าความบันดาลใจที่จะช่วยให้เราเข้าใจวิทยาศาสตร์ในทางวิญญาณได้ง่ายขึ้นนี้เองเป็นอานิสงส์ประการหนึ่งของเรื่องปาฏิหาริย์ ผลนี้จะเกิดแก่บุคคลที่มีจิตใจกว้าง เป็นนักคิดค้นและใฝ่ใจหาความลึกลับในความเป็นอยู่ของสิ่งทั้งหลายในจักรวาล *(คือเป็นทางเบื้องต้นให้เขาได้ค้นหาความลึกลับในทางจิต ไม่ใช่ติดอยู่ในทางวัตถุอย่างเดียว)* อันที่จริงเรื่องมหัศจรรย์เหล่านั้นถ้าว่าถึงคุณค่าในตัวเองแล้ว ย่อมมีความสำคัญน้อยกว่าสัจธรรมทางจิตซึ่งแฝงอยู่เบื้องหลังมาก โดยอุปมาโวหารเราก็อาจกล่าวได้ว่า อิทธิปาฏิหาริย์เป็นเพียงเครื่องหมายหรือสัญญาที่มีประสิทธิภาพดีกว่าคำพูดมากมายหลายเท่า ในอันที่จะชักจูงมนุษย์ให้เข้าถึง

สัจธรรม เพราะสัจธรรมในขั้นสูงสุดนั้น เราจะอธิบายโดยใช้ภาษาคำพูดหรือโดยอิทธิปาฏิหาริย์ใด ๆ ไม่ได้เลย แต่นั่นแหละ ในเมื่อมนุษย์ปุถุชนส่วนมาก ยังเป็นคน (กิเลส) หนาและหนัก (เหมือนเรือเกลือ) จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นที่รุนแรงผาดโผนบ้าง จึงจะเอาชนะความเฉื่อยในทางใจของเขาได้ มร.ดี.วี. นราสิงหะสวามี ได้เขียนไว้ว่า "ชีวิตของคนสองคนนี้คือท่านไส บาบา และพระเยซูไครส์ตมีส่วนเหมือนกันอย่างหนึ่ง คือว่าประชาชนจะได้รับความเข้าใจถึงว่า สองคนนี้เป็นบุคคลผู้ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ก็ต่อเมื่อบุคคลเหล่านั้นได้เห็นท่านแสดงปาฏิหาริย์ได้ ถ้าแสดงปาฏิหาริย์ให้เขาเห็นไม่ได้ ประชาชนทั่วไปก็ไม่ยอมรับนับถือ เพราะฉะนั้น **อิทธิปาฏิหาริย์จึงเป็นเรื่องที่ทางเทพเจ้าเบื้องบน กรุณาประทานมาให้แก่มนุษย์ในฐานเป็นยาเบื้องต้น เพื่อรักษาโรคใจบอดของมนุษย์นั่นเอง** (Miracles are a concession that divinity allows for human bindness)"

ความจำกัดของภาษาหรือคำพูด

สำหรับในการทำความเข้าใจกันนั้น โดยปกติเราก็ใช้ภาษา ซึ่งจะเป็นคำพูดออกมาจากปากหรือเขียนก็ได้ หรือบางทีเราก็พยักหน้า สั่นศีรษะ ตกลงกัน ไม่ตกลงกัน อภิปรายกันโต้เถียงกัน เปรียบเทียบกัน ฯลฯ วิธีการเหล่านี้ก็พอจะใช้สอยได้ประโยชน์บ้าง เพราะมีคนหลายคน ผู้ซึ่งได้พูดถ้อยคำที่ทำให้เกิดสติปัญญามาบ้างเหมือนกัน (หมายความว่าภาษาก็มีประโยชน์บ้างเหมือนกัน) แต่เนื่องจากมีสุภาษิตทางหนังสือพิมพ์เขากล่าวว่า *การได้เห็นรูป ๆ เดียวมีค่ากว่าบรรยายด้วยภาษาตั้งพันคำ* ข้าพเจ้าจึงใคร่จะขอกล่าวต่อว่า *การเห็นปาฏิหาริย์ครั้งเดียว ก็ดีกว่าการบรรยายไม่รู้ว่ากี่พันคำเหมือนกัน*

ปาฏิหาริย์ของโมเสส

จากตัวอย่างเรื่องโบราณในคัมภีร์ของคริสตศาสนา เมื่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ออกคำสั่งให้ โมเสสนำประชาชนชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์นั้น โมเสสได้ประท้วงว่า

คงจะไม่มีประชาชนเชื่อว่าเขาถูกพระเจ้าส่งมา และประชาชนก็จะไม่ยอมรับเขาเป็นผู้นำ ดังนั้นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่จึงบอกเขาให้ขว้างไม้เท้าลงบนพื้น โมเสสก็ทำตาม เขาได้เห็นไม้เท้านั้นกลายเป็นงู แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็สั่งให้เขาหยิบไม้เท้าขึ้นมาโดยด้านหาง งูก็กลายเป็นไม้เท้าอีก นี่เป็นปาฏิหาริย์อันแรกในบรรดาปาฏิหาริย์อีกหลายอย่างหลายประการ ซึ่งโมเสสสามารถจะกระทำได้โดยอำนาจของพระเจ้าประทานให้ จุดประสงค์ของเรื่องปาฏิหาริย์เช่นนั้นไม่เพียงแต่จะให้ชาวอิสราเอลและพระเจ้าฟาร์โรห์ตระหนักว่า โมเสสเป็นผู้ที่พระเจ้าส่งมาเท่านั้น แต่ว่ายังสามารถที่จะเอาชนะอุปสรรคมากมายมหาศาล ในระหว่างการเดินทางอันยาวนานเพื่อหลบหนีจากความเป็นทาสในอียิปต์มาสู่อิสรภาพในแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้อีกด้วย

เรื่องนี้ก็เหมือนกับเรื่องการเดินทางของมนุษย์อันยาวนานอันเป็นนิทานเป็นอมตะทั่วไป คือมีความหมายลึกซึ้งแฝงอยู่ภายในด้วย อย่างน้อยเราก็ได้ทราบว่า อำนาจทางปฏิหาริย์มีคุณค่าหลายประการอยู่ และ

ในบรรดาคุณค่าเหล่านั้น อย่างหนึ่งก็คือความสามารถจะเปลื้องคนออกจากกรงคือกายเนื้อได้ พร้อมกับนำให้เราผ่านอุปสรรคต่าง ๆ ของชีวิต ตลอดจนกำจัดความทะยานอยากในสิ่งที่ปราศจากคุณค่าทั้งหลาย จนกระทั่งถึงดินแดนที่พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาไว้ ซึ่งหมายถึงความเป็นอิสระและเป็นเอกราชในทางวิญญาณนั่นเอง

ปาฏิหาริย์เพื่อบรรเทาบาปของมนุษย์

ดังนั้นโดยการเริ่มต้นจากสาวกกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งแวดล้อมท่านในระยะแรก ๆ นั้น พระผู้เป็นเจ้าในร่างมนุษย์ได้ใช้อำนาจปาฏิหาริย์นี้ช่วยให้สาวกเหล่านั้นเข้าถึงความจริงเกี่ยวกับภาวะอันศักดิ์สิทธิ์ และได้ช่วยให้คนเหล่านั้นได้เอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ที่ขวางทางแห่งความเจริญก้าวหน้าในทางวิญญาณของเขาได้ เมื่อจำนวนของสาวกมีมากขึ้น ๆ เราก็จะเห็นความจริงดังที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ศาสนาต่าง ๆ ในอดีต คือข่าวคราวของเหตุการณ์เช่นนั้น และคำสอนดังกล่าวนั้น ได้แพร่หลายไปในอาณาเขตต่าง ๆ จนกระทั่ง

จำนวนสาวกได้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนล้านและหลายล้านยิ่งขึ้นเป็นลำดับ เมื่อเป็นเช่นนี้กรรมอันหนักซึ่งหมายถึงกรรมหนักในฝ่ายอกุศลของมนุษยชาติจะเบาลงไปหน่อยหนึ่ง พร้อมกันนั้นก็จะมีดวงวิญญาณที่สามารถก้าวออกจากความมืดไปสู่แสงสว่างมากขึ้น ๆ ทุกที แต่นั่นแหละเราต้องจำไว้ว่า ปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้นไม่ใช่ปาฏิหาริย์ที่เราจะมองเห็นได้แจ่มชัดเหมือนในทางวัตถุเช่นนั้น ในเมื่อเราได้อยู่ต่อหน้าของบุคคลผู้มีจิตใจเป็นเทพเจ้าเช่นนั้น จิตใจของเราจะได้รับอิทธิพลทำให้มีความประณีตขึ้น และเราก็จะได้เห็นปาฏิหาริย์ชนิดที่เรียกว่ามหัศจรรย์ที่สุดที่แฝงอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของบุคคลเช่นนั้นว่า *ท่านมีปาฏิหาริย์ซึ่งซ่อนอยู่ในจิตใจมากกว่าที่ท่านแสดงให้เราเห็นในภายนอกเสียอีก* โดยนัยนี้เราทั้งหลายผู้ซึ่งเกิดมาก็เป็นทาสของตัณหาอยู่ทั่ว ๆ กันนั้น จะได้มีโอกาสเห็นบุคคลผู้ซึ่งทำตนให้พ้นแล้วจากตัณหาในทางโลกทั้งปวง เราผู้ซึ่งติดอยู่ในเรื่องตัวของเรา คือคิดว่าตัวตนอันกะจ้อยร่อยของเราเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับคนอื่น ก็จะได้เห็นท่าน

ผู้ซึ่งมีจิตใจคิดถึงมนุษยชาติและชีวิตโดยทั่วไป ไม่ได้คิดถึงตัวท่านเองโดยลำพังเลย

เรา ๆ ทั้งหลายผู้ซึ่งบัดนี้กำลังดิ้นรนกระเสือกกระสนอยู่ท่ามกลางความขมขื่นและความสุข ซึ่งล้วนแต่ผันแปรหาความเที่ยงแท้แน่นอนไม่ได้นั้น ก็จะได้เห็นบุคคลผู้ซึ่งจิตใจท่านประกอบด้วยความสุขอันเป็นอนันตกาลหาความเปลี่ยนแปลงมิได้ เราทั้งหลายผู้ซึ่งเข้าใจว่าราคะ ความหึงหวง และความรักตัวเองเป็นความรักที่แท้จริงนั้น ก็จะได้เห็นได้รู้สึกด้วยตนเองว่าอย่างน้อยก็ยังมีบุคคลคนหนึ่ง ผู้ซึ่งจิตใจของท่านส่งกระแสความรักออกมาให้เราตลอดเวลา เป็นความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว เป็นความรักที่ครอบงำทั่วสากลจักรวาล ไม่ยกเว้นแม้แต่ชีวิตประเภทใด ๆ เลย ความรักของท่านเป็นเสมือนน้ำอมฤตชะโลมจิตใจของเราได้จริง ๆ แต่ความรักหรือความเมตตาของท่านดังกล่าวมานี้ไม่ใช่เป็นความรู้สึกชนิดที่เป็นเงา ๆ ลอย ๆ แล้ว ก็แผ่ไปโดยไม่เฉพาะเจาะจง อันที่จริงเป็นความเมตตาที่แผ่โดยเจาะจงไปถึงคนทุกคนเลยทีเดียว ความเมตตาของท่านนั้นหลั่งไหล

เข้าไปในจิตใจส่วนลึกของสาวกทุกคน และแต่ละคน และในความรักเช่นนั้น ก็ไม่มีร่องรอยแห่งความคิดถึงตนหรือประโยชน์ของตนเป็นใหญ่อยู่เลยแม้แต่น้อย

อิทธิพลของผู้แสดงปาฏิหาริย์

เมื่อเราเริ่มการปฏิบัติก้าวเข้าสู่หนทางแห่งความเจริญในทางวิญญาณแล้ว เราจะได้รู้ว่ายังมีคุณธรรมเบื้องสูง ซึ่งเราจะต้องเข้าถึงในระหว่างการเดินทางของเราชาติแล้วชาติเล่าอีกเป็นเวลานาน แต่ว่านั่นแหละจุดหมายปลายทางหรือว่าขั้นแต่ละขั้นนั้น บางทีก็ดูคล้ายกับว่าอยู่ไกลแสนไกลเหลือเกิน บางครั้งเราอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าเราจะไปถึงมันได้ไหมหนอ หรือจะมีใครมนุษย์คนไหนสามารถจะไปถึงมันได้ไหม บางครั้งเราอดท้อใจไม่ได้ว่า ทำไปทำมามันคงจะเป็นความฝันคิดเข้าข้างตัวเอง โดยหาความจริงไม่ได้เสียมากกว่า แต่บัดนี้เราได้เห็นบุคคลผู้มีเลือดมีเนื้ออยู่เบื้องหน้าเราแล้ว เป็นบุคคลผู้ซึ่งได้บินบ่ายขึ้นไปถึงยอดเขาเอเวอเรสต์แห่งความเจริญทางวิญญาณแล้วโดยสมบูรณ์ อุดมคติก็ดี

ความผันแปรก็ดี กลายเป็นสิ่งที่สามารถจะกลายเป็นจริงได้สามารถจะบรรลุถึงได้ในชีวิตนี้เองในเวลาไม่ช้านัก ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่า ธรรมชาติแห่งจิตใจของมนุษย์นี้เป็นสิ่งที่สามารถจะเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นได้ คือเปลี่ยนแปลงขึ้นจากสภาวะจิตที่ยังอยู่ในระดับสัตว์ขั้นต่ำให้ประณีตขึ้นไปจนกระทั่งถึงสภาวะขั้นสูงสุดและประณีตที่สุดได้จริง ๆ

ข้าพเจ้าคิดว่านี่แหละ คือความสำคัญและความหมายอันลึกซึ้ง ซึ่งอยู่เบื้องหลังการแสดงปาฏิหาริย์ของคนผู้ที่ได้บรรลุถึงภูมิธรรมขั้นสูงสุดแล้ว ท่านเหล่านั้นได้แสดงให้เราเห็นถึงคุณธรรมขั้นสูงสุดอันเป็นเสมือนคุณธรรมของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งแฝงอยู่ในจิตของเราทุกคน ถ้าจะเปรียบก็เหมือนประกายไฟดวงเล็ก ๆ ที่กระเด็นออกมาจากประกายไฟดวงใหญ่นั่นเอง ประกายไฟเหล่านี้มีอยู่ในตัวเรามนุษย์ทุกคน ปาฏิหาริย์เหล่านั้นได้ช่วยทำให้เรามีศรัทธามั่นคงขึ้น ทำให้เรามีพละกำลังกล้าหาญมีกำลังใจเพิ่มขึ้นในอันที่จะปฏิบัติ เพื่อปฏิวัติตัวเองให้มีสภาวะอันสูงเช่นนั้นเกิดขึ้นในใจของเราเอง

เรื่องนี้จะเป็นไปได้ก็ด้วยปัจจัย ๒ ประการ ประการแรกก็คือเราจะได้รับความบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ อันเกิดจากการเห็นตัวอย่างของบุคคลที่แท้จริงที่มีชีวิตอยู่เบื้องหน้าเรา ประการที่สองเราก็จะได้รู้สึกถึงรังษีอันแผ่กระจายออกมาจากองค์ท่าน ซึ่งเราอาจจะมองไม่เห็นและเราอาจจะไม่รู้ก็จริง แต่ก็เป็นสิ่งที่สามารถจะส่งอิทธิพลมาถึงส่วนลึกที่สุดของดวงใจของเราได้อย่างแท้จริง จากการที่บุคคลเช่นนั้นเป็นผู้มีภาวะ คือความเมตตาอันบริสุทธิ์ เราอาจจะเรียกท่านว่า เป็นผู้อวตารลงมาเพื่ออนุเคราะห์คนทั้งหลายในทางวิญญาณ ท่านผู้เห็นปานนี้ย่อมสามารถจะนำบุคคลผู้ที่ตามท่านไปนั้น ให้ก้าวหน้าไปในมรรคปฏิปทา ซึ่งจะมีอุปสรรคขวากหนาม และอันตรายนานับประการได้

ท่านไส บาบา เมื่อตอนที่เป็นเชอร์ดิ บาบา นั้น ก็ได้กล่าวไว้ว่า ท่านจะนำบุคคลนับเป็นจำนวนแสนให้ไปตามปฏิปทานี้ และนำเขาไปสู่จุดหมายปลายทาง จนกระทั่งถึงภูมิธรรมขั้นสุดท้าย คือเข้าถึงภาวะของพระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ท่านไส บาบา องค์ที่สองก็กำลังทำงานดังว่านี้อยู่อย่างแข็งขันเช่นเดียวกัน

การเดินทางไปต่างประเทศของท่านไส บาบา

นราสิงหะสวามีก็ดีและบุคคลอื่น ๆ ก็ดี ผู้ซึ่งได้ดื่มน้ำพุอันเป็นทิพย์จากดวงใจอันเปี่ยมไปด้วยเมตตาของท่านไส บาบา ได้กล่าวว่า ศาสนาอันมีลักษณะเป็นสากลคือความเมตตาและภราดรภาพกันทั่วโลกดังที่ ท่านสัตยา ไส บาบาสอนอยู่นี้ ไม่ช้าจะเจริญแผ่ไพศาลไปทั่วโลกแน่นอนทีเดียว บัดนี้คำสอนนี้กำลังแผ่กระจายไปทั่วทุกหนทุกแห่งในอินเดีย และกำลังจะเริ่มไปตั้งหลักแหล่งในสถานที่หลายแห่งในต่างประเทศด้วย ท่านสัตยา ไส บาบา ได้เดินทางออกไปต่างประเทศครั้งแรกในเดือนกรกฎาคมปี ๑๙๖๘ คือ ท่านได้ไปที่แคว้นอูกันดาในอาฟริกาตะวันออกซึ่งตอนนั้นได้มีกลุ่มสาวกอยู่บ้างแล้ว การไปเยือนของท่านในครั้งนั้น ได้กลายเป็นเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ของชาตินั้น ปรากฏว่ามีฝูงชนนับจำนวนมากมายมาแห่ห้อมล้อมท่าน นี้ไม่ได้หมายความถึงชาวอินเดียซึ่งมีไม่กี่พันเท่านั้น แต่ยังมีชาวอาฟริกันนับจำนวนหลายต่อหลายพัน และก็ไม่ได้หมายความว่ามีพวกประชาชนที่ถูกสมมติว่าเป็นคนชั้นต่ำเท่านั้น แต่ยังมีบุคคลชั้นสูง

เช่นรัฐมนตรีในคณะรัฐบาลนั้น นายตำรวจใหญ่ นายทหารใหญ่ และเจ้าหน้าที่ชั้นสูงสุดอีกหลายคน ซึ่งมาประชุมกัน เพื่อแสดงความเคารพแก่ ท่านไส บาบา ฝูงชนจำนวนมากพากันเต้นรำด้วยความปีติเมื่อเห็นท่าน ตำรวจที่มาคุ้มครองนับจำนวนมากมาย และมียศต่าง ๆ กันต่างก็คุกเข่าลงในขณะที่ท่านเดินผ่านระหว่างเขาไป

มีทางเป็นไปได้ทีเดียวว่าประชาชนทุกชาติ และทุกทวีปในโลกนี้จะมีโอกาสเห็นท่านไส บาบา ได้ในไม่กี่ปีข้างหน้านี้ นี่แหละจะเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดมีมาก่อนเลยในประวัติศาสตร์ของโลก คือพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในร่างมนุษย์ (หรือมนุษย์ที่มีจิตใจเป็นพระผู้เป็นเจ้า คือ (God-man) ซึ่งเป็นผู้แสดงปาฏิหาริย์ได้ ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ร่วมสมัยกับเรานี้จะสามารถใช้บริการคมนาคมซึ่งติดต่อกันได้ทั่วโลกนี้ เป็นเครื่องทำให้ท่านสามารถเดินทางไปทั่วโลก และเผยแพร่คำสอนของท่านให้เป็นที่รู้แก่ประชาชนทั่วไปในระหว่างที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นี้เอง

เรื่องเช่นนี้ถ้าเป็นสมัยก่อนก็คงจะเกิดขึ้นไม่ได้ และข่าวคราวของเรื่องมหัศจรรย์นี้ก็ว่าจะไปถึงมนุษย-

ชาติทั่วโลกก็คงต้องกินเวลามาก ต้องใช้คำบอกเล่าปากต่อปาก หรือไม่ก็เป็นเรื่องที่บันทึกไว้นานแล้วหลังจากที่เหตุการณ์ได้เกิดขึ้น คือกว่าที่คนรุ่นหลังจะได้อ่านคงจะเป็นเวลานานทีเดียว แต่เดี๋ยวนี้บุคคลผู้ที่มีความสงสัยต่าง ๆ ก็ดี ผู้ที่ชอบคิดโน่นคิดนี่ร้อยแปดก็ดี ผู้ซึ่งไม่สามารถจะเชื่อปาฏิหาริย์ ไม่ว่าจะเล็กน้อยหรือมากใหญ่เพียงใดก็ดี สามารถจะมีโอกาสพิสูจน์ความจริงนี้ได้ด้วยตนเองแล้ว และถ้าเขามีกำลังใจพอมีศรัทธามากพอก็อาจจะเดินทางมาที่ประศันตินิลยัม มาดูปาฏิหาริย์นั้นด้วยตนเองก็ได้ หรือถ้ามาไม่ได้เขาก็อาจจะคอยไปก่อนจนกว่าท่านไส บาบา จะเดินทางไปใกล้กับสถานที่ที่เขาอยู่ ซึ่งจะเป็นที่ไหนแห่งใดก็ได้ในโลกนี้

ดังนั้น เราจะเห็นได้ว่าปาฏิหาริย์ของพระไครสต์กับพระกฤษณะนั้น เมื่อเราอ่านแล้วเราก็ต้องรับเชื่อไว้โดยอำนาจศรัทธาอย่างเดียว เพราะไม่สามารถจะพิสูจน์ให้เห็นได้แล้ว แต่สำหรับท่านไส บาบา นี้ ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ของท่านนั้น ทุกคนก็สามารถเห็นได้ด้วยตัวของตัวเองเลยทีเดียว

บทที่ ๑๙

คำสอนบางประการของท่านไส บาบา

ความจริง ย่อมตั้ง อยู่ได้
โดยไม่ ต้องการ พยานเห็น
เพราะว่า ความจริง ย่อมเป็น
แสงสว่าง เยือกเย็น ในตัวเอง

— สวามี วิเวกนันทะ

หลักการพื้นฐานของทุกศาสนา

ท่านผู้อ่านทั้งหลายซึ่งยังไม่ได้มีโอกาสอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเกี่ยวกับคำสอนในทางธรรมะ ของท่านไส บาบานั้น ก็เป็นธรรมดาที่จะต้องคิดไปต่าง ๆ นานา คืออยากจะทราบบ้างว่าท่านสอนอย่างไร บุคคลผู้เป็น

พระเจ้าในร่างมนุษย์ซึ่งแสดงปาฏิหาริย์ได้นี้ท่านจะสอนอย่างไรบ้าง ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่ของง่ายเลยที่จะประมวลเอาหลักใหญ่ ๆ ของคำสอนที่สำคัญมาไว้ในเพียงหนึ่งบทสั้น ๆ ขนาดนี้ แต่นั่นแหละข้าพเจ้ารู้สึกอุ่นใจอยู่บ้างที่มาคำนึงถึงความจริงว่า ในโลกนี้หรือในภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ไม่มีอะไรเป็นของใหม่ ดังนั้นข้าพเจ้าคิดว่าหลักข้อนี้ สามารถจะนำมาประยุกต์ใช้ได้กับคำสั่งสอนและปรัชญาในทางวิญญาณของท่านไส บาบาได้เหมือนกัน เรื่องนี้พอจะอธิบายได้ดังนี้คือ ยกตัวอย่างเช่น ธรรมเทศนาบนภูเขาของพระเยซูไครสต์นั้น รู้สึกว่าจะเป็นของใหม่แบบปฏิวัติกันทีเดียว สำหรับผู้ที่ฟังในตอนแรกนั้น ตลอดจนหลายคนในระยะต่อมาก็อาจจะคิดว่าเป็นเช่นนั้น แต่อันที่จริงคำสอนที่เราคิดว่าใหม่นี้เมื่อตรวจสอบไปเราจะพบว่า ได้มีอยู่แล้วในคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของตะวันออก ซึ่งเขามีมาแล้วเก่าแก่นับกาลไม่ถ้วนว่ามีมานานเท่าไรเลยทีเดียว

ดังนั้น ความจริงทางวิญญาณอันยิ่งใหญ่ที่มนุษย์สามารถจะเข้าใจได้ในยุคปัจจุบันนี้ อันที่จริงก็ได้มีการ

เทศนาสั่งสอนกันมานานแล้ว โดยบรมครูในทางวิญญาณผู้ยิ่งใหญ่ของอินเดีย และนับตั้งแต่นั้นมา คำสั่งสอนอันสูงส่งนี้ก็ได้รับการฟื้นฟูบ้าง ได้รับการสอนย้ำใหม่ให้มีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้าง โดยบรมครูผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลกในยุคต่าง ๆ กัน ผู้ซึ่งเกิดในสมัยต่าง ๆ กันนั่นเอง และบรมครูแต่ละท่านก็ได้สอนย้ำในด้านโน้นบ้าง ด้านนี้บ้าง แปลความหมายไปใหม่บ้าง แล้วก็ยักย้ายถ่ายเทอธิบายให้เหมาะกับประชาชนในสมัยที่ท่านสอนอยู่นั้นบ้าง แต่เมื่อเราได้ศึกษาคัมภีร์โบราณที่เขาได้บันทึกเอาไว้เช่นคัมภีร์พระเวท อุปนิษัท ปุราณะและศาสตราเป็นต้นแล้ว เราจะเห็นได้ว่าความจริงอันเป็นมูลฐานนี้เขาก็ได้กล่าวมาแล้วในรูปใดรูปหนึ่ง ในแบบใดแบบหนึ่งนานมาแล้วทั้งสิ้น

เมื่อวัดเป็นสุสานแห่งคำสอน

ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า การที่มีครูใหม่ ๆ มาสอนเป็นครั้งคราวนั้นจะไม่ใช่ของจำเป็นหรือไม่สำคัญ เพราะ**เมื่อเวลาล่วงไป ๆ ศาสนวัตถุต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อ**

ความเจริญรุ่งเรืองของศาสนานั้น ก็กลายเป็นสุสานของศาสนานั้นไป (In time any temple built to truth becomes its sepulchre) (คือว่าใช้ผิดประเภท แล้วก็เลยคลายความศักดิ์สิทธิ์ไป และกลายเป็นสุสานของศาสนานั้นไปก็มี) และคำสั่งสอนที่จะทำให้เกิดสติปัญญา ซึ่งมีจารึกบันทึกไว้เป็นหลักฐานในสมุดต่าง ๆ นั้น ในไม่ช้าก็มักจะถูกลืมไปทีละน้อย หรือไม่ช้าก็เข้าใจผิด และบางครั้งก็มีพวกพระที่ฉลาดแกมโกง นิสัยเลว ๆ บิดเบือนเอาตามใจชอบ เพื่อเอาไว้เป็นกับดักคนที่ขลาดเขลางมงายเพื่อหาประโยชน์ใส่ตัวเอง

เพราะฉะนั้นสัจธรรมที่แท้จริงจึงจำเป็นต้องมีผู้นำมาประกาศใหม่ ตกแต่งใหม่ ชุบชีวิตให้ใหม่ เพื่อทำให้เกิดความสนใจใหม่ ๆ และมีความสำคัญในชีวิตประจำวันขึ้นจริง ๆ เรื่องนี้จะทำได้โดยบุคคลผู้เข้าถึงสัจธรรมนั้นแล้วจริง ๆ เท่านั้น คือไม่ใช่ว่ารู้จากหนังสือ แต่ว่ารู้จากส่วนลึกของจิตใจของท่านเองเลยทีเดียว สำหรับบุคคลเช่นนี้คือผู้ที่รู้จริง ๆ แล้วนี้ คำพูดของท่านไม่ได้เกิดมาจากการเก็งความจริง หรือการนึกเอาเหมือน

อย่างคำพูดของนักปรัชญาทั้งหลาย แต่ว่ามีความแน่ใจและความจริงใจเป็นพลังขับดันอยู่เบื้องหลัง คือท่านมีความรู้อยู่จริง ๆ เป็นรากฐานของคำพูดของท่านทุกคำนั่นเอง บรมครูผู้ยิ่งใหญ่ทุกคนจะเทศนาสั่งสอนความจริงอันมีประกายส่องแสงมาด้วยประสบการณ์ของตนเองนี้ แต่ว่านั่นแหละ แต่ละท่านก็มีวิธีแนวนโยบายสอนเสนอความจริงนี้ในวิธีการต่าง ๆ กันเป็นอเนกประการ การสอนคนให้เข้าถึงโดยนโยบาย วิถีทางอาจจะแตกต่างกันบ้าง บางท่านได้สั่งสอนคนเป็นจำนวนน้อยในระหว่างที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ บางท่านก็สอนคนได้มากศาสดาเช่นพระไครสต์ ผู้ซึ่งได้สั่งสอนคนส่วนใหญ่นี้ เวลาสั่งสอน ท่านก็สั่งสอนในรูปนิทานเปรียบเทียบเพื่อให้ทุกคนได้เข้าใจ ให้บุคคลที่ไม่มีการศึกษาหรือมีการศึกษาขั้นต่ำ ๆ ได้เข้าใจง่าย เพราะถ้าสอนลึก ๆ นักคนพวกนี้จะไม่เข้าใจ

ท่านไส บาบาก็มีความคล้ายคลึงกับท่านพระเยซูไครสต์หลายอย่าง ไม่เฉพาะแต่เรื่องการแสดงปาฏิหาริย์เท่านั้น แต่รวมทั้งวิธีการในการเสนอสัจธรรมของท่าน

อีกด้วย ในคำสอนนั้นท่านมักจะใช้นิทานเปรียบเทียบบ่อย ๆ บางทีก็เป็นภาพพจน์อุปมาโวหาร เป็นการอธิบายเกี่ยวกับสภาพจริง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันในบ้านช่องของเรานี้เอง ด้วยเหตุนี้จึงไม่ต้องสงสัยว่าเหตุใดคำสอนของท่านจึงสามารถเข้าถึงประชาชนส่วนใหญ่ได้

เหตุผลอีกประการหนึ่งคือว่า ท่านมีความรู้แน่นอนในคำพูดที่ท่านสอนออกมานั้น ท่านรู้ด้วยตนเองอย่างแน่นอนกระจ่างแจ้งแล้ว ท่านพูดในฐานะบุคคลผู้ที่รู้แล้ว ท่านจึงไม่กลัวที่จะย้ำความจริงนั้นให้คนทุกคนฟัง และย้ำแล้วย้ำอีกเพื่อให้เกิดความแน่ใจแก่ผู้ฟังตลอดเวลา ในเรื่องนี้ท่านก็ได้แสดงให้เห็นถึงความจริงดังที่บรมครูผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายได้ทำมาแล้ว คือว่าการที่บุคคลจะได้ยินได้ฟังและรู้เรื่องสัจธรรมอย่างเดียวเท่านั้นยังไม่พอ เขาต้องนำสัจธรรมนั้นมาปฏิบัติในชีวิตของเขาด้วย ความรู้ก็ดี การกระทำก็ดี จะต้องกลมกลืนมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังนั้นข้าพเจ้าจะพยายามย่อย

คำสอนที่ท่านสอนให้ผู้อ่านฟังบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ตามสมควรในหลักการบางอย่างดังต่อไปนี้

ร่างกายคือเงาของจิต

คือท่านสอนว่า มนุษย์นั้นโดยส่วนลึกแล้วก็เป็นตัวอาตมา (atma) ซึ่งเราอาจจะแปลว่า spirit (วิญญาณ) ก็ได้ มนุษย์นี้ไม่ใช่ร่างกายและอย่าไปนึกว่าตัวเองเป็นร่างกายเป็นอันขาด เพราะว่าร่างกายนี่เป็นเพียงเครื่องห่อหุ้มซึ่งจะดำรงอยู่ชั่วคราวเท่านั้นเอง แต่เรื่องนี้เราจะเห็นได้ว่ามีบุคคลหลายท่าน ซึ่งเห็นด้วยและเชื่อความจริงนี้ โดยทางสติปัญญาตามระดับธรรมดานั้น *แต่เวลาทำจริงก็ยังไม่สามารถทำได้ คือยังทำอะไรคล้าย ๆ กับว่าเขาก็เป็นร่างกายนั่นเอง* คือสอนได้แต่เวลาทำจริงก็ยังคิดว่าตัวเองเป็นร่างกายอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นท่านไส บาบา จึงพยายามย้ำจุดนี้มาก ย้ำแล้วย้ำอีกแบบตอกตาปูเข้าไปในจิตใจของสาวก อย่างไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อยเลยทีเดียว

ตัวอย่างเช่น ท่านกล่าวว่า "เธอทั้งหลายแต่ละคนนี้เป็น อาตมา ที่ไม่มีอะไรมาทำลายได้ เป็นสิ่งที่ไม่ได้ถูกกระทบกระเทือนโดยความขึ้น ๆ ลง ๆ หรือความผันแปรของชีวิตแต่ประการใดเลย ในขณะที่เธอเดินไปตามถนนนั้น เงาของเธอก็อาจจะตกลงไปบนขี้ฝุ่น บนของสกปรก บนพุ่มไม้ บนหิน บนทราย บนอะไรก็ได้ เธอจะต้องไปกังวลทำไม มันไม่ใช่ตัวเธอ เพราะว่าตัวเธอเองก็เดินไปโดยไม่ได้ถูกกระทบกระเทือนอะไร เงาจะไปตกลงบนของสกปรกก็ช่างมันประไร เช่นเดียวกัน อาตมาซึ่งเป็นส่วนสำคัญนั้นเป็นตัวเรา เราจึงไม่มีเหตุผลจะต้องไปกังวลว่าเงาของเราคือร่างกายนี่จะต้องเผชิญชะตากรรมอย่างไร เราไม่ใช่ร่างกาย เราต้องคิดอย่างนี้เสมอ ร่างกายเป็นเสมือนเงาของอาตมาเท่านั้นเอง เงามันจะได้รับความทุกข์ความสุข จะตกไปในขี้เถ้า ขี้ฝุ่น ดินโคลน ก็เป็นเรื่องของ**เงา** ไม่ใช่เรื่องของ**เรา**"

ตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์นี้เป็นสิ่งที่มีความละเอียดยิ่งกว่าน้ำหรือลมหรืออีเธอร์เสียอีก ตัวตนที่แท้จริงนี้ต้องเข้าไปอยู่ที่นัยน์ตาของเรา เราจึงจะเห็น คือที่ตา

เห็นได้นี่ก็ต้องอาศัยตัวตนนี้เข้าไปเป็นผู้เห็น และการที่มือของเราสามารถจับอะไรได้นี้ก็เพราะว่าตัวตนคืออาตมานี้เป็นผู้จับ การที่เท้าของเราสามารถเดินไปไหนมาไหนได้นี้ก็เพราะตัวตนเป็นผู้สั่งให้เดินไป อินทรีย์ของร่างกายโดยตัวเองแล้ว มันเป็นวัตถุที่มีความเฉื่อยไม่มีชีวิต แต่ว่าตัวตนนี้มาอาศัยดำเนินงาน เพื่อให้อินทรีย์เหล่านั้นได้กระทำหน้าที่ได้ตามปกติ

เปลือก ๕ ชั้น

ตัวอาตมานี้เป็นสภาวะที่ไม่มีรูปแต่ก็สามารถสร้างสิ่งที่มีรูปขึ้นมาได้ตามต้องการ อาตมานี้ได้สร้าง*เกราะหรือปลอก*ของมนุษย์ขึ้นมาเป็น ๕ ชั้น หรือจะเรียกว่าเป็น*เปลือก*ก็ได้ ชั้นหยาบที่สุดในบรรดาชั้นทั้งหลายก็ได้แก่*อันมยะโกสะ*ก็คือเปลือกซึ่งเกิดจากอาหาร ที่ลึกลงไปก็ได้แก่ *ปราณมยะไกสะ* คือเปลือกอันเกิดจากลมหายใจซึ่งทำให้เกิดมีชีวิตขึ้นมา สองอย่างที่กล่าวมาแล้วนี้รวมกันเข้าเป็นกายเนื้อ (physical body) เปลือกอีกสองชั้นก็ได้แก่กายละเอียดหรือกายทิพย์ subtle or

astral body) นี้คือ*มโนมยโกสะ* (เปลือกคือใจ) และ *วิชญาณมยโสะ* (เปลือกคือความรู้หรือสติปัญญา intellect—หรือใจขั้นสูง คือ higher mind) เปลือกชั้นที่ ๕ ได้แก่*อานันทมยโกสะ* (sheate of bliss) หรือเปลือกคือ บีติและความสุขสบาย ซึ่งเป็นกายขั้นสูงหรือว่าประณีตที่สุดของมนุษย์ คือเป็นกายรังสี (causal body) ซึ่งในภาษาสันสกฤตเรียกว่า *การณไชระ* (Karanashaira) ทั้งหมดนี้เป็นส่วนประกอบหรือเป็นห้อง ๆ (Compartments) ซึ่ออำนวยประโยชน์ให้แก่เจ้าของประสาท คือ ชีวาตมะ (jivatma) อันได้แก่วิญญาณของแต่ละคน ๆ

มนุษย์มีสภาวะเป็นอมตะคือไม่ตาย

แต่ว่าเจ้าของประสาทดังกล่าวมาแล้วนั้น ต่อมาก็เกิดหลงใหลเพลิดเพลินไปกับเครื่องมือเหล่านี้ที่ตัวเองสร้างขึ้นมา แล้วก็หลงอยู่กับประสบการณ์ที่เครื่องมือเหล่านั้นนำมาให้ จึงลืมสภาวะความเป็นจริงของตัวเองไปเสียสิ้น แต่นั่นแหละถึงอย่างไร ๆ ก็ยังมีความทรงจำเหลืออยู่เป็นราง ๆ บ้าง ในส่วนลึกของใจตนเอง คือ

สามารถได้ยินเสียงก้องออกมาลึก ๆ ได้บ้าง ดังนั้น เมื่อเวลามีเสียงเรียกดังออกมาจากส่วนที่เป็นอมตะ จิตใจของเขาบางครั้ง ก็ตอบสนองกระทำตามเสียงนั้นได้บ้าง ดังที่ท่านไส บาบาได้กล่าวว่า "มนุษย์ไม่ใช่สัตว์ชั้นต่ำๆ ที่เราจะดูถูกได้ไม่ใช่สัตว์ที่เกิดในของโสโครกหรือว่าเกิดจากบาปแล้วก็ต้องมาทำมาหากินซ้ำ ๆ ซาก ๆ กันอย่างนี้ตลอดทุกชาติ *มนุษย์มีสภาวะเป็นอมตะและดำรงอยู่ตลอดอนันตกาล* (Man is immortal and eternal) เพราะฉะนั้นเมื่อเสียงเรียกดังมาจากอมตภาวะ เขาก็สามารถจะตอบสนองได้อย่างสุดหัวใจเลยทีเดียว เขาสามารถจะแสวงหาความเป็นอิสรภาพจากเครื่องพันธนาการซึ่งผูกมัดเขาให้ติดอยู่กับสิ่งที่ไม่มีค่าและสิ่งที่เป็นอนิจจังคือตั้งอยู่มีอยู่เพียงชั่วคราว ในส่วนลึกของหัวใจทุกคน เขามีความปรารถนาใฝ่ฝันที่จะได้มาซึ่งสิ่งนี้คือสิ่งที่เที่ยงแท้ไม่แตกดับ แต่นั่นแหละสิ่งนี้เขาจะเข้าถึงได้ก็โดยวิธีเดียวคือกาลเพ่งถึงอาตมา ซึ่งเป็นตัวตนที่สูงสุด อันเป็นรากฐานของปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทั้งหมดนี้เท่านั้น

อุปมาเรื่องเมล็ดข้าว

แต่การที่จะแสวงหาอิสรภาพนั้นเป็นเรื่องที่ต้องดิ้นรนต้องลำบากเหลือแสนและต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนาน อิสรภาพนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติพร้อมกับความตาย ดังที่หลายคนหรือบางคนเขาคิดกันว่าตายแล้วก็เป็นการพ้นทุกข์ไป หลังจากที่ได้ละทิ้งกายเนื้อไปแล้ว อาตมาก็ยังไปจมไปหมกมุ่นอยู่กับเปลือกอื่น ๆ อีกมากมาย เมื่อเป็นอย่างนี้ อาตมาก็ก่อให้เกิดพันธะกับโลกนี้ และยังมีพันธะอยู่กับความทรงจำเก่า ๆ ความทะยานอยากเก่า ๆ ซึ่งทำให้อาตมาต้องกลับมาเกิดในโลกนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าโดยไม่รู้จักจบจักสิ้น ดังนั้นการที่เราจะได้พบอิสรภาพและความสุขอันถาวรนั้นเราจะต้องกำจัดความทะยานอยากทั้งหมดที่เกี่ยวกับทางโลก และต้องละอุปาทานทั้งหมดนี้เสียด้วย ท่านไส บาบาได้ให้อุปมาโวหารไว้ดังต่อไปนี้ว่า "มนุษย์นี้มีอุปมาคล้าย ๆ กับข้าว ถ้าหากว่าไม่ทำลายเปลือกออกเสียก่อนเมล็ดข้าวก็จะงอกไม่ได้ เปลือกของมนุษย์ที่ทำให้จิตใจงอกไม่ได้ ก็คือร่างกายซึ่งมีตัณหาเป็นเครื่องผูกพันอยู่นี่เอง เขาต้อง

ปอกเปลือกคือปอกตัณหาที่ติดอยู่กับร่างกายนี้เสียให้หมด ต่อจากนั้นไปเขาก็จะได้ไม่ต้องมาเกิดใหม่อีก"

อุปมาเรื่องเหรียญกับธนบัตร

แน่ละการที่จะเอาชนะตัณหาอุปาทานเกี่ยวกับเรื่องโลกและร่างกายนี้ มันเป็นเรื่องที่ต้องใช้สาธนะ (sadhana) คือ ความเพียรพยายามในทางจิตอย่างหนัก คำสั่งสอนของท่านไส บาบาส่วนมากมีจุดประสงค์มุ่งไปในทางที่จะช่วยบุคคลให้ได้รับอิสรภาพอันยิ่งใหญ่ดังกล่าวมานั้นเอง ท่านใช้อุปมาโวหารซึ่งทุกคนก็เข้าใจได้อย่างดีเพื่อช่วยให้เขาเห็นความจริงและเข้าใจในหลักการเป็นมูลฐานที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ ยกตัวอย่างเช่นท่านกล่าวว่า "ตัณหาของมนุษย์ที่ทำให้เขาอยากได้โน่นอยากได้นี่ ไม่รู้จักจบสิ้นนั้น ก็คล้าย ๆ กับว่าเหรียญเงินตราซึ่งทำด้วยโลหะชิ้นเล็ก ๆ ซึ่งเราต้องหอบมันไปในกระเป๋าของเรา เรายิ่งหอบเหรียญเหล่านี้มากเข้า ๆ มันก็หนักยิ่งขึ้นทุกที จนกระทั่งเราอาจเดินไม่ไหว ก้าวขาไม่ออก เพราะน้ำหนักถ่วง คือตัณหาเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่

เป็นเรื่องเป็นราวนี้เอง ถ้าเราสามารถจะเปลี่ยนเหรียญเหล่านั้นให้เป็นธนบัตรใบใหญ่ ๆ มีค่ามาก ๆ เราก็จะไม่รู้สึกถึงน้ำหนักของมัน คือมันจะเบาขึ้น ในทำนองเดียวกันถ้าเราเปลี่ยนตัณหาความทะยานอยากให้มีค่าสูงขึ้นไป น้ำหนักมันก็เบา ไม่ถ่วงเหมือนกับเหรียญเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านั้น ดังนั้นถ้าเราสามารถจะเปลี่ยนความทะยานอยาก อันไม่เป็นสาระของเราให้เป็นความทะยานอยากอย่างเดียว คือมุ่งหวังที่จะเข้าถึงภาวะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระผู้เป็นเจ้าละก็ น้ำหนักของตัณหาจะไม่มากพอที่จะถ่วงเราให้ลงมาอยู่ในระดับของโลกได้"

ทีนี้เมื่อบุคคลได้เข้าโรงเรียนและผ่านหลักสูตรแห่งการต้องเกิดแล้วเกิดอีกในโลกซึ่งเต็มไปด้วยปรากฏการณ์ต่าง ๆ นานาทั้งในโลกนี้และโลกอื่นด้วย เขาก็เริ่มต้นเข้าใจว่า จุดหมายปลายทางอันยิ่งใหญ่ของเขาคือต้องเจาะทะลุออกจากกะเปาะที่ห่อหุ้มเขาไว้ และทำให้เขาต้องงมหลงอยู่ในความมืดมาแล้ว เป็นเวลายาวนานเหลือเกิน จริงอยู่ กะเปาะที่ห่อหุ้มอาจมีประโยชน์ (ในฐานะเป็นบทเรียนแห่งชีวิต) แต่ต่อไปนี้เขาจะไม่ต้องใช้

มันอีกต่อไปแล้ว เขาพร้อมที่จะบินไปสู่ชีวิตใหม่คือความเป็นผู้มีอิสรภาพและเป็นผู้มีชีวิตอันสูงยิ่งกว่านั้นขึ้นไป

อุปมาเรื่องมหาสมุทร

ความจริงของเรื่องนี้ คือว่าเราแต่ละคนนี้เป็นประกายแต่ละดวงหรือเป็นประกายย่อย ๆ ของสภาวะอันยิ่งใหญ่ที่เรียกว่า สภาวะทิพย์ (Divinity) ทุกคนมีเชื้อแห่งความเป็นพระผู้เป็นเจ้า แฝงอยู่ในตัวแล้วทั้งนั้น แต่ว่าไม่ใช่เป็นพระผู้เป็นเจ้าอย่างที่เราคิดถึงท่านว่าจะเป็น คือไม่ใช่เป็นพระผู้เป็นเจ้าที่มีรูปร่างเป็นตัวเป็นตน คือเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่ไม่มีรูปร่าง ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับมหาสมุทรทิพย์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งสิ่งทั้งปวงก็เกิดมาจากมหาสมุทรอันเป็นทิพย์นั้น ท่านไส บาบา ได้แถลงเรื่องนี้ไว้อย่างแจ่มชัดว่า "ถ้าท่านรู้แจ้งถึงหลักการของอาตมาแล้ว ท่านก็จะกลับกลายเป็นพระเจ้าไปเองเลยทีเดียว พวกท่านแต่ละคนนี้ก็สามารถจะเป็นพระเจ้าได้ทั้งนั้น โดยการหล่อหลอมวิญญาณแต่

ละวิญญาณของท่านทั้งหลายนี้ให้เข้าสู่มาหาสมุทรแห่งอาตมาสากล"

อุปมาเรื่องกระแสไฟฟ้า

หลักการเรื่องความเมตตาและภราดรภาพระหว่างคนทั้งหมดนี้เป็นสัจธรรมแสดงว่า ทุกคนนี้เกิดมาจากหลักการของอาตมา หรือสภาวะที่เป็นอาตมาอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเกิดมามีผิวสีอะไรวรรณะอะไรหรือนับถือศาสนาใด ๆ ก็ตาม ในตอนนี้มีข้ออุปมาซึ่งบางครั้งท่านใช้ ท่านบอกว่ามันเป็นเสมือนหนึ่งกระแสไฟฟ้าซึ่งส่องแสงให้แก่ลูกโลก ซึ่งมีหลายสีมีหลายขนาดและมีรูปร่างต่าง ๆ กัน ความจริงที่อยู่เบื้องหลังลูกโลกแต่ละลูกนั้นก็ได้แก่กระแสไฟฟ้า ซึ่งไหลอยู่ภายในลูกโลกนั้นเองซึ่งเป็นกระแสไฟอย่างเดียวกัน อาตมานั้นจึงเปรียบได้ว่าเหมือนกับกระแสของไฟฟ้าดังกล่าวมานี้ คนเราแต่ละคนก็เป็นลูกโลกทรงกลม ซึ่งมีชนิดและประเภทต่าง ๆ กัน มีการแสดงออกเป็นไปต่าง ๆ กัน นานาชนิดฉะนั้น

ลักษณะนานาประการของพระผู้เป็นเจ้า

พระผู้เป็นเจ้านี้เป็นผู้ที่ไม่มีรูป แต่แม้กระนั้นท่านก็มีรูปได้ ทั้งนี้หมายความว่าโดยสภาวะที่แท้จริงแล้วท่านไม่มีรูป แต่ท่านอาจจะเนรมิตรูปขึ้นมาก็ได้ เมื่อเนรมิตขึ้นมาแล้ว ท่านก็รักษาไว้แล้วต่อมาก็ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ให้หมดสิ้นไป พระผู้เป็นเจ้าเป็นความจริงที่มีอยู่ในรูปแบบทุกประการ แต่ว่าก็อยู่ในคนมากกว่าในสิ่งอื่น และอยู่ในบางคนอย่างเข้มข้นและอย่างสมบูรณ์มากกว่าคนอื่น ๆ ในประวัติศาสตร์ของโลก มีบุคคลบางคนสองสามคนที่มีภาวะเป็นพระเจ้าร้อยเปอร์เซ็นต์ ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ก็คือว่าพระเจ้านี้สามารถจะแสดงออกมาเป็นรูปต่าง ๆ กัน และส่วนของพระองค์ก็มีแฝงอยู่ในทุก ๆ รูปแบบนั้น ก็อาจจะแสดงออกมาเป็นพระเจ้าในรูปร่างแบบใดก็ได้ที่พระองค์ทรงเลือกที่แสดงออกมา จะเป็นรูปมนุษย์เต็มที่ หรือรูปมนุษย์บางส่วน หรือเป็นรูปอื่น ๆ แบบไหนก็ได้ และนอกจากนั้นท่านจะมีชื่อเสียงอย่างไรก็ได้ คือจะ

เรียกว่าอะไรก็ถูกทั้งนั้น ท่านไส บาบา ได้พูดไว้ดังต่อไปนี้ว่า

"เราอาจจะเรียกพระเจ้าได้โดยชื่อไหน ๆ ก็ได้ที่ฟังแล้วเป็นที่ไพเราะแก่เรา หรือจะวาดรูปเป็นรูปไหนก็ได้ที่เราดูแล้วมันสวยงามทำให้เกิดความประทับใจและความเลื่อมใส เราจะร้องเพลงสวดสรรเสริญพระเจ้าว่าพระองค์ชื่อ มฤค คณปติ สรท เยซู ไมเตรยะ หรือจะเรียกว่า "อ้าหล่า" หรือจะว่าเป็นสภาวะที่ไม่มีรูปหรือจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในบรรดารูปทั้งหลายก็ได้ ไม่มีความแตกต่างอะไรเลย เพราะพระเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นเป็นจุดท่ามกลาง และเป็นจุดที่สุด เป็นมูลฐาน เป็นสาระสำคัญ และเป็นแหล่งต้นเค้าของสิ่งทั้งปวง" แต่นั่นแหละเราก็อย่าคิดว่า พระผู้เป็นเจ้าผู้สามารถอยู่ได้ในที่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งนี้ จะต้องอยู่ในแบบใดแบบหนึ่งที่เราคิดไว้โดยเด็ดขาดหรือโดยสิ้นเชิง หรือไม่ก็มีลักษณะแบบใดแบบหนึ่งตามชื่อที่เราเรียกกันเอาไว้บูชานี้โดยสิ้นเชิง พระองค์ทรงอยู่ในสถานที่ใดที่หนึ่งซึ่งมีความจำกัดโดยเฉพาะ คือไม่ได้อยู่ในทุกหนทุกแห่ง

เช่นอยู่ในที่บูชาในบ้านของเราก็ได้ ถ้าหากว่าการบูชาของเรานี้เป็นไปโดยความจริงใจ แต่พระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในที่นั้นแห่งเดียว อันนี้ก็สมจริงดังที่กวีโซพีได้กล่าวไว้ว่า "ฝุ่นของพระองค์อยู่ ณ ที่นี้ แต่พระองค์ก็มีสภาวะไม่จำกัด"

อุปมาเรื่องคนไข้และแพทย์

อันที่จริง พระผู้เป็นเจ้าอยู่ใกล้เราเสียยิ่งกว่ามือและเท้าของเราเสียอีก เราไม่ต้องไปแสวงหาพระองค์ ณ ที่ไกลแสนไกลถึงสุดของจักรวาลที่เต็มไปด้วยดวงดาวนี้ หรือว่า ณ ที่แห่งใดที่เราวาดมโนภาพว่าไกลกว่านั้นอีกเลย เพราะว่าพระผู้เป็นเจ้าผู้มีความรักความเมตตาอยู่เสมอย่อมอยู่ใกล้เราเสมอ พระองค์เป็นแกนกลางของวิญญาณของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วก็สมจริงดังที่ท่านไส บาบากล่าวว่า "เมื่อคนไข้อยู่ที่ไหนมาก ๆ หมอก็จะไปอยู่ที่นั้น แล้วก็ศัลยแพทย์ก็จะอยู่ในห้องผ่าตัดฉันใด ในทำนองเดียวกัน พระผู้เป็นเจ้าก็จะอยู่กับผู้มีความทุกข์และความทรมาน ในที่ที่มีผู้กำลังต่อสู้

ดิ้นรนกัน ไม่ว่าที่ใดที่มีประชาชนร้องหาพระเจ้า พระเจ้าก็จะอยู่ในที่นั้นเสมอไป" ในฐานะที่เป็นจุดหมายปลายทางที่แท้จริงของทุกคน ไม่ว่าตัวเองนั้นจะรู้หรือไม่ก็ตาม จุดประสงค์ของเขาก็คือทำอย่างไรเขาจึงจะรู้แจ้งซึ่งพระเจ้าในตัวเอง และเขาควรจะมีชีวิตอย่างไรจึงจะได้บรรลุจุดหมายปลายทางดังกล่าวนี้ ?

อุปมาเรื่องเรือในน้ำ

ท่านไส บาบาไม่ได้สอนว่าวิธีที่จะบรรลุภูมิธรรมจุดหมายปลายทางของวิญญาณนั้น จะต้องออกไปจากสังคม ไปอยู่ในถ้ำ ไปอยู่ในอาศรมในป่า หรือไปอยู่ในวัดที่มีกำแพงล้อมรอบแต่อย่างเดียวเท่านั้น สำหรับประชาชนส่วนใหญ่แล้ว มันเป็นการสมควรอยู่เหมือนกันที่เราจะต้องมีชีวิตอยู่อย่างปกติธรรมดาในโลกนี้เอง แต่ข้อสำคัญเราต้องอย่าเป็นทาสของสิ่งที่ยั่วยวนที่มีอยู่ในโลกนี้ ท่านพูดไว้อย่างน่าฟังทีเดียวว่า **"เรือนั้นเขาสร้างไว้ด้วยความมุ่งหมายที่จะต้องลงไปแล่นในน้ำ แต่ว่าเราต้องอย่าให้น้ำเข้ามาในเรือ มิฉะนั้นเรือจะ**

ล่ม ในทำนองเดียวกัน เราเกิดมาก็ดีจุดมุ่งหมายที่จะอยู่ในโลกนี้ แต่ก็อย่าให้โลกนี้เข้ามาอยู่ในเรา คือ อย่าให้มีอำนาจเหนือจิตใจเราได้ (Aboat is meant to go Into water, but the water must not get into it. In the same way we are meant to be in the world, but the world must not get into us)

อุปมาเรื่องซ้ายและขวา

ท่านได้บรรยายเป็นเชิงอุปมาไว้อีกข้อหนึ่งว่า "มนุษย์เราต้องจับพระเจ้าไว้ด้วยมือขวา และในเวลาเดียวกันต้องจับโลกไว้ด้วยมือซ้าย" เมื่อเราปฏิบัติทางจิตแล้ว สิ่งที่อยู่ในมือซ้าย (คือโลก) ก็จะค่อย ๆ หลุดมือไป ๆ ทุกที อย่าไปกังวลกับมัน เพราะมันก็ต้องเป็นอย่างนั้นนั่นแหละ เพราะเหตุนี้เองโลกจึงถูกเรียกได้อย่างหนึ่งว่า the left (ซึ่งคำนี้นอกจากจะแปลว่า **"ซ้าย"** แล้ว ก็แปลว่า **"ถูกทิ้งไป"** ได้อีกด้วย) คือโลกนี้จะต้องถูกทอดทิ้งไว้เบื้องหลัง ในที่สุดเราจะต้องจากมันไป แต่ว่าสิ่งที่อยู่ในมือขวา (คือพระเจ้า) อย่าปล่อยให้หลุดมือไป

ได้ เพราะเป็นสิ่งที่ถูกต้อง (คือคำว่า right นี้แปลว่า **"ขวา"** ก็ได้ แปลว่า **"ถูกต้อง"** อีกก็ได้) เพราะฉะนั้น มันก็เป็นการถูกต้องที่เราจะต้องจับฉวยพระเจ้าไว้ อย่าทิ้งไปเป็นอันขาด *นี่แหละคือต้องจับธรรมะไว้ด้วยมือขวา จับโลกไว้ด้วยมือซ้าย จับธรรมะนี้จับแล้วอย่าทิ้งไป ส่วนจับโลกนี้จับแล้วก็ต้องทิ้งไป*

อุปมาเรื่องละคร

ปัญหาจึงมีว่า เราจะทำเช่นนี้ได้อย่างไร ? เราก็ต้องตระหนักถึงความจริงว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตเราในโลกนี้ ซึ่งเรากำลังเป็นตัวละครแสดงบทบาทไปตามเรื่องนั้น อันที่จริงก็เป็นคล้ายกับการแสดงละครเรื่องหนึ่ง เสร็จแล้วก็ผ่านไปไม่มีสาระสำคัญอะไร เราต้องคิดว่าตัวเรานี้เป็นผู้สวมบทบาทชั่วคราว อย่าไปคิดว่าตัวเราเองเป็นตัวจริงดังบทบาทในละครนั้น เราอย่าไปยึดติดในสิ่งที่เรามี หรือสมบัติที่เรามีในระหว่างที่เป็นตัวละครนั้น ซึ่งในที่สุดเราจะต้องละทิ้งไว้เบื้องหลัง

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราต้องหัดให้รู้ว่าอะไรมันเป็นของเที่ยงแท้ถาวร อะไรมันเป็นของชั่วคราวซึ่งเป็นอนิจจัง อะไรมันเป็นตัววัตถุที่สำคัญ อะไรมันเป็นเพียงเงาเท่านั้น เราจะต้องรู้ด้วยว่าเงานี้ไม่ใช่อื่น คือเป็นความหลงผิดอันยิ่งใหญ่ที่ว่าร่างกายเป็นตัวของเรา และที่ทำให้เราเห็นว่าโลกทางวัตถุเป็นความจริงขั้นสูงสุด และเราก็นึกว่าเป็นความจริงอย่างเดียวเท่านั้น

อุปมาเรื่องแหล่งแสงสว่าง

การที่จะแก้ไขความเข้าใจผิดนี้ก็คือต้องให้ความมุ่งหมายของเราหันเหไปอยู่กับพระเจ้าตลอดเวลา คือให้เราหันหน้าไปสู่แสงสว่างอันเป็นทิพย์ คือแสงสว่างภายใน ท่านไส บาบาได้ให้อุปมาไว้น่าฟังดังต่อไปนี้ “จงเดินไปข้างหน้า เข้าไปหาแสงสว่าง เงามันจะได้อยู่ข้างหลังเรา แต่ถ้าเราเดินหันออกไปจากแสงสว่าง เงามันก็อยู่ข้างหน้าเรา เราก็ต้องวิ่งตามเงา มันจะมีประโยชน์อะไร ฉะนั้นเราต้องเดินไปหาแสงสว่าง แล้วเงามันจะตามหลังเราเอง เพราะฉะนั้นทุก ๆ ขณะในชีวิตนี้ เราต้องหา

ทางให้เราเคลื่อนไปใกล้พระผู้เป็นเจ้าเข้าไปเรื่อย ๆ ถ้าเป็นไปได้อย่างนั้นแล้ว ภาพมายามหาศาลคือเงานี่ก็จะอยู่ข้างหลังเรา และมันจะไม่สามารถล่อลวงเราได้อีก"

ความหลงเงา

อันที่จริง เราทุกคนก็แสวงหาความสุขกันทั้งสิ้น แต่ว่าเราไปแสวงหามันในทางที่ผิดเพราะอำนาจของเงาคืออวิชาของเราเองทำให้เราหลงผิดไปเสมอท่านไส บาบาได้พูดไว้อีกอย่างน่าฟังว่า "เมื่อเรามีใจมุ่งมั่นเฉพาะต่อความสุขทางโลกเสียแล้ว ใจของเราก็จะถูกท่วมทับด้วยความไม่พอ ความทะยานมากขึ้นทุกที ก่อให้เกิดการแข่งขันกัน ทำให้เกิดความถือตัว มานะ และความอิจฉาริษยากันมากขึ้น เพราะฉะนั้นจงหยุดเสียชั่วขณะและลองตรวจสอบประสบการณ์ของตัวเองดู โดยพิจารณาว่า เรานี้มีความสุขมากขึ้นหรือเปล่า เมื่อเราร่ำรวยขึ้น เรามีความสงบมากขึ้นหรือเปล่า ในเมื่อความต้องการในทางโลกของเรานี้ได้รับสนองสมความปรารถนา เราเองนั่นแหละจะเป็นประจักษ์พยานต่อความจริง คิดดูให้ดี

แล้วเราก็จะเห็นความจริงว่า มาตรฐานการครองชีพที่เราทำให้มันสูงขึ้นมานั้น ไม่ได้เป็นเครื่องรับประกันว่าเราจะมีความสุขมากขึ้นแต่ประการใดเลย"

ทุกข์และสุขคู่กันในละครแห่งชีวิต

เมื่อเราแสวงหาความสุขโดยถือความสำราญของโลกนี้เป็นหลักแล้ว เราจะพบว่ามันมีความทุกข์มากเท่า ๆ กับความสุขที่มันนำมาให้เหมือนกัน แล้วก็มีความเศร้าโศกเสียใจเช่นเดียวกับความปีติยินดีอีกด้วย สิ่งที่เป็นคู่กันคือสิ่งตรงกันข้าม เช่นขาวกับดำ มันเป็นคู่แฝดกัน มันใกล้กันเหลือเกิน แต่ว่าปล่อยให้มันมาเถอะ มันจะเป็นความสุข ความทุกข์ ความเสียใจ และความดีใจก็ตาม มันเป็นส่วนหนึ่งของ*ลีลา* คือละครแห่งชีวิต เราต้องรู้ว่านอกเหนือหรือเบื้องหลังสิ่งเหล่านี้และทั้ง ๆ ที่เราต้องประสบสิ่งเหล่านี้อยู่นั้น เราจะสามารถทำให้เกิดความสงบและเกิดความปีติได้เสมอ ถ้าเราหันหน้าของเราเข้าหาแสงสว่างอันเป็นทิพย์ และถ้าเราเข้าใจว่าเราแต่ละคนนี้ ก็เป็นส่วนหนึ่งของวัตถุอันเป็นทิพย์

คือ อาตมา นั้น และก็ขอให้เราเข้าใจว่า ความเป็นชีวิตที่แท้จริงของเรานั้นอยู่นอกเหนือสิ่งที่เป็นเงาในสภาวะที่ถูกจำกัดอยู่ด้วยกาลและอวกาศในปัจจุบันนี้ (Our existence lies beyond this shadow-show on the spacetime stage)

องค์ของการปฏิบัติ ๓ อย่าง

แต่ก็มีปัญหาว่าจะมีวิถีทางและการฝึกฝนทางโยคะอย่างใดไหม ที่จะช่วยให้เราหลุดพ้นจากความยั่วยวนของสิ่งทั้งหลายทางโลก ซึ่งได้ผูกมัดใจของเราไว้อย่างเหลือเกินนี้? มีอะไรไหมที่จะช่วยให้มนุษย์เราทั้งหลายสามารถหมุนใจกลับออกจากสิ่งที่เป็นความสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นประกายแสงสว่างน้อย ๆ เหล่านี้ และให้กลับไปหาแสงสว่างในทางธรรมที่ยิ่งใหญ่กว่าได้? ท่านไส บาบา ได้เทศนาสั่งสอนเสมอถึงวิถีทางโยคะที่จะนำไปสู่การตรัสรู้ซึ่งมีอยู่สามอย่าง ท่านได้ชี้ให้เห็นว่า สามประการนี้คือ **กัมมะ** ได้แก่การกระทำ ญาณะ คือความรู้ และ **ภักติ** คือความมอบกายถวายชีวิต สามประการนี้

เป็นเสมือนทางหลวงอันยิ่งใหญ่ซึ่งนำไปสู่พระเจ้า เป็นทางซึ่งมีอยู่ ๓ เลนคือ ๓ ช่องต้องไปด้วยกัน และประกอบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ท่านไส บาบาได้กล่าวว่า กรรมคือการกระทำของเราจึงต้องให้มีความรู้หรือปัญญาสนับสนุน คือความรู้ที่ว่าบุคคลทั้งหมดเป็นคนคนเดียวกัน และจงให้การกระทำของท่านมีภักติคือความอุทิศตนเป็นส่วนประกอบอยู่ตลอดเวลา นี้หมายความว่าให้มีความอ่อนน้อมถ่อมตน ความเมตตากรุณา และความไม่เบียดเบียนเป็นองค์ประกอบ ในทำนองเดียวกันจงให้ภักติของเราประกอบไปด้วยความรู้คือปัญญา มิฉะนั้นมันจะกลายเป็นของเบาเสมือนลูกโป่ง ซึ่งจะล่องลอยไปตามกระแสลม ไม่ว่าจะมีลมไปทางไหนมันก็ล่องลอยไปตามนั้น *(นี้หมายถึงกระแสลมของสภาวะในทางโลก)* ถ้ามีแต่ความรู้อย่างเดียวจะทำให้หัวใจแห้งไม่สดชื่น **ภักติ** นั่นแหละ จะทำให้มันอ่อนลงด้วยความเห็นอกเห็นใจ และ **กัมมะ** นี่ก็จะเป็นเครื่องช่วยเหลือให้มีอะไรทำเป็นชิ้นเป็นอัน ทำให้เวลาทุกนาทีของชีวิตซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ดำเนินไปทุกวันนี้กลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้

องค์ของการปฏิบัติ ๓ อย่างอีกนัยหนึ่ง

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยินท่านไส บาบาพูดอธิบายเกี่ยวกับเรื่องทางไปสู่การตรัสรู้ตนเอง ซึ่งมีอยู่ ๓ เลน คือ ๓ ช่องอีกแบบหนึ่ง ท่านบอกว่าได้ตัว ๓ ช่องหมายถึงตัว ดับเบิ้ลยู ๓ ตัวคือ WORK, WORSHIP AND WISDOM (การงาน การบูชาและปัญญา) WORK ก็คือกรรม ท่านบอกว่า กรรมอย่างเดียวนี้เปรียบไปก็เหมือนกับว่ารถโดยสารแบบ "หวานเย็น" คือหยุดครั้งละนานๆ และหยุดทุกสถานี ต้องมีการถ่ายขบวนกันที่ชุมทาง ต้องเสียเวลานานกว่าจะไปถึงจุดหมายปลายทาง ทีนี้ถ้ามี WORSHIP คือภักติบวกเข้าไปในการงาน (กัมมะ) นั้น ตอนนี้กรรมของเราก็จะเหมือนกับรถด่วน ทำให้เราไปถึงจุดหมายปลายทางได้เร็วและง่ายขึ้น กรรมกับภักติเมื่อมารวมเข้าด้วยกันแล้ว มันก็จะเป็นผลทำให้เกิดเป็นปัญญา (WISDOM) เป็นปัญญาที่รู้ของจริง เรียกว่า "ญาณะ" เมื่อทั้งสามอย่างนี้รวมกันเข้าแล้วการปฏิบัติของเรา ตอนนี้ก็จะเปรียบเหมือนรถด่วนซึ่งไม่หยุดสถานีใด แล้ววิ่งตรงไปสู่จุดหมายปลายทางเลยทีเดียว

เพราะฉะนั้นจงภักดี (worship) ในขณะที่ท่านทำการงาน (work) ในเวลาเดียวกันก็พยายามที่จะให้รู้ถึงสภาวะของตัวตนที่แท้จริง ที่จะช่วยให้ทั้งสองอย่างนี้ให้นำมาซึ่งปัญญา (wisdom) ที่แท้จริงด้วย

จงเงี่ยหูฟังเสียงเพลงทิพย์สำหรับทุกคน

เกี่ยวกับหนังสือคัมภีร์นั้น ท่านกล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนแผนที่หรือหนังสือนำทาง *(ซึ่งก็มีค่าอยู่เหมือนกัน)* แต่การที่จะดูแผนที่อย่างเดียวแล้วก็อ่านหนังสือนำทางพลิกไปพลิกมาอย่างเดียวนั้น จะไม่ทำให้เราได้รับประสบการณ์อันแท้จริง หรือความตื่นเต้นเท่ากับการที่ท่านเดินทางไปเห็นสิ่งนั้นที่ตำบลนั้นด้วยตาของตนเอง และถึงจะอ่านหนังสือนำทางพลิกไปดูแผนที่ไปเท่าไร มันก็จะไม่ทำให้เราได้รับแม้แต่เพียงส่วนน้อยของความรู้และความสุขอันจะเกิดจากการที่ท่านได้เดินทางผ่านภูมิประเทศนั้นไปจริง ๆ เลยทีเดียว ท่านได้กล่าวในที่แห่งอื่นอีกว่า *"อันที่จริงเราไม่จำเป็นต้องอ่านพระคัมภีร์ต่าง ๆ เลยก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นคัมภีร์คีตะหรือ*

อุปนิษัทก็ตาม เราสามารถจะได้ยินคีตะคือ เสียงเพลงทิพย์ (divine song) *ซึ่งจะมีไว้สำหรับเราโดยเฉพาะ* ถ้าเราเพียงแต่เรียกร้องหาพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ในหัวใจของเราอย่างแท้จริง พระองค์อยู่ที่นั่น ๆ แหละ จงเรียกพระองค์มาเป็นสารถีขับรถของเราซี แล้วพระองค์ก็จะมา"

คัมภีร์คือหนังสือเดินทาง

เป็นอันว่าคัมภีร์อันยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลกนั้นก็เป็นเสมือนหนังสือนำเที่ยวหรือแนะนำทาง คือนำเราไปได้เท่าที่คำพูดที่เขียนไว้ สามารถจะบรรยายและทำให้เกิดความรู้แก่เราได้เท่านั้นเอง คือไม่มากไปกว่านั้น ความที่รู้แท้จริงนั้นจะต้องมาจากประสบการณ์ภายในของเราเอง คือตัวเราเองนี่แหละต้องออกเดินทางไปให้ถึงดินแดนนั้น ซึ่งอันที่จริงก็อยู่ภายในใจของเรานี่เอง แต่มันก็เป็นการยากมาก เกือบ ๆ จะเหลือวิสัยที่เดียว ที่เราจะค้นหาทางของเราเองใน "ป่าใหญ่" ซึ่งหมายถึงป่าทึบของชีวิต ซึ่งห้อมล้อมและปิดบังดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ไว้หลายชั้น

ดังนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่ง ที่เราจะต้องมีผู้นำผู้ซึ่งได้เคยไปอยู่ที่นั่นมาแล้ว และก็มีประสบการณ์ด้วยตนเอง ได้รู้จักทางที่ถูกต้องดีแล้ว ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้นำเราไปถูกทาง กล่าวอีกนัยหนึ่งวิถีทางที่แน่นอนที่สุด ง่ายที่สุด และเร็วที่สุดของการรู้ตัวเองนั้น ก็คือต้องมีครูในทางวิญญาณคือศาสดา ซึ่งตัวท่านเองได้รู้แจ้งเห็นจริงอย่างเต็มที่แล้วมาประคับประคองช่วยเหลือเราด้วย ถ้าในชีวิตประจำวันของเรา เรามีผู้นำทางที่เชี่ยวชาญ ซึ่งสามารถนำเราผ่านป่าทึบต่าง ๆ ผ่านทะเลทรายต่าง ๆ ซึ่งเราไม่เคยรู้จักมาก่อน และผ่านถนนต่าง ๆ อันสลับซับซ้อนของเมืองประหลาด ๆ ได้เช่นนี้ เราก็ไม่ควรจะไปโต้เถียง หาเหตุผลกับท่านเกี่ยวกับเรื่องหนทางที่จะไปให้เสียเวลา เราควรวางใจในผู้นำของเราและปล่อยให้ท่านนำทางเราไปฉันใด เรื่องการปฏิบัติธรรมก็ฉันนั้น เมื่อเรานับถือผู้ใดเป็นศาสดาแล้ว ก็ต้องมอบกายถวายชีวิตให้อยู่ในการนำทางของท่าน การที่เราจะมาถือตัวเองเป็นใหญ่ มีหังการมมังการความภูมิใจอย่างโง่ ๆ แล้วก็ถือว่าฉันจะต้องตัดสินใจเอง ตกลงใจเองอะไร

อย่างนี้ มันจะทำให้เราหลงทางไปถ่ายเดียว ผู้นำทางในทางวิญญาณของเรายอมรู้ดี และจะนำเราไปตามทางที่เราต้องการจะไป เพราะฉะนั้น สิ่งแรกที่ผู้ปฏิบัติจะต้องมีในวิทยาศาสตร์อันยากแสนยากนี้ ก็คือต้องยอมมอบกายถวายชีวิต ของตนเองให้แก่ผู้นำทางในทางวิญญาณของตนเสียก่อน

ศาสดาผู้หวังประโยชน์ของศิษย์เป็นใหญ่

และในเรื่องนี้เราจะได้รับความสะดวกยิ่งขึ้นเองนั่นแหละ ถ้าหากว่าเรามีความจงรักภักดีคือมีความรักต่อศาสดาของเราเพราะว่าท่านศาสดานั้นย่อมถือประโยชน์ของลูกศิษย์เป็นใหญ่ ท่านจะช่วยให้ลูกศิษย์ได้เดินทางก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ท่านไม่มีเจตนาอื่นใด นอกจากความรักและความเมตตาอันสูงส่งบริสุทธิ์ ไม่มีเรื่องประโยชน์ส่วนตัวของท่านเข้าไปเกี่ยวข้องเลย ในปรัชญาทางวิญญาณของฮินดูก็มีคำสอนเอาไว้ว่า ไม่มีความแตกต่างอะไรระหว่างผู้เป็นศาสดากับพระผู้เป็นเจ้า และในเรื่องนี้ความรักหรือความภักดีในตัวศาสดาก็หมายถึงความรัก

หรือความภักดีในพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง เกี่ยวกับเรื่องนี้มีนักบุญคนหนึ่งชื่อท่านเซ็นต์เบอร์นาร์ดแห่งแคลร์โวซ์ (St. Bernard of Claivaux) ได้เขียนไว้ว่า "เมื่อพระเจ้าเมตตาหรือรักเรานั้น พระองค์ก็มิได้หวังอะไร นอกจากว่าให้เรารักพระองค์ในทำนองเดียวกัน เพราะว่าการที่พระองค์รักเรานั้น พระองค์มิได้รักเราเพื่อประโยชน์อื่นใดนอกจากว่าให้เรารักพระองค์ และเมื่อเรารักพระองค์ในทำนองเดียวกันแล้ว เราก็จะได้เป็นผู้มีความสุขเพราะความรักของเรานั่นเอง" การที่ศาสดามีความรักอย่างไม่เห็นแก่ตัวต่อลูกศิษย์ก็ดี การที่ลูกศิษย์ได้มีความรักตอบสนองมากขึ้น ๆ ต่อศาสดาของตัวเองก็ดี นี่แหละเป็นหัวใจของภักติมัคคะคือวิถีทางแห่งความภักดี

ความสำคัญของภักดี คือการอุทิศตนด้วยศรัทธา

ดังนั้น ในการปฏิบัติดังกล่าวมา แม้ว่าผู้ปฏิบัติจะต้องเดินทางที่เรียกว่าสามเลน หรือ สามช่องทางก็ตาม แต่ช่องทางที่ชื่อว่าภักดีนี้ก็เป็นข้อปฏิบัติอันสำคัญยิ่งใหญ่ที่เดียว ในการเดินทางอันยิ่งใหญ่ด้วยจิตของเราเพื่อไป

สู่จุดหมายปลายทาง กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ ถึงแม้ว่าภักดีนี้ จะไม่ได้เป็นองค์ประกอบอย่างเดียวในสูตรทางเคมีที่จะเปลี่ยนวัตถุธาตุที่มีคุณค่าน้อยของคน ให้เป็นทองคำในทางวิญญาณได้ก็ตาม แต่มันก็เป็นวัตถุธาตุและองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่เดียว ท่านไสบาบาได้พูดอยู่เสมอว่า สำหรับยุคนี้ภักติมัคคะคือวิถีทางแห่งความภักดี คือเชื่ออย่างมอบกายภวายชีวิตนี้เป็นวิธีที่ง่ายที่สุดและแน่นอนที่สุดที่จะนำเราไปสู่จุดหมายปลายทาง และบรรดาบรมครูผู้ยิ่งใหญ่หลายคนตั้งแต่ท่านพระกฤษณะเป็นต้นมา ก็ได้พูดไว้เช่นเดียวกัน ท่านไส บาบาได้ให้ข้อคิดเป็นนิทานเรื่องเปรียบเทียบหลายอย่างหลายประการ เพื่อจะแสดงให้เห็นคุณค่าของภักติมัคคะไว้หลายอย่าง ต่อไปนี้เป็นเรื่องหนึ่งในบรรดาเรื่องเหล่านี้

เปรียบเทียบศรัทธากับปัญญา

มีคนสองคนคือ ภักตะ และ ญาณี คือคนหนึ่งเป็นคนภักดี อีกคนหนึ่งเป็นคนญาณี ผู้ถือความรู้เป็นใหญ่ ทั้งสองคนกำลังเดินไปในป่า และรู้สึกกระหาย

น้ำมาก ในที่สุดได้มาถึงบ่อ ๆ หนึ่ง เป็นบ่อลึกและมีน้ำอยู่ลึกมาก ขอบข้าง ๆ บ่อเต็มไปด้วยพุ่มไม้หนาม ทำให้ไต่ลงไปยากและก็ไม่มีทางที่จะเอาน้ำขึ้นมาได้ด้วย ฝ่ายข้างนายญาณี คือผู้ถือปัญญาเป็นใหญ่ ก็พยายามเอาชนะอุปสรรคความยากลำบากได้ โดยใช้พลังจิตอันมหาศาลเปลี่ยนตัวของเขาให้กลายเป็นนกแล้ว ก็บินผ่านพุ่มไม้หนามต่าง ๆ ลงไปกินน้ำได้ แต่ว่าต้องเสียขนไปมาก ในระหว่างบินผ่านไม้หนามที่ขึ้นระเกะระกะอยู่ตามข้างบ่อนั้น ฝ่ายผู้ปฏิบัติภักติมัคคะ ก็อ้อนวอนขอความกรุณาต่อพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และสวดมนต์ด้วยศรัทธาอย่างแรงกล้า พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เมื่อได้ทราบดังนี้ก็ตอบสนอง โดยบันดาลให้น้ำนั้นขึ้นมาถึงระดับที่เขาสามารถจะดื่มแก้ความกระหายได้เป็นอย่างดี โดยที่เขาไม่ต้องใช้ความพยายามอย่างมหาศาลมากมายเหมือนนายคนที่ชอบใช้ปัญญาด้วยตัวเองแบบนั้น

อุปมาเรื่องแม่เหล็ก

บางครั้งท่านไส บาบา ได้เปรียบเทียบพระเจ้าว่าเป็นเสมือนหนึ่งแม่เหล็กโดยกล่าวว่า "จงจำไว้ว่า

แม่เหล็กไม่สามารถจะดูดชิ้นเหล็กที่เป็นสนิม หรือที่มีขี้ฝุ่นจับเกรอะกรังได้ เพราะฉะนั้นเธอเองไม่สามารถจะถูกดึงดูดให้เข้าหาพระผู้เป็นเจ้าได้ ถ้าจิตใจของเธอยังมีสนิมจับอยู่เกรอะกรัง สนิมนี้ก็คือความต้องการในทางวัตถุนั่นเอง หรือไม่ถ้าจิตใจของเธอมีขี้ฝุ่นจับอยู่หนา ซึ่งได้แก่ความปรารถนาในทางสุขสัมผัสยังพอกพูนอยู่หนามาก มันก็ถูกดึงดูดเข้าไปไม่ได้ มีเรื่องบันทึกไว้ว่ามีชายผู้ร่ำรวยคนหนึ่งมาหาท่านไส บาบา ในตอนที่ท่านยังอยู่ในร่างของ ท่านไส เชอร์ดิ บาบา และขอร้องให้ท่านแสดงหนทางตรัสรู้ความเป็นพระเจ้าให้แก่เขาทราบด้วย ท่านไส บาบาในตอนแรก ได้หาวิธีทดสอบชายผู้นั้นหลายอย่างหลายประการ เสร็จแล้วก็บอกถึงคุณธรรมที่จำเป็น ก่อนที่บุคคลแต่ละคนสามารถจะหวังว่า จะเข้าถึงพระเจ้าได้ในชีวิตปัจจุบันของเขา

ในตอนนั้นมีสาวกของ ท่านไส บาบา หลายคนนั่งฟังอยู่ที่นั่นพร้อมกับเศรษฐีคนนั้นด้วย ข้าพเจ้าเองได้ยิน ท่านสัตยา ไส บาบา เทศนาสั่งสอนแบบเดียวกันนี้ในที่หลายแห่งและหลายครั้งด้วยกัน ซึ่งเป็นคำสั่ง

สอนเกี่ยวกับทำตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัย ให้มีการฝึกฝนตนและมีการทรมานตนเท่าที่จำเป็น เพื่อที่จะได้ก้าวหน้าไปในวิถีทางแห่งความภักติที่ ท่านไส บาบา ได้สอนเอาไว้ ต่อไปนี้ข้าพเจ้าก็จะได้เก็บใจความของเทศนาของท่านเชอร์ดิ ที่เราไม่ควรลืมมาไว้ดังต่อไปนี้ ในข้อธรรมะนั้น ท่านไส บาบา ได้อธิบายไว้ถึงหลัก ๑๐ ประการ คือ :—

หลักปฏิบัติ ๑๐ ประการของ ท่านเชอร์ดิ บาบา

๑. ผู้ปฏิบัติจะต้องตระหนักให้ดีว่า สิ่งทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกนี้หรือโลกหน้านั้น เป็นสิ่งไม่มีความหมายและไม่มีความสำคัญอย่างใด ผู้ปฏิบัติในทางนี้จะต้องถือว่าเกียรติยศชื่อเสียงเงินทองหรือว่าผลอื่น ๆ ของการกระทำของเขาที่จะเกิดขึ้น ทั้งในโลกนี้และโลกหน้านั้นไม่เป็นของที่มีความสำคัญแต่อย่างใด เพราะว่าจุดประสงค์ของเขาอยู่สูงกว่านั้น

๒. เขาจะต้องตระหนักอย่างแท้จริงว่า ในขณะนี้เขากำลังอยู่ในภาวะที่ถูกผูกมัดอยู่กับโลกต่ำ ๆ คือภูมิ

ต่ำ ๆ และมีความมุ่งหวังอย่างแรงกล้าที่จะไปให้พ้นคือให้เป็นอิสระจากสภาวะของภูมิต่ำทั้งหลายเหล่านี้ เขาจะต้องทำความเพียรอย่างเข้มงวดและเด็ดขาดเพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางนั้น และไม่เอาใจใส่ถึงสิ่งอื่นใดเลย

๓. ประสาทสัมผัสของเราถูกสร้างขึ้นมาให้มีความโน้มเอียงที่จะมองหรือเคลื่อนไหวออกไปสู่โลกภายนอกตลอดเวลา ดังนั้นคนเราทุกคนนี้ก็มีแนวโน้มที่จะมองดูข้างนอกตัวเองอยู่เสมอ แต่ผู้ปฏิบัติที่ต้องการจะตรัสรู้ความจริงเกี่ยวกับตัวเอง และได้รับชีวิตอันไม่ตายนี้ จะต้องหมุนการมองของเขาให้กลับมาข้างใน แล้วมองดูที่ตัวตนภายในของเขาเอง อย่าไปเอาใจใส่กับสิ่งภายนอก

๔. ถ้าหากว่า ตราบใดบุคคลเรายังไม่ได้เลิกละการกระทำผิดและทำจิตใจของตัวให้มั่นคง จนกระทั่งสงบแล้วละก็ เขาย่อมไม่สามารถจะได้รับการตรัสรู้ตัวเองได้ แม้ว่าเขาจะมีความรู้อันมากมายมหาศาลเพียงใดก็ตาม

๕. ผู้ปฏิบัติทางจิตนี้จะต้องดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับสัจธรรม ต้องยอมลำบากเพื่อเห็นแก่ความรู้ภายใน และเป็นผู้มีความประพฤติในทางที่ถูกต้องตลอดเวลา

๖. มีสองอย่างที่บุคคลทุกคนจะต้องประสบอยู่ตลอดไป คือมันจะผ่านเข้ามาในชีวิตและเสนอตนเองให้เขาเลือกเอาตามใจชอบ สองอย่างนั้นคือสิ่งที่เป็นความดีอย่างหนึ่ง และสิ่งที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานยินดีอีกอย่างหนึ่ง ผู้ที่มีปัญญาจะเลือกเอาสิ่งที่ดีหรือความดี ส่วนผู้ที่ไม่มีปัญญาก็อาศัยความโลภและอุปาทาน ทำให้เขาเลือกเอาสิ่งที่ให้ความสนุกสนานยินดีแทนสิ่งที่ดี ๆ

๗. ผู้ปฏิบัติจะต้องรู้จักควบคุมจิตใจและอินทรีย์ของเขา ถ้าจิตใจของเขาอยู่ในสภาวะที่ควบคุมไม่ได้ และอินทรีย์ก็สำรวมระวังระงับไม่ได้ คือเป็นเหมือนกับม้าป่าที่พยศซึ่งกำลังลากรถไปเช่นนี้ เขาก็ไม่สามารถจะบรรลุถึงจุดหมายปลายทางได้ (เพราะม้าพยศก็จะลากรถถูลู่ถูกังไปตามเรื่องของมัน)แต่เมื่อเขานำเอาสติปัญญาและนำเอากำลังใจที่ประกอบไปด้วย สติปัญญานั้นมาใช้

เป็นอำนาจควบคุมรถหรือม้า คล้าย ๆ กับว่ามีผู้ขับขี่ที่ชำนาญมาถือบังเหียน (คือจิต) แล้วนำมาควบคุมให้ม้า (คืออินทรีย์) อย่างชำนาญ ทำให้มันวิ่งไปตามหนทางที่ถูกต้องแล้วละก็ ตัวตนที่แท้จริงผู้ซึ่งเป็นผู้บังคับรถเทียมม้าคันนี้ก็จะไปถึงจุดหมายปลายทาง คือสถานที่อยู่อันสูงสุดของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งสถิตอยู่ทั่วไป ในบางครั้ง ท่านไส บาบาก็ใช้อุปมาเปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่ง คือท่านเปรียบว่าใจนี่เหมือนกับสายไฟฟ้า ท่านบอกว่าอย่าไปข้องแวะกับจิตใจนัก เหมือนกับการที่เราไม่ควรไปข้องแวะ คือสัมผัสกับสายไฟฟ้าใหญ่ที่มีไฟฟ้าแรงสูงนัก จงมองดูมันจากระยะไกล ๆ และเมื่อทำอย่างนี้ได้ละก็ท่านจะได้รับความสุข นี้หมายความว่าถ้าเราไปมองดูใกล้ๆ ตัว เอาตัวตนของเราเข้าไปพัวพันไปยึดถือสภาวะของจิตใจหมายถึงอารมณ์ต่าง ๆ แล้ว มันจะทำให้เราไม่สามารถจะเห็นความจริง ซึ่งอยู่นอกเหนือหรือสูงกว่าสภาวะของจิตใจเหล่านั้นได้ *(ดังนั้นเราต้องถอยออกมาดูคือพิจารณาสภาวะแห่งจิตของเราอยู่ห่าง ๆ เหมือนกับเป็นผู้สังเกตการณ์ฉะนั้น)*

๘. นอกเหนือไปจากควบคุมจิตใจแล้ว ผู้ปฏิบัติก็ต้องหาทางให้จิตใจของตนเองบริสุทธิ์ขึ้นด้วย การทำเช่นนี้เขาจะต้อง ทำหน้าที่ในชีวิตประจำวันของเขา คือ ธรรมะของเขานั่นเอง ให้ได้ผลเป็นที่เรียบร้อยดี และในเวลาเดียวกันก็ต้องไม่มีความยึดมั่นติดมั่นในนั้นด้วย (He must discharge satisfactorily, and at the same time in a non-attached way, the duties of his station in life (his *dharma*) ความหลงผิดอันยิ่งใหญ่ที่เขาจะต้องกำจัดให้สิ้นก็คือ ความคิดที่ว่า "ฉันเป็นร่างกาย" หรือ "ฉันเป็นจิตใจ" (He must get rid of the great delusion "I am the body" or "I am the mind") การกระทำดังนี้จะทำให้เขากำจัดมานะทิฏฐิ (egoism), ความโลภ และทำให้จิตใจของเขาก้าวล่วงความปรารถนาชนิดต่ำ ๆ เสียได้

๙. ผู้ปฏิบัติจะต้องมีครูมีอาจารย์ ทั้งนี้เพราะเรื่องราวเกี่ยบกับตัวเองนั้น มันสลับซับซ้อนลึกซึ้งเหลือประมาณ จนกระทั่งไม่มีใครสามารถจะบรรลุถึงความสำเร็จได้ด้วยตนเอง โดยไม่มีครูอาจารย์มาคอยสั่งสอน

เพราะฉะนั้นความช่วยเหลือของบรมครูผู้ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งได้ปฏิบัติตามมรรคปฏิปทานั้น และได้เข้าถึงความจริงด้วยตนเองแล้ว จึงเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่ง ขาดไม่ได้ทีเดียว แต่นั่นแหละการที่จะหาครูหรือครูนั้นไม่ใช่ของยากนักหนา ในเมื่อสานุศิษย์กระทำสิ่งที่พอจะทำได้หมดทุกอย่างแล้วในการปฏิบัติในการฝึกฝนตนเอง เมื่อถึงขั้นนั้นท่านครูก็จะมา อาจจะมาให้เห็นตัวหรือไม่ให้เห็นก็ได้ บางครั้งท่านไส บาบายังได้เคยกล่าวว่า "เมื่อถึงเวลาจำเป็นพระเจ้าเองจะลงมา และจะมาเป็นครูของเธอ ขอให้เธอทำความเพียรจนสุดความสามารถกันเสียก่อนเถอะ"

๑๐. ข้อสุดท้ายซึ่งเป็นข้อที่สำคัญมากที่สุดทีเดียว คือความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อสานุศิษย์หรือผู้ปฏิบัติทำความพยายามไปแล้วก็ล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งเกือบจะหมดหวังอยู่แล้ว และในที่สุดเขาจะรู้สึกว่าตัวเองหมดที่พึ่งแล้ว ต่อจากนั้นนั่นแหละความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง แสงสว่างจะปรากฏขึ้น และความปีติยินดีจะแผ่สร้านไปทั่วร่างกายเขา ปาฏิหาริย์

จะเกิดขึ้นในตอนนี้ แล้วเมื่อนั้นเขาก็จะก้าวหน้าไปอีกขั้นหนึ่งบนมรรคปฏิปทาอันไปสู่ภูมิธรรมขั้นสูงนั้น

พระเจ้าเงินตรา

หลังจากเทศนาของท่านไส บาบาแห่งเชอร์ดิจบลงแล้ว ท่านไส บาบาจึงกล่าวแก่ชายผู้ร่ำรวยคนนั้นว่า "เป็นไงคุณ ในกระเป๋าของคุณนั้นมีพระเจ้าอยู่เป็นจำนวนถึง ๒๕๐ รูปีมิใช่หรือ ? เอาออกมาเสียเถอะ" ชายคนนั้นก็หยิบเอาห่อเงินออกมานับดู เขารู้สึกประหลาดใจว่าเท่ากับที่ท่านบอกไว้พอดี ซึ่งอันที่จริงเขาเองก็ไม่ได้รู้มาก่อนว่า เงินของเขามีจำนวนเท่าไรในกระเป๋า พอเห็นอย่างนี้เขาก็รู้ว่าท่านไส บาบามีความรู้รอบหมด เขาได้หมอบกราบลงแทบเท้าของท่านเชอร์ดิ บาบา แล้วก็ขอพรจากท่าน ท่านเชอร์ดิบาบาได้กล่าวว่า "เก็บห่อพระเจ้าของคุณเสีย แล้วก็จำไว้นะ ตราบใดที่คุณยังไม่ได้กำจัดความโลภให้หมดไป คุณจะไม่สามารถพบพระเจ้าที่แท้จริงได้ ความรักเงินบูชาเงินเป็นน้ำวนที่ลึกแสนลึก ใครตกลงไปก็ต้องได้รับความทรมานอย่าง

แสนสาหัส มันเต็มไปด้วยจระเข้ในรูปของความเย่อหยิ่ง ความริษยาและความโลภ พระเจ้าที่แท้จริงนั้นอยู่คนละสายกัน สองอย่างนี้เป็นปฏิปักษ์ต่อกันตลอดกาล บุคคลที่โลภจะไม่มีความสงบ ไม่มีความสันโดษ และไม่มีความเที่ยงตรง ตราบใดที่ยังมีความโลภเหลืออยู่ในดวงใจแม้แต่น้อยหนึ่ง ความพยายามทางจิตก็จะไม่เกิดผล คำสั่งสอนของศาสดาก็จะไม่เป็นประโยชน์แก่บุคคลผู้ยังมีมานะมือหังการ ผู้ซึ่งคิดแต่ในทางวัตถุในเรื่องสุขสัมผัสเท่านั้น การทำจิตให้บริสุทธิ์จึงเป็นความจำเป็นอย่างที่สุด ถ้าไม่มีความพยายามที่จะทำจิตให้บริสุทธิ์ การทำความเพียรก็หาประโยชน์มิได้ นอกจากว่าทำไปเพื่ออวดคนอื่นว่าข้าเป็นคนเคร่งครัดเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นจึงเป็นการสมควรที่เราจะต้องมีเงินไว้พอเพียงกับที่เราจะใช้สอยได้ตามสมควร แล้วท่านก็บอกต่อไปว่า คลังมหาสมบัติของเรานี้มีเต็มที่เสมอ ใครต้องการอะไรเราก็ให้ได้ทุกอย่าง แต่เราต้องดูก่อนว่าเขาสมควรจะได้รับสิ่งที่เราจะให้หรือเปล่า ถ้าเจ้าฟังคำที่เราสอนอย่างเอา

ใจใส่แล้ว เจ้าก็จะได้รับประโยชน์ในการฟังนั้นอย่างแน่นอน”

ทัศนคติอันถูกต้องต่อทรัพย์สมบัติ

ท่านเชอร์ดิ บาบารู้ว่าชายผู้ร่ำรวยคนนั้น เป็นคนเลวทรามต่ำช้าและโลภมาก ท่านจึงทดลองความจริงข้อนี้ให้เห็นประจักษ์แก่ทุกคนที่อยู่ในที่นั้น อันที่จริงการมีทรัพย์สมบัติไว้มันก็ไม่ใช่เป็นของผิด หรือเป็นอาชญากรรมแต่อย่างใด ที่มันผิดก็คือว่าเรามีทัศนคติต่อทรัพย์สมบัตินั้นอย่างไรต่างหาก ถ้าเราไม่กลัวจน คือไม่ติดในทรัพย์สมบัตินั้น เนื่องจากเราได้เข้าใจดีว่าเราได้รับมอบหมายจากพระผู้เป็นเจ้าให้รักษามันไว้ชั่วคราว และเราจะต้องใช้สอยมันโดยมีเหตุผลสมควรเช่นนี้ การที่เราจะมีทรัพย์สมบัติมากหรือน้อยเพียงใด ก็ไม่เกิดโทษแก่เราได้เลย

ไสอูฐเข้ารูเข็ม

ชายผู้มั่งคั่งคนนี้ไม่เหมือนกับชายหนุ่มผู้มั่งคั่งผู้ซึ่งมาหาพระเยซูไครสต์และขอให้พระองค์ช่วยให้หลุดพ้นไป

คือชายคนนี้ไม่ได้กลับไปด้วยความผิดหวัง ผู้บันทึกเรื่องนี้กล่าวว่าตรงกันข้ามทีเดียว หลังจากที่ได้รับพรจากท่านไส บาบาแล้ว เขาได้ออกไปจากที่นั้นด้วยความสุขพอใจและสันโดษยิ่งขึ้น บุคคลผู้นี้ก็เช่นเดียวกับคนอื่นที่อยู่ในที่นั้นเหมือนกัน คือได้รับรสแห่งอาหารในทางวิญญาณ ซึ่งท่านไส บาบาเป็นผู้เสิร์ฟให้แล้ว เขาคงจะมีความเห็นที่ถูกต้องอันจะทำให้เขาสามารถลดอุปาทานซึ่งเขาต้องแบกไว้อย่างหนัก เหมือนกับที่อูฐต้องแบกสัมภาระต่าง ๆ ไว้ฉะนั้น และเมื่อเป็นเช่นนั้น อูฐคือใจของเขานี่ก็สามารถจะผ่านเข้ารูเข็มทางวิญญาณได้ (*สำนวนนี้มาจากคำพังเพยทางคาสนาคริสต์ ซึ่งกล่าวถึงคนตระหนี่ว่ารักเงินยิ่งกว่ารักชีวิต การที่จะหาทางให้คนเช่นนั้นสละทรัพย์ช่วยเหลือผู้อื่นนั้น เป็นการยากยิ่งกว่าการให้อูฐตัวโต ๆ ลอดรูเข็มเสียอีก*)

การบำเพ็ญสมาธิ

ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าเราจะแสวงหาทางเพื่อรู้แจ้งตนเองโดยทางภักติมรรคหรือปฏิปทาอย่างอื่นก็ตาม เป็นการ

จำเป็นที่จะต้องทำใจให้บริสุทธิ์จากโลภะ ความทะยานอยาก, ความพยาบาท, ความมดเท็จและความชั่วอื่น ๆ อีกนานาประการ สำหรับผู้ที่สามารถปฏิบัติได้ ธรรมที่จะทำให้ใจบริสุทธิ์ได้ดีอย่างยิ่งก็คือการมองเข้าไปข้างใน คือเป็นการปฏิบัติที่จะยกตัวหรือจิตใจของตัวเองให้สูงขึ้น วิธีนี้เรียกว่า "ธยานะฌาน" หรือการบำเพ็ญสมาธิ ท่านไส บาบา ได้สอนว่า การทำสมาธินี้จะเพ่งพระเจ้าที่มีรูปหรือจะเพ่งพระเจ้าที่ไม่มีรูปก็ได้ เพราะว่าจะเพ่งอย่างไรก็ไปถึงจุดหมายปลายทางได้เสมอ

หลักปฏิบัติในการเพ่งถึงพระกฤษณะ

นานมาแล้วท่านพระกฤษณะได้สอนวิธีการจะพึงปฏิบัติด้วยตนเองเช่นเดียวกันนี้เหมือนกัน ดังที่ได้มีการบันทึกไว้ในคัมภีร์ศรีมัท ภควตา ในตอนนั้นท่านพระกฤษณะไม่ได้พูดออกมาในฐานะที่เป็นนักรบ แต่พูดออกมาในฐานะเป็นพระผู้เป็นเจ้าผู้สูงสุด ท่านได้กล่าวว่า "สาวกที่ได้เพิกถอนจิตใจจากประสาทสัมผัสและเพ่งในรูปกายของเราแล้ว ต่อจากนั้นควรจะเพ่งเพียงส่วนใดส่วน

หนึ่งหรือแง่ใดแง่หนึ่งของรูปของเราเท่านั้น เช่นควรจะเพ่งในดวงหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอก็ได้ และในระหว่างนั้นก็อย่าไปคิดถึงส่วนอื่น ต่อจากนั้นเมื่อเพิกจิตออกจากจุดที่เพ่งนี้ได้แล้ว สาวกก็ควรจะเพ่งในตัวตนอันสามารถแทรกซึมไปได้ทุกหนทุกแห่งของเรา (my all pervading self) ซึ่งเป็นสภาวะที่เป็นอิสระเสรีเหมือนกับท้องฟ้า ครั้นแล้วเขาจะต้องเพิกถอนการเพ่งเช่นนั้นเสียอีกขั้นหนึ่ง และเมื่อกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับเรา ตอนนั้นเขาก็ควรจะหยุดคิดอะไรเสียให้หมดเลยทีเดียว จากนั้นเขาสามารถจะเห็นเราซึ่งเป็นผู้ปกครองภายในนั้นอยู่ในตัวของเขาเอง แล้วตัวของเขาเองก็จะอยู่ในตัวเรา เสมือนแสงสว่างที่มาพร้อมกับไฟเสมอฉะนั้น ความสงสัยเกี่ยวกับวัตถุ ความรู้ และกิริยาการกระทำต่าง ๆ ก็จะหมดลงในตอนนี้"

สัจธรรมมูลฐานมีอยู่ในทุกศาสนา

ในชาติก่อนนั้น ท่านไส บาบาได้ทำความพยายามอย่างกล้าหาญที่จะขจัดความเข้าใจผิดและกรณีพิพาทอัน

ก่อให้เกิดอันตรายอย่างยิ่งระหว่างชาวฮินดู และชาวมุสลิม มาในชาตินี้ท่านก็ได้พยายามอยู่เสมอที่จะแสดงถึงความเป็นเอกภาพอันเป็นมูลฐานระหว่างศาสนาทั้งหมดทั้งปวงในโลกนี้ ในบรรดาศิษย์ที่เป็นสาวกของท่านนั้นก็มีบุคคลผู้ที่นับถือศาสนาชั้นนำอยู่ทุก ๆ ศาสนา ท่านได้แสดงความเห็นชอบ และยินยอมให้ความเคารพต่อศาสนาอื่น โดยเนรมิตรูปที่สมควรแก่ศาสนานั้นมาให้แก่สาวกแต่ละศาสนา รวมทั้งเช่นเนรมิตรูปกางเขนและรูปพระเยซูไครสต์มาให้ชาวคริสต์ด้วย ท่านได้กล่าวว่า "นี้คือความยิ่งใหญ่ของสนันตะธรรมะคือกฎทางวิญญาณอันเป็นนิรันดร เป็นการยืนยันถึงสภาวะความเป็นหนึ่ง ซึ่งอยู่เบื้องหลังสภาวะความแตกต่างกันเป็นหลายอย่างที่เรามองเห็นอยู่ภายนอก ภาวะที่เรียกว่าอาตมา ซึ่งเป็นสัจธรรมขั้นมูลฐานนั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่ขัดแย้งต่อคำสอนต่าง ๆ ของศาสนาใดเลย พระผู้เป็นเจ้ามิได้ถูกจำกัดอยู่ด้วยกาละและเทศะ ไม่มีผู้ใดสามารถจะให้คำจำกัดความได้ว่าพระองค์ควรจะชื่อใดหรือมีรูปร่างอย่างใด พระองค์เป็นสภาวะที่ไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยอะไรทั้งสิ้น"

อุปมาเรื่องขอทานที่มีทรัพย์มาก

เมื่อพูดถึงความร้ายกาจหรือความชั่วในสมัยปัจจุบันนี้ ท่านไส บาบาได้กล่าวว่า "ชาติทั้งหลายกำลังสั่งสมอาวุธไว้อย่างบ้าคลั่งและก่อให้เกิดความเกลียดชังกัน มนุษย์เราตอนนี้ ได้ลดตัวเองลงไปสู่ความเป็นสัตว์ป่าแล้ว เปลวไฟซึ่งเกิดขึ้นในใจของแต่ละคน (หมายถึงกิเลสความชั่วช้า) นั้นได้แผ่ออกไปทั่วโลกแล้ว เปลวไฟนี้คือความโลภและความพยาบาทเกลียดชังกันนั่นเอง เปลวไฟนี้จะต้องหาทางดับให้ได้ในคนเราแต่ละคน ในครอบครัวแต่ละครอบครัว ในบ้านแต่ละบ้าน ตลอดจนถึงในเมืองและในชาติทั้งหมด หรืออันที่จริงไม่ว่าในที่ใดที่เปลวไฟคือกิเลสนี้โผล่หัวออกมาเราจะต้องพยายามดับให้ได้ มนุษย์กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะว่าเขาไม่รู้ถึงทรัพย์สมบัติที่เขามีอยู่ในตัวเอง เรื่องนี้ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับคนขอทานคนหนึ่งซึ่งนึกว่าตัวเองยากจนเหลือเกิน แต่ไม่รู้ว่ามีเงินตั้งหลายล้านฝังอยู่ใต้พื้นกระท่อมของเขานั่นเอง เมื่อเป็นดังนี้เขาก็ต้องได้รับ

ความทุกข์ทรมานจากความยากแค้นแสนสาหัส เพราะความเขลาของตนโดยแท้"

อุปมาเรื่องคนดับเพลิง ๔ คน

อันที่จริงมีคนดับเพลิงอยู่ ๔ คนสามารถจะดับไฟที่กำลังจะเผาโลกนี้ได้ คนดับเพลิง ๔ คนนั้นก็คือ **สัตยะ ธัมมะ สันติ** และ **เปรมะ** นอกจากนี้แล้วไม่มีอะไรสามารถจะดับไฟได้ มีอรรถาธิบายว่า **สัตยะ**คือสัจจะหรือความจริง นี้หมายถึงความเห็นแจ้งชัดในความจริงโดยอาศัยสติปัญญา ซึ่งสามารถทำให้เราเห็นทะลุสิ่งที่กำบังคือสิ่งที่หลอกลวงที่เป็นมายาคือของเก๊ต่าง ๆ ทะลุเข้าไปถึงศูนย์กลางหรือแกนกลาง อันเป็นหัวใจของสิ่งทั้งหลาย โดยอาศัยสัตยะนี้เราจะได้ทราบความจริงของเราของพระผู้เป็นเจ้า และของสากลจักรวาลด้วย

ข้อสองได้แก่ **ธัมมะ** คือกฎของความเป็นอยู่ทางวิญญาณ นี้เป็นอำนาจที่จะทำให้สัตยะ คือความจริงอันเป็นมูลฐานนั้นดำรงอยู่ได้ คือว่าเกิดขึ้นได้ในจิตใจของเรา แล้วก็เกิดขึ้นในสถานการณ์ซึ่งเรามีชีวิตอยู่ใน

ปัจจุบันนี้ บางครั้งธรรมะคือกฎทางวิญญาณนี้มีหลักว่าให้เรากระทำอย่างหนึ่ง แต่บางครั้งเราก็ต้องกระทำอีกอย่างหนึ่ง ในแต่ละกรณีนี้ ก็จะไปสอดคล้องกับกฎทางวิญญาณ (spirit) ซึ่งเป็นกฎอันไม่ตายและไม่มีผู้ใดเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อเรามีธรรมะเราก็มีชีวิตอยู่ในสัจ-ธรรม ธรรมะนี้คือสัตยะในภาคปฏิบัตินั่นเอง

สันติ คือความสงบอันยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นโดยอาศัยธรรมะและสัตยะดังกล่าวแล้ว คือโดยการรู้ความจริงแล้วก็ปฏิบัติความจริงนั้นในชีวิตประจำวันของเรา นี่แหละคือความสงบ ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจของเราว่าจะสงบขนาดไหน มันอยู่ในหัวใจของทุกคนผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ในสภาวะที่เป็นอนันตกาลโดยแท้

เปรมะ คือความรักอันบริสุทธิ์ซึ่งในศาสนาทุกศาสนา ถือว่าเป็นการแสดงออกมาในโลกนี้ซึ่งลักษณะอันสูงสุดของพระผู้เป็นเจ้า พระเยซูไครสต์ได้กล่าวว่าพระเจ้าคือความรัก และได้กล่าวว่า เราจะต้องรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนกับที่เรารักตัวเราเอง สนันตนธัมมก็ได้ให้เหตุผลในเรื่องนี้ไว้เหมือนกันว่า เมื่อคิดคำนึง

ถึงตัวตนที่แท้จริงของเราทั้งหลาย คืออาตมานี้เป็นหลักใหญ่แล้ว เราก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคนอื่นทุกคน และกับพระเจ้าด้วย ท่านไส บาบาได้ให้คำจำกัดความของคำว่า เปรมะ เป็นสภาวะที่หลั่งไหลออกมาจากพระผู้เป็นเจ้าอยู่ตลอดเวลา และทำให้บุคคลสามารถมีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้ ท่านกล่าวว่า "อำนาจนี้หล่อเลี้ยงอยู่ตลอดเวลา ทั้งในเวลาที่มีความสุขและมีความทุกข์ อำนาจนี้มิได้เป็นเครื่องเทศหรือผงชูรสหรือเหมือนกับพริกไทย ซึ่งเราจะเอาไว้เหยาะแต้มอาหารนิดหน่อยเท่านั้น แต่มันเป็นสิ่งสำคัญเป็นเสมือนขนมปังกับเนยที่จะต้องรับประทานเป็นประจำเป็นหลักใหญ่ คือเป็นวัตถุ หรือเป็นสาระสำคัญในตัวเองเลยทีเดียว เปรมะนี้เป็นคุณลักษณะที่ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นแนวโน้นของใจที่บุคคลพึงปลูกฝังให้มีขึ้น และเป็นลักษณะของใจที่จะทำให้เกิดความมั่นคง คือไม่หวั่นไหวทั้งในเวลาสุขและเวลาทุกข์"

ความรักที่ยังมีความหวงและห่วง

มีเรื่องหนึ่งในบรรดาหลายเรื่องที่ท่านไส บาบาได้เล่าให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความรักของราธะ คือท่านเล่าว่า วันหนึ่ง ยโสดะซึ่งเป็นมารดาเลี้ยงของพระกฤษณะเที่ยวตามหาลูกชาย คือพระกฤษณะผู้ซึ่งหลบหนีไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ เธอได้แสวงหาทุกหนทุกแห่งก็ไม่พบ ในที่สุดก็ไปที่บ้านของราธะ แต่ลูกของนางคือพระกฤษณะก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกเหมือนกัน ทันใดนั้นราธะก็หลับตา แล้วก็เข้าสมาธิเพ่งไปที่พระกฤษณะชั่วครู่หนึ่ง และเมื่อราธะเรียกชื่อพระกฤษณะ พระกฤษณะก็มาปรากฏตัวให้เห็นทันที ฝ่ายยโสดะซึ่งเป็นมารดาเลี้ยงก็มีน้ำตาหลั่งไหลออกมาด้วยความยินดี ที่ว่าลูกรักของเธอได้กลับมาแล้ว แต่หลังจากที่ได้นึกเรื่องราวนี้ไปสักครู่หนึ่งเธอก็ได้คิด และบอกกับราธะว่า “ข้าพเจ้ารักพระกฤษณะ เพราะข้าพเจ้าเป็นมารดาของเธอ ซึ่งความรักเช่นนี้ยังมีความหวงแหนและความเห็นแก่ตัวอยู่ เพราะข้าพเจ้าถือว่าเขาเป็นลูกของข้าพเจ้า แต่ความรักคือเปรมะของราธะนี่เป็นของบริสุทธิ์ ไม่มี

ความยึดมั่นเป็นรากฐาน ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่มีกำลัง มีประสิทธิภาพมากกว่า จึงจะหาตัวพระกฤษณะพบ"

เปรมะที่แท้จริงนั้นมีอำนาจที่จะเรียกร้องให้พระเจ้ามาปรากฏตัวต่อหน้าให้เราเห็นได้ ท่านไส บาบาเองก็เป็นสัญญลักษณ์ของเปรมะที่บริสุทธิ์ ในรูปร่างมนุษย์ให้เราเห็น เช่นเดียวกับพระเยซูไครสต์ซึ่งเป็นเช่นนี้เหมือนกัน และถ้าหากว่าโดยการปฏิบัติตามตัวอย่างที่ท่านทำให้เราดูเช่นนี้ ตลอดจนถึงโดยอาศัยอำนาจและอิทธิพลของท่านด้วย เราจะสามารถหว่านพืชแห่งความรักเช่นเดียวกันนี้ ลงไปในหัวใจของมนุษย์ในปัจจุบันนี้ได้แล้วไซร้ โลกเราก็จะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นมากทีเดียว

การสั่งสอนศิษย์เป็นส่วนตัว

ในที่สุดก็สมควรจะกล่าวไว้ในที่นี้ด้วยว่า คำสั่งสอนที่สำคัญที่สุดของท่านไส บาบา และการฝึกหัดนี้ท่านมักจะให้แก่ศิษย์เป็นการส่วนตัว บางครั้งก็โดยคำพูด บางครั้งก็โดยการให้นัยยะ หรือบางครั้งก็แนะนำ

ทำให้ดู และบางครั้งก็ใช้อิทธิพลโดยการไม่พูด ซึ่งรู้สึกว่าเรื่องนี้ดูจะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดเสียด้วย **ส่วนการที่จะแนะนำสั่งสอนอย่างไรนั้น ย่อมแตกต่างกันไปตามอัธยาศัย และบารมีของสาวกแต่ละรายในขณะนั้น ๆ** เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัว และไม่ได้มีการเปิดเผยกัน ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถจะนำออกมาอธิบายให้แก่ท่านผู้อ่านทราบได้ แต่ข้าพเจ้าก็กล่าวได้แต่เพียงว่าสำหรับบางคนท่านก็ให้มนต์เป็นบทไปท่อง บางคนท่านก็แนะนำพิเศษในการบำเพ็ญสมาธิ บางคนท่านก็ให้การปฏิบัติทางโยคะและการทรมาณร่างกายบ้าง บางคนก็ไม่ได้ให้อะไรทั้งหมดนี้เลยสักอย่างเดียว แต่ว่าให้ความช่วยเหลือในแบบอื่น

สาวกบางคนในบางครั้งก็ดูเหมือนว่าท่านจะต้องสอนอย่างอ้อมไปอ้อมมาคือไม่พูดตรง ๆ แต่สำหรับบางคนนอกจากนี้ท่านก็พูดค่อนข้างตรงไปตรงมา สำหรับคนทั่วไปส่วนมากนั้น ท่านก็สอนให้ฟังโดยเล่านิทานเปรียบเทียบเป็นคติสอนใจที่ง่าย ๆ สำหรับคนส่วนน้อยบางคนที่จะเข้าใจได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นท่านก็สอนให้รู้ความ

หมายลึกซึ้งขึ้นไปตามสมควร แต่หัวข้อใหญ่ใจความที่มีอยู่ในการสั่งสอนในการฝึกหัดทั้งหมดก็คือว่า เราจะต้องแสวงหาพระเจ้าให้พบ โดยการยอมมอบตัวมอบกายถวายชีวิตและอุทิศให้แก่พระผู้เป็นเจ้า วิญญาณของบุคคลผู้ที่ได้ยอมสละตัวเองหมดแล้ว คือไม่มีเหลือตัวมานะอหังการถือทิฏฐิอะไรอยู่แล้ว ก็สามารถจะดูดซึมคือได้รับอานิสงส์จากการสอนโดยเงียบ ๆ คือโดยไม่ได้เป็นคำพูด ซึ่งศาสดาได้แผ่ออกมาให้จากจิตใจ คือรับมาจากจิตใจโดยตรงทีเดียว

อุทาหรณ์เรื่องพระกฤษณะกับอรชุน

ในเวลาเดียวกัน ท่านไส บาบา มักจะกล่าวว่า "ทั้งหมดนี้อยู่ในตัวของเธอทุกคนนั่นแหละ จงพยายามฟังให้เข้าถึงข้างใน และติดตามคำแนะนำซึ่งท่านได้รับจากข้างใน" เพื่อจะแสดงถึงความสำคัญของเสียงเรียกภายใน ท่านได้เล่าให้ฟังถึงเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับพระกฤษณะและอรชุนซึ่งวันหนึ่งเดินไปด้วยกัน เมื่อพระกฤษณะเห็นนกตัวหนึ่งบินอยู่ในท้องฟ้า ท่านก็บอกอรชุนว่า

นั่นคือนกเขา อรชุนก็บอกว่าจริงเป็นนกเขาจริง ๆ นั่นแหละ แต่พระกฤษณะได้บอกใหม่ว่าไม่ใช่นะ มันเป็นนกพิราบเสียมากกว่า อรชุนจึงบอกว่าใช่แล้วเป็นนกพิราบจริง พระกฤษณะบอกอีกเป็นครั้งที่สามว่าไม่ใช่นะ ดูจะเป็นอีกานะ อรชุนก็บอกอีกว่าแน่นอนเป็นอีกาแน่ พระกฤษณะหัวเราะใหญ่แล้วก็ดุอรชุนว่า ไม่ว่าจะพูดอะไร ก็เห็นคล้อยตามไปทุกครั้งไม่มีขัดคอบ้างเลย แต่อรชุนก็กล่าวว่า "สำหรับข้าพเจ้านั้นคำพูดของท่าน มีน้ำหนักยิ่งกว่าประจักษ์พยานสิ่งต่าง ๆ ทางนัยน์ตาของข้าพเจ้าเสียอีก เพราะฉะนั้น ท่านพูดว่าอะไรมันก็ต้องเป็นอย่างนั้นเสมอไป เพราะข้าพเจ้าเชื่อคำพูดของท่านมากกว่า เชื่อนัยน์ตาของข้าพเจ้า"

เสียงเรียกจากภายใน

จากเรื่องนี้ ท่านไส บาบา ได้บอกว่าพระกฤษณะนั้นหมายถึงว่า เสียงเรียกอันศักดิ์สิทธิ์จากภายในตัวของเราแต่ละคน ประสาทสัมผัสทางร่างกายของเรานี้บางครั้งมันก็รายงานมาให้เราผิด ๆ แต่ว่าเสียงเรียกภายใน

จะไม่ทำเช่นนั้น จะไม่นำทางให้เราผิด ๆ จุดประสงค์ของการที่มีศาสดาให้เราเห็นในรูปร่างมนุษย์ ก็คือเพื่อช่วยให้เราได้ยินเสียงเรียกของบรมครูของเรา ซึ่งอยู่ภายในได้อย่างชัดเจน แน่นอน และตลอดกาล เพื่อว่าเสียงเรียกนั้นก็จะได้เป็นผู้นำของเรา โดยที่ไม่ทำให้เราหลงทางจนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทางได้ในที่สุด.

บทที่ ๒๐

องค์อวตาร

บรมครู ผู้มหาศาล
คืออวตาร แห่งพระอิศวร
เป็นครูของครู ผู้สอนทั้งมวล
แสดงออกล้วน ซึ่งคุณธรรมอัน

เป็นลักษณะของ ผู้ครองสวรรค์
พระเป็นเจ้านั้น โดยผ่านทางกาย
ของมนุษย์ผู้ เหนือครูทั้งหลาย
เป็นพระอยู่ภาย ในร่างมนุษย์เอย

— สวามี วิเวกนันทะ

ความหมายของคำว่า "อวตาร"

เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมประศันตินิลยัมเป็นครั้งแรก ข้าพเจ้าได้พบว่าสาวกของท่านไส บาบาส่วนมากกล่าวกันว่าท่านเป็นอวตาร ข้าพเจ้าจึงเริ่มทำการศึกษาค้นคว้า อ่านหนังสือทั้งหมดที่สามารถจะอ่านได้ในคำสอนของชาวอินเดียเรื่อง "อวตาร" นี้ อันที่จริงเรื่องนี้ก็ไม่ใช่เป็นคำสอนของชาวอินเดียอย่างเดียว ในทางศาสนาคริสเตียนเขาก็สอนว่า พระเยซูซึ่งเป็นช่างไม้แห่งเมืองนาซาเรธนี้เป็นผู้อวตารลงมาจากพระผู้เป็นเจ้าซึ่งประกอบด้วยองค์ ๓ แต่ว่าในเรื่องนั้นเขาบอกว่าพระเยซูเป็นอวตารองค์เดียวเท่านั้น คือเป็นเหตุการณ์ที่มีเป็นครั้งเดียวในประวัติศาสตร์อันยาวนานของมนุษย์ในโลกนี้ สำหรับทางฮินดูเขาถือว่ามีอวตารมาหลายครั้งแล้ว แต่คริสเตียนถือว่าเป็นอวตารครั้งเดียวเท่านั้นเอง

ศาสนาฮินดูหรือที่เรียกว่าสนันตธรรมก็ดี และพุทธศาสนาฝ่ายมหายานก็ดี ต่างสอนคำสอนที่มีเหตุผลอันเดียวกันว่า ได้มีการอวตารลงมาบนโลกหลายครั้งจากพระผู้เป็นเจ้าเป็นครั้งคราว เมื่อพูดกันอย่างง่ายที่

สุด คำสอนฮินดูนี้หมายความว่าพระวิษณุ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าที่มีองค์สาม มีหน้าที่เกี่ยวกับการรักษาและการพัฒนาของสากลจักรวาลนั้น ได้มาถือกำเนิดเป็นมนุษย์ ส่วนพระนารายณ์ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของพระวิษณุเป็นผู้ที่มีอำนาจสามารถจะแทรกซึมไปได้ในทุกหนทุกแห่ง เขาถือว่าเป็นต้นเค้าหรือต้นกำเนิดของอวตารทั้งหลาย คืออวตารนี้ต้องมาจากพระนารายณ์ทั้งสิ้น คัมภีร์ศรีมัทภควตาได้กล่าวถึงความจริงของหลักการอวตารนี้ไว้เป็นสำนวนเปรียบเทียบในหนังสือเล่มแรกว่า "ท่านโยคีย่อมพิจารณาเห็นว่า ปุรุษะ คือบุคคลแรกหรือว่าพระเจ้านั่นเอง ซึ่งเรารู้กันโดยชื่อว่าเป็นพระนารายณ์นั้น เป็นผู้มีศีรษะพันศีรษะ พันตา พันแขน พันเท้า ฯลฯ และท่านผู้นี้เป็นแหล่งต้นเค้าของอวตารทั้งปวง"

ในเรื่องเดียวกันได้มีคำกล่าวไว้อีกว่า "เหมือนดังว่าแม่น้ำทั้งหลายอันหาจำนวนนับไม่ถ้วนนั้น ย่อมเกิดมาจากมหาสมุทรซึ่งไม่เคยเหือดแห้งฉันใด พระผู้เป็นเจ้าก็อวตารลงมาครั้งแล้วครั้งเล่าฉันนั้น บางครั้งก็เป็น

อวตารใหญ่ เช่นมาในรูปของพระรามพระกฤษณะเป็นต้น แต่ส่วนมากก็เป็นอวตารเล็ก ๆ น้อย ๆ คือเป็นรังสีจากรัศมีอันสูงสุดของพระองค์ก็มี" ดังนั้น ตามหลักคำสอนเรื่องนี้ก็หมายความว่า มีอวตารหลายขั้นด้วยกัน และบรมครูในทางวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของอินเดียนั้นก็มีผู้เชื่อว่า ได้เป็นส่วนหนึ่งของรังสีอันสูงสุด และเป็นอวตารส่วนย่อยลงมาเป็นครั้งคราว ส่วนศาสดาผู้ยิ่งใหญ่สองสามท่าน ผู้ซึ่งเป็นครูของครูทั้งหลาย คือบุคคลผู้ที่ก่อให้เกิดความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ทำให้เกิดความเจริญอย่างยิ่งใหญ่ ในการพัฒนาการทางจิตของมนุษย์นั้น เขาเรียกว่าอวตารใหญ่

มนุษย์เป็นส่วนผสมของสภาพทิพย์และสภาพสัตว์

แต่ที่นี้เราจะเข้าใจปัญหานี้ในความหมายในขั้นลึกซึ้งลงไปได้อย่างไร ? ตามหลักศาสนาทั้งปวงที่ถือสัจธรรมเป็นหลัก คือศาสนาที่มีปัญญาเป็นรากฐานอันเป็นศาสนาใหญ่ของโลกทุกศาสนานั้น เขาถือว่ามนุษย์เราทุกคนนี้เป็นสภาวะที่สูง คือสภาวะทิพย์ของพระผู้

เป็นเจ้านั้นลงมาถือกำเนิดในวัตถุคือในกายเนื้อ แต่ที่นี้มนุษย์นี้ นอกจากว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าลงมาเกิดแล้ว ก็ยังมีส่วนหนึ่งของชีวิตชั้นต่ำขึ้นมาเกิดด้วยเหมือนกัน คือนอกจากจะเป็นส่วนที่สูงลงมาแล้ว ยังมีส่วนที่ต่ำขึ้นมาอีก มาประสมประสานกันอยู่ในร่างกายมนุษย์นี้ เพราะเหตุที่มนุษย์นี้มีวิญญาณส่วนสูงอันเป็นอมตะแฝงอยู่ในตัวเขา มนุษย์จึงได้พยายามตะเกียกตะกายขึ้นไปบนหนทางแห่งการวิวัฒนาการทางจิต และคงจะต้องดิ้นรนและทำความเพียรตลอดไป จนกว่าเขาจะเข้าใจและสามารถจะรู้แจ้งตัวเองว่า มีสภาวะเป็นของสูงเป็นทิพย์มาจากพระเจ้า

หรือถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่งก็หมายความว่าจนกระทั่งตัวเขาจะละลายหายไปอยู่ร่วมกับตัวของพระผู้เป็นเจ้า และรู้ว่าตัวเองได้ละลายหายไปแล้ว เพราะฉะนั้นจุดหมายปลายทางของการเดินทางตลอดระยะเวลาอันยาวนานหาที่สุดมิได้หลายต่อหลายชาติ ในโลกอันเต็มไปด้วยปรากฏการณ์ต่าง ๆ คือโลกของวัตถุนี้ก็คือการมาถึงจุดที่เริ่มต้นนั่นเอง ดังที่นาย ที. เอส. เอลิอ็อต ได้

กล่าวไว้ คือการที่ได้ความรู้แจ้งว่า เขาอยู่ที่ไหนและเขาเป็นใครอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรก เราอาจจะอุปมาเปรียบเทียบเสียใหม่ก็ได้ โดยกล่าวว่าพืชแห่งความเป็นทิพย์หรือเป็นอมตะของเขานั้นจะได้กลับกลายเป็นต้นไม้ที่งอกงามเต็มที่ในตอนนี้เอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่ามนุษย์เรานั้นในปัจจุบันนี้เป็นจุดนัดพบระหว่างสภาวะของสัตว์และสภาวะอันเป็นทิพย์ *(ซึ่งรวมกันในตัวหรือในจิตใจมนุษย์นี้)* ยิ่งเขาบีนขึ้นไปห่างไกลจากโคลนตมมากขึ้นเพียงใด เขาก็ได้ขึ้นไปสูงและได้รับแสงสว่างเบื้องสูงที่สาดลงมาหาเขาเพียงนั้น พร้อมกันนั้นก็เป็นการเพิ่มแรงบันดาลใจและช่วยเหลือให้เขาบีนขึ้นไปได้สูงขึ้นและสะดวกยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นมนุษย์ทุกคนนี้ นอกจากว่าจะมาถือกำเนิดเป็นบุตรของโลกนี้แล้ว ยังเป็นบุตรของพระเจ้าอีกด้วย นี่เป็นคำกล่าวของพระเยซูไครสต์ แต่ที่นี้เมื่อแต่ละคนได้บรรลุถึงจุดหมายปลายทางของการเดินทางในทางวิญญาณ และได้ล้างธุลีของโลกนี้ให้หมดสิ้นไป โดยอาศัยน้ำค้างสวรรค์และเข้าถึงอาณาจักรอันเยือกเย็นอันแสนจะเย็น

ของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว อะไรจะเกิดขึ้นเล่าในตอนนั้น ? หมายความว่าตอนนั้นเขาจะไม่มีความอยากที่จะกลับมาสู่โลกมนุษย์ เขาจะเป็นผู้ไม่มี "กรรม" อีกต่อไป ไม่มีอะไรที่ทำยังไม่เสร็จ ซึ่งจะทำให้เขาต้องถูกดึงกลับมาสู่โลกนี้อีก แต่สมมติว่าเขาจะกลับมา คือว่าเขาจะถือกำเนิดเป็นอวตารลงมา ก็เป็นเพราะว่าเขามีความเมตตาต่อมนุษย์ชาติ เขาปรารถนาที่จะช่วยเพื่อนมนุษย์ในความพยายามอันยิ่งใหญ่ที่จะตะเกียกตะกาย เพื่อให้พ้นทุกข์นี้ เพราะฉะนั้นการที่ท่านผู้เห็นปานนั้นลงมาเกิดในโลกมนุษย์ก็เป็นเพราะความกรุณาอันยิ่งใหญ่นั่นเอง —เป็นความกรุณาของบุคคลผู้ได้บรรลุความตรัสรู้ ได้เข้าถึงความเป็นอิสระ และความเป็นสภาพทิพย์โดยสมบูรณ์แล้ว

กายมนุษย์ ใจพระเจ้า

ดังนั้นเราจะต้องระลึกไว้เสมอว่า ผู้ที่ได้มีชีวิตอยู่ในฐานะเป็นมนุษย์คนหนึ่งและในที่สุดก็ได้รู้แจ้งถึงสภาวะของตัวเองว่าเป็นพระเจ้านั้น ได้มีตัวตนอันละ-

ลายหายไปอยู่ในพื้นดินอันศักดิ์สิทธิ์ อันเป็นต้นเค้าของสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง คือเข้าสู่ถึงภาวะเป็นพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง โดยนัยนี้เมื่อพูดตามศัพท์ของวิชาการทางนี้ เราก็กล่าวได้ว่า เขาได้เป็นส่วนหนึ่งของดวงตาและมือและขาอันนับจำนวนไม่ถ้วนของพระนารายณ์แล้ว ถ้าหากว่าเขาจะเกิดมาเป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่งในโลกมนุษย์นี้ ก็แน่นอนละเขาจะเป็นพระเจ้าผู้อวตารลงมา เพราะว่าวิญญาณที่ได้รับการเป็นอิสระแล้วกับพระเจ้านั้น ก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั่นเอง

นักอภิปรัชญา อาจจะถือว่ามีความแตกต่างกันระหว่างมนุษย์ที่บรรลุถึงสภาวะทิพย์สูงสุดแล้ว (The divine man) กับสภาวะทิพย์ที่สูงสุดในตัวมนุษย์ (The divine in man) แล้วก็คิดว่า การลงมากับการขึ้นไปนั้นคงจะแตกต่างกัน แต่เมื่อมีสาวกผู้มีสติปัญญาสูงคนหนึ่งได้ถาม ท่านไส บาบา เกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านไส บาบาได้ตอบว่าอันที่จริงไม่มีความแตกต่างอะไรกันอย่างแท้จริงที่เราจะเรียกว่าเป็นการลงมาหรือการขึ้นไป เพราะว่าทั้งสองอย่างนี้เกี่ยวข้องกัน แล้วก็เป็นความจริงทั้งสอง

อย่าง ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าจิตใจของเราในระดับที่ยังเป็นโลกคือมีสภาวะจำกัดนี้ จะไม่สามารถเข้าใจถึงความจริงของปัญหาอันลึกซึ้งที่ยากจะเข้าใจนี้ได้เลย เท่าที่เราพอจะเข้าใจได้ก็คือว่า ท่านผู้เป็นอวตารใหญ่นั้น ถึงแม้จะมีรูปร่างเป็นมนุษย์ก็ตาม แต่ในสภาวะจิตใจแล้วก็เป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

เครื่องหมายของท่านผู้อวตาร

ที่นี้เราจะรู้จักอวตารใหญ่นี้ได้โดยวิธีใด? มีเครื่องหมายอะไรไหมที่ทำให้เรารู้จักท่านได้ ? แน่ละเครื่องหมายที่เห็นได้ชัดก็คือสิทธิ คือความสามารถในการแสดงฤทธิ์หรือปาฏิหาริย์ได้ เนื่องจากว่าท่านเป็นผู้มีจิตใจอันได้หลอมตัวอยู่ร่วมกับพระเจ้าแล้ว ท่านก็จะสามารถแสดงฤทธิ์อะไรทั้งหมดนี้ได้ โดยไม่ต้องใช้ตันตระ ไม่ต้องใช้ยันตร์อย่างใดเลย ตัวอย่างเช่นท่านมีความสามารถจะเนรมิตอะไรขึ้นมาจากที่ไหนก็ได้ คือเอาออกมาจากอากาศนั่นเอง เรียกว่ามาจากที่ซึ่งเราเห็นว่าไม่มีอะไรเลย อำนาจอันนี้สามารถทำให้ท่านเพิ่มหรือลด

ขนาดหรือปริมาณของอะไรก็ได้ตามที่ท่านต้องการ และสามารถ จะ ทำให้สิ่งใดหายไป หรือ เปลี่ยนสภาวะไปก็ได้ มีเรื่องที่สำคัญที่จะต้องระลึกไว้ก็คือว่า บุคคลผู้อวตารนี้มีความแตกต่างมากมายจากนักแสดงกล ดังนั้น *ฤทธิ์ของท่านจึงไม่มีวันหมดหรือลดหายไปได้ ไม่ว่าท่านจะใช้มันมากสักเพียงใดก็ตาม และอีกประการหนึ่งก็คือว่าฤทธิ์ของท่านผู้อวตารลงมานี้จะไม่ใช้ไปในทางที่จะกอบโกย เพื่อจะหาผลประโยชน์หากำไรส่วนตัว แต่ท่านจะใช้ไปเพื่อทำประโยชน์ให้เกิดสุขแก่ผู้อื่น* เพื่อทำให้บุคคลเชื่อถือในฤทธิ์อำนาจของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

เครื่องหมายของบุคคลผู้เป็นอวตารใหญ่อีกประการหนึ่งที่เราจะเห็นได้ ก็คือ อำนาจที่จะบันดาลอะไรให้คนอื่นด้วยความกรุณา ท่านไส บาบากล่าวว่า ความกรุณาหรืออำนาจที่จะให้อะไรแก่บุคคลด้วยความกรุณานี้เป็นผลรางวัลของความดีที่เขาได้ทำไว้ในอดีต ซึ่งบางทีมันอาจจะเป็นอดีตชาติก็ได้ เรื่องนี้ก็คล้ายๆ กับว่าเงินทองที่บุคคลได้สั่งสมเก็บไว้ในธนาคารของกรรมและถูกปล่อยออกมาโดยปัจจุบันทันด่วน โดยอำนาจของท่านผู้อวตาร

นั้น เราทุกคนไม่สามารถจะจำได้ว่าเราทำความดีอะไร ซึ่งเป็นเหตุให้เราได้รับผลเช่นนั้น เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราได้มาซึ่งดูเหมือนจะเป็นลาภลอยนั้น เราก็เลยถือว่าเป็นของขวัญจากสวรรค์ ที่จริงมันก็เป็นเงินที่เราฝากไว้ในธนาคารกรรมนั่นเอง

การถอนเงินเกินบัญชีจากธนาคารกรรม

แต่ท่านไส บาบาก็กล่าวไว้ด้วยว่า มีอำนาจบันดาลให้ในกรณีพิเศษด้วยเหมือนกัน นี้มิได้เกี่ยวกับกรรมดีในอดีตของบุคคลนั้นแต่อย่างใด คือในกรณีนี้บุคคลนั้นไม่มีเงินฝากธนาคารกรรมที่จะถอนเอามาได้อย่างไร แต่เนื่องจากเป็นเรื่องที่คนคนนั้นเขาต้องการใช้เงินทุนจำนวนหนึ่งอย่างรีบด่วน ซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นเหลือเกิน มันก็มีความสมควรอยู่บ้าง ในกรณีเช่นนี้ก็อาจมีเศรษฐีผู้ใจบุญและมีความเห็นอกเห็นใจบุคคลผู้นั้น มาทำหน้าที่เป็นผู้ค้ำประกัน และธนาคารก็อนุญาตมีการจ่ายเงินออกไปได้ตามสมควร เพราะฉะนั้นความเมตตากรุณาที่ให้ในกรณีพิเศษก็เป็นทำนองนี้ และท่านผู้เป็น

อวตารก็มีอำนาจสามารถจะบันดาลให้ได้ เรื่องนี้เป็นผลของการที่บุคคลนั้นได้เคยบำเพ็ญตบะ โดยได้เคยเห็นความผิดของตน และได้เคยยอมมอบกายถวายชีวิตแก่พระผู้เป็นเจ้ามาแล้วในอดีต ดังนั้นเรื่องเช่นนี้จึงเปรียบการถ่ายโทษบาปให้ฉะนั้น ความกรุณาพิเศษดังกล่าวมาแล้วนี้อาจจะเปลี่ยนวิถีชีวิตคือชะตากรรมของบุคคลก็ได้ และบางครั้งก็เป็นในด้านตรงกันข้ามคือเป็นไปเพื่อทำให้เกิดโชคร้าย คืออันนี้เป็นเวรกรรมจริง ๆ *(หมายความว่า อาจเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นและเลวลงก็ได้)*

เรื่องนี้เป็นไปตามกฎของกรรมคือกฎของการชดเชยตามธรรมชาติในทางศีลธรรมนั่นเอง คือทุกคนจะต้องได้รับความทุกข์ทรมานไม่ช้าก็เร็ว เพราะเหตุแห่งความผิดพลาดหรือการกระทำบาปของตัวมาในอดีต แต่ในบางกรณีถ้าความผิดนั้นยิ่งใหญ่มาก ผู้เป็นอวตารก็อาจจะเร่งรีบช่วยให้เขาเสวยกรรมเสียอย่างรวบรัด คือในระยะเวลาอันสั้น ดังนั้นการที่ท่านพระกฤษณะลงโทษบุคคลผู้ชื่อว่าอัศวัฒนะให้ต้องท่องเที่ยวไปเป็นเวลา

นานแสนนาน โดยได้รับความทุกข์ทรมานทั้งทางกายและใจ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้เอง ทั้งนี้เพราะบุคคลผู้นี้มีใจหยาบช้า สามารถฆ่าเด็กทารก และคนที่นอนหลับ (คือไม่มีทางสู้) ได้ลงคอ

ความโกรธที่ไม่เห็นแก่ตัว

บางครั้ง เราอาจจะเห็นว่าอวตารแสดงอารมณ์โกรธ นี้ก็ขอให้เข้าใจว่ามันเป็น*อารมณ์โกรธชนิดที่สมควรแก่เหตุผล* (righteous anger) *คือไม่ได้โกรธอย่างเห็นแก่ตัว* เป็นการแสดงความโกรธเพื่อจะปราบความชั่วร้าย และเพื่อส่งเสริมสวัสดิภาพของมนุษย์ทั่วไปนั่นเอง เบื้องหลังความโกรธนี้ก็คือความเมตตากรุณาที่คิดว่าจะช่วยบุคคลผู้นั้นอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นบุคคลิกลักษณะที่เราเห็นภายนอกร่างกายนั้น บางทีมันก็แสดงอารมณ์ของมนุษย์ออกมาเหมือนกัน แต่เบื้องหลังนั้นเป็นความเมตตากรุณาอยู่ตลอดกาลของบุคคลผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ตลอดอนันตกาลแล้ว จากการที่ท่านได้เข้าถึงภาวะในทางวิญญาณอันสูงสุดอยู่ตลอดกาล อันเป็นสภาวะที่

อยู่เหนือมายาคือความหลอกลวง ท่านจึงมีความรู้ตัวเต็มที่อยู่ตลอดเวลา ท่านสามารถจะเป็นอดีตปัจจุบันและอนาคตได้ ท่านไม่ติดข้องอยู่ด้วยกาลและอวกาศ *ท่านจึงสามารถจะเห็นทั้งเหตุและผล ได้ไกลกว่าที่สายตา และปัญญาของเราจะพึงเห็น และด้วยเหตุนั้นท่านจึงมีความสามารถในการตัดสินใจ หรือพิพากษาผู้อื่นได้ว่าอะไรสมควรและไม่สมควร* เพราะฉะนั้นบางครั้งคำพูดของท่านหรือการกระทำของท่านนั้นยากที่เราจะเข้าใจได้ บางครั้งก็เป็นเรื่องที่น่าฉงนสนเท่ห์ และยิ่งกว่านั้นบางครั้งก็ดูเหมือนไม่มีเหตุผลเลย ในเมื่อคิดกันในแง่ของมนุษย์ธรรมดาอย่างเรา ๆ ผู้ซึ่งเราก็มีนัยน์ตาเห็นแต่ช่วงระยะเวลาสั้น ๆ และเหตุผลสั้น ๆ เท่านั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงกล่าวว่า ท่านผู้อวตารนั้นมีสภาวะซึ่งเราไม่สามารถจะเข้าใจได้

การมาอุบัติของอวตาร

ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องหมายภายนอกที่เราจะเห็นได้ และพอจะทำให้เราเข้าใจว่า คนนั้นคือพระผู้เป็นเจ้าอยู่

ในร่างมนุษย์ ส่วนอวตารน้อย ๆ ซึ่งบางครั้งก็มีลักษณะดังกล่าวแล้วบ้างสองสามอย่างแต่ไม่ครบนั้น มีมาเกิดบ่อยครั้งกว่าอวตารใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็มาเกิดในอินเดีย อวตารหลายท่านได้มามีชีวิตอยู่และสอนประชาชนในระหว่างสองสามร้อยปีที่แล้วมานี้ ส่วนอวตารใหญ่นั้นมานาน ๆ ครั้ง เรียกว่าหลายร้อยหรือหลายพันปีกว่าจะมีมาสักองค์หนึ่ง ท่านจะมาก็เมื่อสภาวะในโลกนี้บรรลุถึงขั้นวิกฤต และมีอันตรายอย่างใหญ่หลวงจากการที่ความชั่วและภูตผีปีศาจหรือพลังที่ดึงให้มนุษย์ถอยหลังนั้นกำลังท่วมทับความดี ท่วมทับอำนาจของเทวดา และท่วมทับอำนาจที่ชักจูงให้ไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง ท่านจะมาโดยมียาที่มีอำนาจรุนแรงเพื่อมาทำลายพิษร้ายของมนุษยชาติ และกระตุ้นให้วิญญาณของมนุษย์เกิดวิวัฒนาการก้าวไปข้างหน้า ในคัมภีร์ภควัทคีตามีคาถาที่ถูกนำมาอ้างบ่อย ๆ อยู่ตอนหนึ่ง เป็นคำพูดของท่านพระกฤษณะ ซึ่งพูดในฐานะที่เป็นพระเจ้าเอง ท่านได้กล่าวว่า *"เมื่อใดที่คุณธรรมความดีเสื่อมลงไป และความชั่วมีอำนาจกำเริบมากขึ้น เราก็จะมาแสดงตัวเอง*

ให้ปรากฏขึ้น เพื่อจะสถาปนาคุณความดี ทำลายความชั่ว ช่วยคนดีให้รอดพ้น เพราะฉะนั้นเราก็มาเป็นครั้งคราวในยุคและสมัยอันสมควร"

แน่ละ ปัจจุบันนี้เรากำลังอยู่ในสมัยที่กำลังจะเกิดวิกฤติการณ์อย่างขนานใหญ่ ท่านไส บาบาได้กล่าวว่า "โลกนี้ก็เป็นร่างกายของพระเจ้า เมื่อมีมะเร็งเกิดขึ้นในร่างกายนี้ก็จะต้องถอนกัน ปัญหาก็มีอยู่ว่าเราจะถอนโดยวิธีใด ? ถอนโดยให้ยารักษา หรือว่าผ่าตัดกันอย่างขนานใหญ่ ? เรื่องนี้เป็นปัญหาที่เราจะต้องขบคิด ความหมายอีกอย่างหนึ่งหมายความว่ามันจะต้องมีสงครามล้างโลกเกิดขึ้นหรืออย่างไร ? หมายความว่าจะต้องล้างกันให้เกือบหมดโลกก่อนที่มนุษยชาติที่เหลืออยู่ (เป็นส่วนน้อย) จะได้อาศัยอยู่กันฉันท์พี่น้องด้วยความสงบสุขเช่นนั้นหรือ ? หรือว่าจะใช้วิธีวางยาแก้อย่างอ่อนให้ค่อยเป็นค่อยไป

การรักษาโรคโดยการผ่าตัด

นานมาแล้วท่านพระกฤษณะซึ่งตอนนั้นเป็นทั้งผู้อวตารมาจากสวรรค์และเป็นกษัตริย์ในโลกมนุษย์ก็ได้

พยายามอย่างยิ่งที่จะให้เกิดสันติขึ้น แต่ท่านก็พบในตอนท้ายว่าทำไม่ไหว ต้องใช้มีดผ่าตัดคือสงครามเพื่อจะได้ถอนโรคมะเร็งซึ่งเป็นโรคร้ายในสมัยนั้น เพราะวรรณะที่เป็นทหารได้รวบอำนาจไว้ และกลายเป็นผู้มีความเย่อหยิ่งและมีความชั่วร้าย ลืมธรรมะคือหน้าที่ของตนเอง ก่อนหน้านั้นหลายร้อยปี พระรามซึ่งอวตารลงมาก็จำเป็นต้องแก้ปัญหาอย่างเดียวกันนี้ โดยวิธีอย่างเดียวกันคือใช้ความรุนแรง ท่านต้องต่อสู้และทำลายรากษสคือยักษ์ในร่างมนุษย์ ผู้ซึ่งกำลังพยายามจะครอบงำโลก และขัดขวางแผนการณ์วิวัฒนาการของมนุษย์อันเป็นแผนการณ์ของสวรรค์ให้ได้

สำหรับในปัจจุบันนี้ ในเมื่อเราเห็นแล้วว่ามนุษย์ทุกวันนี้กำลังเดินอยู่บนหน้าผาอันน่าหวาดเสียว คืออาจจะต้องพินาศด้วยนิวเคลียร์ ในวันใดวันหนึ่งก็ได้ มนุษย์เหล่านี้มีอวิชาและโลภะเป็นแรงผลักดัน ทำให้จะต้องตกหน้าผาลงไปตายเร็วยิ่งขึ้นทุกที ปัญหามีอยู่ว่าแสงสว่างคือธรรมะจะเข้ามาแก้ได้ทันเวลาไหม ? ในเรื่องนี้ ท่านไส บาบา ได้ใช้อุปมาเปรียบเทียบอีกอย่าง

หนึ่ง ท่านบอกว่า "ตอนนี้ปลวกกำลังกินต้นไม้ ในสมัยก่อนเราต้องใช้วิธีตัดต้นไม้ลงไป แต่คราวนี้เราจะลองรักษาต้นไม้นั้นดู อย่าเพิ่งตัดกัน" ท่านพูดไว้อย่างนี้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า บางทีอาจจะมีความหวังบ้างก็ได้ว่าคงจะไม่ต้องถึงกับผ่าตัดให้เกิดสงครามล้างโลกกันก็ได้ กระมัง

เหตุผลของการอวตาร

อาจมีผู้สงสัยในเรื่องนี้ คือในเรื่องศาสนานี้ ซึ่งอาจถามว่า "มีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องมีพระผู้เป็นเจ้าอวตารมาแบบนี้ ? ก็ถ้าพระผู้เป็นเจ้าต้องการจะลงมาเกี่ยวข้อง มาแทรกแซงหรือมาช่วยจริง ๆ ทำไมไม่ทำโดยตรงจากภาวะที่เป็นพระผู้เป็นเจ้าเลยไม่ดีกว่าหรือ? เหตุใดจึงต้องลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ? คำถามนี้ครั้งหนึ่ง ท่านไส บาบาเคยตอบว่า "สมมติว่ามีคนคนหนึ่งกำลังจมน้ำ ถ้าเราจะช่วยเขาให้พ้นจากการจมน้ำ เราก็ต้องกระโดดลงไปในบ่อ คือต้องลงไปเปียกน้ำด้วยกันนั่นแหละ" พระผู้เป็นเจ้าก็ต้องมาในโลกมนุษย์ คือมาอยู่ในร่าง

มนุษย์เพื่อมนุษย์จะได้เข้าใจ ถ้าช่วยกันอย่างอื่นมนุษย์ก็ไม่เข้าใจ ไม่เห็น และไม่รู้

อนึ่งเราควรระลึกไว้ด้วยว่า ในการที่พระผู้เป็นเจ้ามาถือเอาร่างมนุษย์นั้น พระองค์ต้องยอมรับข้อขัดข้องและความยากลำบากและโรคภัยไข้เจ็บของมนุษย์ด้วย พระองค์ได้มาถือเอาร่างกายหยาบซึ่งท่านสวามีได้กล่าวว่า แบบนี้พระผู้เป็นเจ้าก็ต้องยอม เสียภาษี เหมือนกัน คือหมายความว่าต้องยอมลำบาก กายหยาบมันต้องกิน ต้องถ่ายอุจจาระ ต้องมีความลำบากขัดข้องอะไรบ้าง พระองค์ก็ต้องยอมเสียภาษี คือยอมรับทุกข์ของร่างกายหยาบนี้เช่นเดียวกับมนุษย์อื่น ๆ ถ้าเราศึกษาชีวิตของท่านอวตารที่แล้ว ๆ มาซึ่งเรารู้ดีอยู่แล้วเช่นพระรามก็ดี พระไครสต์ก็มี เราจะพบว่าท่านเหล่านี้บางครั้งก็มีอารมณ์เป็นมนุษย์เหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะมีอารมณ์เป็นพระเจ้าวางอุเบกขาเสียทีเดียว ท่านรู้จักมีความเสียใจ มีความวิตกกังวล แล้วก็มีความลำเอียง มีความชอบคนโน้นมากกว่าคนนี้เป็นต้น

ที่นี้เราก็อาจจะประหลาดใจว่า ทำไมนิสัยหรือสันดานของมนุษย์นี้จึงมีในบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ อย่างขนาดที่เป็นพระผู้เป็นเจ้าอวตารลงมาเช่นนี้เล่า ? แต่นั่นแหละเรื่องนี้ก็ทำให้มนุษย์ได้เข้ามาใกล้พระผู้เป็นเจ้ายิ่งขึ้นจากการที่ท่านมีอะไรเหมือนกันบ้าง ไม่ใช่แตกต่างกันไปเสียเลยราวกับฟ้ากับดิน และก็โดยอาศัยคุณสมบัติของมนุษย์ทั่ว ๆ ไปเหล่านี้ เราย่อมสามารถจะเข้าใจท่านได้มากขึ้นกว่าเดิม และจะสามารถเข้าถึงคุณสมบัติอันวิเศษสูงสุด ซึ่งอยู่เหนือคุณสมบัติของมนุษย์ขึ้นไป ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการที่ท่านอวตารลงมาเป็นมนุษย์แล้วก็มายอมรับข้อขัดข้อง ความลำบากของมนุษย์ด้วยกันนี่แหละ ท่านก็สามารถจะส่งเสริมสวัสดิภาพของมนุษย์และช่วยเหลือมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น

ภารกิจของอวตาร

เกี่ยวกับภาระกิจของอวตารในโลกนี้ท่านไส บาบาก็ได้กล่าวไว้หลายอย่างด้วยกัน จะขอนำมากล่าวเพียงสองประการต่อไปนี้ คือ ท่านบอกว่า **"เรามาเพื่อจะ**

ซ่อมแซมทางหลวง ซึ่งมีมาแต่โบราณอันเป็นทางหลวงที่นำมนุษย์ไปสู่พระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นขอท่านทั้งหลายจงทำตนเป็นวิศวกร ช่างฝีมือ เป็นหัวหน้างาน และเป็นคนงานที่ซื่อตรงสุจริต เป็นผู้มีฝีมือตามสมควรแก่ฐานะของท่านเถิด แล้วจงมาร่วมมือกับเรา ที่เราเรียกว่าถนนสายโบราณที่มีมานั้นก็ได้แก่พระเวท อุปนิษัท และศาสตร์ต่าง ๆ นั่นเอง เรามาเพื่อจะเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นให้แก่มนุษย์ทราบ และเพื่อฟื้นฟูสิ่งเหล่านั้นให้มีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่" แล้วท่านก็ได้กล่าวต่อไปว่า "เรามาเพื่อหว่านพืชแห่งศรัทธาในศาสนาและพระผู้เป็นเจ้า พวกเธออาจจะได้ยินบุคคลบางคนเขากล่าวว่า เราเป็นท่านไสบาบา ขึ้นมาเพราะถูกแมลงบ่องต่อย แล้วจึงกลายเป็นท่านไส บาบาขึ้นมาได้ ถ้าเช่นนั้นจริงพวกเราทั้งหลายที่อยากเป็นท่านไส บาบา จงให้แมลงบ่องต่อยดูเอาไหม? นี่แหละเราขอบอกให้แก่ท่านทั้งหลายทราบว่าแมลงบ่องมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรอก ตามความจริงแล้วไม่มีแมลงบ่องเลยเสียด้วยซ้ำ เรามาเพื่อตอบสนองคำ

วิงวอนของท่านผู้เป็นปราชญ์นักบุญ และผู้แสวงหาสัจ-ธรรมเพื่อฟื้นฟูธรรมนั่นเอง”

วิธีพิจารณาบุคคลผู้เป็นอวตาร

สาวกที่ใกล้ชิดกับท่านไส บาบา โดยเฉพาะบุคคลที่ได้รู้จักท่านมาเป็นเวลาหลายปีแล้วก็ยอมรับนับถือท่านอย่างไม่ต้องสงสัยว่าท่านเป็นอวตารองค์ใหญ่องค์หนึ่งแน่นอน ประสบการณ์ที่เขาได้รับเป็นส่วนตัวกับท่าน ตลอดจนความรู้สึกอันลึกซึ้งและสติปัญญาที่ได้เกิดขึ้นเพราะท่านนั้น ทำให้เขาตระหนักเรื่องนี้อย่างจริงใจ บุคคลบางคนเช่น ดร. เอ. เอ็ม มุนชิ ก็ได้รู้สึกถึงความเป็นคนเหนือโลกของ ท่านไส บาบา นับตั้งแต่การที่มารู้จักกันครั้งแรกเลยทีเดียว ท่านได้เขียนไว้ในวารสารของท่านหลังจากที่ได้พบท่านไส บาบา ครั้งแรกแล้วโดยท่านกล่าวว่า “*ข้อทดสอบของบุคคลว่าจะมีอำนาจของพระเจ้าอยู่ในตัวจริงหรือไม่นั้น ก็คือว่าบุคคลผู้นั้นสามารถจะหว่านพืชแห่งศรัทธาลงในมนุษย์ได้จริงหรือเปล่า?*

พืช นี้เป็นพืชซึ่งเมื่อผลิดอกออกช่อแล้วก็จะทำให้มนุษย์สามารถหลุดพ้นจากความเป็นทาสของราคะ โทสะและความกลัวได้ คุณธรรมเหล่านี้ท่านไส บาบามีอยู่อย่างเหลือเฟือเต็มบริบูรณ์" ประชาชนจำนวนมากจากตะวันตกและตลอดจนชาวอินเดียก็ได้นับถือ ท่านไส บาบาว่าเป็นพระผู้เป็นเจ้าอวตารลงมาองค์หนึ่งจริง ๆ

มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นชาวเยอรมัน หลังจากที่ได้มาที่ประศันตินิลยัมเป็นครั้งแรกแล้วก็กลายเป็นสาวกที่เลื่อมใสท่านอย่างอุทิศตนทีเดียว เธอได้กล่าวว่า ท่านไส บาบา เป็นตัวอย่างแห่งคุณธรรมคือความบริสุทธิ์ และความรักความเมตตาในร่างมนุษย์จริง ๆ หลังจากที่หญิงผู้นี้ได้ใช้เวลาอยู่กับท่านต่อมา เธอก็ได้เขียนไว้ในจดหมายฉบับหนึ่งว่า "บัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความรู้ความแน่ใจมากขึ้นทุกทีซึ่งเกิดมาจากภายในว่า *ท่านไส บาบานี้เองเป็นพระเยซูไครสต์ผู้ซึ่งได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง มาเป็นพระเยซูไครสต์เต็มที่ โดยเป็นที่รู้กันในนามใหม่ว่า ท่านสัตยา ไส บาบา*"

ผู้ไม่ยอมเชื่อ

อย่างไรก็ตาม บุคคลบางคนผู้ซึ่งได้ไปพบท่านไส บาบาแล้ว ได้เห็นตัวได้นับถือท่าน รู้ว่าท่านเป็นบุคคลผู้ศักดิ์สิทธิ์มีอำนาจเหนือโลกจริง ๆ ก็ยังไม่ยอมรับนับถือว่าท่านเป็นพราผู้เป็นเจ้าอวตารลงมา แต่นั่นแหละเรื่องของโลกก็เป็นอย่างนี้ เราจะให้คนทุกคนนับถือร้อย-เปอร์เซ็นต์นั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ คิดดูก็แล้วกันคนที่เกิดร่วมสมัยกับพระกฤษณะนั้นมีจำนวนเท่าไร แล้วหลายคนเหล่านั้นก็ถือว่า พระกฤษณะเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง แม้แต่โยคีผู้ยิ่งใหญ่บางคนในเวลานั้นก็สงสัยว่าท่านเป็นอวตารลงมาจริงหรือเปล่า มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เห็นถึงอำนาจอันมหัศจรรย์ แล้วก็เชื่อแน่ว่าพระกฤษณะนั้นเป็นใคร แม้ในเรื่องพระรามก็เช่นเดียวกัน บางคนก็เชื่อบางคนก็ไม่เชื่อ คิดดูก็แล้วกันว่าในสมัยพระเยซูไครสต์นั้น มีคนกี่คนที่นับถือพระองค์คือพระเยซูไครสต์ว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ในเมื่อพระ-เยซูไครสต์มีชีวิตอยู่ในแคว้นปาเลสไตน์ แม้แต่สาวกของพระเยซูไครสต์บางคนก็ ยังไม่แน่ใจว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้าหรือเปล่า

คุณลักษณะวิเศษของท่านไส บาบา

แต่เมื่อบุคคลทั่วไปโดยมากได้ใช้เวลาอยู่กับท่านไส บาบาเป็นจำนวนหลายวันหรือหลายสัปดาห์ จะเป็นในบรรยากาศในอาศรมก็ดี หรือในระหว่างที่ท่านเดินทางไปเยี่ยมเยียนสถานที่ต่าง ๆ ก็ดี เขาก็จะรู้สึกว่าท่านเป็นบุคคลที่ใช้คำเรียกว่า เหนือโลก มีอะไรที่วิจิตรพิศดารมหัศจรรย์กว่าคนธรรมดาเหลือ ที่จะประมาณได้ทีเดียว ท่านสามารถจะแสดงปาฏิหาริย์ซึ่งแสดงว่าท่านมีความสามารถบังคับธรรมชาติได้ทุกเวลา ท่านสามารถจะไปอยู่ที่ไหนก็ได้ สามารถจะรู้ว่าสาวกคนไหนคิดอะไรทำอะไรก็ได้ ท่านเคยบอกว่า "เราเป็นวิทยุ สามารถจะปรับคลื่นเข้ากับคลื่นของเธอได้เสมอ" นอกจากนั้นท่านยังสามารถจะให้ความอารักขา และช่วยเหลือสาวกได้อีกด้วย คุณสมบัติเหล่านี้จะว่าไป เราก็ต้องยอมรับว่าเป็นคุณสมบัติเหนือมนุษย์จริง ๆ และที่สำคัญยิ่งกว่าที่กล่าวมาแล้ว ก็คือท่านมีความรักความเมตตาที่บริสุทธิ์ไม่เห็นแก่ตัวเองเลย

ประการหลังนี้แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ท่านมีลักษณะเป็นผู้วิเศษแบบพระเยซูไครสต์เลยทีเดียว ถูกละในคนธรรมดาบางครั้ง เราก็จะเห็นประกายแห่งความเมตตานี้แสดงออกมาต่อเด็กบ้าง ต่อคนป่วยบ้าง ต่อคนผู้อ่อนแอบ้าง แต่ในตัวท่านไส บาบา ความรักหรือความเมตตาเช่นนั้นมีอยู่ตลอดเวลา หลั่งไหลออกมาจากแหล่งน้ำพุอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นธรรมชาติของจิตใจของท่าน และครอบงำไปถึงทุกคนทั้งโดยส่วนรวมและโดยส่วนตัว

อนึ่งความรักและความเมตตาดังกล่าวมาแล้วนี้ยังมีปัญญาอันยิ่งใหญ่เป็นเครื่องสนับสนุน อยู่เบื้องหลังอีกด้วย ปัญญานี้ก็ได้แก่ความรู้สึกอันลึกซึ้งเกิดขึ้นมาจากภายใน สามารถทำให้ท่านเห็นได้ไกล และลึกเกินกว่าสิ่งที่จะแสดงออกมาโดยผิวเผินมาก สาวกของท่านมีข้อพิสูจน์มากมายเหลือเกินที่แสดงว่าท่านไส บาบาสามารถจะเห็นอดีตปัจจุบันและอนาคตของพวกตนได้ และท่านยังรู้กรรมของพวกตนได้ว่าพวกตนจะต้องเผชิญกับความ

ทุกข์ทรมานอย่างใดบ้าง เพื่อจะได้ใช้หนี้เก่าและในเวลาเดียวกันจะได้เรียนรู้ถึงความจริง อันลึกซึ้งของชีวิตด้วย ก่อนที่จะได้บรรลุถึงความหลุดพ้นในบั้นปลาย ในระหว่างนั้นท่านก็ช่วยเขาทนความทุกข์บ้าง ในเมื่อมันมีความจำเป็นฉุกเฉิน ที่จะต้องทนความทุกข์กันอย่างรีบด่วนทันทีโดยที่ยังแก้ไขให้ไม่ได้ *(คือท่านก็ทนแทนโดยแบ่งเบาเอาความทุกข์มาไว้ในตัวเองเสียบ้าง ในกรณีที่จำเป็นจะต้องทำเช่นนั้น)* ท่านเป็นเสมือนหนึ่งมารดาที่มีความกรุณา สุภาพ แล้วก็อดตามใจลูกศิษย์ไม่ค่อยได้ ในเวลาเดียวกันท่านก็เป็นบิดาซึ่งมีความกล้าหาญ มีความเอ็นดูลูกศิษย์ทุกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเข้าไปซึมซาบอาบเอิบในหัวใจของพวก "เด็ก ๆ" คือศิษย์ทั้งหลายและล้นออกมาทางดวงตา กลายเป็นน้ำตาแห่งความรักและภักดีตลอดมา พวกเขาหล่านั้นมักจะนึกปราะหลาดใจว่า "เอ ! นี่เราทำอะไรไว้นะ จึงได้รับความเมตตาจากท่านถึงเพียงนี้ ? ดู ๆ ไปเราไม่สมควรจะได้รับผลถึงขนาดนี้เลยทีเดียว"

สมมติว่าเราจะถูกถามว่าพระเจ้ามีคุณสมบัติอย่างไร? ในความนึกคิดของเรา พระเจ้าซึ่งเป็นพ่อแม่ของเราในทางวิญญาณนี้ ควรจะมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง ? พวกเราส่วนมากก็คงจะนึกไปต่าง ๆ กัน เช่นอาจจะว่าพระองค์จะต้องมีคุณสมบัติคือความเมตตากรุณาห่วงใยต่อสวัสดิภาพของเรา แล้วก็ต้องรู้ว่าคำว่าสวัสดิภาพของเรานั้นความจริงมันหมายความแค่ไหน ต้องมีกำลังคือมีตบะอำนาจใจในตัวพอที่จะทำให้เด็ก ๆ ที่ดื้อคือพวกเรานี้กินยาขมได้ ในเมื่อถึงคราวที่จำเป็นที่จะต้องกินยาเช่นนั้น และในเวลาเดียวกัน ก็ต้องมีอำนาจที่จะช่วยเหลือนำเราไปตามทางวิบาก เพื่อจะกลับคืนไปสู่บ้านเดิมแห่งวิญญาณของเรา ต้องมีความสามารถยกโทษให้แก่ลูก ๆ และมีความกรุณาต่อลูกๆเสมอ เหมือนพ่อผู้ซึ่งเมื่อเห็นลูกเกเรที่หนีไปแล้วกลับมาบ้าน พ่อก็ยินดีต้อนรับด้วยความเต็มอกเต็มใจไม่คิดถึงความผิดของลูกแต่อย่างใดฉะนั้น และนอกจากนั้นพระผู้เป็นเจ้านี้ก็ต้องมีความสามารถที่จะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญแก่ละครโรงใหญ่

คือโลกมนุษย์ ซึ่งพระองค์ก็ได้สร้างขึ้นมาด้วยตนเอง แล้วก็จะต้องมีความรักความเมตตา ซึ่งมอบให้เสมอเหมือนกันหมดทีเดียวแก่ลูก ๆ ของพระองค์ คือมนุษย์เราทุกคนนี่แหละ นี่เป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่เราทั้งหลายคิดว่าพระผู้เป็นเจ้าของเราควรจะมี และสาวกทั้งหลายของ ท่านไส บาบา ผู้ซึ่งมีจักษุพอที่จะเห็นก็ได้เห็นแล้วว่าท่านมีคุณสมบัติเหล่านี้ทั้งหมดในตัวท่านจริง ๆ

ค่าของต้นไม้อยู่ที่ผล ค่าของคนอยู่ที่ผลงาน

อนึ่ง เราอาจจะพูดได้ว่าต้นไม้จะมีคุณค่าอย่างไรก็ต้องดูที่ผลของมัน ถ้าผลของมันดีมีคุณค่า ต้นไม้นั้นก็มีคุณค่า นี่เป็นสุภาษิตมาจากคัมภีร์ไบเบิ้ล ที่นี้ผลงานของท่านไส บาบา นั้นเราก็ต้องดูที่สาวกทั้งหลายผู้ซึ่งได้ยอมมอบกายถวายชีวิตอย่างเต็มที่แก่ท่าน หลังจากที่อยู่กับท่านมาหลายปีแล้ว ทัศนคติอุปนิสัยใจคอของเขาก็ถูกเปลี่ยน ถูกหล่อหลอมไปทำให้ประณีตขึ้นโดยลำดับ หลังจากที่ได้พบสาวกเหล่านี้จำนวนหนึ่งแล้ว ก็มีผู้มา

เยือนจากประเทศตะวันตกหลายคน ถึงกับกล่าวว่า **"ธรรมของสาวกของท่านไส บาบาเหล่านี้เองที่เป็นเครื่องมือโฆษณาให้แก่ตัวอาจารย์อย่างดีเลิศที่เดียว"** บุคคลเหล่านั้นได้กล่าวเสริมว่า "หลังจากที่ได้อยู่กับสาวกเหล่านี้ชั่วเวลาหนึ่งแล้ว เราก็รู้สึกโดยที่ยังไม่ได้พบท่านไส บาบาเลยว่า ท่านไส บาบาเองจะต้องเป็นบุคคลที่มีอะไรพิเศษอย่างมากมายอย่างแน่นอน"

อันที่จริง ข้าพเจ้าเองก็สามารถยืนยันได้เหมือนกันว่า "จากประสบการณ์ในอดีตซึ่งได้รับมาหลายต่อหลายปี ในสถานที่หลายแห่งจากคนหลายกลุ่มด้วยกัน ข้าพเจ้ายังไม่เคยพบบุคคลกลุ่มไหนที่มีความรักใคร่ปรองดองเอื้อเฟื้อ และต้อนรับกันอย่างอบอุ่นด้วยความบริสุทธิ์จริงใจเหมือนกับในกลุ่มสาวกของ ท่านไส บาบานี้เลย ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นสุขอย่างยิ่งในเมื่ออยู่กับบุคคลเหล่านี้ และบ่อยครั้งที่เดียวข้าพเจ้าคิดถึงคำของเซ็นต์-ยอห์นที่กล่าวถึงสาวกของพระเยซูไครสต์ในสมัยแรก ๆ ว่า **เราทุกคนรักกันเพราะว่าเขารักเราก่อน**

ไม่ควรคำนึงถึง "ป้าย" หรือสิ่งสมมติ

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวกับสาวกของท่านไส บาบา ซึ่งเป็นผู้นับถือลัทธิเวทานตะคนหนึ่งว่า เขาคิดไหมว่าท่านไส บาบา นี้เป็นอวตารองค์หนึ่ง เขาก็ตอบว่า "นั่นเป็นเรื่องลึกซึ้งเกินความรู้ของข้าพเจ้า แต่ว่าคุณสมบัติของท่าน คือความรักความเมตตาอันกว้างใหญ่ไพศาลเหมือนกับพระเจ้าก็ดี อำนาจของท่านก็ดี ความรู้ที่ไม่มีขอบเขต ความมีอะไรบางอย่างที่เราเข้าใจไม่ได้เกี่ยวกับท่านก็ดี สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าไม่มีข้อสงสัยเลยว่าท่านมีอยู่เหนือเราอย่างแน่นอน" เมื่อได้ฟังเช่นนั้นข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ก็เห็นด้วยว่า เป็นจริงดังนั้นทุกประการ เพราะฉะนั้นเมื่อเรื่องเป็นเช่นนี้แล้ว ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะมาคิดถึงป้ายชื่อ หรือเรื่องสมมติว่าท่านจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้จริงหรือเปล่า เพราะมีความจริงอย่างแน่นอนอยู่แล้ว เกี่ยวกับคุณลักษณะอันเป็นพิเศษเหนือโลกของท่านดังกล่าวนี้ ซึ่งทำให้เราเห็นว่า ท่านมีลักษณะเหมือนน่านน้ำที่เราไม่สามารถจะหยั่งถึง คือมีอะไรลึกซึ้งกว่าสติปัญญาของเราอย่างเหลือ

เกิน ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเคยกล่าวในที่ประชุมอันมโหฬาร ของลูกศิษย์ท่านไส บาบาว่า การเขียนหนังสือเกี่ยว กับท่านไส บาบานี้ก็คล้าย ๆ กับว่า เป็นการนำเอา สากลจักรวาลทั้งหมดมาไว้ในห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งฉะนั้น *(หมายความว่าย่อมจะต้องตกหล่น มีเรื่องสำคัญไม่น้อย ที่เดียวที่อธิบายให้เห็นชัดเจนไม่ได้เลย)*

อุปมาเรื่องเชือกสั้นเกินไป

ความจริงข้อนี้เราจะมองเห็นได้ในนิทาน ซึ่งมี ความหมายเป็นอุปมาเปรียบเทียบกันดังต่อไปนี้ คือเมื่อ ตอนที่พระกฤษณะเกิดมาเป็นเด็กนั้น ท่านเป็นคนซน ชอบวิ่งไปวิ่งมาหาเรื่องทำอะไรให้เสียหายอยู่เสมอ มารดา บุญธรรมของท่านคือยโสดะ ก็พยายามจะหาเชือกมามัด เด็กชายกฤษณะนี้ไว้กับเสา แต่ว่าหาเชือกมาได้ยาวเท่า ใด ก็มัดไม่รอบร่างกายของเด็กคนนี้ได้เลย พอเปลี่ยน หาเชือกมาใหม่ก็สั้นไปอีกจนได้ เป็นอันว่าจะหาเชือก ยาวเท่าไร มันก็ไม่ยาวพอมัดเด็กชายกฤษณะไว้เป็นวง กลมรอบเสาได้เลย

เมื่อสิ่งทั้งหลายมาเอง
โดยไม่ต้องอ้อนวอนหรืออยาก

ในทำนองเดียวกันข้าพเจ้าก็คิดว่า การที่ข้าหเจ้าบรรยายเรื่องท่านไส บาบาไปเท่าใด ผลก็คงจะออกมาเช่นนั้น การที่ข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ก็ดี บุคคลิกลักษณะก็ดี คุณสมบัติต่าง ๆ ก็ดี ทั้งหมดนั้นก็ไม่ถึงความจริงไปได้เลย มีอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่างที่สำคัญซึ่งเราไม่สามารถจะบรรยายให้ถี่ถ้วนทุกกระบวนความได้ ในเรื่องนี้ท่านไส บาบาเองก็ได้เคยกล่าวไว้ว่า "ไม่มีใครสามารถจะเข้าใจความลึกลับของเราได้ดอก เพราะฉะนั้นสิ่งที่พอจะกระทำได้ คือยอมตัวให้อยู่ในความลึกลับนั้นเสีย มีประโยชน์อะไรที่จะไปอ้างถึงเหตุผลว่า อย่างโน้นดีอย่างนี้ไม่ดี เมื่ออยากจะรู้ก็ดำลงมาซิ แล้วเธอก็จะได้รู้ว่ามหาสมุทรลึกแค่ไหน **เมื่ออยากรู้รสก็กินเข้าไปแล้วก็ได้รู้รสของสิ่งนั้นเอง** เมื่อทำอย่างนี้ได้แล้วเธอทั้งหลายก็จะได้รู้สภาวะของเราอย่างเต็มอิ่มทีเดียว **จงพยายามปลูกฝังสัจจะและความเมตตาให้เกิดขึ้นในจิตใจของเธอเสียก่อน ต่อจากนั้นเธอก็ไม่**

จำเป็นต้องอ้อนวอนให้เรามาให้นั่นให้นี่แก่เธอหรอก ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องเป็นของเธอทั้งหลาย โดยที่เธอไม่ต้องร้องขอเลย”

จงบำรุงรักษาหน่ออ่อนของต้นศรัทธาให้ดี

อีกครั้งหนึ่งท่านไส บาบาได้กล่าวว่า “แน่ละเธอทั้งหลายจะต้องทำลาย และละทิ้งความชั่วทั้งหมดที่มีอยู่ในตัวก่อน ก่อนที่เธอจะได้มาเข้าใจถึงความลึกลับหรือความลึกซึ้งของเรา เพราะฉะนั้นอย่าพูดอะไรออกไป ก่อนที่เธอทั้งหลายจะเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริงแล้ว ในระหว่างที่เธอยังไม่รู้ ยังตกลงใจไม่ได้นี้ เธอทั้งหลายจงเป็นผู้เงียบไว้ก่อน เมื่อใดรุ่งอรุณแห่งศรัทธาฉายแสงขึ้น เมื่อนั้นเธอจงทำรั้วป้องกันศรัทธานั้นให้ดี อย่าให้เสื่อมไปเสีย ทั้งนี้โดยการทำตนให้อยู่ในระเบียบวินัยและการควบคุมตนเอง เพื่อว่าหน่ออ่อน ๆ ของศรัทธานั้นจะได้รับการป้องกัน ไม่ให้ฝูงแพะฝูงแกะวัวควายเข้ามาเหยียบย่ำตายเสียก่อน ฝูง

แพะฝูงแกะวัวควายนี้ ก็ได้แก่กลุ่มบุคคลที่ชอบมองในแง่ร้าย และผู้ที่ไม่มีศรัทธาทั้งหลายนั่นเอง เมื่อใดศรัทธาของท่านเจริญงอกงามกลายเป็นต้นไม้ใหญ่มั่นคงแล้ว เจ้าฝูงแพะฝูงแกะที่เคยไม่เชื่อมาแต่ก่อน ที่ชอบคิดชอบมองแต่ในแง่ร้ายนั่นแหละ ก็จะมานอนลง มาอาศัยร่มของต้นไม้นั้นเอง ต้นไม้นี้จะแผ่กิ่งก้านสาขาไปโดยรอบให้พวกนี้ได้อาศัยร่มเงาเป็นสุขไปได้ ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็ได้เคยดูถูกเคยไม่เชื่อมาก่อนนั่นแหละ”

จบเล่มสอง

เค้าเรื่องย่อ

ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๓

(บทที่ ๒๑ ถึง ๓๔)

บทที่ ๒๑ ความสามัคคีในระหว่างสาวก ของท่านไส บาบา

สู่อินเดียครั้งที่สอง — ผงวิเศษที่กินไม่รู้จักหมด — ข้าพเจ้าล้มป่วย—ท่านไส บาบาตอบคำถามที่ถามในใจ—ส่งพลังชุบชีวิตให้—ประสบการณ์กับงูเห่าซึ่งเป็นสัญญลักษณ์ห้อยคอพระศิวะ — ล้มป่วยในอเมริกา — ทดสอบคำวินิจฉัยโรคของ ท่านไส บาบา—พิสูจน์เหรียญทองคำที่ท่านไส บาบาคว้ามาจากอเมริกาให้โดยทางอากาศ

บทที่ ๒๒ เมตตาอัปปมัญญา

อินเดียในต่างแดน — กลับบ้านเกิด — ปาฏิหาริย์รักษาโรคมะเร็งที่เต้านมข้ามทวีป — เมตตาของ

ท่านไส บาบา ไม่มีขอบเขต ไม่มีประมาณ—ของขวัญกะจ้อยร่อยสำหรับผู้มีสมบัติล้นฟ้า

บทที่ ๒๓ **ใต้เงาหัตถ์**

ทองคำทางวิญญาณ — พลังของคนพิการ — พระบรมครูไมเตรยะ—นักวิทยาศาสตร์ของพระผู้เป็นเจ้า—ปาฏิหาริย์ใบไม้หอมในมุ้ง

บทที่ ๒๔ **พบท่านไส บาบา**

ลูกเกเรกลับบ้าน — พบท่านไส บาบา— มอบของขวัญ

บทที่ ๒๕ **มนุษย์สายรุ้ง**

การอบรมภาคพิเศษในระหว่างฤดูร้อน—ท่านไส บาบารู้ทุกอย่างที่ท่านต้องการจะรู้ — ผู้มาจากโลกมายา (ฮอลลีวู้ด) ลองดีท่านไส บาบา ผู้ซึ่งเขาเชื่อว่าเป็นนักมายากล แบบฮอลลีวู้ดเหมือนเขานั่นเอง—ท้า(ลับหลัง)ให้ท่านสร้างรุ้งให้ดูได้จึงจะเชื่อว่า เก่งจริง—ท่านไส บาบาสร้างรุ้งให้ดูจริง ๆ ในเวลากลางวันอันร้อนระอุเหมือนอยู่ในเตาอบ

อันเป็นเวลาที่ไม่มีไอน้ำในอากาศเลย — เมื่อพบกันในอินเดียครั้งแรก ท่านได้ทักเขาโดยเรียกเขาว่า "เจ้าหมอนี่" ซึ่งเป็นคำที่เขาเคยใช้เรียกท่านตั้งแต่ตอนที่เขายังอยู่ในอเมริกา

บทที่ ๒๖ การศึกษาแผนใหม่ของท่านไส บาบา

ให้เรียนวิชาธรรมคู่กันไปกับวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี่ด้วย — ความร่วมมือจากนักวิชาการผู้มีความชำนาญหลายท่าน — ท่านสวามีรู้จักเราดีกว่าที่เรารู้จักตนเอง — มรดกอันมีค่าที่อังกฤษทิ้งไว้ให้อินเดีย — ประเทศอินเดียได้เป็นมารดาในทางวิญญาณของโลกเสมอมา — คนจำนวนน้อยที่มีคุณภาพก็สามารถมีอิทธิพลเหนือคนจำนวนมากที่ไม่มีคุณภาพได้ — ผู้หญิงมีอิทธิพลต่อครอบครัว สังคม และประเทศชาติมาก — มนุษย์มีสภาพเป็นครึ่งสัตว์ครึ่งเทวดา — องค์อวตารจะช่วย "เร่ง" วิวัฒนาการแปรสภาพมนุษย์ให้เป็นเทวดาได้ดีขึ้นและเร็วขึ้น

บทที่ ๒๗ แก่นของศาสนา

ห.ร.ม. คือตัวหารร่วมมากของทุก ๆ ศาสนา — เมื่อทุกอย่างรวมเป็น "หนึ่ง" — "วัน" และ "คืน" ของพระพรหม — ความแตกต่างระหว่างผู้ที่เป็น "พุทธะ" กับผู้ที่ไม่ได้เป็น "พุทธะ" — "ทางสายด่วน" คือญาณโยคะ — แต่ต้องอาศัยกรรมโยคะและภักติโยคะช่วยด้วย — ความสำคัญของราช-โยคะ—มนุษย์ทุกคนเป็นคน "สองใจ" — "เด็กเกเร" ที่หนีออกจากบ้านไปเป็นเวลานาน—การ "กลับบ้าน" คือการกลับเข้าสู่ภาวะความเป็นพรหม

บทที่ ๒๘ โรงซ่อมสุขภาพทางวิญญาณ

อาการเมินเฉยและมึนตึงของท่านไส บาบา — บทเรียนขั้นสูงขึ้นไป เพื่อให้เข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าในจิตของตนเอง — ความสามารถในการใช้คำภาษาอังกฤษของท่านไส บาบา — กลืน "อูฐ" ได้ทั้งตัว แต่กลืน "แมลงหวี่" กลับให้ติดคอได้ —

การที่ท่านไส บาบา ก้าวล่วงกฎทางวิทยาศาสตร์ไปได้นั้น ก็เป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์เหมือนกัน—เราต้องรู้จัก "เจริญเติบโต" บ้าง ไม่ใช่คอยเกาะพ่อแม่คือต้องการอยู่ใกล้ครูในทางวิญญาณเสมอไป — อ้อยกลัวถูกตัด ถูกต้ม ถูกเคี่ยว ไม่ได้

บทที่ ๒๙ ท่านไส บาบา ถูกวางยาพิษ

ท่านถูกวางยาพิษ เพื่อลองดีว่า "แน่" จริงหรือเปล่า — ท่านกินยาพิษและยอมให้พิษยาแสดงฤทธิ์เพื่อให้เห็นว่า "แน่" จริงเหมือนกัน แล้วแก้ให้พิษร้ายหายในฉับพลัน—การสอนสัจธรรมนั้น เป็นอันตรายแก่ผู้สอนเอง ยิ่งกว่าการเอาไฟไปแหย่ดินปืนเสียอีก (คือความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย แต่คนพูดความจริงมักจะต้องตาย) — "หมอผี" ผู้มีวิชาไสยศาสตร์ดำ ชอบล่อลวงหญิงสาว— โยคีร้ายผู้ฝึกศิษย์ไว้ เพื่อส่งให้มาฆ่าท่านไส บาบา

บทที่ ๓๐ อวตารทรงม้าขาว

คำพยากรณ์แบบ "พลิกล็อค" ของท่านไส บาบา เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอาฟริกา ซึ่งลูกศิษย์ไม่ยอมเชื่อ แต่แล้วก็เกิดขึ้นจริง ๆ ต้องหนีกันหัวซุกหัวซุนแทบเอาชีวิตไม่รอดในสมัยประธานาธิบดี อีดีอามิน — ศิษย์ของท่านไส บาบา ได้ตั้งศูนย์ฝึกสมาธิในนิวยอร์ค — ภาพนิมิต อวตารทรงม้าขาวเหนือศีรษะ ท่านไส บาบา — ความเสื่อมโทรมในทางจิตของมนุษย์ในกลียุค คือในปัจจุบัน — คำพยากรณ์ในคัมภีร์โบราณ กับประวัติและลักษณะของท่านไส บาบา—เงินที่อยู่ในมือของคนชั่วจะก่อให้เกิดผลร้ายแรงมากมาย —ท่านไส บาบา จะกลับมาเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง

บทที่ ๓๑ ดวงอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก

ท่านใช้ทิพยจักษุและเจโตปริยญาณ เลือกดูว่าคนไหนมีความทุกข์ร้อนจริง ๆ และมีปัญหาเร่งด่วนมากจำเป็นจะต้องให้เข้าพบก่อน — นอกนั้นท่าน

ใช้วิธีช่วยโดยการให้แรงดลใจบ้าง หรือโดยการเข้าฝันบ้าง โดยไม่ได้ให้เข้าพบ หรือเกือบไม่ได้พบเลย ทั้ง ๆ ที่มาจากที่ไกล ๆ และทนทรมานรออยู่เป็นเวลาหลายวันหรือสัปดาห์ ตัวอย่างของฝรั่งที่มารออยู่นาน ๆ แล้วไม่ได้รับอนุญาตเข้าพบแต่ช่วยแก้ปัญหาให้ได้ — รายที่ ๑ มีความอยากอย่างรุนแรงที่จะฆ่าข่มขืน หรือทำร้ายหญิงสาวให้ได้ — รายที่ ๒ เป็นฮิปปี้ขยา ซึ่งลาออกจากมหาวิทยาลัย ต่อมาก็กลับตัวได้และลาท่านไปเรียนมหาวิทยาลัยต่อ — รายที่ ๓ ท่านให้แรงดลใจจากภายในจนรู้สึกและ "เบิดใจ" รับเมตตาของท่านอย่างเต็มที่ — รายที่ ๔ แม่เป็นมะเร็งที่ผ่าตัดไม่ได้ หมดหวังแล้ว แต่ได้รับการรักษาจาก ท่านไส บาบา จนหาย — รายที่ ๕ เป็นผู้แสวงหาอวตารมาแต่เดิม ได้ร้องเพลงคริสต์มาสให้พร ท่านไส บาบา ต่อมาก็โกรธท่าน นึกว่าท่านโกรธตน ตอนหลังท่านได้มาเข้าฝันว่า ท่านไม่ได้โกรธดอก — รายที่ ๖ เป็นหัวหน้านักดนตรี

เร่ร่อน ได้นึกแต่งเพลงขึ้นใหม่ในปัจจุบันทันด่วนต่อหน้า ท่านไส บาบา ในขณะนั้นเอง แต่แล้วปรากฏว่า ท่านไส บาบา ก็ร้องคลอตามไปด้วยได้โดยตลอด และเขาก็รู้สึกว่าตนช่างแต่งได้ดีผิดปกติ จนสงสัยว่าถ้าจะไม่ใช่เพลงที่ตนแต่งเองเสียแล้ว เพราะทำไปทำมา เลยไม่รู้ว่าว่าใครร้องตามใครกันแน่—ภรรยาของเขาคิดว่าเขาเลี้ยงบุตรของเขาเอง ก็เหมือนกับเป็นพี่เลี้ยงทำหน้าที่เลี้ยงลูกของพระผู้เป็นเจ้า ที่พระองค์ฝากมาให้เลี้ยงเท่านั้น—อานิสงส์ของ "เพลงแห่งเมตตา"

บทที่ ๓๒ การรักษาโรคด้วยอำนาจฤทธิ์

ตัวอย่างที่ ๑ รักษาเด็กง่อยให้หายได้ทันที—เหตุที่ท่านไส บาบา รักษาโรคให้กับคนบางคน และไม่รักษาให้กับคนอีกหลายคน —ศรัทธาเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง—ศรัทธาอยู่ในจิตใต้สำนึก ไม่ใช่อยู่ที่จิตสำนึกเท่านั้น—ตัวอย่างที่ ๒ หญิงผู้เป็นโรคร้ายครั้งแล้วครั้งเล่า โรคแล้ว

โรคเล่า ท่านสอนให้ปลงตกเสียและให้ตั้งจิตกำหนดไว้ที่ทุกขเวทนา และจิตของตนอย่าให้วอกแวก — จงยินดีรับความทุกข์ทรมานเช่นเดียวกับที่ยินดีรับความสุขสำราญ **จงหันหน้าสู้ทุกข์อย่าหันหลังหนีมัน**—กิเลสที่ฝังลึกอยู่ใน "สันดาน" ด้วยอำนาจกรรมเก่า—การกำจัดกิเลส ๒ วิธี ๆ ที่หนึ่งคือ ใช้กิเลส สู้กับผลของกิเลสด้วยปัญญา จนรู้สึก "เข็ดเขี้ยว" และต้องการเลิกจริง ๆ วิธี ที่ ๒ คือ ยอมมอบกายถวายชีวิตให้พระผู้เป็นเจ้าเสียเลย — ถ้าเจตนาที่ชั่วร้ายยังไม่หมดจากสันดาน การรักษาโรคให้แม้ด้วยฤทธิ์ก็ได้ผลน้อย — ตัวอย่างที่ ๓ ช่วยยืดอายุให้เล็กน้อย เพราะเห็นแก่ความรักของหญิงผู้เป็นภรรยาคนไข้—รายที่ ๔ มาเข้าฝันสาวกซ้ำ ๒ ครั้ง เพื่อยืนยันความจริง และช่วยรักษาหญิงพิการผู้เป็นภรรยาให้ — รายที่ ๕ นักศึกษามหาวิทยาลัยเป็นโรคไขข้ออักเสบรุนแรง แต่ใจคอโลเลไม่แน่นอนมีศรัทธาแบบ "หัวเต่า" คือผลุบเข้าผลุบ

ออก โรคจึงหายช้าและหายไม่สนิท —รายที่ ๖ เป็นรายที่ถูกแรงกรรมเก่า ทรมานอย่างแสนสาหัสเช่ารถมาหา ท่านไส บาบา พร้อมกับบุตรชายบุตรสาว และบุตรสะใภ้ เกิดอุบัติเหตุรถคว่ำกลางทาง บุตรชายตาย ตัวเองบุตรสาวและบุตรสะใภ้บาดเจ็บสาหัส มีผู้แนะนำว่าให้เลิกนับถือท่านไส บาบา ได้แล้ว เพราะขนาดเดินทางไปหาท่านเองด้วยศรัทธาจริง ๆ ท่านก็ยังช่วยอะไรไม่ได้เลย แต่บุคคลผู้นี้ก็ไม่ยอมเชื่อคำแนะนำนั้น ยังคงมีศรัทธาต่อท่านไส บาบา อย่างมั่นคงโดยถือว่าเหตุการณ์ร้ายแรงเช่นนั้น เป็นการทดสอบว่าจะมีศรัทธามั่นคงเพียงใดหรือไม่ — เมื่อถามว่าเหตุใดท่านไส บาบา จึงไม่ยอมรักษา หรือว่ารักษาคนไข้บางคนไม่ได้ ท่านตอบว่า ความเมตตาของผู้เป็นอวตารนั้นไม่มีขอบเขต ไม่มีปริมาณจริง ๆ แต่ถ้าคนไข้ไม่ "เปิดใจ" รับกระแสเมตตานั้น หรือคนไข้มี "กรรมเก่า หนัก**เกินไป** ก็ช่วยไม่ได้ หรือช่วยได้ไม่เต็มที่ — วิธีปฏิบัติ

ที่ดีที่สุดสำหรับคนป่วย ก็คือจง "เปิดใจ" รับกระแสพลังจากท่านอวตาร จงไว้ใจ อย่าขัดขืน อย่าต้านทาน อย่าสงสัย และอันที่จริงเราทั้งหมดก็เป็นคนใจป่วยกันทั้งสิ้น ไม่มากก็น้อย ไม่ในเรื่องใดก็เรื่องหนึ่งจนได้

บทที่ ๓๒ สู้อำนาจอธรรมเพื่อรักษาธรรม

ท่านไส บาบา มักร่าเริงเสมอเวลาได้ออกท่องป่าท่านร้องเพลงและหัวเราะอย่างสนุกสนาน—ล้วงเอาลิงคัม และน้ำอมฤตออกมาจากทรายที่หาดทรายริมลำธาร — การให้มี ๒ อย่าง คือการให้ด้วยความเคารพนับถือ กับการให้เพื่อหวัง "ตกเบ็ด" — ผู้คนมาล้อมรอบท่านไส บาบา อีกไม่ว่าท่านจะไปอยู่ที่ไหนก็ตาม — ปาฐกถาให้ทหารรักษาการณ์ชายแดนฟัง โดยอ้างคำของพระกฤษณะว่า ร่างกายเท่านั้นที่ตายในสงคราม แต่วิญญาณเป็น อมตะ คือไม่รู้จักตาย — แม้ว่าเราต้องเอาความดีชนะความชั่ว แต่ก็ไม่

ได้หมายความว่า เราจะต้องเป็นคนยอมแพ้ไม่ต่อสู้ศัตรู ดังนั้น **การทำสงครามเพื่อต่อต้านอธรรม จึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง** อย่างน้อยเราก็ต้องรู้ว่ามีสิ่งอื่น ๆ อีกหลายอย่างที่มีค่ากว่าชีวิตของเรา —พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตาและช่วยเราเสมอ แต่นั่นแหละท่านมักจะช่วยเราโดยวิธีที่เรานึกไม่ถึง

บทที่ ๓๔ พระพรหม

"พรหม" เป็นสภาวะที่อยู่เหนือความเป็นคู่ทั้งมวล มีลักษณะเป็น "ไกวัลย์" (Absolute) (คือไม่ใช่สัมพัทธ์หรือ relative) เพื่อจะให้มีลักษณะจำกัดเข้า จึงต้องสร้างสิ่งที่เป็นคู่ เช่นขั้วบวกและขั้วลบ ชายและหญิง นามและรูป ปุรุษะและปรากฤติ ยินและยาง (ของจีน) ศิวะและศักติเป็นต้น ศักติซึ่งเป็นสิ่งที่มีอำนาจสร้างสรรค์นั้นเป็นสตรีเพศ พระอิศวรเป็นบิดาของสากลจักรวาล มี ๓ ปางคือ พรหม วิษณุ และศิวะ แต่ละปาง ก็มีอำนาจที่แสดงออกเป็นเทวทั้ง ๓ คือ

สรัสวดี ลักษมี และกาลี — เราควรหัดใจให้เห็นและรักพระผู้เป็นเจ้าในคนทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน ภรรยา, สามี, ลูก, พ่อแม่, และทุกสิ่งทุกอย่างในโลกที่เรารัก — ผู้ที่ไม่หวังว่าจะได้สิ่งไรเลยมักจะได้สิ่งนั้น.

(ยังมีต่อไปเล่ม ๔)

ข้อความที่สำคัญ

บางตอน

จาก ไส บาบา เล่ม ๓

ครอบครัวสาวกท่านไส บาบา

ท่านเอื้อ ที่พัก อาศัย
ณ บ้าน มิใช่ ของข้า ฯ
ท่านต้อน รับคน ทุกครา
ไม่เว้น แปลกหน้า เพี่ยงไร

ท่านถือ เหมือนเป็น พี่น้อง
เกิดมา ร่วมท้อง ร่วมไส้
สถานที่ หนทาง ห่างไกล
ท่านร่น เข้าใกล้ เคียงกัน

ทุกคน เหมือนเพื่อน บ้านสนิท
มิคิด รังเกียจ เดียดฉันท์
ทุกคน บ้านใกล้ เคียงกัน
ด้วยพลัง จิตท่าน ย่นทาง

รพินทรนาถ ฐากูร (ไส บาบา บทที่ ๑๒)

ปัจจุบันธรรม

เมื่อทุก อย่างรวม เป็นหนึ่ง
ไม่พึง มีทุกข์ ยุคเข็ญ
ตอนนั้น ไม่มี ความเป็น
"เรา—เขา" แฝงเร้น ใจกาย

วันนี้ พรุ่งนี้ เมื่อวาน
อันตะ — ระธาน สูญหาย
อนาคต อดีต "ชิดซ้าย"
ละลาย อยู่ใน ปัจจุบัน

— โอมาร์ คัยยัม
(ไส บาบา บทที่ ๒๗)

เรื่องของอ้อย

ควรจำ ธรรมดา ว่าอ้อย
จักถอย กลัวตัด ได้หรือ
เขาสับ เขาหีบ ก็คือ
ให้ได้ ผลชื่อ น้ำตาล
เขาต้ม เขาเคี่ยว จนข้น
เพื่อให้ ได้ผล รสหวาน
ทั้งหมด นี่เป็น กระบวนการ
ทรมาน เพื่อสุข บั้นปลาย
ฉันใด เราควร อดทน
ไม่บ่น สู้ทุกข์ ทั้งหลาย
แม้ถูก บีบคั้น อันตราย
สู้ตาย ไม่ยอม ละธรรม
เช่นนี้ จะได้ รสหวาน
จากดวง วิญญาณ เลิศล้ำ
เคี่ยวขับ กับทุกข์ ระกำ
บีบคั้น คุณธรรม ออกมา

— ไส บาบา บทที่ ๒๘

เราคือใคร ?

จงรู้ ตัวว่า เป็นอะไร
แล้วเจ้า จะไม่ ยึดมั่น
ในร่าง— กายนี้ ว่ามัน
เป็นตัว เรานั้น อีกเลย
แต่นั้น เมื่อกาย ได้ทุกข์
เจ้าจะ เป็นสุข วางเฉย
ร่างกาย เจ็บป่วย เช่นเคย
เจ้าจะ ไม่เอ่ย ครำ่ครวญ

ฯ ล ฯ ฯ ล ฯ

ตามรอย บาทท่าน ไปเทอญ
ข้ามโขด เขาเขิน ทั้งหลาย
ลงหุบ เหวได้ ไม่วาย
น้ำไฟ- ไม่กราย บีฑา
ชีวิต ขึ้น ๆ ลง ๆ
เจ้าปลง ได้ไม่— ถือสา
มลทิน ธุลี นานา
ห่างไกล วิญญา เจ้าเอย

ไส บาบา บทที่ ๒๙

ทองคำทางวิญญาณ

ความจริงทางวิญญาณอันมีค่าเสมือนทองคำนี้ มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง สุดแล้วแต่ว่าเราจะหาพบได้ที่ไหน (Spiritual gold is where you find it)

— บทที่ ๒๓

"แม่" คือผู้สร้างชาติ

ผู้ที่ต้องการจะรู้ว่าชาตินั้น ๆ มีความเจริญก้าวหน้าเพียงไร ก็จงพิจารณดูว่า (ความก้าวหน้าในระดับจิตใจของ) แม่ทั้งหลายของประเทศนั้น จงดูว่าสตรีเหล่านั้นมีความกล้าหาญหรือขลาดเขลาหวาดกลัวเพียงใด ? เธอเหล่านั้นมีความรักเมตตาต่อผู้อื่นทั่วหน้าหรือเปล่า ? เธอได้รับการฝึกฝนให้อดทนและมีคุณธรรมแค่ไหน ? เธอผู้เป็นแม่ทั้งหลายของชาติมีความเจริญทางจิตใจอยู่ในระดับไหน ชาติจะมีความเจริญในทางนั้นในระดับนั้น "แม่" มีความอ่อนหวานเพียงใด วัฒนธรรมของชาติก็มีความอ่อนหวานเพียงนั้น (If you want to know how advanced a nation is, study the mothers. Are they free from fear an anxiety ? Are they full of love towards all ? Are they trained in fortitude and virtue ? As the mother, so the sweetness of the culture.

— บทที่ ๒๖

การเร่งวิวัฒนาการ (ด้วยองค์อวตาร)

มนุษย์นั้นมีสภาพเป็นครึ่งสัตว์ครึ่งเทวดา คือ อยู่ตรงกลางระหว่างจุดทั้งสองนั้น ตามปกติ มนุษย์จะค่อย ๆ วิวัฒนาการจากสภาวะครึ่งสัตว์ไปเป็นเทวดาเต็มที่ แต่ทั้งนี้ก็ต้องค่อยเป็นค่อยไป (และใช้เวลานานเหลือเกิน) เมื่อคำนึงถึงสภาวะของโลก ซึ่งถูกครอบงำด้วยความเจริญทางเทคโนโลยี่ (คือทางวัตถุ) อย่างเดียวเช่นนี้ ปัญหาจึงมีว่า เราจะงอมืองอเท้ารอให้วิวัฒนาการตามธรรมชาติค่อย ๆ ปรับปรุงจิตใจมนุษย์ไปทีละน้อย ๆ ด้วยความเร็วอันเปรียบเสมือนการคืบคลานของหอยทากเช่นนี้ จะไหวหรือ? เพราะในปัจจุบัน เรามีอาวุธนิวเคลียร์สั่งสมกันไว้อย่างมากมาย สามารถทำลายโลกให้พินาศแล้วพินาศอีกได้ถึง ๖ ครั้งทีเดียว (Man is half-animal, half-god–somewhere between the two. By the slow process of evolution, the animal part is being transformed towards the Divine. But in his present state of technical knowledge, can man afford to wait for the snail of evolutionary process to do its work? In one place or the other, men are guarding enough nuclear weapons to 'destroy the world six times over.'

พระพุทธเจ้าคือพระอวตารองค์หนึ่ง

ในการปฏิบัตินั้น.....หากไม่ได้รับแรงดลใจจากแหล่ง "เบื้องบน" เลยแล้วก็ยากที่ผู้ปฏิบัติจะก้าวหน้าไปได้โดยสม่ำเสมอ โดยไม่ล้มลุกคลุกคลาน แรงดลใจดังกล่าวนี้ จะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวในโลกนี้ โดยมีผู้มาเกิดในร่างมนุษย์ให้บุคคลทั้งหลายได้มีโอกาสเห็นตัวโดยทั่วกัน พระเยซูไครสต์ก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี ได้ชื่อว่าเป็นองค์อวตารมาเกิดในโลกมนุษย์เช่นเดียวกัน ตามหลักของคริสต์และพุทธศาสนา (It is difficult to make steady progress...without a Divine inspiration. Such inspiration comes through the emergence, from time to time, of a Divine Incarnation in human form. Jessus, the Christ and Gautama, the Buddha are considered incarnations of Divinity in Christian and Buddhist theology

— บทที่ ๒๗

การยอมรับสิ่งที่อธิบายไม่ได้ด้วยหลักวิทยาศาสตร์ ก็เป็นหลักวิทยาศาสตร์ประการหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อนักวิทยาศาสตร์พบว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น ซึ่งหาเหตุผลหรืออธิบาย โดยหลักหรือกฎเกณฑ์ที่รู้แล้วไม่ได้ เขาก็ยอมรับสิ่งนั้นเลย ว่ามันเป็นไปได้ (ไม่ใช่ดันทุรังว่าเป็นไปไม่ได้) และเขาก็ถือว่ามันเป็นปรากฏการณ์ที่ยังอธิบายเหตุผลไม่ได้ (แต่ว่าเป็นไปได้จริง ๆ) นี่แหละ เป็นการทำให้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ดังนั้น แม้สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว รวมทั้งที่กำลังเห็นอยู่และจะเห็นต่อไปนั้น ยังอธิบายด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่รู้แล้วไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ตั้งเป็นกฎว่า ท่าน ภควัน ศรี สัตยา ไส บาบา ได้ก้าวล่วงกฎทางวิทยาศาสตร์ไปแล้ว และความจริงดังกล่าวนี้ก็เป็นกฎทางวิทยาศาสตร์กฎหนึ่งเหมือนกัน (When a scientist finds that something happens which cannot be expianed or grasped by the laws known already, he must accepts that something ; and that it is a not-yet-explained phenomenon. This is how seience has grown. So, since what I have seen (and what I am seeing and what I shall see hereafter) do not come under any known law of science, I simply enunciate the law that Bhagavan Sri Satya Sai Baba transcends the laws of science ; and that becomes a law of science. –Dr. Bhagavantam)

อันตรายของการพูดความจริง

การสอนสัจธรรมคือความจริงนั้น เป็นอันตราย (แก่ผู้สอน) ยิ่งเสียกว่าการเอาไฟไปแหย่ดินปืนเสียอีก
(It is more dangerous to teach Truth than to enter a powder magazine with a lighted torch)

Tsiang Samdup – บทที่ ๒๙

เวทนาและจิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ท่านไส บาบา ได้สอนให้ดิฉันเพ่งจุดที่วิญญาณรู้สึกอาการเจ็บปวดแม้เล็กน้อยที่สุด ซึ่งจุดนั้นกำลังจะถอยออกไป ท่านบอกว่า ตราบใดที่ดิฉันตั้งจิตไว้ที่ศูนย์กลางของทุกขเวทนาได้ ดิฉันก็จะทนต่อความเจ็บปวดนั้นได้ แต่พอจิตของดิฉันตก (คือเคลื่อนจากฐาน) ไปนิดเดียวเท่านั้น ก็เกิดความเจ็บปวดแทบทนไม่ไหวทันที แต่หลังจากเวลาหลายชั่วโมงดิฉันก็พยายามประคับประคองตั้งจิตไว้ที่ฐาน ดังกล่าวนั้นจนได้.... พอทำได้สำเร็จ ทุกขเวทนานั้น ก็หายไปทันที

(Baba instructed me to feel the slightest receding consciousness at the centre of the pain. As long as I was right there at the centre, I could bear it, but the least distraction was unbearable agony. Anyway after many hours... striving to follow Baba's directions, there was... instant healing)

— บทที่ ๓๒

ยิ้มสู้ความทุกข์

เธอคิดหรือว่าเราจะปล่อยให้เธอทนทุกข์ทรมานเช่นนั้น โดยไม่มีเหตุผลเพียงพอ ? จงทำใจยิ้มรับความทุกข์ทรมานต่าง ๆ เหมือนดังเช่นที่เธอยิ้มรับความสุขนั่นแหละ นี่คือความปรารถนาของเรา ซึ่งเป็นไปเพื่อความดีของเธอนั่นเอง มันเป็นการท้าทายที่เธอจะต้องยิ้มสู้ให้ได้ อย่าหนีหรือยอมแพ้มันเป็นอันขาด จงเพ่งมองเข้าด้านใน แล้วเธอจะได้พลังเป็นเครื่องช่วยให้เธออดทนทุกข์เหล่านั้น และทำให้มันกลายเป็นประโยชน์ต่อเธอได้อีกด้วย (Do you think I would confrrnt you with pain, were 'there not a reason for it? Open your heart to pain, as you do now for pleasure, for it is my will, wrought by me for your good. Welcome it as a challenge, Do not turn away from it. Turn within, and derive the strength to bear it and benefit by it)

— บทที่ ๓๒

จงสู้อำนาจอธรรม

บรมครูทั้งหลายของโลก ไม่เคยสอนเลยว่า ให้เรารักษาสันติภาพไว้ โดยให้ยอมแพ้แก่ศัตรูหมดทุกอย่าง ท่านพระกฤษณะได้บอกให้อรชุน เข้าทำการรบให้เต็มที่ ที่ทุ่งกุรุเกษตร ทั้ง ๆ ที่ท่านก็รู้ว่าจะต้องเกิดความพินาศล้มตายกันอย่างมหาศาล แต่การต่อสู้กับความชั่วร้ายแม้กระทั่งตัวตายนั้น ก็ยังดีกว่าการยอมแพ้แก่อำนาจอธรรม (คือปล่อยให้มันกดขี่ข่มเหงเราอยู่โดยที่เราต้องการให้มีความสงบเท่านั้นเอง) (The great World Teachers have never taught the doctrine of 'peace at any price.' Krishna told the warrior Arjuna to 'go in and fight' at Kurukshetra, knowing that there would be great and terrible destruction, but even that was better than suffering the evil that existed)

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำภู กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๘๒๒๐๒๕
พร รัตนสุวรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๗

สูเจ้า รู้สึก อ้างว้าง
บนทาง สายเปลี่ยว หนักหนา
ถูกทอด ทิ้งให้ ทรมา
คับแค้น วิญญา ผู้เดียว

ดูเหมือน ว่าเรา ใจจืด
เย็นชืด มิได้ แลเหลียว
ทอดทิ้ง เจ้าอยู่ แดเดียว
โดดเดี่ยว อ้างว้าง กลางไพร

แต่นั่น เป็นเครื่อง ฝึกหัด
เพื่อความ เจนจัด ยิ่งใหญ่
เจ้าจะ เข้มแข็ง ขึ้นไป
ศรัทธา จะได้ ยืนยง

ฯ ล ฯ ฯ ล ฯ

— ไส บาบา บทที่ ๒๘

ทางสายเปลี่ยว

เดินไป ตามทาง สายเปลี่ยว
มืดคลุ้ม โดดเดี่ยว คือข้า ฯ
เงียบเหงา เศร้าสร้อย วิญญา
อุรา บมขื่น ฝืนทน

บัดนั้น พลันเกิด แสงสว่าง
โชติช่วง ส่องทาง ทุกหน
ปลอบใจ ให้ข้า ฯ ได้ยล
แดนอัน สุขล้น พ้นประมาณ,

ไส บาบา บทที่ ๑๕

ราคา ๔๐ บาท